

david
BALDACCI

O crimă brutală –
însă nimic nu este
ceea ce pare...

ZIUA
ZERO

Ziua zero este punctul în care începe totul...

DAVID BALDACCI

Ziua zero

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALDACCI, DAVID

Ziua zero / David Baldacci ; trad.: Cibotariu Monica Laura
prin Lingua Connexion. - București : Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-609-830-4

I. Cibotariu, Monica Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO

Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

DAVID BALDACCI

Zero Day

© Copyright © 2011 by Columbus Rose

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

MONICA LAURA CIBOTARIU

© Editura RAO, 2014

Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-830-4

*În memoria mamei mele
Și pentru Charles „Chuck“ Betack, prietenul meu*

CAPITOLUL 1

Norul de cenușă care învăluia șoseaua îl făcu pe Howard Reed să oprească duba pe marginea drumului. Praful de cărbune îi invadase plămânii. Coborî din mașină și începu să vomite pe iarba îngălbenită și arsă. Tuși violent și scuipă de câteva ori, iar după câteva secunde își veni în fire.

Reed se urcă apoi în mașină și apăsă pe accelerator, pornind în viteză pe străzile întortocheate, pe care o mulțime de basculante se deplasau cu viteză redusă, împrăștiind în aerul din jur particule fine de arenit negru, ca niște confetti aprinse.

Aerul era încărcat, de asemenea, cu bioxid de sulf, pentru că lucrătorii dăduseră foc unui morman de deșeuri de cărbune, cum obișnuiau să facă în mod frecvent.

Elementele rezultate în urma arderii aveau să se ridice spre cer și să reacționeze cu oxigenul, formând trioxidul de sulf, apoi acesta urma să se concentreze în moleculele de apă pentru a crea un compus rezistent, care avea să cadă mai târziu înapoi pe pământ sub formă de ploaie acidă toxică.

Niciunul dintre acești compuși nu era benefic pentru siguranța mediului înconjurător.

Reed stătea cu mâinile încordate pe mecanismul special care ținea loc de volan, iar bătrânul său Ford Explorer, vechi de optsprezece ani, cu țeava lui zgomotoasă de eșapament și transmisia cu șocuri, înainta zdruncinându-se pe asfaltul crăpat.

Camioneta poștală era vehiculul său personal și fusese modificată astfel încât să-i permită să conducă de pe scaunul din dreapta,

pentru a livra corespondența direct în cutiile poștale din drumul său. Acest lucru era posibil – în parte – datorită unui dispozitiv care semăna cu o curea de antrenare a ventilatorului.

Dispozitivul îi permitea să conducă, să frâneze și să accelereze din partea dreaptă a mașinii. După ce devenise poștaş rural și învățase să conducă pe partea dreaptă a mașinii, Reed ar fi vrut să călătorească în Anglia ca să-și exerseze noile abilități pe șoselele de acolo, unde se circula pe stânga. El aflase că acest lucru data de pe vremea turnirurilor. Cei mai mulți oameni erau dreptaci, iar în Evul Mediu, orice cavaler voia să-și aibă sabia și lancea de turnir cât mai aproape la întâlnirea cu adversarul.

Soția lui îl făcuse idiot când auzise despre intențiile sale și îi spusese că avea toate șansele să sfârșească mort undeva pe pământ străin. Se mutase dincolo de munte – sau, mai bine spus, acolo unde fusese odinioară muntele, înainte ca Trent Mining și Compania de Exploatare să-l arunce în aer pentru a ajunge la bogatele zăcăminte de cărbune aflate la mare adâncime.

O mare parte din zonă arăta acum ca suprafața lunii – presărată cu cratere și deșertificată.

Era un proces numit „minerit de suprafață”. Lui Reed i se părea mai potrivit termenul „distrugere de suprafață”. Dar aceasta era Virginia de Vest, iar cărbunele reprezenta sursa principală de câștig în zonă, angajații din minerit având salarii foarte bune.

Așa că Reed nu făcea prea mare caz de faptul că locuința lui fusese invadată de cenușă zburătoare, provenită de la bazinele de stocare a reziduurilor, și nici că apa din fântână se făcuse neagră și mirosea a ouă putrede sau că aerul era zilnic amestecat cu elemente chimice care nu făceau bine ființelor umane.

El nu se plângea că mai rămăsese doar cu un singur rinichi sau că avea ficatul și plămânii afectați de aceste elemente atât de toxice.

S-ar fi considerat că avea ceva împotriva exploatareii cărbunelui și, prin urmare, împotriva slujbelor din zonă. Reed nu avea nevoie de mai multe bătaii de cap. Avea destule. Întoarse mașina și porni pe o altă stradă, pentru ultima livrare din ziua aceea.

Era vorba despre un pachet pentru care avea nevoie de semnătura destinatarului. Înjurase atunci când îl văzuse printre plicurile pe care trebuia să le livreze.

O semnătură însemna, de fapt, că trebuia să interacționeze cu o altă ființă umană. Tot ce mai voia el acum era să dea fuga la barul Dollar, unde fiecare halbă de bere costa luna doar douăzeci și cinci de cenți.

Acolo s-ar fi așezat, ca de obicei, pe scaunul său înalt și uzat de la capătul tejghelei de mahon, încercând să nu se gândească la faptul că trebuia să se întoarcă acasă, la soția lui. Aceasta avea să simtă mirosul de alcool din respirația sa și era sigur că urma să-i țină o prelegere de vreo patru ore pe această temă.

Intră cu mașina pe o alee cu prundiș. Cartierul fusese destul de drăguț pe vremuri – dacă ne-am fi referit la anii '50, desigur. Acum nu mai era însă la fel.

Pe stradă nu era nici țipenie de om. În curțile caselor nu se vedea niciun copil, de parcă ar fi fost ora două noaptea și nu două după-amiaza.

Într-o zi călduroasă de vară ca aceea, copiii ar fi trebuit să se joace de-a v-ați ascunselea sau să alerge pe lângă aspersoarele din grădini, stropindu-se cu apă.

Dar copiii nu se mai distrau așa, Reed știa foarte bine acest lucru. Ei preferau să rămână în locuințele lor cu aer condiționat, unde jucau tot felul de jocuri video – atât de violente și de sângeroase, încât Reed ajunsese să le interzică nepoților săi să mai aducă așa ceva în casă.

O mulțime de gunoaie și de jucării murdare din plastic stăteau aruncate prin curțile caselor. Rable ruginite mărcile Ford și Dodge erau abandonate pe platformele de beton.

Fațadele sărăcicioase ale caselor căzuseră pradă paraginii – fiecare scândură trebuia vopsită, iar acoperișurile păreau gata să se prăbușească, de parcă Dumnezeu le-ar fi apăsât cu o mână uriașă și invizibilă, ca să se năruie mai repede.

Imaginea caselor era tristă, oarecum patetică, și îl făcea pe Reed să-și dorească berea aceea mai mult ca niciodată, pentru că și cartierul său arăta exact la fel.

Știa foarte bine că existau și câteva persoane privilegiate care făceau o avere din exploatarea cărbunelui, dar se părea că niciuna dintre acestea nu locuia în zonă.

Scoase coletul din coșul său de corespondență și porni încet către ușa casei.

Clădirea cu două niveluri și fațadă din PVC avea un aspect morhorât. Ușa din placaj de lemn era albă și plină de zgârieturi, fiind protejată la exterior de un strat subțire de sticlă. Veranda era prevăzută cu o rampă furniruită pentru accesul unui scaun cu roțile.

Tufișurile din fața casei crescuseră peste măsură, iar acum erau uscate; crengile lor apăsau fațada din plastic a casei, deformând-o. Pe aleea cu prundiș, în fața Fordului său negru, mai erau parcate două mașini: o dubiță Chrysler și un Lexus ultimul model.

Se opri câteva secunde ca să admire mașina japoneză. O astfel de bijuterie l-ar fi costat probabil salariul pe mai mult de un an de zile.

Atinse cu venerație caroseria vopsită în albastru metalizat. Observă o pereche de ochelari de soare clasici, tip aviator, agățați de oglinda retrovizoare interioară. Pe bancheta din spate a mașinii văzu o servietă și, lângă aceasta, o jachetă verde.

Plăcuțele de înmatriculare ale ambelor mașini erau din Virginia. Înaintă spre intrare, ocolind rampa, apoi urcă cele trei trepte groase și pătrate din beton ale verandei și sună la ușă.

Soneria răsună prelung până afară. Așteptă. Zece secunde. Douăzeci. Era din ce în ce mai iritat. Sună apoi din nou.

– Bună ziua, am adus corespondența. Am un colet pentru dumneavoastră și trebuie să semnați de primire.

Vocea lui, păstrată intactă pe parcursul întregii zile, i se părea acum ciudată, de parcă ar fi auzit pe altcineva vorbind. Aruncă o privire către pachetul pe care-l ținea în mână.

Acesta era plat, lat de 20 de centimetri și lung de 27. Recipisa care trebuia semnată era lipită pe pachet.

Hai odată, e cald ca-n iad, iar barul Dollar mă strigă pe nume!

Se uită la numele scris pe colet și strigă:

– Domnul Halverson?

Reed nu-l cunoștea pe bărbat, dar își amintea numele acesta de la câteva livrări anterioare. Unii poștași din zonele rurale se împrieteneau chiar cu clienții lor. Reed nu fusese niciodată un astfel de poștaș. El voia doar să-și bea mai repede berea, nu avea chef de conversație.

Mai sună o dată, apoi bătu în geam – două bătăi rapide cu degetele îndoite.

Își șterse un strop de sudoare care începuse să i se prelingă pe ceafă și pe gâtul roșu – rezultat inevitabil al expunerii prelungite la soare lângă geamul deschis al camionetei poștale. Transpira abundant, iar sudoarea îi păta cămașa sub brațe.

Nu pornea aerul condiționat în mașină atunci când ținea geamul deschis. Benzina era destul de scumpă și nu-și permitea să o risipească.

Ridică vocea:

– Bună ziua. V-am adus corespondența. Am nevoie de o semnătură. Dacă pachetul ajunge înapoi la poștă, probabil că va fi mult mai dificil să-l obțineți.

Căldura aproape că făcea aerul să sclipească. Se simțea cam amestecat. Era prea bătrân pentru asta.

Privirea lui se îndreptă din nou asupra celor două mașini.

Trebuia să fie cineva acasă. Se retrase din fața ușii și lăsă capul pe spate, privind în sus. Nu îl pândeau nimeni de la ferestrele mansardei. Una era deschisă și, din această cauză, casa părea să-i facă semn cu ochiul. Bătu din nou în ușă.

În cele din urmă, auzi pe cineva apropiindu-se. Observă că ușa din lemn se întredeschisese puțin. Zgomotul ciudat al pașilor grăbiți deveni mai intens, apoi se opri. Reed era cam tare de urechi, altfel ar fi auzit pașii ușori și ciudați din interior.

– Poșta, am nevoie de o semnătură, strigă el din nou.

Își trecu limba peste buzele uscate. Parcă vedea deja berea de 25 de cenți în mâna lui. Îi simțea chiar și gustul. *Deschide naibii ușa*, se gândi el.

Strigă:

– Nu doriți pachetul?

Aș putea să plec și să nu mă sinchisesc de asta. Sau aș putea să-l arunc în râpă, cum am mai făcut de atâtea ori.

În cele din urmă, ușa din lemn se întredeschise. Reed împinse ușa din sticlă de deasupra și se apropie de prag ținând pachetul în mâna întinsă.

– Aveți un pix? întrebă el.

Când ușa se deschise mai mult, Reed clipi nedumerit. Nu era nimeni în prag. Ușa se deschisese singură. Apoi privi în jos. Un colie miniatural îl privea din holul casei, adulmecând cu botul său lung și agitându-se de pe un picior pe altul. Era evident că reușise să deschidă ușa cu botul. Reed nu era genul de poștaş care ura câinii, ci dimpotrivă. Îi iubea. Avea și el două exemplare acasă.

– Salutare, amice, spuse el cu blândețe, îngenuchind. Ce faci?

Începu să scarpine câinele în spatele urechilor.

– E cineva acasă? Vrei să semnezi tu de primire?

Reed simți ceva ud pe blana câinelui și își retrase repede mâna, crezând că era urina animalului, dar când se uită în palmă văzu un lichid roșu și lipicios. Sânge.

– Ești rănit, băiete?

Examină câinele. Blana acestuia era murdară de sânge, dar nu se vedea nicio rană.

– Ce naiba? murmură Reed.

Se ridică în picioare și puse mâna pe mânerul sferic al ușii.

– Hei, e cineva acasă? E cineva?

Aruncă o privire în spate, neștiind ce ar trebui să facă.

Se uită apoi în jos, spre câine; acesta îl fixa neliniștit, cu o privire abătută. Și mai era ceva extrem de ciudat. Câinele nu lătrase deloc. Dulăii lui ar fi trezit un cartier întreg dacă s-ar fi apropiat cineva de ușa locuinței sale.

– Drace, șopti Reed îngrijorat. Alo! rosti cu voce tare. Sunteți în regulă?

Se strecură în hol. Era teribil de cald. Nasul i se încreți din cauza mirosului neplăcut. Dacă nu ar fi fost obișnuit cu tot felul de substanțe toxice care-i provocau alergii, mirosul i s-ar fi părut de-a dreptul insuportabil.

– Alo! Câinele dumitale are sânge pe blană. E totul în regulă?

Mai înaintă câțiva pași, cercetă cu privirea micul vestibul, apoi aruncă o privire după colț, într-un living cu care se continua holul.

O secundă mai târziu, ușa din lemn de la intrare se deschise brusc și se trânti de peretele interior, mânerul sferic făcând o gaură enormă în tapet. Ușa din sticlă fu împinsă în lături atât de tare, încât se izbi de stâlpul metalic din partea stângă a verandei și se făcu țandări.

Howard Reed făcu un salt din capul treptelor și ateriză în praful din fața casei. Călcâiele i se înfipseră în țărână, apoi i se făcu greață și se cutremură din tot corpul. Căzu în genunchi, vomitând tot ce-i mai rămăsese în stomac. Apoi se ridică și porni împleticindu-se spre camioneta sa, tușind și urlând îngrozit, ca un om cuprins brusc de o criză de nebunie.

Și chiar așa era.

Reed Howard nu avea să mai ajungă la barul Dollar în ziua aceea.

CAPITOLUL 2

John Puller privea pe fereastra avionului spre panorama oferită de statul Kansas, care se întindea câteva mii de metri mai jos. Până la aterizarea pe pista aeroportului KCI¹, avionul trecuse pe deasupra statului Missouri spre vest, intrând apoi în spațiul aerian al statului Kansas. Pilotul făcea o serie de viraje și de întoarceri către statul „Arată-mi”² înainte de a ateriza.

Avionul zbura acum pe deasupra unei proprietăți federale. În acest caz, proprietatea federală era o închisoare sau, mai bine spus, câteva închisori – atât federale, cât și militare. La câteva mii de metri mai jos, câteva mii de deținuți stăteau în celulele lor și meditau la faptul că-și pierduseră libertatea, mulți dintre ei pentru totdeauna.

Miji ochii, punându-și mâna pavăză în dreptul frunții ca să blocheze lumina orbitoare a soarelui. Treceau acum pe deasupra vechiului USDB³ sau închisoarea militară Fort Leavenworth, cunoscută și sub numele de „Castelul”.

De mai bine de o sută de ani, aici erau închiși cei mai periculoși criminali de război. Cu toate că vechiul Castel arăta ca o fortăreață medievală din piatră și cărămidă, noul sediu al USDB părea mai degrabă un colegiu comunitar. Bineînțeles, asta până când observai cele două garduri identice înalte de patru metri și jumătate care împrejmuiau clădirea.

Închisoarea federală Leavenworth pentru civili se afla la o distanță de șase kilometri spre sud de Castel. La USDB erau închiși numai

¹ Kansas City International (n.tr.)

² Missouri (n.tr.)

³ United States Disciplinary Barracks (n.tr.)

bărbați. Femeile din cadrul Forțelor Armate erau închise la baza navală din San Diego. Deținuții de aici fuseseră condamnați de Curtea Marțială pentru încălcarea Codului Justiției Militare. La USDB erau închiși doar prizonierii care fuseseră condamnați la peste cinci ani sau cei care reprezentau un pericol pentru securitatea națională.

Securitatea națională.

Acesta era motivul pentru care John Puller se afla acolo.

Trenul de aterizare coborî, iar avionul ateriză pe pista aeroportului din Kansas City, rulând lin pe asfalt. Treizeci de minute mai târziu, Puller se urcă în mașina pe care o închiriasse și părăsi aeroportul îndreptându-se direct către vest, spre Kansas.

Aerul era fierbinte, fără pic de vânt, iar dealurile se profilau în zare verzi și unduioase. Puller nu deschise aerul condiționat din mașină. Prefera aerul pur, fie acesta fierbinte sau nu.

Puller avea o înălțime de un metru nouăzeci și trei în picioarele goale și cântărea 105 kilograme. Știa acest lucru pentru că Armata Statelor Unite ale Americii – instituția pentru care lucra – se pricepea foarte bine să-și măsoare angajații. Potrivit standardelor armatei privind greutatea ideală în funcție de înălțime și vârstă, la cei treizeci și cinci de ani ai săi ar fi trebuit să aibă cu vreo cinci kilograme mai puțin. Dar nicio persoană care l-ar fi privit nu s-ar fi gândit la acest lucru. Dacă exista un gram de grăsime pe corpul său, cineva ar fi trebuit să-l caute cu microscopul.

Era mai înalt decât majoritatea infanteriștilor, dar și decât ceilalți ofițeri de elită ai armatei în subordinea cărora lucrase. Acest lucru avea atât avantaj, cât și dezavantaje.

Mușchii săi erau lungi și subțiri, iar brațele și picioarele sale, deosebit de rezistente, prezentau avantajul unei forțe extraordinare. Partea proastă era că reprezenta o țintă mult mai vizibilă decât un infanterist de rând. În colegiu fusese un flancher bun și încă îi mai plăcea să joace fotbal american în zilele de duminică.

Îi lipsiseră întotdeauna viteza ieșită din comun și agilitatea necesare pentru a ajuta în NFL¹, dar asta nu fusese niciodată una dintre ambițiile sale.

¹ National Football League (n.tr.)

Pe John Puller îl interesase de la bun început o anumită carieră profesională. Dorise mai mult ca orice să îmbrace uniforma Infanteriei Statelor Unite.

În ziua aceea nu purta uniforma. Nu o purta niciodată când venea la USDB. Parcursese deja câțiva kilometri și văzuse indicatorul care marca Lewis and Clark Trail.

Apoi ajunse la podul albastru. Îl traversă – acum era în Kansas. Mai precis, ajunsese la Fort Leavenworth. Trecu pe la punctul principal de control, unde un soldat îi verifică actele și își notă numărul de pe plăcuța de înmatriculare a mașinii. Gardianul îl salută apoi pe ofițerul adjutant Puller, spunându-i scurt: „Mulțumesc, domnule. Puteți trece“. Puller porni motorul mașinii și își continuă drumul. În timp ce asculta la radio o melodie a lui Eminem, o luă pe Grant Avenue și aruncă o privire ruinelor vechiului Castel.

Văzu rămășițele rețelei de sârmă ghimpată care acoperise fosta închisoare. Sârma fusese întinsă pentru a preveni evadările cu elicopterul. Armata încerca să se gândească la toate. După încă vreo trei kilometri, ajunse la USDB. De undeva din apropiere se auzi sirena unui tren. Un avion Cessna decolă de pe aerodromul Sherman Army, botul lui mare și aripile robuste înfruntând vântul de travers.

Puller parcă mașina și își lăsa portofelul și majoritatea obiectelor personale în torpedou, inclusiv pistolul semiautomat SIG P228 – M11 în versiune militară.

Arma sa și muniția fuseseră înregistrate pentru zborul cu avionul și transportate până acolo într-o cutie specială. Ar fi trebuit să poarte mereu pistolul asupra lui. Și totuși, să intre înarmat într-o închisoare nu i se părea o idee prea bună, chiar dacă ar fi fost autorizat să o facă.

Pe de altă parte, odată intrat în incintă, ar fi trebuit să încuie arma într-un dulap. Din motive obiective, nicio armă nu era permisă acolo unde se aflau prizonieri.

Un tânăr membru al Poliției Militare, care părea cam plictisit, îl întâmpină la poarta de control pentru scanare. Deși Puller știa că nu ar fi fost posibil acest lucru, soldatul părea că fusese adus acolo direct din centrul de instruire a recruților pentru a-și lua postul în primire.

Puller îi prezentă acestuia permisul de conducere și celelalte acte necesare. Soldatul solid cu obraji dolofani se holbă câteva secunde la insigna și la legitimația care dezvăluiau identitatea bărbatului. Îl avea în față pe agentul special John Puller, de la Divizia de Investigații Criminale, CID. Vulturul ghemuit cu capul întors spre dreapta ocupa poziția centrală a insignei. Ghearele mari ale vulturului apucau partea de sus a scutului. Ochiul său părea amenințător, iar ciocul mare și puternic era pregătit de atac.

Soldatul MP luă poziția de drepti și îl salută cu mâna la chipiu, apoi ridică privirea spre bărbatul înalt cu umeri lați din fața lui.

– Vă aflați aici într-o misiune oficială, domnule?

– Nu.

– John Pukller Jr.? Sunteți rudă cu...

– E tatăl meu.

Tânărul soldat părea copleșit.

– Am înțeles, domnule. Vă rog să-i transmiteți tot respectul meu, domnule.

Forțele Terestre ale Statelor Unite aveau foarte multe legende despre eroi care-și sacrificaseră viața în luptă cu devotament și curaj, iar numele lui John Puller Sr. era printre cele din capul listei. Puller trecu prin magnetometru. Se auzi semnalul de alertă. Soldatul îl verifică folosind detectorul de metale tip baston. Așa se întâmpla de fiecare dată.

Dispozitivul începu să sune strident lângă antebrațul său drept.

– Am o tijă din titan, îi explică Puller soldatului.

Își suflecă mâneca pentru a-i arăta cicatricea.

În dreptul gleznei sale stângi, detectorul începu din nou să sune. Soldatul ridică întrebător privirea. Puller se justifică:

– Plăcuță metalică și șuruburi. Pot să-mi ridic puțin cracul pantalonului.

– Da, vă rog, domnule.

Când Puller își lăsă pantalonul în jos, gardianul îi zise spășit:

– Îmi fac doar meseria, domnule.

– Iar eu m-aș fi enervat la culme dacă nu ai fi procedat așa, soldat.

Cu ochii mari de uimire, soldatul îl întrebă:

– V-ați ales cu rănille astea în luptă, domnule?

– Doar nu m-am împușcat singur.

Puller scoase cheile mașinii din bolul în care le pusese inițial și își îndesă permisul și celelalte acte înapoi în buzunarul cămășii. Semnă în registru, iar ușa masivă se deschise cu un bâzâit; intra apoi în camera destinată vizitatorilor. Se mai aflau acolo încă trei deținuți care primiseră vizite. Câțiva copii se jucau pe pardoseală, în timp ce bărbații vorbeau încet cu soțiile sau cu iubitele lor. Copiii nu aveau voie să se așeze în brațele deținuților.

Erau permise doar câte o îmbrățișare, un sărut sau o simplă strângere de mână la începutul și la sfârșitul fiecărei vizite. Mâinile nu aveau voie să coboare mai jos de talie. În timpul vizitei, deținuții aveau voie să-i țină de mână pe cei care-i vizitau. Toate conversațiile trebuiau purtate pe un ton normal.

Fiecare vizitator avea voie să converseze numai cu deținutul pe care venise să-l vadă. Erau permise în incintă doar pixurile și creioanele, fără tuburi de vopsea sau cretă colorată.

Această regulă – își spuse Puller – fusese instituită probabil pentru a evita mizeria și harababura pe care ar fi putut să le facă un copil cu acuarele sau cu cretă colorată.

Dar era o regulă stupidă, în opinia lui, de vreme ce un pix sau un creion ar fi putut fi transformat cu ușurință în armă, în timp ce o bucată de cretă nu reprezenta o amenințare la fel de mare.

Puller rămase în picioare pentru câteva secunde, privind o femeie care părea a fi mama unui deținut, citindu-i acestuia din Biblie.

Puteai să aduci cărți în incintă, însă nu aveai voie să le dai deținuților. De asemenea, ei nu aveau voie să primească reviste sau ziare. Nu era permis să le aduci deținuților nimic de mâncare, însă puteai să le cumperi ceva de la automatele de pe holuri. Ei nu aveau voie să-și cumpere nimic singuri. Poate că asta le-ar fi dat impresia că duc o viață normală, își spuse Puller, iar închisoarea nu avea nici pe departe acest scop.

Odată ce un vizitator intra în această cameră, era obligat să o părăsească imediat ce se termina timpul alocat unei vizite. Exista o singură excepție de la această regulă – o excepție de care Puller nu

ar fi avut cum să profite: alăptatul. La etaj exista o cameră specială pentru mamele care trebuiau să alăpteze.

Ușa din celălalt capăt al încăperii se deschise – un bărbat într-o salopetă portocalie intră în camera de vizite și se îndreptă spre Puller. Agentul îl privi pătrunzător în timp ce se apropia.

Bărbatul era înalt, dar puțin mai scund decât Puller și ceva mai zvelt. Deși semăna foarte bine la față cu agentul, părul deținutului era mai închis la culoare și mult mai lung, presărat pe alocuri cu fire albe. Amândoi aveau maxilare pătrate și nasul lung și subțire, ușor deviat spre dreapta, iar dinții lor erau mari și egali.

Amândoi făceau o gropiță în obrazul drept atunci când zâmbeau, iar ochii lor păreau verzi în lumina artificială și albaștri la lumina zilei.

Puller mai avea pe ceafă, în partea dreaptă, o cicatrice lungă, care cobora spre șira spinării, pe lângă toate celelalte semne distincte de pe piciorul stâng, brațul drept și torace – atât în față, cât și în spate. Toate reprezentau urmele unor proiectile care intraseră violent în corpul său, provocându-i răni majore. Celălalt bărbat nu avea astfel de cicatrice, iar pielea sa era albă și fină – nu avea cum să se bronzeze în închisoare.

Pielea lui Puller devenise aspră din cauza căldurii insuportabile a soarelui sau a vântului puternic și, în egală măsură, din cauza frigului extrem. Majoritatea oamenilor l-ar fi descris ca pe un bărbat aspru, cu un aspect dur, necizelat, deloc chipeș. În niciun caz drăguț. În zilele lui bune, fusese probabil suficient de atrăgător sau poate, mai degrabă, interesant. De fapt, el nu se gândea niciodată la acest aspect. Era soldat, nicidecum model.

Cei doi nu se îmbrățișară. Își strânseseră scurt mâinile, iar deținutul zâmbi.

– Îmi pare bine să te văd, frățioare.

Frații Puller se așezară.

CAPITOLUL 3

– Ai mai slăbit? îl întreabă Puller.

– Mâncarea de aici nu-i la fel de bună precum cea de la Forțele Aeriene.

– În marină e cea mai bună mâncare. Forțele Terestre sunt abia pe locul trei la acest capitol. Și asta pentru că piloții și marinarii sunt niște pământuri.

– Am auzit că ai devenit ofițer adjutant. Nu mai ești SFC¹.

– E cam același lucru. Doar că salariul e ceva mai mare.

– E ceea ce ți-ai dorit?

– E ceea ce mi-am dorit.

Tăcură amândoi. Puller aruncă o privire spre stânga, unde o tânără femeie ținea de mână un deținut, arătându-i acestuia câteva fotografii. Doi copii mici și blonzi se jucau pe pardoseală, la picioarele mamei. Puller își îndreaptă din nou privirea spre fratele său.

– Avocații?

Robert Puller se foi în scaun. Și el privise cu interes tânărul cu plu. Avea treizeci și șapte de ani, nu fusese căsătorit niciodată și nu avea copii.

– Nu prea mai au ce face. Tata?

Puller strânse buzele.

– Așa cum îl știi.

– Ai fost să-l vezi?

– Săptămâna trecută, zise agentul.

– Ce spun doctorii?

¹ Sergeant First Class (n.tr.)

- La fel ca avocații tăi. Nu mai pot face mare lucru.
- Salută-l din partea mea, te rog.
- El știe prea bine.

În ochii bărbatului se aprinse o scânteie de furie.

- Și eu știu. Am știut întotdeauna.

Tonul ridicat al lui Robert îi atrase atenția soldatului voinic de lângă ușă. Acesta le aruncă o privire suspicioasă. Pe un ton ceva mai calm, Robert continuă:

- Și totuși, salută-l din partea mea.
- Ai nevoie de ceva?
- Nu mi-ai putea aduce ce mi-aș dori eu. Și nici nu e nevoie să

mai vii aici.

- E alegerea mea.
- Complexul de vinovăție al fratelui mai mic.
- Fratele mai mic e neliniștit din cauza ta.

Robert puse mâna pe masă și spuse:

- Nu e chiar atât de rău aici. Oricum, nu e ca la Leavenworth.
- Ba sigur că e rău. E tot o închisoare. Puller se aplecă deasupra

mesei și-l întrebă pe fratele său cu voce scăzută: Ai făcut-o?

Robert ridică privirea.

- Chiar mă miram că nu m-ai întrebat asta niciodată.
- Ei bine, te întreb acum.
- Nu am ce să-ți răspund, veni replica fratelui său.
- Tu crezi că încerc să-ți smulg o mărturisire? Ai fost deja

condamnat.

- Nu cred asta, desigur, dar faci parte din CID. Știu prea bine că ești un om de bine, că vrei să se facă dreptate. Nu am intenția să te pun într-o postură proastă sau să te fac să-ți încalci principiile.

Puller se lăsă pe spătarul scaunului.

- Nu amestec serviciul cu viața personală.
- Ești fiul lui John Puller. Știu totul despre asta, crede-mă.
- Întotdeauna ai considerat asta o povară.
- Și nu e așa?

- Depinde cum vrei să o consideri, la urma urmei. Tu ești mai inteligent decât mine. Ar fi trebuit să-ți dai seama de acest lucru.

- Și totuși, amândoi am ales cariera militară.
- Tu ai ales o carieră nobilă de ofițer, la fel ca tata. Eu sunt doar un gradat.
- Și mai spui că sunt mai inteligent decât tine.
- Ești un adevărat savant în tehnologie nucleară. Un specialist în ciuperca atomică. Eu sunt doar un infanterist cu insignă.
- Cu insignă, repetă fratele său. În acest caz, mă pot considera norocos că trăiesc.
- Nu au mai executat pe nimeni aici de prin '61.
- Ai verificat tu?
- Am verificat.
- E vorba de siguranța națională. De trădare. Da, da, sunt norocos că am rămas în viață.
- Te simți norocos?
- Poate că da.
- Atunci, ai putea să-mi răspunzi. Ai nevoie de ceva? Întrebă el din nou.

Fratele său încercă să zâmbească, dar nu reuși să-și ascundă neliniștea.

- De ce presimt o finalitate când îmi pui această întrebare?
- E doar o întrebare.
- Nu, nu am nevoie de nimic, zise el fără expresie.

Toată energia bărbatului părea să se fi evaporat dintr-odată.

Puller îl privi pătrunzător pe fratele său. Între ei era o diferență de numai doi ani și de mici copii fuseseră inseparabili, până când aleseseră amândoi să-și servească țara îmbrăcând uniforma militară. Agentul simțea că un zid de nepătruns se ridicase între ei – un zid mult mai înalt decât cele care împrejmuiau închisoarea. Și nu putea face nimic ca să îndrepte lucrurile. Îl privea pe fratele său și i se părea că bărbatul care stătea în fața lui era un necunoscut. Fratele său fusese înlocuit de acest deținut în salopetă portocalie, care avea să rămână închis pentru tot restul vieții. Mai bine spus, pentru totdeauna. Puller nu credea că armata avea să facă vreo excepție fiind vorba de fratele său.

- Un tip a fost ucis aici cu ceva vreme în urmă, îi zise Robert.

Puller știa asta.

– Celulele de aici sunt destul de sigure. Tipul a fost ucis în curte.

A primit o băta în cap.

– Ai făcut cercetări?

– Am făcut. Îl cunoșteai?

Robert clătină din cap.

– Sunt închis în regim 23/1. Nu am prea avut timp să socializez.

Asta însemna că stătea închis în celulă 23 de ore pe zi, apoi era lăsat singur afară pentru o oră de exerciții într-un loc izolat. Puller nu aflase aceste amănunte.

– De când?

Robert zâmbi.

– Vrei să spui că nu ai făcut cercetări și în legătură cu asta?

– De când?

– De când am lovit un gardian.

– Dar de ce ai făcut asta?

– Pentru că a spus ceva care m-a deranjat.

– Ce anume?

– Nu e nevoie să afli.

– De ce nu?

– Ai încredere în mine. Așa cum ai spus, eu sunt mai inteligent.

Și oricum, nu-mi puteau adăuga mai mult la pedeapsă.

– A avut vreo legătură cu bătrânul?

– Mai bine ai pleca. Nu cred că vrei să pierzi avionul.

– Am timp destul. Răspunde-mi, a fost ceva legat de bătrân?

– Nu sunt la interogatoriu, frățioare. Nu mă poți obliga să-ți spun. Nu mai sunt de multă vreme în fața Curții Marțiale.

Puller privi în jos, spre gleznele încătușate ale fratelui său.

– Îți dau mâncarea prin fanta de la ușă?

La USDB nu existau gratii. Ușile erau mari și groase. Prizonierii izolați primeau mâncare de trei ori pe zi printr-o fantă a ușii. Un panou din partea de jos a ușii le permitea gardienilor să le pună prizonierilor cătușele în jurul gleznelor înainte de a ieși.

Robert dădu din cap de câteva ori.

– Cred că am noroc că nu mi-au interzis vizitele. Altfel nu am mai fi stat de vorbă acum.

– Te-au amenințat cu asta?

– Cei de aici spun foarte multe lucruri.

Tăcură amândoi pentru câteva secunde. În cele din urmă, Robert spuse:

– Ar fi mai bine să pleci acum. Am multe de făcut. Cei de aici mă țin destul de ocupat.

– O să mă întorc.

– Nu are rost. Ar fi mai bine să nu mai vii.

– O să-i transmit bătrânului că l-ai salutat.

Bărbații se ridicară și-și strânseseră mâinile. Robert îl bătu pe umăr pe fratele său.

– Îți lipsește Orientul Mijlociu?

– Deloc, și nu cunosc pe nimeni care să spună că-i lipsește după ce a fost acolo.

– Oricum, mă bucur că te-ai întors întreg.

– Cei mai mulți dintre noi nu au avut norocul ăsta.

– Investighezi ceva cazuri interesante în momentul de față?

– Nu chiar.

– Ai grijă, da?

– Desigur, și tu la fel.

Vorbele lui Puller erau formale și lipsite de expresie. Se întoarse să plece. Gardianul se apropie de fratele său pentru a-l însoți afară din încăpere.

– Hei, John! îl strigă Robert.

Puller întoarse capul. Mâna mare a soldatului zăbovea pe brațul fratelui său. O parte din el ar fi vrut să-l izbească pe soldat de perete și să sfâșie mâna aceea. Numai o parte din el.

Privirile celor doi frați se întâlniră.

– Nu, nu e nimic, bătrâne. Mă bucur că te-am văzut.

Puller trecu de poarta de control, pe lângă soldatul care sări în picioare, privindu-l curios, și începu să coboare iute scările, sărind treptele câte două. Telefonul său mobil începu să sune când ajunse lângă mașina închiriată. Se uită la numele apelantului.

Era numărul Grupului 701 al Poliției Militare din Quantico, Virginia, grupul în cadrul căruia fusese numit agent special CID.

Răspunse la telefon și ascultă. În armată erai instruit să vorbești cât mai puțin și să asculți cât poți de mult. Foarte mult.

Răspunsul lui fu deosebit de scurt:

– Sunt pe drum.

Își verifică repede ceasul, calculând cât timp ar fi făcut cu avionul și cât mai avea de mers cu mașina. Avea să piardă o oră zburând cu avionul de la vest spre est.

– Trei ore și cincizeci de minute, domnule, spuse el încheind convorbirea.

Într-o zonă rurală a Virginiei de Vest avusese loc un masacru. Una dintre victime era un colonel. Cazul era de competența CID, cu toate că Puller nu știa încă de ce fusese pasat Grupului 701. Dar el era doar un soldat și primise un ordin pe care urma să-l execute.

Avea să zboare înapoi în Virginia, să-și ia echipamentul și instrucțiunile oficiale, apoi trebuia să ajungă cât de repede la locul crimei. Oricum, ceea ce-l frământa pe el nu era moartea colonelului, ci mai degrabă ultima privire pe care i-o aruncase fratele său. Aceasta se întâpărise într-un colț al minții sale.

Se pricepea de minune să evite amestecul dintre treburile personale și cele de serviciu. Doar că în acel moment nu părea atât de iscusit la asta. O mulțime de amintiri de demult legate de fratele său îi frământau mintea, trecându-i încet prin fața ochilor.

Robert Puller fusese promovat foarte rapid la rangul de maior al Forțelor Aeriene care asigurau paza arsenalului nuclear al țării. Ar fi primit cu siguranță o stea pe epolet, dacă nu chiar două, dar fusese condamnat pentru că-și trădase țara și nu avea să mai părăsească USDB până la sfârșitul zilelor sale. Dar era fratele său.

Nici măcar Forțele Armate ale Statelor Unite nu puteau schimba acest lucru. Câteva secunde mai târziu, Puller porni motorul și băgă mașina în viteză. De fiecare dată când venea în locul acela, lăsa o parte din el în urmă. Poate că într-o bună zi nu va mai avea ce să ia înapoi, își spuse. Nu obișnuia să-și exteriorizeze emoțiile.

Nu izbucnise niciodată în plâns atunci când îi văzuse pe bărbații din jurul lui murind pe câmpul de luptă – adesea într-un mod îngrozitor, de-a dreptul insuportabil. Dar putea spune că-i răzbu-nase – și asta într-o manieră la fel de înfiorătoare.

Nu se avântase niciodată în luptă mânat de o furie necontrolată, pentru că asta ar fi însemnat slăbiciune. Iar slăbiciunea l-ar fi făcut să dea greș.

Nu vărsase nicio lacrimă atunci când Curtea Marțială îl acuzase pe fratele său de trădare. Bărbații din familia Puller nu plâneau niciodată.

Era Regula Numărul 1.

Toate regulile care urmau aproape că nu mai aveau importanță. John Puller nu era un robot, dar putea să-și dea seama cu ușurință că era pe cale să devină unul. Refuza să se analizeze mai mult de atât. Părăsi incinta USDB mult mai rapid decât ajunsese acolo. Un avion și mai rapid avea să-l ducă spre est, unde îl aștepta un alt caz de crimă. Asta îi convenea de fapt lui Puller. Ar fi făcut orice ca să-și abată gândurile de la singurul lucru pe care nu reușise să-l înțeleagă până atunci. Și pe care nici nu reușise să-l controleze vreodată.

Familia lui.

CAPITOLUL 4

– Ești pe cont propriu în cazul ăsta, Puller.

John Puller stătea de cealaltă parte a biroului, față în față cu Don White, superiorul său, șeful agenților speciali de la sediul CID din Quantico, Virginia.

Timp de patru ani, cartierul general al CID fusese mult mai departe, în nord – mai precis la Fort Belvoir, Virginia. După un timp, baza se reorganizase și persoanele influente hotărâseră să unifice birourile CID pentru toate departamentele la Quantico, unde se aflau, de asemenea, sediul Academiei FBI și Corpurile de Infanterie Marină.

Înainte de a ajunge la sediu, Puller făcuse o scurtă oprire la apartamentul său din afara bazei, ca să-și ia câteva lucruri și ca să-și vadă pisica – un motan gras cu blana de culoare portocalie, cu pete maronii, pe nume AWOL¹. Îl numise astfel pentru că ieșea întotdeauna din casă pe furiș și lipsea zile întregi fără să mai știe nimic de el.

AWOL mieună și apoi mârâi la el, înainte să se ghideze pe lângă picioarele lui și să-l lase să-l mângâie pe spina arcuită.

– Trebuie să mă ocup de un caz, AWOL. O să mă întorc, fii fără grijă. Mâncarea, apa și cutia cu nisip sunt la locul lor.

AWOL miorlăi în semn de răspuns și se îndepărtă apoi cu pași moi. Motanul intrase în viața lui Puller în urmă cu doi ani, iar agentul își spusese atunci că, la un moment dat, acesta avea să plece. Văzu câteva mesaje înregistrate pe telefonul fix din apartamentul său – telefon pe care îl ținea de rezervă, în caz că ar fi avut loc vreo

¹ Absent Without Official Leave – termen folosit de militari pentru a descrie o persoană care și-a părăsit postul fără a cere permisiunea (n.tr.)

pană de curent și nu ar fi putut să-și încarce telefonul mobil. Ascultă până la capăt un singur mesaj.

Se așează jos, pe podea, și ascultă mesajul de încă două ori.

Tatăl său.

Generalul-locotenent supranumit „Războinicul John“ Puller era unul dintre cei mai viteji soldați ai Americii și fost comandant al Șoimilor Urlători, legendara Divizie Aeropurtată 101 a Forțelor Terestre Americane. Generalul nu mai activa acum în cadrul armatei și nici nu mai era comandant, dar asta nu însemna că bătrânul putea accepta cu ușurință realitatea. De fapt, nu accepta deloc aceste lucruri. Ceea ce însemna, desigur, că bătrânul era complet rupt de realitate.

El încă îi mai dădea fiului său mai mic tot felul de ordine, de parcă s-ar fi aflat în fruntea ierarhiei militare, iar băiatul său i-ar fi fost subaltern.

Probabil că bătrânul nu-și mai aducea aminte ce-i spusese în mesajul telefonic. Poate că nu-și amintea nici măcar că sunase acolo. Era posibil ca tatăl său să-l pedepsească atunci când aveau să se întâlnească pentru că nu-i executase ordinele. Bătrânul era la fel de imprevizibil în viața civilă cum fusese și pe câmpul de luptă.

Asta făcea din el cel mai dificil adversar al lui Puller. Un soldat se temea cel mai mult de adversarul pe care nu putea să-l citească de la prima vedere, de inamicul care era în stare de orice strategie – oricât de revoltătoare ar fi fost aceasta – doar ca să câștige.

Din acest motiv câștigase mult mai multe bătălii decât pierduse, iar strategiile sale deveniseră niște tactici permanente folosite în instrucția celor din Forțele Terestre.

Până și viitorii lideri învățau despre el la Colegiul de Război și, prin intermediul lor, tacticile de luptă ale lui Puller erau răspândite în toate sectoarele armatei terestre.

Agentul Puller șterse mesajul. Tatăl lui trebuia să aștepte.

Următoarea oprire fu sediul CID.

CID fusese înființată în Franța de către generalul „Black Jack“ Pershing, în timpul Primului Război Mondial. Devenise un comandament important al Armatei Terestre în anul 1971 și conducerea era asigurată de un general cu o stea.

Aproape trei mii de oameni din întreaga lume erau membri ai CID, nouă sute dintre aceștia fiind agenți speciali, la fel ca Puller. Era o structură organizatorică centralizată de tip „burlan“, în cadrul căreia cea mai înaltă funcție era deținută de ministrul forțelor armate, agenții speciali ocupând ultimele poziții ierarhice.

Între cele două niveluri existau încă trei trepte ierarhice, ocupate de birocrați. Era un soi de lasagna cu prea multe straturi de paste, își spuse Puller.

În cele din urmă își concentrează atenția asupra superiorului său.

– De obicei, fiind vorba despre o crimă din afara jurisdicției noastre, ancheta merge mai greu dacă e condusă de o echipă formată din mai multe persoane și nu dintr-un singur om, domnule.

West îi spuse:

– Încerc să-ți obțin transferul în Virginia de Vest, dar nu cred că am să reușesc prea curând.

Puller îl întreabă pe șeful său ceea ce-l frământase încă din momentul în care primise această misiune:

– CID are Batalionul 1000 la Fort Campbell, Kentucky. Virginia de Vest e aria lor de responsabilitate. Și ei ar putea investiga crima comisă asupra colonelului.

– Bărbatul ucis colabora cu cei de la Agenția de Informații a Apărării Statelor Unite. O poziție importantă în ierarhia militară atrage după sine faima de agent secret al Grupului 701 al CID.

White zâmbi după descrierea făcută persoanelor special instruite pentru investigații de teren ale CID. Puller nu-i întoarse zâmbetul.

White continuă:

– Fort Campbell. Acolo e concentrată Divizia 101. Fosta divizie a tatălui dumitale, Șoimii Urlători.

– A trecut mult timp de atunci, domnule.

– Cum o mai duce bătrânul?

– O duce, domnule, răspunse morocănos Puller.

Nu-i plăcea să vorbească despre tatăl său cu altcineva în afară de fratele lui mai mare. Și nici cu fratele lui nu discuta prea mult pe această temă – cel mult câteva fraze.

– Bine. În regulă. Oricum, specialiștii FIU – Unitatea de Investigatii a Grupului 701 – sunt cei mai buni dintre cei buni, Puller. Nu ai fost chemat aici întâmplător, doar pentru că ești agent al CID. Ai fost *numit* pentru această misiune.

– Am înțeles.

Puller bănuia ce avea să urmeze. Bărbatul din fața lui evita să-i spună ceea ce *nu știa*.

White împinse spre Puller un dosar pe care-l lăsă în fața acestuia, pe tăblia metalică a biroului.

– Acestea sunt rezultatele preliminare ale anchetei. Ofițerul de serviciu a notat toate informațiile inițiale. Verifică totul împreună cu șeful echipei tale de investigații înainte de a începe ancheta. A fost deja conceput un plan al investigației, dar ai libertatea de a improviza pe parcurs, în funcție de condițiile de acolo.

Puller ridică dosarul de pe birou fără să-și ia ochii de la bărbatul din fața lui.

– Ceva detalii suplimentare, domnule?

– Bărbatul ucis este colonelul Matthew Reynolds. Așa cum am mai spus, colaborează cu DIA. Lucra la Pentagon. Locuința lui se află în Fairfax City, Virginia.

– Vreo legătură cu Virginia de Vest?

– Nu știm nimic în legătură cu asta. Dar a fost identificat și știm sigur că e vorba de el.

– Ce responsabilități avea în cadrul DIA? Exista ceva care ar fi putut avea legătură cu crima?

– Cei de la DIA sunt renumiți pentru discreția lor în privința membrilor și a responsabilităților acestora. Dar am aflat că Reynolds se pregătea de pensionare și urma să lucreze pe cont propriu. Dacă vom avea nevoie de aceste informații, o să facem rost de ele.

Dacă? își spuse Puller.

– Care era poziția lui oficială în cadrul DIA?

White se foi puțin în scaun.

– Îi raporta direct vicepreședintelui Servicului Militar de Informații sau J2.

– J2 are două stele, nu-i așa? Acesta prezintă un raport zilnic președintelui Comitetului Șefilor de Stat-Major.

– Așa e.

– Dacă a fost ucis un om cu o asemenea poziție, de ce nu se ocupă DIA de anchetă? Ei nu au detectivi?

– Tot ce pot să-ți spun este că ancheta ne-a fost încredințată nouă. În mod special dumitale.

– Și dacă vom prinde făptașul, acesta va fi preluat imediat de DIA sau, cel mai probabil, de FBI, care se vor năpusti să culeagă lauri victoriei.

– Nu e treaba mea.

– Deci DIA se va ține departe de ancheta aceasta?

– Mă văd nevoit să îți repet: asta e tot ce am aflat.

– În regulă. Știm încotro se îndrepta atunci când a plecat de la serviciu?

White clătină din cap.

– Nu, încă nu am aflat. Vei putea lua legătura cu superiorul lui Reynolds de la DIA ca să verifici această pistă, mai precis cu Julie Carson, general de informații.

Puller îndrăzni să spună cu voce tare ceea ce-i trecu prin minte:

– Se pare că va trebui să obțin informații din interior pentru a începe ancheta, domnule.

– Vom aștepta să vedem ce se întâmplă.

Acest răspuns era, pur și simplu, absurd, iar Puller observă că superiorul său îi evitase privirea atunci când rostise aceste cuvinte.

– Mai sunt și alte victime? Întrebă el.

– Soția și doi copii. Toți trei sunt morți.

Puller se lăsă pe spătarul scaunului.

– Înțeleg. Patru morți, deci. Probabil o scenă a crimei destul de complicată pentru Virginia de Vest – investigațiile fiind extinse, de asemenea, la nivelul DIA. În mod normal, ar trebui să trimitem pe teren patru sau cel mult șase oameni cu tot suportul tehnic necesar sau ceva de genul ăsta. Am putea chiar să cerem ajutorul celor de la USACIL, adăugă el, referindu-se la Laboratorul de Investigații Criminale al Armatei Americane de la Fort Gillem, Georgia. Vom avea

nevoie de oameni pentru a analiza corespunzător dovezile. Și de o echipă suplimentară pentru a ține legătura cu cei de la DIA.

– Cred că tocmai ai nimerit cuvântul potrivit pentru această situație.

– Și care ar fi acela?

– „Normal“.

Puller își îndreaptă umerii.

– În mod *normal*, în cadrul unei organizații atât de mari precum Grupul 701, ar trebui să primesc instrucțiuni pentru această misiune direct de la liderul echipei de investigații din care voi face parte, și nu de la dumneavoastră, domnule.

– Și asta e adevărat.

Bărbatul nu părea dispus să dezvolte prea mult acest răspuns.

Privirea lui Puller se opri asupra dosarului. Cu siguranță se așteptau să descopere singur detaliile.

– Când am fost sunat prima dată, mi s-a spus că ar fi vorba de un masacru.

White încuviință din cap.

– Așa a fost descris. Nu știu câte crime se petrec aici, în Virginia de Vest, dar cred că a fost un act sângeros. Oricât de înfiorătoare a fost această crimă multiplă, probabil că dumneata ai văzut scene mult mai sângeroase în Orientul Mijlociu.

Puller nu spuse nimic.

Așa cum nu-i plăcea să vorbească despre tatăl său, prefera să tacă atunci când era întrebat despre misiunile sale în deșert. White continuă:

– Poliția locală se ocupă de anchetă. Ei s-au deplasat primii la fața locului. E vorba de o zonă rurală și, din câte am înțeles, cei de acolo nici nu au vreun detectiv criminalist; militarii vor fi cei care vor conduce, în cele din urmă, ancheta. Va fi nevoie de mult tact pentru a gestiona această situație. Nu vom putea prelua exclusiv cazul decât dacă se dovedește că ucigașul este militar. Și, din cauza poziției lui Reynolds, prefer să fim implicați cât mai puțin în această investigație. Iar pentru a putea face asta, trebuie să ne purtăm frumos cu autoritățile locale.

– Există vreo locație sigură în zonă unde am putea depozita dovezile?

– Securitatea teritorială are un sediu sigur la vreo 50 de kilometri. Mai există acolo o persoană care asistă la deschiderea și la închiderea seifului. Am obținut o autorizație pentru tine.

– Presupun că am în continuare acces la USACIL.

– Desigur. Am dat un telefon scurt în Virginia de Vest. Nimeni nu a avut vreo obiecție auzind de implicarea celor de la CID. Avocații Armatei Terestre vor avea grijă de toate formalitățile. Ei se vor ocupa de hârtii.

– Avocații se pricep foarte bine la hârtii, domnule.

White îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Noi suntem militari, așa că vom proceda cu tact, bineînțeles; dar vom apela din când în când și la forță dacă va fi nevoie. Iar eu am auzit că te pricepi la fel de bine la ambele.

Puller nu spuse nimic. Pe parcursul carierei sale militare, avusese de-a face cu fel de fel de ofițeri care-i încredințau misiuni. Unii erau buni, alții de-a dreptul idioți. Puller nu era încă decis din ce categorie făcea parte cel din fața lui.

White spuse:

– Sunt aici de mai puțin de o lună. Am fost numit după ce superiorii au mutat operațiunea de la Fort Belvoir. Încă încerc să mă adaptez. Dumneata faci asta de cinci ani.

– De aproape șase ani, mai exact.

– Niște persoane importante mi-au spus că ești cel mai bun, chiar dacă folosești metode mai puțin ortodoxe. White se aplecă puțin în față, sprijinindu-și coatele pe birou, apoi continuă: Sunt sigur că nu mai este nevoie să-ți spun că există o mulțime de interese la nivel înalt în legătură cu acest caz, Puller. Și, când spun asta, mă refer la cel mai înalt nivel, începând cu ministrul forțelor armate și terminând cu civilii de pe coridoarele Casei Albe.

– Am înțeles. Am anchetat și cazuri în care a fost implicată Agenția de Informații a Apărării și de fiecare dată investigațiile au decurs în parametri normali. Dacă există interes la un asemenea nivel, colonelul Reynolds trebuie să fi avut niște afaceri suplimentare pe

parcursul activității sale la Pentagon. Puller rămase tăcut câteva clipe, apoi continuă: Sau era, probabil, foarte mânjit.

White zâmbi.

– Poate că, într-adevăr, ești bun, așa cum se spune.

Puller îi aruncă o privire.

Și probabil că aș fi un excelent țap ispășitor dacă această anchetă s-ar duce de răpă, își spuse el. White continuă:

– Deci te ocupi de investigații de aproape șase ani.

Puller nu spuse nimic. Bănuia în ce direcție se îndrepta conversația, pentru că așa se întâmpla de fiecare dată când stătea de vorbă cu superiorii săi. Următoarele cuvinte ale bărbatului îi dovediră că avusese dreptate.

– Ai făcut colegiul. Vorbești bine două limbi, franceza și germana, și te descurci cu limba italiană. Tatăl și fratele dumitale sunt ofițeri.

– *Au fost ofițeri*, îl corectă Puller. Și singurul motiv pentru care vorbesc aceste limbi este acela că tatăl meu a fost transferat și am locuit în Europa un timp, pe vremea când eram copil.

White nu părea să-l asculte.

– Știi că ai avut cele mai bune calificative dintre toți la USAMPS, începui el, referindu-se la Școala de Poliție Militară a Forțelor Terestre Americane din Fort Leonard, Missouri. Ca MP, ai eclipsat o mulțime de infanteriști de pe cuprinsul globului. Ai rezolvat o multitudine de cazuri, cam în toate zonele de influență ale armatei. Și pentru rezolvarea acestora ai avut acces la informații clasificate pe baza unor autorizații Top Secret și SCI¹. White tăcu pentru câteva secunde, apoi continuă: Cu toate acestea, fapta fratelui dumitale aproape că a stricat totul.

– Eu nu sunt fratele meu. Și toate autorizațiile mele au fost reînnoite.

– Știi asta.

Bărbatul tăcu și începu să bată cu degetele în brațul scaunului. Puller nu mai spuse nimic. Știa foarte bine ce avea să urmeze. Așa se întâmpla întotdeauna.

¹ Sensitive Compartmented Information (n.tr.)

– De ce nu te-ai înscris la West Point, Puller? De ce ai ales CID? În timpul serviciului militar ai fost un soldat de excepție. Ai avut cele mai bune calificative la Școala de Rangeri. Un dosar al naibii de bun. Un adevărat lider pe câmpul de luptă. Tatăl dumitale a primit 49 de medalii importante în mai bine de treizeci de ani și a rămas o adevărată legendă a Armatei Terestre. Dumneata ai reușit să aduni o colecție de peste douăzeci de medalii în numai șase misiuni efectuate în Irak și Afganistan. Două stele de argint. Împrejurările în care ai primit una dintre aceste două medalii au avut drept consecință internarea dumitale într-un centru de dezintoxicare, unde ai stat trei luni. Au urmat trei stele de bronz cu litera „V” și un trio de medalii „Inima Purpurie”. Și ai reușit să capturezi un individ al cărui chip era imprimat pe una dintre cărțile de joc din pachetul cu cei mai căutați lideri teroriști din Irak, nu-i așa?

– Cinci de pică, mai exact, domnule, zise Puller.

– Corect. Așadar, te-ai ales cu o groază de stele și de cicatrice. Armata apreciază astfel de combatanți. Ești un armăsar cu un impecabil pedigree de militar. Dacă ai fi rămas la Rangeri, ai fi fost un candidat veritabil pentru primele poziții în ierarhie, iar dacă ai fi mers la West Point, ai fi devenit maior sau poate chiar locotenent-colonel până acum. Și ai fi putut obține cel puțin două stele pe umăr înainte de a părăsi armata. La naiba, poate chiar trei, la fel ca tatăl dumitale – dacă te-ai fi priceput la jocurile politice. În cadrul CID, un militar nu poate ajunge mai sus de gradul de sergent-major. Iar predecesorul meu mi-a transmis că singurul motiv pentru care ai depus cererea pentru postul de subofițer a fost că plutonierii-majori stau toată ziua la birou cu fundul pe scaun, la sediul CID, în timp ce WO¹ pot ieși mereu pe teren.

– Nu prea îmi plac birourile, domnule.

– Așadar, iată-ne aici, la CID. În partea inferioară a liniei de apărare, dincolo de gratii și de decorații. Și nu sunt singurul care se întreabă de ce ai făcut această alegere, soldat.

¹ Warrant Officer – plutonier-major (n.tr.)

Privirea lui Puller se opri asupra galoanelor de pe uniforma bărbatului. White era îmbrăcat cu noua uniformă a Forțelor Terestre – clasa B –, care înlocuise vechile uniforme verzi.

Pentru oricine din cadrul armatei, pieptul plin de galoane și de medalii dezvăluia identitatea unei persoane, fiind un indiciu esențial cu privire la cariera acesteia.

Pentru un ochi experimentat, aceste decorații spuneau totul; niciun detaliu important nu putea rămâne ascuns.

Din perspectiva unui soldat de elită, în trecutul bărbatului nu exista nimic deosebit – nici măcar o „Inimă Purpurie“ sau vreo altă medalie valoroasă. Galoanele erau numeroase și cu siguranță ar fi făcut impresie asupra unui necunoscător, dar lui Puller nu-i spuneau decât că bărbatul era doar un birocrat de carieră, care trăgea cu arma numai dacă trebuia să-și reînnoiască permisul.

Spuse:

– Domnule, îmi convine gradul pe care-l am. Îmi place și felul în care am ajuns aici și nu are niciun rost să mai discutăm despre asta. Cam așa stau lucrurile.

– Sunt de acord, Puller. Sunt perfect de acord. Unii te-ar putea numi un ratat.

– Poate că e un defect de caracter, dar trebuie să spun că nicio dată nu m-a interesat ceea ce spun alții despre mine.

– Am auzit și acest lucru despre dumneata.

Puller îl privi pătrunzător pe bărbat.

– Înțeleg, domnule, dar cred că ar fi mai bine dacă aș începe ancheta asupra cazului.

Bărbatul se uită la monitorul din fața sa.

– Atunci, ia-ți echipamentul și pleacă la drum.

Câteva secunde mai târziu, când White își ridică din nou privirea, Puller nu mai era în încăpere.

Urișul nu făcuse niciun zgomot când ieșise pe ușă. White se lăsă pe spătarul scaunului, care scârțâi prelung sub greutatea sa.

Poate că acesta era unul dintre motivele pentru care obținuse atâtea medalii. Nu puteai ucide un soldat pe care nu-l vedeai apropiindu-se de tine.

CAPITOLUL 5

Sprijinit de portbagajul mașinii sale negre cu însemnele armatei, marca Chevy-Malibu, Puller sorbea dintr-o cană de cafea „extralarge“, în timp ce răsfoia dosarul cazului la lumina stâlpului de iluminat stradal de lângă sediul CID.

În zonă se aflau toate diviziile de investigații criminale – inclusiv NCIS¹ –, divizia care dăduse titlul unui cunoscut show de televiziune.

Puller și-ar fi dorit să rezolve o crimă în șaiszeci de minute, așa cum făceau personajele din show-ul televizat. În realitate însă, avea nevoie de ceva mai mult timp pentru asta, iar uneori se întâmpla chiar ca ancheta să nu ajungă la niciun rezultat.

Undeva în apropiere se auzeau niște focuri de armă. Rafale necruțătoare. Echipa FBI de salvare a ostaticilor și pușcașii marini se antrenau zi și noapte cu muniție adevărată. Puller era atât de obișnuit cu zgomotul împușcăturilor, încât abia îl sesiză. L-ar fi surprins mai degrabă lipsa acestui sunet. În mod ironic, dacă la Quantico nu s-ar fi auzit niciun foc de armă, ar fi însemnat că ceva nu era în regulă.

Întoarce o pagină din dosar. Armata era metodică și precisă în privința înregistrării și păstrării dovezilor, așa cum era de altfel în toate privințele: cele referitoare la mărimea dosarului, la numărul paginilor atașate, la ponderea informațiilor de pe partea dreaptă versus cele de pe partea stângă, până la fiecare punct, slash sau triplu slash.

¹ Naval Criminal Investigative Service – Serviciul Naval de Investigații Criminale (n.tr.)

Existau manuale de instrucție militară care abordau fiecare detalii. Până și regulamentele privind păstrarea Raportului Zilnic în cadrul Poliției Militare erau legendare pentru exactitatea lor.

Dar cel mai important lucru pentru Puller avea să fie întotdeauna ceea ce era scris pe hârtie, și nu pagina la care ar fi trebuit să caute în dosar acea informație.

Matthew Reynolds, soția acestuia, Stacey, și cei doi copii adolescenți, o fată și un băiat, fuseseră uciși într-o casă dintr-o zonă rurală a Virginiei de Vest.

Poștașul fusese cel care descoperise cadavrele. Cei de la poliția locală ajunseseră primii la locul crimei. Bărbatul ucis fusese colonel în cadrul DIA. Se pregătea să se retragă și să lucreze în sectorul privat, după douăzeci și șase de ani în care îmbrăcase uniforma militară.

Lucra la Pentagon și locuia în Fairfax City, așa că Puller nu înțelegea ce căutau bărbatul și familia lui într-o casă din Virginia de Vest.

Aceasta era cu siguranță una dintre numeroasele întrebări la care trebuia să găsească un răspuns. Sau poate că poliția locală avea deja unul.

Avea să preia toate informațiile de la aceasta, pentru ca ulterior să verifice pe cont propriu fiecare pistă. Își puse dosarul în servietă și mai verifică o dată echipamentul din portbagajul mașinii. Acesta era împachetat într-un rucsac special de infanterie, cu peste o sută de compartimente. Echipamentul consta în tot ce era necesar pe teren: mănuși bleu de latex, lanterne, saci de hârtie, saci impermeabili cu etichete pentru transportul cadavrelor, cameră foto cu film de 35 milimetri și aparat polaroid, costume biohazard de culoare verde cu tot cu căști și dispozitive de filtrare, pudră albă și perie pentru colectarea dovezilor, ruletă de măsurare, riglă, bandă de sigilare a probelor, formulare tipizate pentru dosar, kit de prelevare a amprentelor, kit pentru analiză GSR¹, folie de plastic, reportofon digital, agendă pentru consemnarea probelor găsite la scena crimei, trusă medicală, huse pentru pantofi, termometru corporal, mască de purificare, vestă reflectorizantă, briceag și încă vreo șase duzini de alte obiecte.

¹ Gunshot Residue – urme de praf de pușcă (n.tr.)

Avea două pistoale M11 și câteva încărcătoare de rezervă cu câte 13 și 20 de gloanțe.

Mai pusese în portbagaj și o mitralieră MP5.

În plus, își luase într-un alt rucsac câteva haine de camuflaj, pe care le împachetase cu mare grijă. Deocamdată – având în vedere că erau 30 de grade Celsius pe timpul nopții –, jeanșii, o cămașă albă cu mânecă scurtă și pantofii săi sport marca Nike erau de ajuns.

Puller nu acceptase niciodată o misiune pe cont propriu, așa cum făcuse acum.

De obicei, mai avea cel puțin un partener – un alt agent CID –, însă de cele mai multe ori echipa era formată din mai mulți agenți plus suport tehnic.

Și era evident că acest caz necesita mult mai multe resurse.

Dar aceasta era misiunea lui, iar în armată, odată ce primeai o misiune, următorul pas era să o duci la îndeplinire. Altfel, te puteai trezi în fața unui tribunal militar, fiind în pericol de a primi pedeapsa cu închisoarea în loc să fii promovat.

Își programă ruta pe GPS-ul mașinii sale, introducând ca destinație adresa la care trebuia să ajungă, apoi închise portiera Chevroletului și porni motorul, lăsând orașul Quantico în urmă.

Se opri o singură dată pe drum, ca să meargă la toaletă și să mai bea o cană de cafea neagră.

În cele din urmă ajunsese în Drake, Virginia de Vest – o localitate cu 6 547 de locuitori, după cum scria pe indicator –, la ora trei dimineața.

Mai erau trei ore până la răsăritul soarelui.

Prima dată încurcă ruta, însă ajunsese apoi – urmând instrucțiunile GPS-ului – pe o șosea cu două benzi, la periferia orașului Drake.

Lumina farurilor îi dezvălui un cartier de case abandonate. Probabil că erau cel puțin o sută de case pustii sau poate chiar mai multe.

Acestea păreau a fi prefabricate, construite din module asamblate pe sit. Pe o parte a străzii se vedea un șir de stâlpi de electricitate și de telefonie.

Și totuși, pe măsură ce mașina sa înainta printre case pe acel drum ocolitor, Puller își schimbă părerea. Casele nu erau abandonate; câteva dintre ele erau încă locuite.

Pe aleile din fața acestora erau parcate mașini vechi, dar luminile care pâlpâiau la cele câteva ferestre nu păreau electrice.

Lumina părea produsă mai degrabă de lămpi cu gaz sau de lanterne cu baterii. Continuă să înainteze, apoi farurile mașinii luminară ceva nespus de bizar – o construcție cu forma unui dom uriaș construit din plăci de beton, care se ridica deasupra copacilor din pădure.

Ce naiba e chestia aia?

În ciuda curiozității sale firești, nu opri mașina, ci își continuă drumul, nerăbdător să ajungă la destinație. Resetase GPS-ul și în scurt timp constată că se afla pe drumul cel bun. Nu era deloc obosit când ajunse. De fapt, se simțea chiar relaxat și energic după lunga sa călătorie.

Decise să se apuce imediat de treabă. Sunase înainte de a sosi la singurul motel din zonă și rezervase o cameră.

Acesta nu se putea compara cu un motel de nivelul 6, dar lui Puller nu-i păsa. Își petrecuse ani buni din viață în tancuri, traversând mlașini sau deșertul, având o găleată cu apă în loc de duș și o gaură în pământ în loc de toaletă, așa că mica nișă în zid era precum o cameră la Ritz.

Ușa de la recepție era încuiată, dar Puller apăsă pe butonul soneriei și la al treilea semnal sonor ușa se deschise. Mai târziu, după ce îl cază, bătrâna doamnă somnoroasă cu halat ponosit și părul pus pe bigudiuri din spatele tejghelei îl întrebă cu ce treburi venise în oraș.

Luând cheia de pe tejghea, Puller răspunse scurt:

– În vacanță.

Aceste cuvinte o făcură pe femeie să pufnească în râs.

– Ești foarte șiret, din câte îmi dau seama, zise femeia, vocea ei șuierând prin strungăreața mare.

Bătrâna mirosea a nicotină, usturoi și salsa – era o combinație impresionantă.

– Și mare, continuă ea.

Spunând aceste cuvinte își ridică ochii, măsurându-l de la înălțimea ei de un metru cincizeci.

– Ați putea să-mi recomandați vreun loc în care se mănâncă bine?

Aceasta era Regula Nr. 1 a Armatei Terestre: Găsește un local unde se mănâncă bine.

– Depinde, zise femeia.

– De ce?

– Dacă te deranjează sau nu să mănânci ouă cu praf de cărbune.

– Nu poate fi mai rău decât uraniul sărăcit din cafeaua de dimineață. Și încă mă țin bine pe picioare.

Femeia chicoti.

– Atunci, o să-ți convină orice loc din oraș. Sunt toate la fel, scumpule.

În timp ce Puller se îndrepta spre ușă, femeia îl întrebă:

– Ești căsătorit?

– De ce, sunteți interesată? răspunse el întorcând capul spre ea.

Femeia își arată din nou strungăreața lată.

– Aș vrea eu, scumpule. Aș vrea eu. Îți urez noapte bună.

Puller ieși pe ușa recepției. Somnul nu era pe agenda lui.

CAPITOLUL 6

În drum spre Virginia de Vest, Puller îl sunase de mai multe ori pe ofițerul de poliție care se ocupa de ancheta cazului și îi lăsase o mulțime de mesaje telefonice.

Nu' primise încă niciun răspuns. Poate că poliția locală nu era chiar atât de dispusă să colaboreze, așa cum îl asigurase superiorul său. Sau poate că erau doar copleșiți de caz, fiind vorba de patru cadavre și de o mulțime de mistere legate de cercetările judiciare. Puller nu ar fi putut să-i condamne pentru asta.

Motelul avea o curte interioară și un singur nivel. În drum spre camera sa, Puller trecu pe lângă un bărbat care zăcea inconștient pe un petec de iarbă, lângă un automat de Pepsi legat cu lanțul de un stâlp metalic la vreo zece metri de oficiul de recepție.

Puller verifică dacă bărbatul avea vreo rană, dar nu văzu nici-una. Se asigură că avea puls și simți mirosul puternic de alcool din respirația acestuia, apoi trecu mai departe și intră în cameră.

Își cără bagajul în încăperea strâmtă, de numai 13 metri pătrați, care avea o baie atât de mică, încât – atunci când stăteai în mijlocul ei – puteai atinge pereții opuși cu ambele mâini.

Își făcu o cafea din rezerva proprie, folosind filtrul său portabil – un obicei pe care-l deprinsese în timpul misiunilor peste Ocean.

Se așeză jos, pe podea, cu dosarul deschis în fața lui. Văzu numărul, își deschise telefonul mobil și apăsă tastele.

Vocea care se auzi la celălalt capăt al firului, a unei femei, părea cam răgușită.

– Alo?

– Cu Sam Cole, vă rog.

– La telefon.

– Sam Cole? Întrebă el din nou, destul de contrariat.

Vocea deveni aspră și mai alertă.

– E prescurtarea de la Samantha. Cine naiba ești? Și de ce mă suni la ora asta? Ai idee cât e ceasul?

Accentul local devenea și mai pronunțat pe măsură ce furia femeii creștea, sesiză Puller.

– Este 0320; sau trei și douăzeci pentru civili.

Urmă o pauză lungă. Puller parcă îi și vedea roțițele creierului punându-se în mișcare, traducând răspunsul lui în ceva inteligibil pentru ea.

– La naiba, ești militar, nu-i așa?

Vocea ei era acum sigură, scorțoasă, chiar plăcută.

– John Puller. Agent special CID, membru al grupului 701 din Quantico, Virginia.

Se prezentase militărește, pe un ton oficial și alert, așa cum o făcuse de un milion de ori până atunci. Și-o imaginea pe femeie ridicându-se în capul oaselor, cum stătea în pat.

Se întrebă dacă era singură. Nu auzise nicio voce masculină în fundal. Sesiză în schimb zgomotul unei brichete, urmat de câteva secunde de liniște. Femeia trase apoi cu nesaț fumul de țigară, după care îi auzi expirația prelungă.

– Să înțeleg că ignorați avertizările medicului, domnișoară Cole?

– Nu, le am scrise pe pereți și le văd acum prin fum. De ce naiba mă suni în mijlocul nopții?

– Numărul dumentale apare în dosarul meu în dreptul ofițerului responsabil cu ancheta. Abia am sosit în oraș. Trebuie să mă pun la curent cu toate informațiile. Și, ca să înțelegi de ce te deranjez la ora asta, te-am sunat de patru ori în ultimele șase ore și ți-am lăsat de fiecare dată un mesaj, dar nu am primit niciun telefon.

– Am fost foarte ocupată. Nici măcar nu mi-am verificat apelurile.

– Sunt sigur că ați fost ocupată, doamnă.

Și sunt sigur că ți-ai verificat telefonul, dar nu te-ai mai ostenit să mă suni înapoi, își spuse el.

În momentul acela, își aminti sfaturile superiorului său: *Să ne purtăm frumos.*

– Îmi pare rău că v-am trezit din somn, doamnă. M-am gândit că s-ar putea să fiți încă la locul crimei.

Ea răspunse:

– M-am ocupat toată ziua și o mare parte din noapte de această investigație. La naiba, am pus capul pe pernă abia acum o oră.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să mă informez în legătură cu o groază de lucruri. Dar pot să vă sun mai târziu.

O auzi coborând din pat. Probabil că mergea împletincindu-se prin încăpere, pentru că se împiedică de ceva și înjură.

– Doamnă, vă rog, am spus că voi suna mai târziu. Puteți să vă reluați somnul.

– Vrei să taci un minut? se răsti ea furioasă.

– Poftim? întrebă contrariat Puller.

– Trebuie să fac pipi!

Probabil că pusese telefonul pe podea, se gândi el. Zgomot de pași, apoi o ușă care se închise. Măcar nu era nevoit să o audă pe Cole ușurându-se. Se mai scurse un minut, dar – cum nu-și permitea să piardă timpul – se apucă să citească din nou filele din dosar.

Femeia reveni la telefon.

– Ne întâlnim acolo la ora șapte. Ah, scuză-mă, la zero șapte o sută a.m. sau cum naiba spui dumneata.

– Zero-șapte-o sută Julieta.

Puller o auzi din nou inhalând prelung fumul de țigară, apoi expirându-l.

– Julieta? Ți-am spus că numele meu este Sam, zise femeia.

– Asta înseamnă ora de vară. Dacă ar fi fost iarnă, după timpul standard estic ar fi zero-șapte-o sută Romeo.

– Romeo și Julieta? întrebă ea neîncrezătoare.

– Contrar impresiei generale, Armata Statelor Unite are simțul umorului.

– La revedere, Puller. Oh, și ca să știi: sunt sergent Samantha Cole, nu doamnă, nici Julieta, nici Romeo!

– Am înțeles, sergent Cole. Ne vedem, așadar, la zero-șapte. Abia aștept să lucrăm împreună la acest caz.

– Da, sigur, bombăni ea.

Era sigur că femeia aruncase deja telefonul undeva în celălalt capăt al camerei și se trântise din nou în pat. Puller puse telefonul jos, își termină cafeaua și citi toate paginile raportului. Treizeci de minute mai târziu se echipă, strecurându-și un pistol M11 în tocul din față și altul în tocul din spate al centurii. După ce luptase atâta vreme în Orientul Mijlociu, nu i se mai păruse niciodată că armele pe care le avea asupra lui ar fi suficiente.

Își trase pe el un hanorac și ieși din camera sa de motel, încuind ușa. Tânărul care zăcuse inconștient în tufișuri stătea acum în șezut și privea în jur de parcă ar fi fost căzut din lună.

Puller trecu pe lângă el aruncându-i o privire.

– Ar fi mai bine să renunți la băutură, gândește-te bine la asta! Sau ar trebui măcar să-ți găsești un loc de dormit care să aibă acoperiș.

Bărbatul clipi de câteva ori, privindu-l nedumerit.

– Cine naiba ești?

– John Puller. Dar dumneata?

Bărbatul își trecu limba peste buze de parcă ar fi fost din nou însetat, gata pentru încă o rundă.

Puller insistă:

– Ai un nume?

Bărbatul se ridică în picioare și își șterse mâinile de partea din față a blugilor.

– Randy Cole.

Lui Puller îi atrase atenția numele de familie al tânărului și se întrebă dacă nu cumva era rudă cu femeia cu care vorbise la telefon, dar preferă să țină pentru el această bănuială.

Randy Cole era un tânăr chipeș și părea să aibă puțin peste douăzeci de ani. Înalt de un metru șaptezeci și șapte, bărbatul era slab, cu o constituție athletică.

Pe sub cămașă avea probabil cele șase pătrățele abdominale; părul îi era șaten și cârlionțat, iar trăsăturile feței – ferme și plăcute. Nu avea nicio verighetă pe deget.

– Ești cazat la acest motel? îl întrebă Puller.

Randy clătină din cap.

- Locuiesc în oraș. Dumneata însă nu ești de prin partea locului.
- Știu foarte bine asta.
- Și ce faceți aici, în Drake?
- Afaceri.

Randy pufni ironic.

- Da, sigur. Afaceri. Nu arătați deloc a miner.
- Nici nu sunt.
- Atunci de ce sunteți aici?
- Ți-am mai spus. Afaceri, repetă Puller, iar tonul lui dădea de înțeles că nu avea de gând să dezvolte acest subiect. Ai venit cu o mașină? Ești în stare să conduci?

- Sunt bine.

Spunând aceste cuvinte, Randy reuși să iasă clătinându-se dintre crengile tufișului.

- Ești sigur? întrebă neîncrezător Puller. Dacă vrei, aș putea să te duc acasă cu mașina mea.

- Am spus că sunt bine.

Dar continua să se clătine, ținându-se cu greu pe picioare. Apoi, se prinse cu mâinile de cap.

Puller îl ajută să-și recapete echilibrul.

- Nu sunt prea sigur că ești în regulă. Mahmureala e groaznică.
- Nu cred că e doar mahmureală. Am avut des migrene în ultima vreme.

- Ar trebui să mergi la un control.

- Oh, desigur. Am să caut cei mai buni doctori din lume. O să-i plătesc cu bani gheață.

Puller spuse:

- Ei bine, data viitoare sper să găsești un pat în care să poți dormi.
- La naiba, uneori tufișurile sunt mult mai bune decât paturile, zise Randy. Depinde de persoana cu care împarți patul, nu-i așa?
- Așa e, spuse agentul.

Puller se urcă la volan și porni spre vest, urmând indicațiile GPS-ului, dar ascultând în realitate de busola sa interioară. Dispozitivele de ultimă generație erau bune, desigur, dar creierul lui era și mai bun. Dispozitivele mai dădeau greș uneori, dar creierul său

niciodată – exceptând situația în care cineva l-ar fi putut străpunge cu un glonț. În acest caz, ar fi avut oricum probleme mult mai grave și nu ar mai fi contat dacă se rătăcea sau nu.

Se întrebă din nou dacă acel Randy Cole nu era cumva rudă cu Samantha. Polițista și bețivul. Nu era o situație nemaiîntâlnită. Uneori, chiar și polițiștii erau bețivi. Patruzeci de minute mai târziu, după un drum cotit pe niște șosele desfundate și înguste, care abia dacă aveau lățimea unei mașini, și după lupte eroice cu schimbările bruște de direcție, având chiar la un moment dat impresia că se rătăcise, găsi în cele din urmă strada pe care trebuia să ajungă.

Orientându-se după busola sa interioară, ajunsese la destinație în patruzeci de minute pe un drum de aproape 11 kilometri; observă că și GPS-ul indica același lucru. Pe terenul accidentat de munte nu existau drumuri drepte, iar viteza mașinii nu trecuse de 65 de kilometri pe oră.

Încetini și începu să studieze împrejurimile. Își aminti una dintre convingerile de bază ale celor de la CID: *Privește. Ascultă. Adulmecă.*

Inspiră adânc. Era pe cale să înceapă.

Din nou.

CAPITOLUL 7

Puller trase mașina pe marginea străzii și privi pe geam. Era prima dată când simțurile sale nu aveau să fie alterate de observații anterioare.

Coborî din mașină și se rezemă de portiera închisă. Mai inspiră o dată, la fel de adânc. Curenții de aer aduceau miros de cărbune dinspre exploatarea minieră aflată la câțiva kilometri distanță – cea pe lângă care tocmai trecuse.

Se auzea huruitul îndepărtat al camioanelor care transportau cărbunele. Privi spre vest și văzu raza unui reflector luminând la răstimpuri cerul întunecat. Se întrebă ce rol avea aceasta, dar nu-i veni în minte nimic pe moment.

Începu să studieze cartierul. Vedeă perfect la lumina lunii, iar cerul luminat la mici intervale permitea observarea tuturor detaliilor din zonă, mai mari sau mai mici. Casele erau micuțe și dărăpănate, construite parcă după același tipar.

În curțile caselor se vedeau jucării. Camionete ruginite pe plat-formele de parcare. O pisică maidaneză furișându-se pe o alee.

Locul acela părea complet uitat de lume, pe cale să se stingă. Poate chiar mort. La fel ca familia Reynolds. Distrus. Șters de pe fața pământului.

Cu toate acestea, Puller nu văzuse încă lucrul cel mai tulburător dintre toate.

În fața ușii de la intrare, poliția întinsese banda galbenă pentru izolarea perimetrului, avertizându-i astfel pe curioși să se țină la distanță de locul acela. Cineva improvizase o baricadă pe aleea

de parcare, folosind două găleți de douăzeci de litri așezate cu gura în jos, la distanță una de alta, între care fusese întinsă banda galbenă.

Dar nu se vedea niciun polițist prin preajmă. Nimeni nu stătea de pază ca să asigure perimetrul, deși locul crimei fusese izolat de numai paisprezece ore. Ceva nu era în regulă. De fapt, era inadmisibil. El știa prea bine că, din punct de vedere legal, dovezile puteau fi compromise dacă scena crimei nu era supravegheată.

Nu-i plăcea deloc ce avea să facă în continuare, dar nu avea de ales. Era în joc cariera lui și a tuturor celor implicați în acest caz. Își scoase telefonul din buzunar și tastă cifrele din memorie.

Ea răspunse la telefon după al doilea apel:

- Jur pe bunul Dumnezeu că am să te împrușc, oricine ai fi.
- Sergent Cole, sunt tot eu, Puller.
- Ai vreo ultimă dorință înainte de moarte? zbieră ea în telefon.
- Nu e niciun paznic aici.
- Unde?
- La locul crimei.
- Și cum naiba ai ajuns la concluzia asta?
- Mașina mea e parcată în fața casei.
- Te înșeli. L-am lăsat acolo pe ofițerul de serviciu într-o mașină de patrulă. Am dat chiar eu acest ordin.

Puller privi în jur.

- Ei bine, dacă nu se ascunde cumva în pădure și nu și-a abandonat postul, probabil că a devenit invizibil. Dar, din câte știu eu, tocmai asta ar trebui să facă un paznic: să fie *vizibil*.

- Pe toți dracii, chiar ești acolo?
- Sunt aici, crede-mă.
- Și nu se vede nicio mașină de patrulă în fața casei?
- Eu nu văd nimic.
- Voi fi acolo în treizeci și cinci de minute.
- Nu se poate mai repede?
- Dacă aș încerca să conduc mai repede noaptea, pe drumurile astea, aș sfârși cu capul strivit de un copac sau m-aș rostogoli într-o prăpastie.

Femeia făcu o pauză, iar Puller o auzi tropăind cu picioarele goale pe podea, deschizând grăbită sertarele ca să-și caute hainele, fără îndoială.

– Uite ce e, Puller. Poți să-mi faci o favoare și să păzești temporar locul crimei? Îl voi suna imediat pe polițistul de serviciu și o să-i trag un perdaf de o să mă țină minte toată viața.

– Pot face asta. Trupurile victimelor sunt tot înăuntru?

– De ce?

– Dacă-i așa, vreau să le văd și eu.

– Cadavrele sunt tot acolo.

Nu era normal ca trupurile să fie păstrate atât de mult timp la locul faptei, dar Puller decise să nu mai comenteze și acest aspect. Era chiar mulțumit că se întâmplase așa. Voia să vadă cu ochii lui cum își lăsase criminalul victimele, până la cel mai mic detaliu.

– Nu vreau să contaminez scena crimei. Ai folosit praf pentru prelevarea amprentelor? Ai examinat vreo urmă? Întrebă el.

– Oarecum. Aveam de gând să fac mai multe în dimineața asta.

– În regulă. Ușa de la intrare a fost forțată?

– Nu ne-am putut da seama.

– Deci pot intra pe ușa din față?

– E încuiată. Sau cel puțin așa ar trebui să fie.

– Atunci voi intra pe acolo.

– Puller...

– Treizeci și cinci de minute, nu uita.

Ea spuse pe un ton potolit:

– În regulă, ne vedem atunci. Și... mulțumesc pentru ajutor.

Puller închise telefonul și privi în jur. Erau opt case pe strada aceea scurtă, cu o singură ieșire, și toate erau cufundate în întuneric. Nici nu era de mirare având în vedere că nu se făcuse încă dimineață. În fața fiecărei case era parcată câte o mașină.

În spatele caselor se vedeau copaci, pe ambele părți ale străzii. Puller își luă iute câteva obiecte din rucsac și le transferă în sacul pliabil pe care-l purta întotdeauna cu el.

Își puse în ureche un microfon pe care-l conectă la reportofon, apoi îndesă reportofonul într-un compartiment al centurii sale. Își

trase pe mâini mănușile albastre; porni spre partea din față a casei, îndreptă raza lanternei Maglite spre prundiș și îl cercetă atent cu privirea. Urme de anvelope.

Acestea ar fi putut aparține oricărui vehicul care se deplasase pe acolo pentru investigații. Făcu în minte o scurtă recapitulare a evenimentelor.

Poștașul descoperise cadavrele pe la ora 14.00 și sunase apoi la poliție.

Primii polițiști sosiseră la fața locului după o jumătate de oră. Armata fusese anunțată zece minute mai târziu. Se mișcaseră al naibii de iute. Cineva de acolo gestionase bine situația. Se întrebă dacă era vorba de Cole.

El primise apoi telefonul și indicațiile în Kansas, apoi zburase înapoi în Virginia. Avusese noroc de un vânt favorabil și ajunsese în Virginia cu patruzeci de minute mai devreme. După o scurtă oprire la apartamentul său, plecase cu mașina spre sediul CID și ajunsese acolo la 18.40.

La ora 19.50 era din nou pe drum, îndreptându-se ca o rachetă spre destinație. Sosise apoi în Drake puțin după ora trei dimineața; acum era trecut de cinci.

Puller zări rampa de acces pentru scaunul cu roțile. Trecut de patruzeci și cinci de ani, Matthew Reynolds era încă într-o formă suficient de bună cât să mai facă parte din armată. Soția lui era cu cinci ani mai tânără decât el, dar nu avea probleme de sănătate. Dosarul ei medical era în regulă. Copiii aveau șaisprezece și șaptesprezece ani; ambii erau sănătoși.

Niciunul dintre cei patru nu folosea rampa. Acea nu era casa lor. Ei se aflau acolo dintr-un alt motiv. Un motiv care probabil îi costase viața.

Studie din nou urmele de anvelope de la marginea aleii acoperite cu prundiș, apoi privirea lui se opri asupra unei pete întunecate.

Acolo ar fi trebuit să fie motorul mașinii, dacă aceasta ar fi avut botul îndreptat spre est. Atent să nu șteargă urmele, Puller se așeză pe vine și atinse pata de lichid. Era cald. O pată de ulei. Recentă, desigur.

Să fi fost de la mașina de patrulare – cea în care trebuia să aștepte polițistul care asigura perimetrul? Probabil. Dacă era adevărat, unde dispăruse acesta?

Se apropie grăbit de ușa din față și observă cioburile de sticlă. Își acoperi pantofii cu cele două huse speciale. Ușa din față era încuiată, dar nu avea niciun zăvor. Îi luă mai puțin de trei secunde ca să o deschidă.

Înaintă în vestibul luminându-și drumul cu raza lanternei, pe care o îndrepta precaut în toate direcțiile. Într-o mână ținea lanterna, iar în cealaltă pistolul M11 pe care-l scosese din tocul frontal de la centură.

Oricine ar fi intrat într-o casă în care fuseseră uciși patru oameni și ar fi văzut că polițistul care trebuia să asigure perimetrul nu era nicăieri ar fi intrat la idei, își spuse Puller. Ajunse în living și raza lanternei îi dezvălui monstruoasa imagine.

Erau pe canapea.

Unul lângă altul, în șezut, ca și cum s-ar fi uitat la televizor. Patru cadavre – fiecare sprijinit de celălalt.

Își introduse pistolul în toc și, după ce se retrase câțiva pași, începu să vorbească în microfon, descriind tot ce vedea.

Tatăl se afla în capătul din dreapta, iar fata în capătul din stânga. Mama și băiatul erau în mijloc. Mama era lângă tată. Îndreptă lanterna în jos, spre podeaua mochetată din fața canapelei. Nu se vedeau urme de sânge. Ridică din nou privirea și îndreptă raza lanternei către capetele cadavrelor.

Tatăl primise un glonț exploziv în față. După cum arăta rana, glonțul fusese tras de la mică distanță. Chipul mamei era relativ intact, în schimb toracele acesteia era complet distrus.

Puller aruncă o privire spre mâinile femeii moarte și observă că erau sfâșiate.

Probabil că ridicase mâinile în față, își spuse el, exact înainte de a fi împușcată. Oricum, mâinile nu ar fi avut cum să oprească încărcătura explozivă, dar fusese un gest instinctiv de apărare, o încercare inutilă de a-și proteja acea parte a corpului spre care era îndreptată arma.

Rănile mortale ale celor doi adolescenți nu erau vizibile. Probabil că fuseseră împușcați în spate.

Părinții lor nu fuseseră uciși în living.

Pereții camerei ar fi fost mânjiți de sânge. Fuseseră împușcați într-o altă încăpere din casă și apoi cărați până în living, unde fuseseră așezați unul lângă altul pe canapea, ca o familie care urmărea un film la televizor.

Cine făcuse asta nu era întreg la minte. Oricum, numai un psihopat ar fi putut lichida o familie întreagă.

Un psihopat sau un profesionist fără scrupule.

Și poate că era același lucru.

Se apropie mai mult, atent să nu calce pe ceva marcat pe covor cu vreun număr.

Tatăl era îmbrăcat în vechea uniformă verde clasa B, care mai putea fi purtată oficial timp de câțiva ani. Partea dreaptă a feței sale fusese în mare parte distrusă, coloana vertebrală zărindu-se printr-o gaură în gât. Orbita goală a bărbatului părea să-l fixeze pe Puller.

Colonelul nu avea răni în torace. Primise toate gloanțele în față și în gât, de la o distanță foarte mică.

O pușcă automată era singura armă de foc care provoca de obicei astfel de răni.

Puller văzu niște fire albe pe marginile rănilor. Fire de vată din tubul cartușului. Poate că aveau norocul să stabilească, în funcție de diametrul stratului de bumbac, calibrul armei sau să descopere numele fabricantului întipărit pe stratul de vată, dacă acesta se putea distinge.

Ochii mamei erau ațintiți asupra lui Puller. Poate că unui observator înclinat spre melodramă privirea femeii i s-ar fi părut stăruitoare.

Găsește-l pe cel care m-a ucis, părea să spună.

Puller îndreptă lanterna către pieptul femeii. Zeci de găuri distribuite la întâmplare. Tot o pușcă automată, dar diferită de prima. Scoase o ruletă din buzunar și măsoară distanța dintre găurile din bluza doamnei Reynolds. Bluza fusese albă, dar devenise acum stacojie.

Făcu în minte câteva calcule și lăsă ruleta deoparte. Pipăi brațul bărbatului, apoi pe cel al femeii.

Erau încă rigizi, deși nu mai erau în starea de rigor mortis; mușchii începeau să se relaxeze. Trupurile aveau temperatura camerei sau chiar mai puțin. Puller își scoase termometrul de aer și verifică

temperatura din interior. Sângele victimelor se lăsase în jos, adunându-se în extremități, iar intestinele și vezica fiecăruia se goliseră de mult.

Pielea victimelor devenise albastră-verzuie, mirosul de putrefacție era insuportabil, iar fețele lor începeau să se descompună. Toți oamenii erau urâți după moarte. Puller își concentrează apoi atenția asupra celor doi adolescenți.

Se opri și se întoarse brusc. Un zgomot. De undeva din casă.

Se părea că nu era singura persoană vie din clădire.

CAPITOLUL 8

Poc – şşşş – poc. Poc – şşşş – poc.

Zgomotul venea de jos, de la subsol.

Bineînţeles că de acolo se aude, îşi spuse Puller.

Se furişă până la uşă. Cu nărilor dilatate, încercă să distingă un miros diferit. Duhoarea corpurilor intrate în putrefacţie era greu de suportat, dar Puller încerca să detecteze un alt miros. Transpiraţie. Colonie. Țigări. Semnătura moleculară specifică unei persoane cu respirația urât mirositoare. Orice i-ar fi putut oferi un indiciu.

Nimic.

Deschise uşa încet cu piciorul. Coridorul care ducea la subsol era cufundat în beznă.

Bineînţeles că e întunecat.

Poc – şşşş – poc. Poc – şşşş – poc.

Natura mecanică a zgomotului nu-l linişti deloc pe Puller. Dacă ar fi vrut să atragă pe cineva într-o capcană cu scopul de a-l ucide, ar fi încercat în primul rând să-l inducă în eroare. De fapt, făcuse de multe ori acest lucru în Irak şi Afganistan, la fel cum încercaseră şi adversarii săi să procedeze cu el.

Îşi scoase din sac o pereche de ochelari pentru vedere nocturnă, îi aranjă pe cap, fixă lentilele şi îi puse în funcţiune. Tunelul întunecat se luminează dintr-odată în faţa lui într-o nuanţă de verde, dar imaginea era încă destul de neclară.

Se lăsa pe vine şi îşi scoase şi celălalt pistol.

Ambele arme erau cu dublă acţiune la primul foc şi cu simplă acţiune la următoarele, pregătite să tragă în orice moment. În mod

obișnuit nu folosea două pistoale în același timp, pentru că precizia și acuratețea tragerii ar fi putut fi diminuate dacă ar fi tras simultan în două direcții diferite.

Oricum, într-un spațiu închis ca acela, în care acuratețea nu mai era atât de importantă, avea nevoie de cât mai multe arme de foc.

Între membrii Poliției Militare și agenții CID existau două diferențe majore. Cei din Poliția Militară își cărau armele fără glonț pe țeavă, în timp ce agenții CID purtau întotdeauna asupra lor armele pregătite de tragere.

De asemenea, în timp ce membrii Poliției Militare obișnuiau să predea armele la sfârșitul turei, agenții CID nu puteau nici să respire fără să aibă la îndemână armele din dotare.

Dacă Puller ar fi aplicat o presiune de 12 PSI pe trăgaciul pistolului său și ar fi tras primul foc, cursorul ar fi împins percutorul înapoi, iar pistolul ar fi început să lucreze cu simplă acțiune la următoarele runde.

Două încărcătoare a câte douăzeci de gloanțe însemnau în total patruzeci de focuri, deși el ar fi avut nevoie de unul singur. Nu obișnuia niciodată să risipească prosteste muniția sau să tragă la întâmplare.

Dar putea să golească ambele pistoale în mai puțin de zece secunde, dacă era nevoie, sau să doboare o țintă de mărimea unui om de la cincisprezece metri fără nicio problemă.

Nu-i mai rămânea acum decât să depisteze ținta – înainte ca ținta să-l depisteze pe el.

Furișându-se pe lângă perete, începu să coboare treptele mochetate, lăsându-se pe vine. Își concentrează toată atenția asupra cătării metalice a pistolului din mâna dreaptă.

Nu-i plăceau deloc spațiile închise. Armata numea astfel de spații „tunelul fatal“.

Avea arme suficient de bune, dar era posibil ca și adversarul său să aibă la fel.

Poc – şşşş – poc.

Zgomotul era produs de un mecanism. Dar trebuia ca cineva să fi apăsat butonul de pornire. În dosar era menționat un câine. Cole

și colegii ei ar fi trebuit să confiște animalul. Doar nu erau atât de idioți încât să lase un câine să se plimbe nestingherit prin toată casa, riscând să contamineze locul crimei, mai ales dacă erau cadavre pline de sânge în preajmă.

Deși animale domestice, câinii erau carnivori, la urma urmei.

Poc – şşşş – poc. Poc – şşşş – poc.

Ajunse la ultima treaptă de jos și se târî până într-un colț al încăperii, unde se opri și studie terenul. O încăpere spațioasă – nu putea vedea toți pereții acesteia.

Pardoseală din beton, pereți izolați și fundație din beton, tavan expus. O mulțime de fire întinse pe pereții goi. Mirosul de mucegai îi înțepa nările. Oricum, acesta era mult mai plăcut decât duhoarea de la primul nivel.

Și atunci văzu urmele pe unul dintre pereți. Și la baza acestuia, pe pardoseală.

Sânge. Victimele fuseseră ucise exact în acel loc. Cel puțin mama și tatăl.

Poc – şşşş – poc.

Se uită din nou în jur. Nu putea vedea capătul opus al încăperii din cauza unui zid portant din beton.

Poc – şşşş – poc.

Bineînțeles că sunetul vine dintr-acolo.

Cu ambele pistoale îndreptate spre acel capăt al încăperii, Puller înaintă fără să se ridice, cu trunchiul întors în aceeași direcție.

Ajunse într-un colț și se lipi de perete, apoi se retrase paralel cu acesta. Colțurile nu erau sigure.

Armata le numea „colțuri mișcătoare“, pentru că situația se putea schimba pe neașteptate atunci când ajungeai într-un astfel de colț. Rosti clar și răspicat:

– Agent federal.

Nimic.

– Agent federal, repetă el.

Analiză peretele. Era din beton. Dacă ar fi fost din lemn sau rigips, ar fi tras în el câteva gloanțe ca să-i atragă atenția celui care aștepta probabil să-l atace în celălalt capăt al încăperii.

Dar dacă trăgea gloanțele în beton, aveau să ricoșeze răbindu-l cel mai probabil tot pe el.

– Aruncă arma, apoi ieși la vedere cu mâinile la ceafă și cu degetele întrepătrunse. O să număr până la cinci. Dacă refuzi, o să arunc o grenadă fumigenă exact în locul în care te afli.

Începu să numere, spunându-și că ar fi fost bine să aibă la el o grenadă fumigenă.

Poc – şşşş – poc.

Băgă în tocul de la centură unul dintre pistoale, își dădu jos de pe umăr sacul și-l aruncă în zona întunecată.

Poc – şşşş – poc.

Puller era calm – indiferent dacă acolo se ascundea sau nu cineva. Se ghemui, pregătit să sară, și analiză rapid pereții din jur. Într-o secundă văzu o mulțime de indicii.

Niciunul nu era în favoarea lui. Se furișă rapid după colț. Luându-se după zgomot, privi în jos. Ventilatorul de podea încă funcționa. Aceasta era sursa zgomotului. Paletele ventilatorului produceau şuieratul. Pocnetul provenea de la carcasa aparatului răsturnat, care se izbea de beton la fiecare rotație a acestuia.

Dar aparatul nu pornise singur. Cineva sau ceva apăsase butonul de pornire, iar Puller știa acum despre ce era vorba.

Ridică privirea. Bărbatul purta uniformă. Atârna de tavan. Curelele de care era agățat se lărgiseră sub greutatea trupului, care se lăsase în jos, deși era încă suspendat. Astfel, trupul bărbatului atinsese ventilatorul și-l răsturnase.

Puller tocmai descoperise ce se întâmplase cu polițistul care fusese lăsat să păzească perimetrul.

Cercetă fața bărbatului prin ochelarii speciali. Era mort, fără în-doială. Ochii îi erau bulbucați și sticloși.

Corpul inert. Mâinile legate. La fel și picioarele.

Puller se apropie și atinse pielea polițistului. Era caldă încă, dar se răcea vertiginos. Nu murise de mult. Verifică totuși pulsul, ca să fie sigur. Nu simți nimic.

Inima omului se oprise brusc și toate celelate organe își încetaseră activitatea. Era plecat deja dintre cei vii, dar nu de multă vreme.

Criminalii îi luaseră mașina de poliție. Uleiul era cald, la fel și trupul.

Mortul părea tânăr. Probabil că era un polițist de rang inferior care avusese ghinionul de a primi această misiune. Să păzească niște cadavre pe timpul nopții. Iar acum – culmea ironiei – era și el tot un cadavru.

Puller studie însemnele de pe uniforma tânărului. Probabil că era ajutor de șerif. „Districtul Drake” – scria pe emblema de pe umărul acestuia. Zări tocul de la brâul bărbatului. Acesta era gol. Nici nu era de mirare. Un polițist cu o armă nu s-ar putea lăsa spânzurat de cineva fără să lupte pentru viața lui. Fața mortului era foarte umflată din cauza strangulării, așa că Puller nu putea să-și dea seama dacă fusese bătut.

Întinse mâna și închise ventilatorul. Simfonia „poc – șșșș – poc” luă sfârșit. Puller se apropie mai mult de cadavru și, folosindu-și ochelarii speciali, citi numele de pe ecuson.

Ofițer Wellman.

Criminalii erau în stare de orice, își spuse Puller. Să te întorci în casă și să ucizi un polițist...

Să revii la locul faptei după ce ai omorât deja patru oameni...

Ce pierduseră? Sau ce lăsaseră în urmă?

În secunda următoare, Puller urcă în mare grabă scările.

O mașină se apropia de casă.

Aruncă o privire la ceas.

Putea fi sergentul Samantha Cole.

Sau nu.

CAPITOLUL 9

Femeia coborî din mașină. Cea de lângă casă nu era mașina poliției. Era o camionetă veche, cu un schimbător de viteze antic în patru trepte și trei antene de transmisie montate pe capotă. Vehiculul era special construit pentru campare, având o remorcă albă cu ferestre laterale și o ușă rabatabilă în spate, pe care era ștanțat cuvântul „Chevy“. Camioneta era albastră, dar aceasta nu era culoarea ei originală.

Samantha Cole nu purta uniforma. Era îmbrăcată într-o pereche de jeanși decolorați, un tricou alb și un hanorac WVU Mountaineers, iar în picioare purta niște cizme lungi și uzate.

Din tocul prins de umărul femeii ieșea patul unui revolver King Cobra cu dublă acțiune, de calibrul 45 milimetri. Cole purta arma pe partea stângă, ceea ce însemna că era dreptace.

Cu părul blond cenușiu, lung până la umeri, Samantha Cole era mignonă – având sub un metru șaiszeci – și suplă, cu tenul deschis la culoare. Ochii ei erau mari și albaștri, iar pomeții înalți și proeminenți sugerau niște strămoși amerindieni. Chipul îi era acoperit cu pistruii.

Era o femeie atrăgătoare, dar avea o privire cinică și dură, așa cum aveau oamenii cu care viața nu fusese deloc blândă.

Cole analiză, așadar, camioneta lui Puller, apoi privi în sus, spre casa în care cei patru membri ai familiei Reynolds stăteau morți pe canapea, unul lângă altul.

Cu mâna pe patul pistolului, ea înaintă prudent pe aleea cu prundiș. Tocmai trecea pe lângă Lexus când ceva o țintui locului.

Mâna o apucă înainte să realizeze ce i se întâmplă. O strângea ca o menghină. Înțelese că nu avea nicio șansă. Mâna o puse la pământ, apoi o trase după mașină.

– La naiba! înjură ea printre dinți.

Degetele ei apucară strâns celelalte degete, lungi și groase. Nu se putea elibera din strânsoare. Încercă să-și scoată arma cu cealaltă mână, dar brațul adversarului ei o împiedica, imobilizând-o.

Cole nu-i putea ține piept.

– Stai la pământ, Cole, îi șopti o voce la ureche. S-ar putea să fie vreun lunetist prin preajmă.

– Puller? întrebă ea surprinsă, în timp ce se întorcea spre el.

Agentul îi dădu drumul și se furișă ghemuit pe lângă aripa dreaptă a Lexusului. Își scoase ochelarii. Avea în mână pistolul său M11. Celălalt pistol era la spate, în tocul centurii.

– Mă bucur să te cunosc.

– Era să mor de inimă. Nici măcar nu te-am auzit.

– Tocmai asta-i ideea.

– Aproape că mi-ai rupt brațul. Ce naiba, ești robot?

El ridică din umeri.

– Nu, sunt militar.

– De ce m-ai imobilizat?

– Polițistul pe care l-ai lăsat de pază se numește Wellman?

– Poftim?!

– Ofițerul de serviciu din noaptea asta.

– Da, da. Larry Wellman. De unde știi asta?

– Cineva l-a spânzurat de tavanul de la subsol, apoi i-a furat mașina.

Fața ei împietri.

– Larry e mort?

– Mă tem că da.

– Ai spus că s-ar putea să fie un lunetist prin preajmă?

Puller îi arătă ochelarii.

– M-am uitat pe una dintre ferestre când te-am auzit oprind mașina și am văzut o mișcare.

– Unde?

– În pădurea din spatele casei.

– Crezi că ei...?

– Nu obișnuiesc să fac presupuneri. De aceea te-am imobilizat. Au ucis deja un polițist, așa că pentru ei nu ar fi mare lucru să mai ucidă unul.

Ea îi aruncă o privire iscoditoare.

– Îți sunt recunoscătoare. Dar nu pot să cred că Larry este mort! Nu e de mirare că nu mi-a răspuns la telefon. Rămase pe gânduri câteva secunde, apoi continuă: Avea o soție și un bebeluș.

– Îmi pare rău...

– Ești sigur că e mort?

– Dacă nu aș fi fost sigur, l-aș fi dat jos și aș fi încercat să-l resuscitez. Dar, crede-mă, în cazul lui ar fi fost inutil. Nu era mort de mult, totuși. Trupul este cald încă.

– La naiba, zise ea din nou cu voce tremurândă.

Atunci îi simți mirosul. Respirația ei mirosea a mentă și a tutun. Nu folosea niciun parfum. Nu-și făcuse timp să-și spele părul. Puller se uită la ceas. Ajunsese acolo cu două minute mai devreme de propria ei estimare. Ochii începuseră să-i strălucescă; o lacrimă grea se desprinsese de gene și se prelinse pe obraz.

– Vrei să anunți decesul? o întrebă el.

Ea răspunse cu o voce obosită și tristă:

– Cum? Da, desigur.

Își șterse repede ochii și scoase telefonul din buzunar. Formă un număr. Vorbi repede, dar suficient de clar, iar după ce raportă, dădu în urmărire mașina de poliție dispărută.

Sergentul Cole trecuse de la o stare la alta în doar câteva secunde. Femeia paralizată de emoție se transformase pe loc într-o profesionistă desăvârșită. Puller era impresionat.

În cele din urmă, ea închise telefonul.

– Câți ofițeri ai la dispoziție? o întrebă el.

– Suntem într-o zonă rurală, Puller. O mulțime de spațiu, dar foarte puțini bani. Reducerile bugetare ne-au afectat foarte mult și ne-au redus efectivul cu o treime. Iar trei dintre oamenii mei sunt rezerviști și se află momentan în Afganistan. Asta înseamnă că avem în total douăzeci și unu de oameni care acoperă o arie de aproximativ o

mie de kilometri pătrați. Iar doi dintre aceștia sunt în spital în urma unui accident de mașină petrecut săptămâna trecută.

– Deci nouăsprezece în total. Inclusiv dumneata?

– Inclusiv eu.

– Câți oameni trebuie să vină acum?

– Trei. În cel mai fericit caz. Și nu cred că vor veni foarte repede.

Sunt prea departe de zona asta.

Puller privi în direcția pădurii.

– De ce nu rămâi aici să-i aștepți în timp ce dau eu o raită prin pădure, ca să mă conving că nu e nimeni acolo?

– De ce aș rămâne aici? Sunt înarmată. Mai bine să fim doi decât unul.

– Cum vrei.

Puller privi spre pădure, trecând în revistă tot ce avea de făcut. Era atât de obișnuit cu aceste lucruri, încât – atunci când își plănuia în detaliu toate mișcărilor următoare – părea că nu se mai gândeste la nimic.

– Ai fost vreodată în armată? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

– Am făcut parte din Poliția Statală vreme de patru ani, înainte de a mă întoarce aici. A, ca să știi, trag cu arma al naibii de bine. Am o mulțime de medalii și trofee care dovedesc acest lucru.

– În regulă, dar te-ar deranja dacă m-ai lăsa pe mine să conduc ancheta?

Femeia își îndreptă privirea spre pădurea întunecată, apoi întoarse capul spre el, analizându-i statura impresionantă și mușchii proeminenți.

– Sunt de acord.

CAPITOLUL 10

Câteva minute mai târziu, Puller aruncă o privire în spate și o văzu pe Sam Cole grăbindu-se să-l ajungă din urmă printre crengi și desişuri. La un moment dat, el se opri brusc și ridică mâna. Cole încremeni. Puller cercetă zona din jurul lor folosind ochelarii pentru vedere nocturnă. Copaci, tufişuri, o căprioară. Nimic care să le pună viaţa în primejdie.

Rămase pe loc în aceeaşi poziţie. Îşi aminti ce zărise pe fereastră, printre copaci. Văzuse o siluetă, şi nu un animal. Văzuse un bărbat. Asta nu însemna neapărat că acesta avea vreo legătură cu crima, dar era foarte probabil.

– Puller?

El nu întoarse capul spre ea, dar îi făcu semn cu mâna să meargă înainte. Ea se ghemui lângă el câteva minute mai târziu.

– Ai văzut ceva prin dispozitivul ăsta sofisticat?

– Doar o căprioară şi o mulţime de copaci.

– Am ascultat cu atenţie, dar nu am auzit niciun zgomot.

Puller privi cerul care începea să se lumineze.

– Am văzut raza unui reflector când am ajuns în faţa casei. Spre est, la câteva mile distanţă.

– Probabil reflectorul de la exploatarea minieră.

– Dar de ce ar fi nevoie de un reflector?

– Pentru aterizarea elicopterelor cel mai probabil. Ca să lumineze zona.

– De ce ar ateriza elicopterele la o exploatare minieră în mijlocul nopţii?

– Nicio lege nu interzice asta. Și, de fapt, nici nu e vorba de o mină. Sunt extracții de suprafață, din vârful muntelui. Asta înseamnă că nu sunt săpate galerii pe dedesubt – în loc de asta, aruncă muntele în aer pe bucăți.

Puller cerceta în continuare zona prin ochelarii săi.

– Dumneata ai contactat armata în legătură cu Reynolds?

– Da. Era îmbrăcat în uniformă. Acesta a fost primul nostru indiciu. În plus, i-am verificat mașina și am găsit actele și legitimația. Femeia se opri câteva secunde, apoi spuse: Ai fost și dumneata în casă. Ai văzut că nu a mai rămas mare lucru din fața lui.

– Avea cumva vreo servietă sau un laptop?

– Și una, și alta.

– Trebuie neapărat să le văd.

– În regulă.

– Ar putea conține informații clasificate – atât servieta, cât și laptopul.

– Înțeleg.

– Se află într-un loc sigur?

– În camera noastră specială pentru păstrarea probelor de la sediu.

Puller se gândi o secundă.

– Trebuie să te asiguri că nu încearcă nimeni să pună mâna pe ele. Reynolds a făcut parte din DIA. Agenția de Informații a Apărării. Ar putea ieși o mare încurcătură dacă o persoană neautorizată ar încerca să fure aceste probe. O bătaie de cap în plus de care nu ai nevoie.

– Înțeleg. Aș putea să dau un telefon.

– Mulțumesc. În dosar scria că i-ai luat amprente.

– Pe care le-am trimis prin fax la Pentagon, formând numărul pe care l-am primit de la ei. Ampretele au confirmat identitatea bărbatului.

– Câți specialiști criminaliști ai în total?

– Unul. Dar e foarte bun.

– Medic legist?

– Cel mai aproape e în Charleston, la fel și singurul laborator medical din zonă.

În timp ce vorbea, Puller privea prin ochelarii săi în toate direcțiile. Bărbatul pe care-l zărise în pădure probabil că nu mai era prin preajmă.

– De ce sunt corpurile victimelor încă în casă?
– Din mai multe motive, dar cel mai important dintre acestea este că nu avem un loc în care să le păstrăm.

– Nici măcar un spital?
– Cel mai apropiat spital se află la mai mult de o oră distanță.
– Medici legiști de prin partea locului?
– Oarecum!
– Ce vrea să însemne asta?
– Cel pe care l-am avut s-a mutat în afara orașului. Și nu era tocmai medic legist, ci EMT¹. Dar, conform legilor statului, era destul de bun pentru noi.

– Și cine se va ocupa de autopsia victimelor?
– Încerc să rezolv acest aspect. Probabil un medic din oraș pe care-l cunosc și care a lucrat o perioadă ca medic legist. Dumneata câți specialiști în criminalistică ai adus?

– Unul singur. Îl ai în față.
– Ești criminalist și inspector în același timp? E ceva destul de neobișnuit.

– De fapt, e cel mai sigur și mai inteligent mod de a conduce o anchetă.

– Ce vrei să spui?
– În acest fel, nimic nu intervine între mine și probele prelevate, zise el. Și mă pot bizui pe ajutorul celor de la Laboratorul de Investigații Criminale al Armatei. Să ne întoarcem.

Un minut mai târziu, stăteau amândoi în fața celor patru cadavre.

Deși se iviseră de mult zorii, Cole aprinse lumina.

– Scena crimei a fost contaminată, zise Puller. Criminalii s-au întors la locul faptei. Este posibil ca aceștia să fi distrus o mulțime de probe.

¹ Emergency Medical Technician – Paramedic (n.tr.)

– Ar fi putut distruge probele și înainte, veni replica lui Cole.

– Chiar dacă am avea un suspect, avocatul lui ar putea respinge toate acuzațiile procurorului bazându-se pe acest lucru.

Cole nu răspunse. După felul în care își încrunta sprâncenele, Puller înțelese că femeia știa foarte bine că avea dreptate.

– Și ce am putea face în această privință? întrebă ea în cele din urmă.

– Deocamdată nimic. O să căutăm în continuare probe.

– Ai să raportezi acest lucru superiorilor tăi?

El nu-i răspunse.

În schimb, aruncă o privire în jur și zise:

– Familia Reynolds nu locuia aici. Ce căutau atunci în acest loc?

– Proprietarii casei se numesc Richard și Minnie Halverson.

Sunt părinții doamnei Reynolds. Cei doi locuiesc în prezent la un azil de bătrâni. Mai bine spus, domnul Halverson locuiește la azil. Doamna Halverson a locuit aici, dar a suferit recent un atac cerebral și este internată într-un centru specializat, în apropiere de Pikeville. Nu e chiar la capătul lumii, dar pe drumurile noastre desfundate durează mai mult de o oră și jumătate să ajungi acolo.

– Mi-am dat seama de asta când am venit încoace.

– Se pare că doamna Reynolds locuia temporar în această casă pentru a avea grijă de toate – să supravegheze felul în care era îngrijit tatăl ei, să pregătească locuința pentru vânzare și să obțină transferul mamei ei la același azil de bătrâni, din moment ce aceasta nu mai putea locui singură. Este vară, așa că băiatul și fata rămăseseră cu mama lor. Domnul Reynolds venea aici doar în weekenduri.

– De unde ai atâtea informații?

– Din surse locale. De la azil și de la spital. Bineînțeles că am făcut și ceva cercetări în cartier. Am vorbit și cu câțiva vecini de pe stradă.

– Bună treabă, zise Puller.

– Nu sunt aici doar ca să mă prefac că lucrez.

– Uite, eu am venit aici doar pentru că una dintre victime poartă uniformă. Iar superiorul meu mi-a spus că voi nu aveți nimic împotriva să colaborați cu celelalte autorități.

- Șeful meu nu are nimic împotriva.
- Dar dumneata?
- Să spunem doar că juriul încă mai deliberează.
- Destul de cinstit.
- Deci Reynolds era membru al DIA?
- Nu ți-au spus acest lucru atunci când le-ai trimis prin fax amprentele lui?

- Nu. Doar mi-au confirmat identitatea lui. Serviciul Militar de Informații, deci. Era un soi de spion? De aceea a fost ucis?

- Nu știu. Se pregătea de pensionare. Poate era doar un birocrat cu câteva galoane care urmărea o deturnare de fonduri în sistemul bancar privat. La Pentagon sunt o groază de astfel de indivizi.

Puller decisese să nu o pună pe Cole la curent cu adevărata activitate a lui Reynolds în cadrul DIA. Încă nu era autorizat să facă asta și nu avea chef să fie degradat pentru divulgare de informații.

- Asta nu ne ajută prea mult, în cazul ăsta.

Partea onestă a lui Puller învinse în cele din urmă, făcându-l să spună:

- Ei bine, poate că nu era doar un birocrat.

- Dar tocmai ai spus...

- Am spus *poate*. Nu a fost confirmat acest lucru. Iar eu abia m-am implicat în această investigație. Sunt încă multe lucruri pe care nu le știu.

- În regulă.

Puller se apropie mai mult de cele patru cadavre.

- Deci i-ai găsit în poziția aceasta. Erau așezați unul lângă altul?

- Da.

- Cauza morții adulților e cât se poate de evidentă. Dar copiii?

Puller îi făcu semn către cei doi adolescenți.

Văzând că nu primește niciun răspuns, Puller se întoarse spre ea.

Samantha Cole își scosese pistolul și îl ținea îndreptat spre capul lui.

CAPITOLUL 11

– Am spus ceva nepotrivit? întrebă încet Puller, cu privirea ațintită spre fața polițistei și ignorând gura pistolului Cobra cu care-l amenința aceasta.

Atunci când o persoană te amenință în acest fel, cea mai bună soluție este să o privești în ochi. Acest lucru ți-ar putea oferi un indiciu în legătură cu intențiile acelei persoane. Iar intenția femeii era – în mod evident – să-l împuște imediat ce ar fi spus sau ar fi făcut ceva greșit.

– Probabil că eram amețită din cauza lipsei de somn, zise ea.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Nu am nici cea mai mică idee dacă ești într-adevăr cine prezinzi. Tu ești singurul care susții că faci parte din CID. Nu ar fi trebuit să-ți dau permisiunea de a vedea locul crimei. După cum văd eu lucrurile, tu l-ai ucis pe Larry Wellman și ai inventat o poveste cum că ai fi văzut pe cineva afară. Poate că ești un spion care încearcă să fure ceea ce se află în servieta și în laptopul victimei.

– Mașina mea e cea de afară și are numere de armată.

– Poate că nu e mașina ta. Sau poate că ai furat-o.

– Îți pot arăta legitimația.

– Asta voiam să aud. Îi făcu semn cu pistolul și zise: Arată-mi-o.

Ai grijă, fără mișcări bruște.

Cole făcu încet câțiva pași în spate. Puller observă că femeia stătea în poziția standard de tragere, poziția Weaver, numită astfel după numele unui deputat din California care revoluționase competițiile sportive de tragere la țintă pe la sfârșitul anilor '50: greutatea corpului egal repartizată pe ambele tălpi, picioarele plasate la o distanță

egală cu lățimea umerilor și genunchii rigizi. Piciorul din dreptul mâinii care susținea arma era ușor mai în spate față de celălalt.

Cu siguranță avea să tragă folosind metoda clasică împinge/trage pentru a controla reculul.

Puller observă că femeia își ținea încordat brațul în care avea arma, dar nu și mâna.

Probabil că, din această cauză, mâna avea să-i tremure din încheietură după primul foc. Dar ea își ținea pistolul Cobra cu destulă stăpânire de sine, ca și cum și-ar fi cunoscut foarte bine arma.

Și, chiar dacă tehnica ei nu se dovedea perfectă, era oricum destul de bună încât să-l poată doborî dintr-un singur foc tras de la acea distanță.

Puller își scoase cu trei degete portvizitul din buzunarul de la cămașă.

– Deschide-l ca să-l pot vedea, îi spuse ea. Insigna mai întâi, apoi legitimația.

El procedă întocmai. Cole privi cu atenție poza de pe legitimație, apoi se uită din nou la el. În cele din urmă, lăsă pistolul jos.

– Îmi pare rău, se scuză ea.

– Și eu aș fi procedat la fel în locul tău.

Polițista își puse pistolul înapoi în tocul de la centură.

– Dar tu nu mi-ai cerut legitimația, îi reproșă ea.

– Eu te-am sunat să vii aici. Numele și numărul tău de telefon erau în dosarul oficial al armatei. Cei din armată nu fac astfel de greșeli. Te-am văzut de când ai oprit mașina și ai coborât în fața casei. Porți insigna de poliție prinsă de centură. Când te-am prins de braț și ai strigat surprinsă, am recunoscut vocea pe care o auzisem la telefon.

– Și totuși, aș fi putut să te împușc, ținu ea să-i amintească.

– Poate că nu ai fi reușit întru totul.

Rostind aceste cuvinte, el îi arătă cuțitul negru KA-BAR pe care-l ținea ascuns în cealaltă mână, lipit de antebraț.

– Probabil că ai fi apăsât pe trăgaci din reflex. Apoi, poate că am fi căzut amândoi la pământ. Își strecură cuțitul în teaca de la centură, apoi continuă: Din fericire, nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

– Nu am observat când ai scos cuțitul.

– Am făcut asta înainte ca tu să scoți pistolul.

– De ce?

– Am văzut cum m-ai privit, după care te-ai uitat la pistol și în cele din urmă la cadavre. Nu a fost prea greu să-mi imaginez la ce te gândeai.

– Dar de ce nu ai scos tu primul pistolul?

– Nu scot pistolul decât atunci când intenționez să-l folosesc. Nu am vrut să înrăutățesc și mai mult situația. Știam că urma să-mi ceri portvizitul. Aveam cuțitul de rezervă, în caz că tu ai fi avut altceva în minte. Aruncă o privire către victime: Deci, ce s-a întâmplat cu copiii?

Ea se apropie de canapea, își scoase din buzunarul hanoracului o preche de mânuși din latex, le trase pe mâini și, după ce-l apucă pe băiat de gât, îi aplecă trupul în față cu aproximativ zece grade. Cu mâna liberă îi indică lui Puller un anumit loc de la baza cefei băiatului.

Agentul îndreptă raza lanternei spre rana mortală. Analiză pentru câteva clipe echimoza mare și purpurie, apoi spuse:

– Cineva i-a distrus dintr-o singură lovitură trunchiul cerebral. Polițista lăsa trupul băiatului în poziția sa inițială.

– Așa se pare.

– Fata e în aceeași situație?

– Da.

– După starea în care se află cadavrele, cei patru sunt morți de peste douăzeci și patru de ore, aproximativ, dar nu mai mult de treizeci și șase. Specialistul tău a făcut o apreciere mai exactă a orei decesului?

– Aproximativ douăzeci și nouă de ore, așa că ai fost pe aproape. Puller își verifică ceasul.

– Asta ar însemna că au fost uciși duminică, pe la miezul nopții?

– Întocmai.

– Iar poștașul i-a găsit luni, după prânz. Înseamnă că cele patru cadavre erau deja rigide la ora aceea. Ai putea confirma acest lucru ca punct de referință suplimentar?

– Desigur.

– Poștașul nu a observat nimic suspect?

– După ce a vomat de vreo patru ori pe peluza din față, până când am ajuns noi la fața locului? Nu, nu cred că a fost în stare să mai observe ceva. Ucigașii erau plecați de mult.

– Și totuși, au revenit în această noapte la locul crimei. În plus, au ucis și un polițist. Alte răni sau urme de violență?

– După cum vezi, încă nu i-am dezbrăcat, dar am verificat cu atenție și nu am găsit nimic. Dacă îi distrugi cuiva trunchiul cerebral, cu siguranță acea persoană moare.

– Da, asta am înțeles foarte bine.

Puller începu să se uite prin încăpere.

– Trebuie să ai ceva experiență, totuși, continuă el. Trebuie să lovești cu mare precizie, altfel persoana poate paraliza în loc să moară.

– Asta înseamnă că avem de-a face cu profesioniști.

Puller rămase pe gânduri câteva clipe.

Sau cu militari, își spuse el. *Dacă asta nu e decât o răfuială între soldați?*

– E o posibilitate. Sau poate că a fost doar o lovitură norocoasă. Privirea lui se îndreptă asupra fetei.

– Dar e puțin probabil să fi avut și a doua oară atâta noroc încât să fi lovit cu aceeași precizie. Nu au fost uciși aici, cel puțin nu colonelul și soția lui.

Cole se îndepărtă puțin de canapea și analizează covorul.

– Desigur, nu sunt pete de sânge. Nu văd niciuna aici. Probabil că totul s-a petrecut la subsol.

– Am observat urmele când am fost acolo, jos.

– Că tot veni vorba, trebuie să cobor acolo să-l văd pe Larry.

Lui Puller i se păru că sesizează un tremur ușor în vocea ei, chiar dacă femeia încerca să vorbească pe un ton obișnuit.

– Îmi faci mai întâi o favoare? o întrebă el.

– Despre ce e vorba?

– Te rog să dai mai întâi un telefon la sediu pentru a-i anunța pe cei de acolo să sigileze servieta și laptopul colonelului.

Ea se conformă. Imediat ce femeia termină convorbirea telefonică, Puller îi zise:

– Urmează-mă.

Cole porni încet pe scări în spatele lui. Agentul o conduse în locul în care polițistul atârna de tavan. Din cauza greutatei, mortul ajunsese acum aproape de sol, bocancii lui aproape atingând pardoseala de beton.

Puller o urmări pe Cole în timp ce analiza cadavrul colegului ei. Nicio lacrimă de această dată. Doar un semn scurt din cap.

Femeia abia se obișnuia cu ideea. Probabil că se simțea jenată că lăcrimase mai devreme în fața lui.

Și, la un moment dat, îi tremurase vocea. Dar nu avea motive să se simtă jenată.

Și el își văzuse prietenii murind în fața lui – o mulțime. Nu-i fusese ușor niciodată să vadă astfel de lucruri. Îi era greu de fiecare dată când își aducea aminte.

Aveai impresia că poți deveni imun la astfel de încercări, dar asta era doar o iluzie. Golul din mintea ta se adâncea tot mai tare, fiind umplut de și mai multă tristețe.

Cole făcu un pas în spate.

- O să-l prind pe nenorocitul care e răspunzător pentru asta.
- Știu că o vei face.
- Nu putem să-l dăm jos? Nu vreau să-l las așa, agățat de tavan, ca un biet porc înjunghiat.

Puller verifică ceafa mortului.

- Am putea tăia lațul ceva mai sus de nod pentru a-l păstra intact. Dă-mi numai o secundă.

Agentul urcă repede scările și ieși până la mașină, din portbagajul căreia își luă rucsacul.

Coborî din nou la subsol și scoase din rucsac o folie din plastic și o mică scară pliantă.

- Am să înfășor folia în jurul cadavrului ca să nu pierdem niciun posibil indiciu legat de crimă, apoi am să-l susțin, în timp ce tu vei urca pe scară și vei tăia funia. Ai grijă să o tai mai sus de nod. Poți folosi cuțitul meu.

Cole îi urmă instrucțiunile fără să crâcnească, iar bărbatul înfășurat în folia din plastic ajunsese în brațele puternice ale lui Puller.

Agentul întinse cadavrul pe pardoseală, cu fața în sus, în timp ce Cole cobora de pe scară.

– Aprinde lumina de acolo, zise Puller, arătându-i femeii un întrerupător de pe perete.

Când camera se luminează, Puller examinează rapid gâtul lui Wellman.

– Carotida și jugulara au fost comprimate. Osul hioid este probabil fracturat. Expertiza medico-legală va confirma aceste lucruri. Puller îi arată apoi lui Cole câteva vânătăi de pe gâtul mortului și adăugă: Vase de sânge rupte. Asta înseamnă că era viu atunci când l-au spânzurat de tavan.

Întoarse cu grijă cadavrul polițistului pe o parte astfel încât să-i poată vedea mâinile, care-i fuseseră legate la spate.

– Uită-te după răni defensive sau dacă are ceva sub unghii. Dacă suntem norocoși, vom găsi ceva urme de ADN.

Cole îndreaptă lanterna Maglite a agentului către mâinile victimei.

– Nu se vede nimic. Nu pot să înțeleg asta. Larry ar fi trebuit să riposteze. Sau poate criminalii au avut grijă să nu lase nimic în urmă.

– Cred că asta explică totul, îi spuse Puller arătându-i sângele închegat din părul mortului. L-au lovit zdravăn înainte să-l spânzure.

Scoase un termometru din rucsac, îl lipi de fruntea lui Wellman, apoi citi gradele.

– Puțin sub cinci grade față de temperatura normală a corpului. Făcu repede un calcul în minte și adăugă: E mort de vreo trei ore. Deci, de pe la ora două și jumătate.

În acel moment, auziră câteva mașini oprindu-se în fața casei.

– A sosit cavaleria, zise Puller.

Cole privi în jos, spre trupul colegului ei.

– Se pare că te pricepi la toate astea, murmură ea fără să-și ia ochii de la mort.

– Sunt aici ca să ajut – bineînțeles, dacă sunteți de acord. E decizia voastră.

– De acord.

Cole se întoarse și porni către scări.

– Știi că ai verificat deja scena crimei, dar aș vrea să o fac și eu, zise Puller, apoi adăugă: Nu vreau să-i calc pe bățături pe profesioniști,

dar trebuie să raportez și eu superiorilor mei detaliile anchetei. Iar ei se așteaptă ca investigațiile noastre să decurgă într-un mod aparte.

– Nu-mi pasă, atât timp cât asta ne va ajuta să-l prindem pe individul care a făcut așa ceva, zise ea.

Începu să urce scările. Puller rămase cu privirea la cadavrul poliștului, iar după un timp ridică ochii spre pereții din celălalt capăt al încăperii. Petele de sânge și resturile de țesut de pe stâlpi indicau locul în care fuseseră executați adulții din familia Reynolds.

Executați era – fără îndoială – cuvântul cel mai potrivit pentru a descrie oribila crimă.

Câteva focuri de armă – el împușcat în cap, iar ea în trunchi.

Nu înțelegea de ce adulții fuseseră executați într-un mod diferit. Și de ce adolescenții nu fuseseră împușcați. De obicei, în cazul unui masacu, ucigașii foloseau aceeași metodă pentru toate victimele. Schimbarea armelor necesita timp, iar timpul era extrem de prețios.

În plus, uciderea unor oameni urmată de mutarea cadavrelor necesita și mai mult timp.

Probabil că acest criminal avea tot timpul din lume. Puller privi din nou în jos, spre trupul lui Wellman. Crimele aveau în comun faptul că moartea victimelor se datora unor acte de violență.

Cu excepția acestui lucru, toate erau diferite.

Iar a le rezolva era ca și cum ai fi încercat să tratezi cancerul. Ceea ce funcționa în unul dintre cazuri nu funcționa în celelalte. Fiecare dintre ele avea o soluție unică. Puller porni către scări pentru a i se alătura lui Cole.

CAPITOLUL 12

Cei trei polițiști din Drake stăteau unul lângă altul privind spre colegul lor mort. În timp ce făceau asta, Puller îi cerceta cu privirea: toți înalți de peste un metru optzeci; doi slabi și unul ceva mai dolid. Erau tineri, cel mai vârstnic având până în treizeci de ani. Puller observă că unul dintre ei avea o ancoră tatuată pe mână.

– Ai fost în marină? îl întreabă el.

Bărbatul încuviință cu un semn din cap, aruncându-i o privire fugitivă.

Tatuajul – din câte știa Puller – fusese făcut după ce bărbatul ieșise din serviciul Marinei Americane. Militarilor nu le era permis să aibă tatuaje vizibile atunci când purtau uniforma.

– Ești infanterist? îl întreabă Omul-Ancoră.

– Fac parte din Grupul 701 CID, cu sediul la Quantico.

– Pușcașii marini se antrenează acolo, nu-i așa? îl întreabă polițistul dolid.

– Așa e, răspunse Puller.

– Vărul meu e pușcaș marin, zise Dolofanul. El spune că pușcașii sunt mereu primii în luptă.

– Pușcașii marini mi-au salvat de multe ori fundul în Orientul Mijlociu.

Cole coborî scările și li se alătură la subsol.

– Un miner aflat în drum spre serviciu a găsit mașina de patrulă a lui Larry la vreo trei kilometri de aici, pe fundul unei râpe, și a anunțat autoritățile. Am trimis tehnicianul criminalist din echipa noastră la fața locului, ca să facă cercetări.

Puller făcu un semn de încuviințare.

– Poate veni aici după aceea? Trebuie neapărat să vorbesc cu el.

– Am să-l anunț. Cole se întoarse spre oamenii ei și le spuse: Având în vedere ce i s-a întâmplat lui Larry, vom avea nevoie de doi ofițeri care să păzească non-stop locul crimei.

– Sergent, asta ne va reduce substanțial echipa. Și așa suntem puțini, protestă Omul-Ancoră.

Cole le făcu semn spre trupul lui Wellman.

– Poate că Larry a gândit la fel și uite ce i s-a întâmplat.

– Așa e, sergent.

– Și, Dwayne, vreau să te duci să păzești mașina lui Larry, îi spuse ea.

– În regulă, sergent, răspunse Dwayne.

Puller îi privi pe ceilalți polițiști și încercă să distingă o reacție din partea acestora, având în vedere că superiorul lor era o femeie.

Chiar dacă Virginia de Vest era diferită de armată, fetelor le era destul de greu să se impună ca lideri, deși se aflau în secolul douăzeci și unu.

După privirile acestora, înțelese cât de greu le era să se supună ordinelor unei doamne dintr-un stat muntos.

– Agentul special Puller – aici de față – ne va asista pe parcursul investigațiilor, le zise Cole.

Cei trei polițiști îl priviră cu răceală.

Asta nu-l surprinse deloc pe Puller. Și el s-ar fi simțit revoltat în locul lor.

Nu spuse nimic, așteptând răbdător ca ei să realizeze că urmăreau același scop: să facă dreptate. De fapt, prefera să tacă.

Deși încerca să fie cât mai politicoasă și se purta ca un profesionist, adevărul era că nu avea nicio autoritate asupra acelor oameni. Era treaba lui Cole să-și țină oamenii în frâu.

– Unde este raportul cu înregistrările de la scena crimei? întrebă Puller privind-o pe Cole.

Femeia își trăsese până în gât fermoarul hanoracului – poate, își spuse Puller, ca să acopere tricoul subțire pe care îl purta pe dedesubt în prezența ofițerilor de poliție.

– Îl am în mașină.

Femeia aduse raportul, iar Puller își notă numele în rubrica destinată echipei de investigații, având grijă să treacă data și ora înregistrării.

Studie pentru câteva clipe numele celor trecuți pe listă – toți polițiști și un singur tehnician criminalist. De fapt, mai era și un medic profesionist – cel care, fără îndoială, îi declarase morți, conform legii, pe cei patru membri ai familiei Reynolds.

Puller așteptă ca sergentul Cole să-i dea indicații lui Dwayne cu privire la locul în care se afla mașina lui Wellman, apoi, după plecarea polițistului, o întrebă:

– A ajuns ceva la urechile presei până acum?

Se aflau pe verandă, în fața ușii de la intrare. Se iviseră zorii și, chiar dacă lumina nu era încă foarte puternică, Puller putea distinge cearcănele întunecate ale femeii.

Cole scoase o țigară din pachet. Puller ridică o mână și îi spuse încet, astfel ca polițiștii din interior să nu-l poată auzi:

– Hai să delimităm împreună zona. Din curtea laterală până aici, pe verandă. Scena crimei trebuie izolată un timp. Poți fuma, putem mânca, dar vom arunca toate resturile după limita aceea. Și vom avea nevoie de o toaletă portabilă.

– Sunt două băi în casă.

– Nu o să schimbăm nimic la locul crimei. Nu trebuie să atingem termostatul; vom folosi toaleta portabilă. În rest, poți să fumezi, să mănânci sau să mesteci tutun. Dacă deșeurile noastre se amestecă deja cu cele de la locul crimei, o să avem mari bătaii de cap.

Femeia lăasă țigara și își încrucișă brațele la piept.

– În regulă, rosti ea fără prea mare tragere de inimă.

– Și media? întrebă el din nou.

– Aici nu avem decât un ziar săptămânal. Stațiile de televiziune și de radio sunt mult prea departe. Prin urmare, presa nu o să ne dea bătaii de cap, iar eu nu am de gând să țin vreo conferință, în caz că te întrebi. Se ajunge destul de greu aici, în Drake. Trebuie doar să vrei cu tot dinadinsul. Și, în momentul de față, niciun ziarist nu pare interesat să ajungă aici.

– Prea bine.

Puller îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Ce e? Întrebă ea în cele din urmă, exasperată din cauza privirii lui.

– Ești rudă cu un bărbat pe nume Randy Cole?

– E fratele meu mai mic. De ce mă întrebi?

– Am dat peste el ceva mai devreme.

– Unde anume ai dat peste el? Întrebă ea cu o voce tăioasă.

– Acolo unde m-am cazat.

Femeia adoptă imediat o expresie indiferentă.

– Și în ce stare era?

– Ce vrei să spui?

– Era doar amețit sau beat criță?

– Era treaz.

– Ce surpriză!

– Dar mi-a spus că are migrene destul de des.

– Da, știu, zise ea, îngrijorată de această dată. De vreun an se tot plânge de migrenele astea.

– I-am spus să-și facă un control.

– Și eu i-am spus același lucru. Asta nu înseamnă că o va face. De fapt, asta înseamnă mai degrabă că nu o va face.

– Mă duc să-mi aduc echipamentul din mașină și o să mă apuc de treabă.

– Ai nevoie de ajutor?

– Tu ești șefa. Asta e treabă de subaltern, nu-i așa?

– Nu privim așa lucrurile pe-aici. Cu toții suntem implicați și muncim în aceeași măsură. Și, chiar dacă nu ar fi așa, moartea lui Larry schimbă radical lucrurile. Nu am pierdut niciodată un om aflat sub comanda mea. Acum e prima dată și asta are o mare importanță, zise ea din nou.

– Îmi dau seama. Am să te anunț dacă am nevoie de ajutor.

– Cred că ai pierdut mulți camarazi în Orientul Mijlociu.

– Și unul singur mi s-ar fi părut prea mult, îi răspunse Puller.

CAPITOLUL 13

Puller făcuse câteva schițe preliminare ale parterului și ale subsolului casei. Își notase în carnetul său numele, temperatura, data, condițiile atmosferice, gradul de vizibilitate și condițiile de iluminare – pe câte o pagină – și, de asemenea, coordonatele exacte ale casei.

Măsurătorile fuseseră făcute în funcție de punctele de reper relevante și, în același timp, în funcție de alte obiecte din fiecare încăpere a casei.

Cole, care îl urmărise în timp ce desena, îl întrebă imediat ce termină schița:

- În armată ai învățat să faci asta?
- În armată am învățat să fac o mulțime de lucruri.
- De ce crezi că s-au întors la locul faptei, Puller?
- Ca să găsească ceva. Sau ca să lase ceva. Nu sunt sigur, dar cu siguranță e vorba de una dintre cele două variante.

Cole scoase un suspin prelung, plin de frustrare.

- Nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla una ca asta. Să se întoarcă la locul faptei și să-l omoare pe ofițerul care asigură paza.

Puller lăsă deoparte carnetul de schițe și scoase din rucsac o cameră foto de 35 milimetri, un trepied, un bliț și un cablu prelungitor pentru bliț.

Apoi își fixă într-un suport de la centură un dispozitiv care se mănă cu o lanternă.

- Omul meu a făcut deja poze, îi spuse Cole.
- Îmi place să fac asta cu mâna mea. Sunt procedurile pe care trebuie să le urmez, după cum ți-am mai spus.

– În regulă. Omul meu e profesionist, așa că ești bine-venit să vezi pozele pe care le-a făcut el.

– Apreciez mult amabilitatea. Dar unde-i omul tău, dacă tot veni vorba? Nu ar fi trebuit să dureze atât de mult timp verificarea mașinii din râpă!

Cole se apropie de fereastră.

– Vorbești de lup și lupul la ușă, zise ea.

– Landry Monroe, zise Puller.

– De unde știi?

– I-am văzut numele pe listă.

– Noi îi spunem Lan.

– Vorbește-mi despre el.

– Are douăzeci și patru de ani. E absolvent al WVU¹. Drept penal. Specialist în prelucrarea urmelor materiale descoperite la locul crimei. Lucrează în acest departament de doi ani.

– Unde și-a făcut specializarea?

– Poliția Statală organizează niște cursuri.

– În regulă.

– Sunt niște cursuri al naibii de bune, Puller.

– Nu am spus că nu ar fi așa.

– Am văzut privirea ta.

– Ce urmărești, de fapt, în acest caz?

– Cum?

– Ce urmărești?

– Să-l prind pe cel care a făcut asta, zise ea printre dinți.

– Și eu urmăresc același lucru. Și, dacă vom lucra împreună și vom urma toate procedurile, vom avea și mai multe șanse să-i prindem pe cei responsabili pentru crime.

Se priviră în tăcere preț de câteva secunde interminabile. În cele din urmă Cole îi întoarse spatele, se îndreptă spre ușă și îl strigă pe bărbatul de afară, care în acel moment căuta ceva în portbagajul mașinii.

– Lan, ia-ți echipamentul și treci încoace. Este cineva aici care așteaptă *cu nerăbdare* să lucreze cu tine.

¹ West Virginia University (n.tr.)

Femeia se întoarse din nou către Puller și-l amenință cu degetul.

– Să lămurim un lucru, zise ea. E doar un puști. Poți să-l iei tare și să te dai mare în fața lui, dar nu-ți dau voie să-l faci să-și piardă încrederea în sine. Tu vei pleca de aici după finalizarea anchetei, dar eu voi rămâne. Trebuie să lucrez cu el; e singurul om de care dispun. Ai înțeles?

Puller încuviință cu un semn scurt din cap.

– Am înțeles.

Lan Monroe urcă treptele verandei după treizeci de secunde, cărând câteva genți și niște rucsacuri. Era un tânăr de culoare, îmbrăcat într-o salopetă verde.

Se opri la ușa din față și își lăsă jos echipamentul, apoi își acoperi pantofii cu niște huse de protecție și își puse o pereche de mănuși din latex.

Semnă în registrul ținut de unul dintre ofițerii care asigurau paza perimetrului și pași înăuntru. Monroe nu era mult mai înalt decât Cole – avea umeri înguști, iar cele mai proeminente părți ale corpului său erau șoldurile, abdomenul și fesele.

Picioarele bărbatului erau scurte și subțiri. Ras în cap, purta o pereche de ochelari cu rame din metal foarte subțiri, care-i alunecaseră pe nas.

Cole făcu prezentările:

– Lan, acesta este agentul special John Puller.

Monroe zâmbi și ridică privirea spre Puller, care era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât el. Îi întinse mâna agentului și i-o strânse viguros.

– Mă bucur să te cunosc, agent special Puller.

– Poți să-mi spui Puller. Aruncă o privire spre bagajul tânărului și adăugă: Acesta este echipamentul tău?

– Da.

Cole îl întrebă:

– Ai reușit să verifici mașina lui Larry?

Monroe încuviință scurt din cap.

– Investigațiile preliminare nu indică mare lucru. Pe vehicul nu era nicio urmă de sânge. L-am remorcat până la sediu. O să continui verificarea acolo.

– Sergentul Cole mi-a spus că ai făcut o serie de poze la locul crimei. Pot să le văd? îl întreabă Puller.

– Desigur, amice.

Când Monroe începu să caute într-una dintre gențile sale, Puller îi aruncă lui Cole o privire, cu sprâncenele ridicate. Femeia ridică din umeri și schiță un zâmbet.

Monroe scoase camera foto, o deschise și îi arătă lui Puller pozele pe ecranul rabatabil al aparatului.

– Cameră foto cu film de 35 milimetri, sistem SLR¹? întreabă Puller.

– Da. Asta foloseau și la universitate. Am făcut câte trei poze de fiecare: una în raport cu obiectele vecine celui principal, una la scară, folosind rigla în raport cu obiectul, și una de aproape.

– În regulă. Ce setare ai folosit pentru diafragmă?

Cole îi aruncă lui Puller o privire aspră. El o ignoră.

Monroe nu observă însă acest schimb de priviri.

– F/16 de la un metru – un metru și ceva – distanță și F/28 pentru prim-planuri, răspunse el.

Puller dădu aprobator din cap.

– Din ce unghiuri ai făcut pozele?

– De la nivelul ochilor.

– Ai făcut suprapunerea imaginilor rotind de trei ori camera cu 60 de grade?

Monroe păru dintr-odată nesigur și clătină dezamăgit din cap.

– Oh, nu am făcut asta.

Puller se uită la Cole. Aceasta îl privea insistent, ținând mâinile în șold și buzele strânse.

Pentru o clipă se gândi că femeia ar fi fost în stare să-l amenințe din nou pistolul. În cele din urmă, îi spuse tânărului:

– Nu-i nimic. Așa se procedează în armată, e o procedură suplimentară. Uite ce e, am nevoie de cineva experimentat care să mă ajute în anchetă, Lan. Și se pare că tu te descurci de minune cu o cameră foto.

– Nicio problemă, zise Monroe, care-și recăpătase brusc buna dispoziție. Mă bucur să fiu de folos. Făcu un semn spre trepied și

¹ Single-Lens Reflex (n.tr.)

spre celelalte echipamente pe care Puller le scosese din rucsacul lui și adăugă: Ce-i ăsta? Un cablu prelungitor pentru bliț?

Puller încuviință.

– O să-l folosim pentru fotografierea amprentelor, a urmelor de anvelope și a celorlalte urme de instrumente. Vom folosi cablul de sincronizare pentru declanșarea blițului de la distanță.

– Până la ce distanță pot folosi cei din armată un astfel de cablu? întrebă curios Monroe.

– În mod ideal, până la un metru, la un unghi de 45 de grade față de orizontală. Câte două poze din toate cele patru direcții.

– Dar care-i rolul lui, mai exact? întrebă Cole.

– Previne apariția petelor luminoase, îi explică Puller. Rezolvă supraexpunerea în partea de sus a pozei.

– Grozav, zise Monroe.

Puller făcu un semn către cei patru membri ai familiei Reynolds.

– Din moment ce nu au fost încă mutați, va trebui să-i fotografiez așa cum trebuie. Din toate cele patru laturi, inclusiv din spate. Cinci poze ale feței, rănille și toate celelalte urme. La scară sau nu, pozele trebuie să surprindă aspectul pielii, caracteristic stării de livor mortis, urmele de praf de pușcă și orice punct vizibil de pe cadavre. Ai cumva o cameră video?

Monroe încuviință.

– Poți să filmezi totul, dar să nu te bazezi pe asta pentru cele mai mici detalii. Avocatul apărării te va face praf dacă-i vei prezenta în instanță o astfel de probă, îi explică Puller.

– Vrei să spui că ți s-a întâmplat și ție așa ceva? întrebă Cole.

– Se poate întâmpla oricui, zise Puller.

Agentul tocmai se pregătea să-și instaleze trepiedul pentru a începe să fotografieze cadavrele, când privirea îi rămase ațintită asupra covorului. Surprins, se lăsă în genunchi și se uită mai bine la covorul de grosime medie.

– Ce vedeți aici? îi întrebă el.

Monroe și Cole se apropiară, iar tehnicianul îngenunche și cercetă locul indicat de Puller.

– Nu sunt prea sigur, zise el. Sunt niște urme întipărite în modelul covorului.

– *Urme* imprimate, asta e. Sunt trei urme circulare, însă dispuse în triunghi.

Puller ridică trepiedul și-l așează la câțiva centimetri de ceilalți. Apoi îl ridică din nou și-l puse într-o parte.

– Ce vedeți acum? îi întrebă el.

Monroe privi urmele lăsate de trepied. La fel și Cole.

După ce analizară din nou urmele mai vechi, înțelesesă că erau aproape identice cu cele lăsate de trepiedul lui Puller.

– Cineva a montat deja un trepied în acest loc. Dar de ce? zise Cole.

Puller se mai uită o dată la urmele din covor, apoi ridică privirea spre cele patru cadavre aliniate pe canapea.

– Patru cadavre așezate la rând, pe canapea, rosti el.

– Vrei să spui că ucigașii i-au filmat pe cei din familia Reynolds?

Puller fotografie din mai multe unghiuri urmele imprimate pe covor, apoi spuse:

– Nu, nu i-au filmat. *I-au interogat.*

CAPITOLUL 14

Câteva ore mai târziu, după ce fotografiaseră cele patru cadavre, începură să cerceteze și alte urme de la locul crimei. Puller și Monroe așezaseră cadavrele unul lângă altul pe o folie albă din plastic întinsă pe podea. Cadavrul lui Larry Wellman fusese adus de la sub-sol și zăcea acum în sufrageria casei, într-un sac special cu fermoar.

Nici pe trupurile celor patru Reynolds și nici pe al lui Wellman nu se vedeau răni defensive.

Din câte puteau să-și dea seama, cu toții fuseseră luați prin surprindere. Puller își înregistrase observațiile pe reportofon și acum folosea dispozitivul prins la centură pentru a-și organiza investigația.

Monroe îl întrebă entuziasmat cum se numea acel obiect.

– Cei de la infanterie îl numesc DFLC sau Dispozitiv Folosit la Locul Crimei. Este o cameră de luat vederi prevăzută cu un scanner pentru coduri de bară, ecran digital, etichetator și imprimantă, cu alte cuvinte un dispozitiv multifuncțional foarte eficient. Are și o ieșire USB pentru a putea descărca sau încărca datele de pe laptopul meu. Reportofonul meu digital are aceeași eficiență. Mai are și un traductor electronic, astfel încât să poată transcrie automat ceea ce am înregistrat verbal. Nu mă descurc prea bine cu tastaturile.

– Asta e mai mult decât extraordinar, zise Monroe.

– Nu te înfierbânta prea tare, Lan, îi spuse Cole. Mă îndoiesc că avem în buget suficienți bani pentru a achiziționa vreunul dintre aceste dispozitive.

Puller îi aruncă lui Cole o privire.

– Spune-mi ce-i cu câinele găsit în casă.

– E un collie. Un coleg al nostru are grijă de el în momentul de față. E un animal prietenos.

– În regulă, dar vecinii nu au raportat nimic neobișnuit? Nu au auzit câinele lătrând?

– Câinele nu poate lătra, îi spuse Cole. Probabil e singurul motiv pentru care l-au lăsat în viață.

– Un câine care nu poate lătra?

– Ei bine, noi nu l-am auzit lătrând nici măcar o dată. Poate că stăpânii i-au făcut o operație. Asta le poate afecta definitiv corzile vocale și nu mai pot lătra. Cel puțin așa spune veterinarul – un prieten al meu pe care l-am întrebat.

Privind trupurile aliniate pe podea, Cole adăugă:

– Ai spus că i-au interogat, dar nu ne-ai explicat la ce te-ai referit de fapt. Este evident că nu puteau fi interogați după ce au fost uciși. Așa că nu înțeleg de ce i-au așezat din nou în felul ăsta după ce au murit.

– Eu cred că persoana respectivă a vrut să-i vadă în timp ce erau interogați. Și, de asemenea, au vrut să-i filmeze și după ce au fost uciși.

– Așadar aveau intenția de a trimite înregistrarea unei alte persoane?

– Așa bănuiesc.

Cole încuviință încet din cap.

– Înseamnă că ar trebui să punem mâna pe această înregistrare, ca să putem găsi niște indicii. Unul dintre criminali ar fi putut păși din întâmplare în fața camerei de filmat, de exemplu. Sau poate camera a surprins o reflexie a vreunuia dintre ei.

– E adevărat. Dacă am avea norocul să găsim înregistrarea, i-am putea prinde pe criminali, dar mi se pare mult prea ușor. Ei nu ar lăsa o astfel de înregistrare la îndemâna cuiva.

– Ei bine, să sperăm totuși că așa se va întâmpla.

– Trebuie să depozităm cadavrele cât mai curând undeva la rece și să cerem autopsia, zise Puller privind trupurile care începuseră să se descompună. La un moment dat, o să ne trezim că probele care trebuie prezentate în instanță încep să se deterioreze. Care-i treaba cu prietenul tău, doctorul?

– Astăzi voi avea un răspuns sigur, ceva mai târziu.

Puller se lăsa în genunchi pe podea, lângă cadavrul lui Matt Reynolds.

– O împușcătură în față. De la aproximativ un metru distanță. Împrăștiere minimă a alicelor, urme de vată în răni. Dacă s-a folosit o țevă cu diametrul interior îngustat, această analiză ar putea fi compromisă. Puller le arată apoi urmele de vată și îl întrebă pe tehnician: Lan, ai luat o probă ca să verifici calibrul armei?

– Da. Nu am făcut încă testul, dar sper ca atunci când voi compara diametrul țevii cu urmele de vată să obțin un răspuns clar.

Puller se întoarce apoi către cadavrul femeii.

– Eu am măsurat distanța dintre perforațiile făcute de alice și, ținând cont de faptul că rana nu e centrală și că nu au rămas urme de vată, am ajuns la concluzia că a fost împușcată de la aproximativ trei metri distanță, zise el.

– Da, dar nu aici, sus, ci jos, la subsol, spuse Cole, îngenunchind alături de el.

– Cel mai probabil. Rezultatele serologice vor confirma acest lucru.

– Dar de ce au ales subsolul? întrebă Cole.

– Ca să nu facă zgomot, zise Puller. Doar că asemenea detunături îți pot crea oricum probleme.

– Cum ar fi?

– Un foc de armă în mijlocul nopții, chiar tras la subsol, ar putea atrage imediat atenția cuiva. În plus, gândește-te că fâpșii trebuiau să se ocupe și de ceilalți captivi. Auzind împușcătura, aceștia ar fi intrat în panică și ar fi început să strige după ajutor, încercând probabil să scape și gândindu-se că ei sunt următorii pe listă.

Monroe pocni din degete ca și cum și-ar fi amintit ceva și deschise repede cutia metalică pentru probe pe care o adusese în casă ceva mai devreme; scoase din ea câteva pungi de plastic sigilate și etichetate.

– Chiar mă întrebam ce căutau aceste obiecte în locurile acelea. Dar ceea ce ai spus mai înainte ar putea explica utilitatea lor.

Puller se uită pe rând la toate probele din punguțe.

– Spune-mi ce ai aici.

– Am găsit acest cocoloș de scame în urechea stângă a fetei, iar firele acestea albe erau în gura băiatului. Și am găsit niște fire similare agățate de un molar al mamei, pe partea stângă.

Cole îi privi pe amândoi peste umărul lui Puller.

– Fire de ață albă în gură? întrebă Puller. De la un căluș?

– Și scamele din ureche? întrebă Cole.

– Eu cred că ar putea proveni dintr-un dop pentru urechi. Poate de la o pereche de căști de telefon sau căști pentru MP3 player, spuse Monroe.

– Le-au pus căști în urechi și au dat muzica tare, în timp ce ei împușcau oameni la subsol. Ca să nu audă detunăturile, zise Puller.

– O soluție destul de bizară, adăugă Monroe.

– Dar asta tot nu explică de ce au fost atât de imprudenți cu detunăturile. Poate că adolescenții nu le-au auzit, dar vecinii cu siguranță le puteau auzi.

Cole se ridică și se apropie gânditoare de fereastră, apoi aruncă o privire afară. Se întoarse busc spre ei.

– Ai spus „detunăturile“.

Puller îi întinse lui Monroe punguțele sigilate și întoarse capul spre ea.

– Da. Și ce-i cu asta?

– Exploatarea Minieră Trent. Poate că ei au aruncat ceva în aer duminică noaptea. Așa s-ar explica *detunăturile*. Iar acest cartier e doar la trei kilometri distanță de locul acela.

CAPITOLUL 15

Puller îi aruncă lui Cole o privire pătrunzătoare.

– Bine, dar exploziile miniere ar putea fi atât de puternice încât să acopere detunăturile care s-ar auzi într-o casă alăturată?

– Aș spune că da, în cazul în care focurile de armă au fost trase la subsol. Dacă ești aproape de locul acela, unele explozii te pot face să sari din pat.

– Mai precis, ai spus că „*poate* au aruncat ceva în aer“. Nu ești sigură de asta?

– Nu. Locuiesc destul de departe de acest cartier. Dar zgomotul unei explozii puternice – care să acopere alte detunături în acest cartier – poate proveni doar de la operațiunile miniere. Trent e singura exploatare din apropiere.

– Stați puțin, murmură gânditor Monroe. În noaptea aceea am ieșit în oraș cu prietena mea. Ne-am plimbat până târziu. La vreo trei kilometri distanță de locul acesta. Îmi amintesc detunăturile de la mină.

Puller îl întreabă nerăbdător:

– Îți amintești ora la care ai auzit exploziile?

Monroe se gândește câteva secunde, apoi spune:

– Între miezul nopții și ora unu, aș spune.

– Asta întărește presupunerile noastre în legătură cu ora decesului celor patru Reynolds, având în vedere starea cadavrelor, zise Puller. Ne ajută într-o anumită privință să știm toate aceste detalii.

– Pentru stabilirea sau, dimpotrivă, pentru desființarea unui alibi, interveni Cole, iar Puller încuviință din cap.

– Dar mai rămâne să găsim răspunsul la o altă întrebare: de ce i-au împușcat numai pe părinți și nu și pe copii? Sau de ce nu i-au ucis pe toți cu câte o lovitură de armă albă, ca să nu-și mai facă griji în legătură cu zgomotul împușcăturilor? continuă Puller.

Nici Cole și nici Monroe nu aveau vreun răspuns la aceste întrebări.

Puller îl privi pe tehnician.

– Ai luat amprentele victimelor și pe cele ale părinților femeii pentru a le elimina din totalul celor prelevate?

– Da. De asta m-am ocupat la primele ore ale dimineții, înainte să mă deplasez acolo unde a fost descoperită mașina lui Larry.

– Le-ai spus cumva ce s-a întâmplat? întrebă repede Cole.

– Ei bine, mama femeii a suferit un accident vascular. I-am luat amprentele în timp ce era inconștientă, așa că nu i-am putut spune nimic. Tatăl își mai revine din când în când din transă. M-am prefăcut că jucăm un joc, ca să nu înțeleagă despre ce e vorba.

– Dementă? întrebă Puller, iar Cole încuviință.

– Are momente de luciditate?

– Da, din când în când, zise ea. Crezi că ar putea să ne ajute?

Puller ridică din umeri.

– Ei bine, dacă unul dintre localnici i-a ucis pe acești oameni, tatăl doamnei Reynolds ne-ar putea spune ceva important. Iată câteva ipoteze. Unu: au fost uciși din cauza colaborării colonelului Reynolds cu cei de la DIA. Doi: a fost ceva legat de mamă. Trei: ceva legat de copii. Patru: ceva care are legătură cu părinții femeii. Și, în cele din urmă, cinci: ceva ce nu știm încă.

– Ar putea fi un jaf întâmplător, interveni Monroe.

Puller clătină categoric din cap.

– Au lăsat în urmă un Lexus, ultimul model, și un laptop. În plus, verigheta doamnei Reynolds se află încă pe degetul ei. Nu par să lipsească alte lucruri de valoare. Iar tâlharii ocazionali nu obișnuiesc să piardă timpul interogându-și victimele.

– Nu cred că părinții doamnei Reynolds au vreun dușman. Iar femeia și copiii erau aici doar pentru perioada verii. Mă îndoiesc că

au avut timp să-și facă dușmani. Asta înseamnă că singura ipoteză plauzibilă e cea legată de colonelul Reynolds, adăugă Cole.

– Poate. Oricum, trebuie să verificăm toate piste. Spunând aceste cuvinte Puller se ridică, adăugând: Ați mai găsit și alte amprente în afara celor eliminate?

– Ale poștașului și ale infirmierei care lucrează la azilul de bătrâni. Am găsit amprente pe frigider. Femeia l-a îngrijit un timp pe domnul Halversen, înainte ca acesta să fie internat la azil. Și au mai fost niște amprente ale unor paramedici care au fost chemați atunci când doamna Halversen a suferit accidentul vascular.

– Nicio altă amprentă?

– Ba da, două amprente neidentificate. Una descoperită pe perețele bucătăriei și una pe blatul bufetului. O să le compar cu cele din baza noastră de date.

– Dacă-mi faci niște copii, am să le trimit mai departe. Vor fi comparate cu cele din baza noastră federală de date, zise Puller.

– Mulțumesc.

– De unde să fi știut totuși făptașii orele exploziilor de la mină? Toată lumea din zonă știe când urmează să aibă loc aceste explozii? întrebă Puller.

– Da, îi răspunse Cole. Există niște reguli stricte legate de exploziile miniere de suprafață. Trebuie să ai un permis valid pentru asta și, înainte de toate, un plan de exploatare bine pus la punct. Trebuie chiar ca programul exploziilor să fie publicat în ziarele locale cu mult timp înainte. Oamenii ale căror locuințe se află în apropierea exploatării sunt înștiințați personal când vor avea loc exploziile. În plus, trebuie să se folosească un anumit tip de explozibil. Există anumite limite impuse pentru intensitatea sonoră, așa că zgomotul detunăturilor trebuie monitorizat, pentru a nu depăși nivelul admis de decibeli. Ei trebuie să măsoare, de asemenea, și vibrațiile solului, așa că obișnuiesc să programeze exploziile încărcăturilor la o distanță de opt milisecunde.

– De ce? întrebă Monroe, care părea de-a dreptul fascinat de această discuție. Surprinse privirea mirată a lui Puller, așa că-i explică fâstâcit: Am urmat cursurile WVU, dar nu sunt de prin partea locului.

Cole continuă:

– Cele opt milisecunde dintre detonații reprezintă timpul minim necesar pentru a ține sub control zgomotul exploziilor și vibrațiile solului.

Puller îi aruncă o privire surprinsă.

– Se pare că știi foarte bine despre ce este vorba. Care-i explicația?

Cole ridică din umeri.

– Sunt doar o fată din Virginia de Vest. Am crescut aici. Întregul stat este o mină. Cel puțin așa mi se pare uneori.

– Și, dacă nu mă înșel, tatăl tău a lucrat la Exploatarea Trent, adăugă Monroe.

Cole întâlnește privirea pătrunzătoare a lui Puller.

– E adevărat, zise ea cu voce scăzută. Acum nu mai lucrează acolo.

– De ce nu? întrebă Puller.

– Pentru că e mort.

– Îmi pare rău. Puller rămase tăcut câteva secunde, apoi spuse: Ce fel de explozibili folosesc pentru detonații?

– De obicei folosesc ANFO, o combinație pe bază de nitrat de amoniu – care se folosește ca îngrășământ – și combustibil diesel. Rad mai întâi solul de la suprafață până ajung la straturile din adâncime, apoi fac niște găuri în rocă utilizând forezele. În aceste găuri este plasată încărcătura explozivă. Scopul lor este să spargă straturile de rocă de mare adâncime. Apoi aduc echipament greu pentru a decoperta muntele până la stratul de cărbuni.

– Dar de ce preferă să arunce în aer muntele în loc să sape galerii?

– Cu câteva decenii în urmă, obișnuiau să sape tuneluri. Dar, ca să ajungă la zăcămintele de cărbune rămase, nu mai puteau folosi aceleași tuneluri, din cauza straturilor de rocă moale. Sau cel puțin așa au pretins. E ciudat, totuși.

– Ce anume? întrebă Puller.

– Detonațiile obișnuite trebuie să aibă loc în timpul zilei, între răsărit și apus, de luni până sâmbătă. Probabil că Trent a făcut rost

de un permis special ca să lucreze pe timpul nopții, mai ales că era vorba de duminică noaptea.

– Deci programul detonațiilor e cunoscut de toată lumea, zise Puller. Asta nu ne ajută să restrângem lista suspectilor. Dar mai spune-mi câte ceva despre Exploatarea Miniere Trent.

– Trent este, fără nicio îndoială, cel mai mare angajator din zonă.

– Deci ei sunt favoriții din acest ținut? întrebă Puller.

– Companiile miniere nu sunt favoritele nimănui, Puller, zise Cole strângându-și buzele. Iar felul în care Trent conduce operațiunile miniere lasă de dorit. Întreaga vale e plină de reziduuri. Exploatarea regiunii provoacă inundații, fiind principala cauză pentru poluarea mediului înconjurător, ca să nu mai punem la socoteală faptul că decopertarea munților dă întregii zone un aspect oribil. Dar e un procedeu al naibii de profitabil pentru companii, pentru că e mult mai ieftin. Avantajele sunt enorme.

– Da, dar compania asigură locuri de muncă, adăugă Monroe. Vărul meu lucrează la Trent ca inginer geolog. Câștigă un salariu decent. Cole continuă:

– Roger Trent e singurul proprietar al companiei. A încălcat de multe ori legea și este responsabil pentru grave accidente de muncă, în urma cărora au murit mulți oameni. Dar asta nu-l împiedică să trăiască liniștit într-o vilă enormă, înconjurată de ziduri înalte, și să își asigure alimentarea cu apă curată și pură prin sisteme proprii, pentru că operațiunile sale miniere au distrus pânza de apă freatică.

– Și vrei să spui că oamenii din zonă lasă toate acestea să se întâmple, pur și simplu, fără să facă nimic?

– Sunt o mulțime de avocați ticăloși care-l susțin și, chiar dacă autoritățile ar încerca să curețe sistemul judiciar, acest om reușește de fiecare dată să mituiască jumătate dintre judecătorii statului Virginia de Vest. Dar are o mulțime de angajați pe care-i plătește bine și, în plus, mai face și acte de caritate, așa că e tolerat – cu toate păcatele sale. Dar încă alte câteva accidente miniere și încă niște cazuri de cancer din cauza poluării și va fi plimbat prin oraș uns cu smoală și tăvălit în fulgi.

Privirea lui Puller se opri din nou asupra cadavrelor.

– De când locuiau aici membrii familiei Reynolds?

– De vreo cinci săptămâni, conform celor spuse de vecinii cu care am stat de vorbă, zise Cole.

– Iar colonelul venea și pleca la Washington D.C., adăugă Puller. Se uită pe fereastră și zise: Ai discutat cu toți vecinii?

– Mai sunt șapte case în jur. Am vorbit cu toate familiile care locuiesc în aceste case. Nimeni nu știe nimic.

– E cam greu de crezut, zise Puller. Ucigașii se află în casa de alături și nimeni nu vede și nu aude nimic. Și apoi, un polițist e ucis, cineva îi fură mașina și o duce departe și niciun vecin nu observă nimic.

– Asta e tot ce pot să-ți spun. Cel puțin așa susțin ei.

– Atunci, cred că a sosit timpul să mai verificăm o dată ce spun fiecare.

CAPITOLUL 16

Puller coborî treptele verandei din fața casei și se opri în mijlocul curții, pe iarba îngălbenită și arsă de soare. Cole îl urmă afară, iar Lan Monroe rămase în casă pentru a termina de sigilat probele. Puller întoarse capul spre dreapta și spre stânga, apoi privi înainte.

Ziua trecuse extrem de repede. Deși soarele își începuse de mult traiectoria descendentă, căldura era insuportabilă. Nu se simțea nicio boare de vânt. Umiditatea făcea aerul irespirabil, exercitând asupra lor o presiune ca un zid impenetrabil de apă.

– Puller, vrei să mergem pe rând la fiecare casă? întrebă ea.

El nu răspunse.

Ceea ce vedea în acele momente trebuia mai întâi descifrat și interpretat. Erau opt case pe strada aceea – câte patru pe fiecare parte a străzii, inclusiv casa în care avuseseră loc crimele.

Șase dintre aceste case păreau destul de animate. În fața lor se aflau oameni: câțiva bărbați, femei și copii mici.

Aceștia păreau ocupați – în mod ostentativ – cu activitățile lor cotidiene: unii își spălau mașinile, alții tăiau iarba sau își controlau cutiile poștale, se jucau cu mingea sau pur și simplu stăteau de vorbă. De fapt, aceștia nu făceau decât să-și satisfacă morbida curiozitate privind pe ascuns către casa în care vecinii lor avuseseră parte de o moarte atât de violentă.

Sarcina urgentă a lui Puller era să separe rapid ceea ce era normal și evident de ceea ce părea ciudat și nefiresc în acel tablou al vieții cotidiene.

Privirea lui se opri asupra casei de peste drum. Pe aleea din față erau parcate două mașini și o motocicletă mare de autostradă marca Harley Davidson, dar pe afară nu se vedea nimeni.

Niciun curios nu se zgâia la ei din spatele ferestrelor.

– Ați vorbit și cu locatarii acelei case? întrebă el făcând semn spre clădirea de peste drum.

Cole privi în direcția indicată de Puller, apoi îl strigă pe unul dintre ofițerii care asigurau scena crimei:

– Lou, tu ai vorbit cu oamenii aceia, nu-i așa?

Lou se apropie de ei. Era polițistul cel durduliu. Centura lui de piele scârțâia în timp ce pășea spre ei. Puller își spusese că era o mare greșeală – o centură de piele trebuia unsă cu ulei. Scârțâitul te putea da de gol imediat și puteai fi lesne ucis.

Lou își scoase carnetul și începu să-l răsfoiască.

– Am vorbit cu un bărbat pe nume Eric Treadwell. Locuiește în casa aceea împreună cu o doamnă pe nume Molly Bitner. El a spus că în dimineața aceea doamna plecase mai devreme la serviciu și că nu ar fi menționat că a văzut sau a auzit ceva suspect. Dar a promis să o întrebe din nou atunci când aceasta avea să ajungă acasă. Nici el nu a văzut și nici nu a auzit nimic.

– Dar este posibil să fi văzut ceva noaptea trecută, când a fost ucis Larry, zise Cole. Vreau ca toți oamenii de pe strada asta să fie chestionați din nou. Cineva a plecat de aici cu mașina lui Larry. Este posibil ca o persoană din casele astea să fi văzut sau să fi auzit ceva.

– În regulă, sergent.

Puller îl întrebă pe Lou:

– Tipulăsta, Treadwell, ți-a arătat cumva vreun act de identitate?

Lou, care tocmai se pregătea să plece pentru a îndeplini ordinul lui Cole, se întoarse către agent.

– Act de identitate?

– Da, ca să dovedească faptul că locuiește la această adresă.

– Nu, nu mi-a arătat niciun act.

– Dar nu i l-ai cerut?

– Nu, nu am făcut-o.

Tonul polițistului era acum defensiv.

– Și cum a decurs întrevederea? Te-ai apropiat de el? întrebă Puller.
 – Stătea la ușa din față când am urcat treptele verandei, zise Lou.
 Probabil de aceea nu i-am cerut actul de identitate. Pentru că era la el în casă.

Era o scuză jalnică, își spuse Puller. Polițistul dădea înapoi, inventând o justificare pentru a-și camufla lipsa de profesionalism și de bun-simț.

– Dar nu-l cunoșteai pe Eric Treadwell nici măcar din vedere? îl întrebă el.

Cole se uită la subalternul ei, care îl privea încruntat pe Puller.

– Răspunde la întrebare, Lou, îi zise ea cu voce aspră.

– Nu, recunoscui Lou.

– Și nu îl cunoștea nici vreun alt ofițer de poliție?

– Nu a menționat niciunul acest lucru.

– Ce oră era?

Lou își verifică încă o dată notițele.

– Era trecut de ora trei după-amiaza. Noi abia ajunseserăm aici după ce am primit telefonul.

– Mai erau și alți vecini prin preajmă?

– Nu, și nici nu era de mirare. Aici, în Drake, toată lumea lucrează la ora aceea. Atât bărbații, cât și femeile.

– Toți, cu excepția acestui tip.

– Unde vrei să ajungi, Puller? întrebă Cole. Încerci, de fapt, să spui că tipul ăsta ar putea fi ucigașul? Mi se pare destul de stupid din partea lui, în acest caz, să se plimbe pe aici și să stea de vorbă cu polițiștii.

În loc să răspundă, Puller făcu un semn către casă.

– E ora cinci după-amiaza, zise el. Pe alee sunt două mașini. Erau aici și când am ajuns eu, la ora 4 dimineța. Și au stat aici o zi întreagă. Deci, chiar dacă tu spui că toată lumea din zonă lucrează, asta nu pare să fie valabil și pentru locatarii acestei case. În plus, în fața fiecărei case există oameni care ne privesc, iar asta e normal. În casa din fața noastră nu se vede însă nimeni – nici măcar pândindu-ne de la fereastră. Având în vedere circumstanțele, asta nu e deloc normal. Puller se întoarse spre Lou și-l întrebă: Când ai vorbit luni cu tipul ăsta, mașinile și motocicletă erau parcate pe alee?

Lou își lăasă pălăria pe ceafă și se scărpină în cap, încercând să-și aducă aminte.

– Da, cred că erau pe alee. De ce?

– Ei bine, tu spui că tipul a pretins că soția lui era încă la lucru. Câte mașini au?

– La naiba, strecură Cole printre dinți, aruncându-i subalternului ei o privire cruntă. Să mergem!

Traversă strada cu pași mari, iar Puller și Lou o urmară. Bătu la ușă, dar nu primi niciun răspuns, apoi bătu din nou, ceva mai tare.

Nimic.

– Problema este că nu avem mandat de percheziție, zise ea. Și nu avem nicio dovadă ca să putem da buzna. Pot încerca totuși ceva... Ce crezi că faci? țipă ea dintr-odată.

Puller se aplecase peste balustradă și privea pe fereastră.

– Fac rost de o dovadă.

– Cum? întrebă Cole intrigată.

Puller își scoase pistolul M11 din tocul de la centură.

– Ce faci? exclamă Cole.

Puller lovi în ușă cu piciorul său încălțat într-un pantof mărimea 47, iar umărul lui sfârși treaba începută de picior. Ușa se deschise brusc în interior.

Agentul intră în casă, lipindu-se de perete, și privi în toate direcțiile, cu țeava pistolului mișcându-se paralel cu privirea.

Se strecură apoi după colțul peretelui și dispăru din vedere.

– Intrați, le strigă el din casă. Dar aveți grijă. Locul nu e încă sigur.

Cole și Lou intrară în casă cu pistoalele pregătite. Cole aruncă o privire după colțul peretelui și-l zări pe Puller holbându-se nedumerit la ceva.

– Ticăloșii, exclamă Cole.

CAPITOLUL 17

Un bărbat și o femeie. Amândoi masivi, la vreo patruzeci de ani. Părea greu de spus în ce stare se aflau. Bărbatul avea o barbă lungă și stufoasă, iar brațele goale îi erau acoperite de tatuaje de sus până jos. Pe pieptul gol avea tatuat un vultur.

Părul femeii era blond-deschis. Aceasta nu avea pe ea decât o pereche de pantaloni de spital, fiind goală până la jumătate.

Trupurile erau așezate pe canapea, în living. Erau morți – acest lucru era evident –, dar nu era clar cum muriseră.

Cole se opri lângă Puller, care analiza cu atenție cele două cadavre.

Agentul cercetă podeaua. Nu se vedeau urme de trepid, pentru că podeaua era din lemn masiv, fără covor. Cu toate acestea, instinctul lui îi trimitea semnale clare.

Și ei fuseseră interogați.

Ambele cadavre deveniseră verzi. Nu mai aveau nevoie de manevre de resuscitare, ci doar de un mormânt.

Bărbatul avea pe un deget al mâinii drepte un inel de absolvire de la Virginia Tech¹. Femeia avea pe mâna stângă o brățară și un ceas marca Timex.

– Par să fi fost omorâți în aceeași noapte ca și familia Reynolds, zise Puller. Vom avea nevoie de cineva care să-i declare morți în mod oficial.

– În regulă, dar cum au murit? Întrebă nedumerită Cole.

¹ Institutul Politehnic Virginia (n.tr.)

Puller cercetă din nou podeaua. Nu se vedea nicio urmă de sânge. Își scoase dintr-o borsetă de la centură o pereche de mănuși pe care le trase pe mâini, apoi înclină capul bărbatului în față.

Nu se vedea nicio gaură de glonț, nicio urmă de intrare sau de ieșire.

Nu se vedea nicio vânătăie provocată de un obiect contondent la baza craniului și nici vreo rană de cuțit. Bărbatul nu avea pe gât nicio urmă de strangulare, iar abdomenul era intact.

– Asfixiere? întrebă Lou, care stătea mult mai în spate, cu un aer dezgustat – probabil din cauza mirosului.

Puller deschise cu grijă pleoapa stângă a bărbatului.

– Niciun semn de hemoragie petesială¹.

Studie câteva secunde trunchiul bărbatului, apoi pe cel al femeii.

– Ce este? întrebă Cole, care observase privirea nedumerită a agentului.

– Cadavrele au fost mutate. În plus, amândoi au fost dezbrăcați de bluze.

– De unde știi? întrebă Cole.

Puller îi arată niște urme vagi de pe brațele victimelor și din jurul gâtului acestora.

– Acestea sunt vibice. Presiunea exercitată de hainele strâmte asupra vaselor capilare împiedică adunarea sângelui în aceste striuri. Asta înseamnă că erau îmbrăcați după ce au murit și au rămas un timp cu bluzele pe ei. Iar după moarte, sângele coboară ca urmare a gravitației în părțile inferioare ale corpului.

– De asta sunt livizi, zise Cole.

– Așa e, zise el. În șase ore de la deces, sângele din capilare se coagulează. Post-mortem, urmele de la suprafața pielii rămân permanente.

– Dar de ce să fi vrut să le scoată bluzele *după* ce i-au ucis?

– Bine, dar nici nu știm dacă au fost sau nu omorâți, nu-i așa? interveni Lou. Poate că s-au sinucis. Poate că au băut otravă – sau ceva de genul ăsta – și și-au scos bluzele înainte să-și piardă cunoștința.

¹ Hemoragie care determină apariția unor pete rotunde, de mici dimensiuni, pe piele sau mucoase (n.tr.)

Puller clătină din cap la auzul acestei sugestii.

– Analizele toxicologice ne vor lămuri în această privință. Dar, în majoritatea cazurilor de otrăvire, zonele cu lividitate hipostatică încep să capete colorații diferite: roșu-închis, roșu, roșu-marونی sau maro-închis. Nu văd nimic de acest gen în cazul lor.

Cole examinează fiecare mână a cadavrelor.

– Nici urmă de răni defensive. Ungھیile par relativ curate. Dar de ce să se fi dezbrăcat? În special ea. Ce vreau să spun e că, dacă aș fi o femeie pe cale să se sinucidă, în mod sigur nu aș vrea să fiu găsită topless în casă.

Cole își luă ochii de la sânii enormi ai femeii, brăzdați de vene vizibile, care atârnavă până aproape de buricul acesteia.

– Criminalii le-au scos bluzele pentru că au vrut să ne dea ceva bătaie de cap și să pierdem timp prețios întrebându-ne cum au murit acești oameni, zise Puller.

– Ceea ce înseamnă...

– Înseamnă că bluzele lor erau pătate de sânge.

– De unde știi?

Puller indică un loc de pe pieptul femeii – mai precis, pe sânul drept.

– Sângele îmbibat în bluză a trecut prin material și s-a adunat în aceste striuri ale pielii. Probabil că făptașii nu au observat acest loc, dar s-au străduit să curețe totul, ca să nu lase vreo pată de sânge sau urme de țesut.

– În regulă, dar de unde sânge și de ce? exclamă Cole exasperată.

Puller se aplecă deasupra bărbatului și ridică prudent pleoapa dreaptă a acestuia.

– Ar fi trebuit să încep cu asta, dar am ales pleoapa nepotrivită, zise el.

Close se apropie și scoase o înjurătură:

– Pe toți dracii!

Ochiul bărbatului lipsea. În locul lui nu era decât o orbită goală, întunecată.

– Rană de contact, zise Puller. O să găsim cu siguranță praf de pușcă în interior. Un pistol de calibru mic. Verifică femeia.

Cole își puse mănuși – și ochiul stâng al femeii era tot o gaură întunecată. Resturi de creier se adunaseră în jurul marginilor rănii.

– Am mai văzut o singură dată în viață așa ceva, zise Puller. În Germania. Soldat contra soldat. Forțele Speciale. Cunoștințele lor în materie de ucis oameni au depășit toate limitele.

Cole își îndreptă umerii și își puse mâinile în șold.

– Ce rost a avut acest subterfugiu? Chiar dacă nu am fi descoperit aici lipsa ochilor, medicul legist ar fi făcut-o în cele din urmă.

– Legistul *poate* că ar fi făcut-o. Este posibil ca ei să fi crezut însă că vei chema un paramedic ca să facă autopsia, iar acesta ar fi putut rata această descoperire. Și, fără un scanner cu raze X, nimeni nu ar fi descoperit glonțul rămas în creier. Din păcate, asta se întâmplă foarte des. Au considerat, probabil, că ar fi o metodă eficientă de eliminare și au aplicat-o. Vestea bună este că niciunul dintre ei nu are o rană de ieșire. Asta înseamnă că, în ambele cazuri, gloanțele sunt încă în interior. Puller îi aruncă o privire lui Lou și spuse: Este evident că individul acesta nu este cel cu care ai vorbit ieri.

– Nu. Bărbatul acela era proaspăt bărbierit și mult mai slab, recunoscui Lou destul de nesigur.

– Încearcă să-l descrii în amănunțime.

Lou se conformă.

– Va trebui să le verificăm identitatea, zise Puller.

Cole interveni:

– E clar că tipul ăsta era deja mort atunci când celălalt a reușit să te ducă de nas, Lou. Trimite descrierea la sediu și dați-l în urmărire generală. Ocupă-te de asta chiar acum, deși probabil că individul acela și-a luat de mult tălpășița.

Lou se retrase pentru a executa ordinul, iar Cole se întoarse spre Puller.

– Acum avem două cazuri de care trebuie să ne ocupăm. Efectivul nostru nu va fi de ajuns. O să rămânem fără resurse în cel mai scurt timp. Crezi că armata ar mai putea trimite câțiva oameni?

– Nu știu, zise Puller.

Inițial m-au desemnat doar pe mine pentru rezolvarea cazului, își spuse el. Oare aceste crime vor schimba situația?

– Ei bine, trebuie să existe o legătură între cele două cazuri, spuse Cole. Cel puțin de asta putem fi siguri. E o coincidență mult prea mare să avem două cazuri de crimă pe aceeași stradă și la aceeași oră. Avem de-a face cu aceiași criminali.

Puller nu zise nimic. Cole continuă:

– Trebuie să existe o legătură, nu crezi?
 – Nimic nu e sigur. Totul trebuie dovedit.
 – Dar nu ai nicio idee despre asta? Nu crezi că există o legătură între cele două cazuri?

Puller rămase cu ochii la fereastră.

– De aici se vede clar casa familiei Reynolds.

Cole se apropie de fereastră și privi afară.

– Te gândești că oamenii aceștia au văzut ceva suspect în casa vecinilor și au fost reduși la tăcere?

– Da, dar dacă am fi în casa familiei Reynolds, de la fereastra din față am vedea clar locul acesta.

Cole făcu un semn de încuviințare, înțelegând raționamentul agentului.

– Deci, veșnica dilemă: ce a fost mai întâi? Oul sau găina?

– Poate.

– Ei bine, trebuie să fie una dintre cele două variante.

– Nu, asta nu e obligatoriu, o contrazise Puller.

CAPITOLUL 18

Cele două cadavre nu le puteau furniza prea multe indicii. Pivnița casei fu însă mult mai interesantă. Puller și Cole cercetară sub-solul și ajunseră la o ușă care era încuiată.

Cu aprobarea lui Cole, Puller deschise ușa folosind un levier pe care-l găsisese într-un vechi coș pentru depozitare lipit de un perete.

Camera avea trei metri lățime și vreo patru metri lungime.

Pe o masă pliantă și lungă erau așezate bidoane cu propan, sticle cu diluant pentru vopsea, o canistră cu combustibil lichid pentru aragazurile de voiaj, borcane de sticlă, colaci de tubulatură flexibilă, butelii de gaz, sticlute de medicamente și cristale de sare, pâlnii și cleme de prindere, filtre de cafea, fețe de pernă, lăzi frigorifice și sticle pentru termos.

– Ai cumva o echipă biohazard? întrebă Puller acoperindu-și cu mâna gura și nasul, pentru a-și proteja plămânii de mirosul solvenților și al chimicalelor din încăpere.

– Avem un laborator de testare a metamfetaminelor, zise Cole.

– Laborator? repetă uimit Puller. Ai sau nu o echipă biohazard? o întrebă el din nou. Acest loc poate exploda în orice moment. Și ar putea distruge complet scena crimei.

– Nu avem o echipă biohazard, Puller.

– Atunci, o să improvizez eu una.

Douăzeci de minute mai târziu, sub privirile lui Cole și ale subalternilor ei, Puller intră din nou în casă echipat într-un costum biohazard de culoare verde, pe care-l scosese din rucsacul său. Costumul era dotat cu cască și cu filtru de aer.

Agentul își acoperise picioarele cu huse de protecție pentru pantofi de culoare roșie, iar mâinile îi erau protejate de o pereche de mănuși verzi.

Studie metodic fiecare colț al încăperii, prelevând amprente, separând substanțele volatile de celelalte, fotografiind și etichetând toate obiectele.

Două ore mai târziu, ieși din casă și observă că soarele se pregătea să apună. Își scoase cască de protecție. Era ud leoarcă de sudoare.

În casă căldura devenise insuportabilă, iar în interiorul costumului său erau cu douăzeci de grade mai mult. Cole văzu broboanele de sudoare de pe fața bărbatului. Părul lui era ud și lipit de cap. Femeia îi întinse o sticlă cu apă rece.

– Te simți bine? Pari stors.

Puller goli jumătate de sticlă în doar câteva secunde.

– Mă simt bine. Sunt o mulțime de obiecte acolo. În cadrul armatei m-am ocupat de câteva cazuri în care a trebuit să cercetez niște laboratoare asemănătoare, în care se fabricau droguri. Laboratorul acesta e rudimentar, însă destul de eficient. Puteau fabrica niște produse destul de bune din punct de vedere calitativ, deși în cantitate mică.

– În timp ce lucrei la subsol, eu am reușit să găsesc un loc în care să ducem cadavrele.

– Unde?

– La o firmă de pompe funebre din localitate. Acolo au frigidere speciale.

– Trebuie să fie un loc sigur.

– Am să las doi ofițeri aici și unul acolo. Vor face cu schimbul o dată la șapte ore.

Puller își îndreptă spatele.

– Ți-e foame? Îl întrebă ea.

– Da.

– Avem un restaurant bun în oraș. E deschis până târziu.

– Crezi că am suficient timp ca să fac un duș și să-mi schimb hainele?

– Da. Și eu aș vrea să fac același lucru. Trebuie să scap de duhoarea asta îngrozitoare.

– Spune-mi cum pot ajunge acolo.

– Unde locuiești acum?

– La Annie's Motel.

– Restaurantul e la numai 3 minute de motel, la o distanță de două străzi spre est. O iei pe Cyrus Street și faci la dreapta. Nu-l poți rata. La naiba, aici toate se găsesc la numai 3 minute unele de altele. Îți dai seama cât de mare e orașul!

– Patruzeci de minute până la motel. Zece minute pentru un duș și schimbatul hainelor. Cinci minute până acolo. Ne vedem în șaizeci de minute.

– După calculele tale, sunt doar cinzeci și cinci de minute.

– Am nevoie de cinci minute pentru a vorbi cu șeful meu. Ar fi trebuit să o fac până acum, dar lucrurile s-au cam precipitat pe aici.

– S-au cam precipitat? Dar știu că ai standarde foarte înalte, nu glumă! Mi-am pornit deja cronometrul. Sper să nu mă dezamăgești.

Puller ajunsese cu mașina la motel și în drum trecu pe lângă restaurantul unde urmau să cineze. Făcu un duș și se schimbă repede cu o pereche de blugi curați și un tricou. Își scoase minilaptopul, îl conectă la dispozitivul de comunicare și trimise un e-mail cifrat către sediul din Quantico.

Apoi vorbi două minute la telefonul său securizat cu superiorul lui, informându-l pe acesta despre tot ce descoperise și despre felul în care decurgea ancheta.

Don White îi ceru câteva rapoarte detaliate – pe care le aștepta pe e-mail începând cu ziua următoare –, urmate la scurt timp de câteva rapoarte ceva mai formale, pe care Puller trebuia să le transmită prin snail mail.

– Multă lume urmărește acest caz, Puller.

– Da, domnule. Ați menționat foarte clar acest lucru.

– Ai vreo ipoteză până acum? Întrebă White.

– Imediat ce o să-mi fac o părere, o să vă comunic și dumneavoastră concluziile mele. Laptopul și servieta colonelului sunt în siguranță. Voi încerca să le scot de sub custodia poliției și să le trimit la Departamentul pentru Securitate Internă.

– Ai ceva pregătit pentru a fi trimis la USACIL?

– Mă ocup de asta, domnule. Măine ar trebui să am pregătită cel puțin o parte dintre cele mai importante probe. Sunt o mulțime de probe care trebuie prelucrate. Avem acum două scene ale crimei în loc de una.

Agentul făcu o pauză, sperând ca superiorul lui să-i ofere ajutorul dorit – niște agenți pricepuți care să-l asiste. Oferta însă nu veni. În schimb, White îi spuse:

– Liniile de comunicare rămân deschise, Puller.

– Desigur, domnule.

Puller închise telefonul și își strecură minilaptopul într-un buzunar interior al jachetei.

Nu-i plăcea să-și lase lucrurile într-o cameră de motel în care oricine ar fi putut să intre folosind doar un briceag sau o carte de credit.

Își pregăti pistoalele și le îndesă în tocurile de la centură: unul în față și altul în spate.

După ce ieși din cameră trecu pe la mașina sa, pe care o lăsase în parcare, și verifică încă o dată dacă era încuiată. Avea să ajungă mai repede pe jos decât cu mașina.

Apoi se îndreptă spre restaurant.

Putea să se mai obișnuiască în acest fel cu împrejurimile. Se gândi că nu era exclus să treacă – din întâmplare – chiar pe lângă persoana care lichidase cu sânge-rece două familii.

Avea sentimentul acut că făptașii erau de prin partea locului. Dar nu putea fi absolut sigur de acest lucru.

CAPITOLUL 19

Localul nu era deloc diferit de alte zeci de localuri în care agentul obișnuia să ia masa ori de câte ori trecea prin zonele rurale.

Pe fereastra din față a restaurantului era scris cu litere mari și decolorate – care păreau să aibă câteva decenii – „Refugiul“.

Într-un colț al vitrinei se afla un afiș mai mic, care promitea clienților micul dejun zilnic.

În interior era o tejghea lungă de bar, în fața căreia se aflau câteva scaune pivotante cu tapițerie de vinil roșu, destul de crăpată pe alocuri.

În spatele barului erau așezate mai multe rânduri de cafetiere, care, în ciuda nopții fierbinți, erau în continuă activitate – fiind într-o adevărată competiție cu numeroasele sticle și halbe pline cu bere rece comandate de clienții însetați.

Printr-o fereastră de servire, care făcea legătura între camera principală a localului și bucătărie, Puller zări câteva rânduri de fri-teuze antice Fry Daddy și câteva coșuri de sârmă pline, gata să fie cufundate în băile de ulei încins.

Oale mari, vechi și înnegrite bolboroseau deasupra arzătoarelor aprinse.

În bucătărie erau numai doi bucătari care pregăteau comenzile rapide. După expresiile întipărite pe fețele lor, păreau epuizați.

Bucătarii purtau pe cap niște bonete mici și albe, iar tricourile lor erau pline de pete. Dintr-un capăt în celălalt, localul mirosea a gră-sime depusă parcă peste tot de câteva decenii.

Separeurile cu mese pentru patru persoane erau lipite de cei doi pereți opuși barului. Băncile din separeuri erau acoperite cu vinil de

aceeași nuanță ca și scaunele de la bar, fiind aranjate în formă de L pe lângă perete, iar mesele erau așezate între tejgheaua barului și bănci.

Toate fețele de masă erau în carouri. Localul era plin pe trei sferturi.

Vreo șaizeci de bărbați și patruzeci de femei, estimă Puller.

Majoritatea bărbaților erau slabi, unii chiar sfrijiți. Cei mai mulți dintre ei purtau blugi, cămăși de lucru și bocanci de protecție cu vârf metalic și aveau părul lins și dat pe spate – probabil după un duș recent. După toate aparențele, erau cu toții angajați ai minei – își spuse Puller –, care abia ieșiseră din schimb.

După spusele lui Cole, aceștia nu săpau după cărbune. Ei aruncă muntele în aer, după care îl transportau pe bucăți până departe, pe drumurile acelea înșelătoare. Și totuși, munca lor era dificilă și periculoasă.

Iar bărbații aceia păreau făcuți pentru pericol.

Jumătate dintre femeile prezente în local erau matroane respectabile, îmbrăcate în fuste largi până la genunchi și bluze modeste, iar cealaltă jumătate era alcătuită din femei mai tinere cu siluete subțiri, în pantaloni scurți sau blugi.

Câteva adolescente purtau haine mulate pe corp și pantaloni destul de scurți încât să lase la vedere o parte din lenjeria intimă și pielea albă a feselor – spre încântarea fără margini a partenerilor lor, destul de necizelați de altfel.

La o masă stăteau doi bărbați îmbrăcați în sacou și pantaloni deschiși la culoare, cu cămăși încheiate până în gât și pantofi perforați. Niște directori de la mină – își spuse Puller –, care nu aveau de ce să-și murdărească mâinile sau să-și rupă spinarea pentru a-și câștiga pâinea de toate zilele. Probabil că aceștia erau nevoiți să mănânce în același loc cu ceilalți angajați.

Asta însemna democrație, își spuse Puller.

Cole ajunsese deja acolo și se așezase la o masă din celălalt capăt al restaurantului. Îi făcu semn cu mâna, iar el se îndreptă într-acolo.

Femeia purta o fustă de blugi care-i lăsa la vedere gambele musculoase și o bluză fără mâneci de culoare albă, care-i scotea în evidență brațele puternice și bronzate. Sandalele cu care era încălțată îi dezvăluiau unghiile naturale, nelăcuite.

Geanta ei mare era așezată pe bancă, alături de ea. Puller era sigur că atât pistolul Cobra, cât și insigna polițistei se aflau în geanta aceea.

Părul ei părea încă umed de la duș și răspândea o mireasmă plăcută de nucă de cocos, mai puternică decât mirosul persistent de grăsime.

Toți ochii celor prezenți erau îndreptați spre Puller – un fapt pe care el îl sesizase imediat ce pășise pragul restaurantului. Era normal – își spusese – având în vedere circumstanțele.

Probabil că orașul Drake nu era vizitat prea des de străini. Colonelul Reynolds fusese și el unul dintre aceștia. Iar acum era mort.

Puller se așeză. Cole îi întinse un meniu învelit în folie de plastic.

– Cincizeci și opt de minute. Nu m-ai dezamăgit.

– M-am spălat rapid. Cum e cafeaua? întrebă el.

– Probabil la fel de bună ca la armată.

Buzele lui se strânseră la comentariul ei, în timp ce studia meniul. După câteva secunde, îl puse pe masă.

– Te-ai hotărât deja? îl întrebă femeia.

– Da.

– Bănuiesc că deciziile rapide sunt o necesitate pentru un om ca tine.

– Atât timp cât sunt cele potrivite. Restaurantul se numește Refugiul?

– E un cuvânt folosit de mineri. Se referă la acea zonă a minei în care minerii se pot relaxa într-o pauză și unde pot mânca.

– Se pare că e o afacere profitabilă.

– E singurul local din zonă deschis până târziu.

– Pentru proprietar e o adevărată vacă de muls.

– Te referi la Roger Trent?

– Și acest restaurant e tot proprietatea lui?

– El deține aproape tot orașul Drake. L-a luat cât se poate de ieftin. Locul acesta e atât de poluat, încât oamenii nu vor altceva decât să vândă și să plece. Cei care rămân nu prea au de ales. Magazine mixte, service-uri auto, firme de instalații, firme de electronice, acest restaurant, stația de benzină, brutăria, magazinul de haine. Și lista e mult mai lungă. Ar trebui să numească acest loc Trentsville.

– Să înțeleg, deci, că acest om face profit din distrugerea mediului înconjurător.

– Viața nu e dreaptă, nu-i așa?

– Dar Annie's Motel? Tot el este proprietarul?

– Nu. Proprietarul motelului nu vrea să-l vândă. Abia dacă se menține pe linia de plutire cu ceea ce încasează. Mă îndoiesc că Roger ar fi fost chiar atât de interesat să-l cumpere.

Sergentul Cole aruncă o privire în jur, apoi spuse:

– Văd că oamenii sunt al naibii de curioși.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu tine și cu ceea ce s-a întâmplat recent.

– E de înțeles. Veștile circulă repede.

– Mai rău ca o molimă. Toți sunt ochi și urechi.

– Oamenii de presă nu te-au luat încă la întrebări?

– Ba da, în cele din urmă. Am găsit o mulțime de mesaje pe telefon. Câteva ziare, un post de radio. Am primit și un e-mail de la un post de televiziune din Parkersburg. Sunt sigură că o să primesc unul și de la Charleston. De îndată ce se întâmplă ceva rău, toți vor să afle despre ce este vorba în maximum cincisprezece minute.

– Încearcă să-i ții la distanță deocamdată.

– O să-i amân cât voi putea, dar nu am eu ultimul cuvânt în legătură cu acest aspect.

– Dar cine, șeful tău?

– Șeriful Pat Linderman. Un băiat de treabă. Dar el nu e obișnuit cu investigațiile media.

– Îl pot ajuta în această privință.

– Ai multe relații în presă, nu-i așa?

– Eu, personal, nu. Dar Armata Terestră are oameni care se ocupă cu așa ceva. Și se pricep foarte bine la astfel de lucruri.

– O să-l anunț pe șerif.

– Probabil că au auzit cu toții și despre cea de-a doua casă.

– Cred că ai dreptate.

Polițiștii găsiseră actele de identitate în casă. Bărbatul ucis era Eric Treadwell, în vârstă de patruzeci și trei de ani. Femeia se numea Molly Bitner și avea treizeci și nouă de ani.

– Deci impostorul a folosit numele lui Treadwell când a vorbit cu omul meu. A riscat totuși foarte mult. Dacă Lou i-ar fi cerut un act de identitate sau ar fi vrut să intre în casă, ce s-ar fi întâmplat? Sau dacă vreun om al meu îl cunoștea pe adevăratul Treadwell? Drake nu e un oraș atât de mare.

– Ai dreptate. A riscat foarte mult. Dar a fost un risc calculat, care a funcționat în favoarea lor. Iar indivizii capabili să-și asume astfel de riscuri și să iasă cu bine din situații dificile nu pot fi învinși decât de adversari mult mai puternici decât ei.

Puller își spuse că impostorul era probabil profesionist și fusese special instruit pentru astfel de situații. Poate că era militar.

Iar acest lucru nu arunca decât o umbră și mai ciudată asupra evenimentelor.

Se întrebă dacă armata avea vreo bănuială în legătură cu acest lucru.

Poate că acesta fusese, de fapt, motivul pentru care primise misiunea, fiind trimis acolo singur ca să ancheteze cazul.

Chelnerița, o femeie scundă și morocănoasă, cu păr cărunt, ochi încercânați și voce răgușită, veni la masa lor pentru a lua comanda.

Puller se opri la meniul de mic dejun: trei ouă foarte moi, bacon, cereale, chiftele din cartofi, pâine prăjită și cafea. Cole comandă o salată Cobb cu ulei și oțet, iar de băut – un ceai cu gheață.

Când Puller întinse mâna spre chelneriță pentru a-i înmâna meniul, jacheta lui se ridică puțin, lăsând la iveală pistolul său M11.

Ochii chelneriței scânteiară ciudat la vederea armei. Luă repede meniurile și se îndepărtă.

Puller observă reacția femeii – nu era prima dată când vedea un pistol, își spuse el.

– De ce micul dejun? întrebă mirată Cole.

– Pentru că nu am apucat să-l iau astăzi. Măcar acum, înainte să mă duc la culcare...

– Ai reușit să vorbești cu șeful tău?

– Da.

– E mulțumit de progresul anchetei?

– Nu a zis nimic despre asta. Și nici nu putem vorbi despre vreun progres, sincer să fiu. Nu avem nimic concret, doar o groază de întrebări.

Ceaiul ei cu gheață și cafeaua lui sosiră la masă. Cole sorbi din ceai.

– Chiar crezi că toți oamenii aceia au fost interogați înainte să fie omorâți? întrebă ea.

– Nu sunt sigur, e ceva între o bănuială și o deducție logică.

– Dar laboratorul de metamfetamine din pivniță?

– Aș vrea să nu mai afle nimeni despre asta.

– Ne vom da toată silința. Am sigilat totul acolo împreună cu băieții mei.

Femeia părea însă destul de ezitantă și îi ocoli privirea. Puller înțelese la ce se gândea.

– Dar acesta e un oraș mic și unele lucruri se află orice-ai face? întrebă el.

Ea încuviință cu un semn din cap.

– De ce să-i fi interogat? Ce voiau să afle, de fapt?

– Să spunem că tipii care i-au ucis pe Treadwell și pe Bitner erau asociații acestora în afacerea cu droguri și că membrii familiei Reynolds au observat activitatea suspectă din casa vecină. Să presupunem că au fost surprinși urmărindu-i pe traficanți, iar aceștia au vrut să afle cât de multe știau și cui ar mai fi putut spune ceva despre ei.

– Și i-au filmat pentru ca altcineva să vadă înregistrarea? De ce, dacă e vorba de niște localnici?

– Poate că nu sunt localnici, cel puțin unii dintre ei. Cartelurile mexicane de droguri și-au extins afacerea pe tot cuprinsul țării. Atât în zonele urbane, cât și în cele rurale. Indivizii ăștia nu glumesc deloc. Ei vor să supravegheze totul. Și au echipament sofisticat, inclusiv dispozitive de comunicare de ultimă generație. Nu este exclus ca victimele să fi fost ucise on-line.

– Dar ai spus că e un laborator simplu și nu de producție mare.

– Poate era doar o linie secundară de producție – doar pentru Treadwell și Bitner. Poate că cei doi lucrau pentru un lanț de distribuție de capacitate mai mare. Aveți ceva probleme cu drogurile pe aici?

– Ce oraș nu are astfel de probleme?

– Și sunt probleme grave?

– Să spunem că avem mai multe decât trebuie, admise Cole. Dar cele mai multe cazuri se datorează medicamentelor cu rețetă. Vreau să-ți continui ipoteza. De ce au fost uciși, așadar, Bitner și Treadwell?

– Poate că au aflat despre celelalte crime și au fost uciși ca să nu vorbească.

– Nu știu ce să spun. Dar ar putea fi așa, zise Cole.

– Din ceea ce știm până acum, așa s-ar înțelege, dar lucrurile s-ar putea schimba în lumina altor probe. Nu am văzut nicio verighetă pe degetele celor doi.

– Nu am putut afla decât că trăiau împreună.

– De când?

– De vreo trei ani.

– Și nu plănuiau să se căsătorească?

– Nu. Din câte am aflat, locuiau împreună doar ca să-și împartă cheltuielile.

El o privi curios.

– Cum adică?

– Ai de plătit mai puțin dacă e vorba de o singură ipotecă sau de chirie. E un obicei destul de practicat pe aici. Oamenii trebuie să trăiască, nu?

– În regulă. Ce altceva mai știi despre ei?

– Am interogat câteva persoane în timp ce tu te jucai de-a băiatul biohazard. Nu i-am cunoscut personal, dar e un oraș mic. Bărbatul a absolvit Virginia Tech. A pus bazele unei afaceri în Virginia, dar a dat faliment. A încercat mai multe meserii, una după alta. A lucrat ca mecanic în zonă vreme de mai mulți ani, dar cu puțin timp în urmă a fost concediat. De aproape un an se angajase la un depozit de produse chimice, aflat la limita de vest a orașului.

– Produse chimice? Deci știa cum să se descurce. Probabil că așa a făcut rost de echipament pentru laboratorul de metamfetamine. În plus, putea lua după bunul său plac produse din magazie, de vreme ce era implicat în afacerea cu droguri. Există vreun zvon cum că ar fi fost implicat în trafic de droguri?

– Nu am auzit așa ceva. Dar asta înseamnă, în primul rând, că nu a fost acuzat niciodată de infracțiuni legate de droguri. Nu avea cazier.

– Ceea ce înseamnă că era probabil destul de deștept încât să nu se lase prins. Sau că afacerea lui clandestină cu metamfetamine era recentă. Cum ai spus și tu: vremuri grele, încercări disperate de a micșora datoriile. Și Bitner?

– Ea lucra la un birou, la Exploatările Miniere Trent.

Puller îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Deci numele mogulului nostru, proprietar de mină, apare din nou.

– Da, după cum vezi, zise Cole încet, fără să-i întoarcă privirea.

– Este o problemă pentru tine? Întrebă el.

Femeia îl privi cu o indiferență studiată.

– Felul în care spui asta mă face să cred că ar fi.

– Se pare că tipul ăsta, Trent, se bucură de susținere din partea localnicilor.

– Nu asta e problema, Puller, crede-mă.

– În regulă. Cu ce se ocupa femeia la birou?

– Activități de redactare și alte lucruri de acest gen, din câte am auzit. O să verificăm mai amănunțit.

– Deci amândoi lucrau și mai aveau și un laborator în pivnița casei. Trăiau împreună ca să facă economie și totuși locuiau într-o casă extrem de dărăpănată. Nu credeam că utilitățile sunt atât de scumpe în zona asta.

– Ei bine, nici salariile nu sunt prea mari.

Mâncarea pe care o comandaseră sosi, în cele din urmă, iar ei își concentrară atenția asupra farfuriilor. Puller mai ceru două cani de cafea.

– Cum vei reuși să dormi după atâta cafea? îl întrebă mirată Cole, în timp ce agentul ducea la gură cea de-a treia ceașcă.

– Metabolismul meu este cam leneș. Cu cât consum mai multă cofeină, cu atât dorm mai bine.

– Cred că glumești.

– De fapt, armata te învață să dormi atunci când ai nevoie de somn. O să am nevoie de somn în noaptea asta, deci voi dormi foarte bine.

– Ei bine, și eu am de gând să dorm. Și nu doar două ore, zise ea aruncându-i o privire furioasă. Iar asta mulțumită ție, Romeo.

- Nu se va mai întâmpla.
- Faimoasele cuvinte!
- Cadavrele au fost deja transportate?
- Au ajuns la destinație.
- Spuneai că ofițerul Wellman era căsătorit?

Cole încuviință.

- Șeriful Lindemann a fost acasă la Larry și a vorbit cu soția lui. Eu mă duc mâine să o văd. Nu o cunosc pe Angie prea bine, dar va avea nevoie de toată susținerea noastră. Cred că e distrusă. Eu așa aș fi, în locul ei.

- Are familie sau rude în această zonă?
- Familia lui Larry locuiește în zonă. Angie a venit aici din sud-vestul Virginiei.

- De ce?

Cole se încruntă.

- Știu că nu pare un loc în care lumea să dorească să se mute de bunăvoie. Majoritatea oamenilor pleacă de aici, nu vin.

- Nu voiam să sune astfel. Iar tu mi-ai spus că, în general, oamenii încearcă să scape de poluare. Mă străduiesc doar să înțeleg motivul.

- Larry a absolvit colegiul comunitar din Virginia. Nu e chiar atât de departe de orașul acesta. Acolo s-au cunoscut. El s-a întors aici, în Drake, iar ea l-a însoțit.

- Dar tu? o întrebă agentul.

Femeia își lăsă pe masă paharul de ceai cu gheață.

- Ce-i cu mine?

- Știu că mai ai un frate aici, în oraș, și că tatăl tău a murit. Mai ai pe cineva în zonă?

Spunând aceste cuvinte, privirea lui se îndreptă spre mâna ei. Nu avea nicio verighetă pe deget. Dar poate că nu o purta la slujbă.

Și poate că acum considera că este încă în timpul serviciului.

- Nu sunt căsătorită, zise ea prinzându-i privirea. Părinții mei au murit. Sora mea locuiește tot aici. Dar tu?

- Nu am pe nimeni în zonă.

- Știi bine că nu asta am vrut să întreb, istețule.

- Am un frate și un tată.

– Și ei sunt militari?

– Au fost.

– Să înțeleg că acum sunt civili?

– Ai putea spune și astfel. Puller lăasă niște bani pe masă, apoi o întrebă: La ce oră vrei să ne întâlnim mâine?

Ea rămase cu privirea la bani.

– Ce zici de 7.00 din nou? Juliet.

– Voi fi acolo la 6.00. Există vreo șansă de a intra în posesia laptopului și a servietei lui Reynolds chiar din această noapte?

– Sunt probe, din punct de vedere tehnic.

– Sunt probe, într-adevăr. Dar pot să-ți garantez că există anumite persoane în Washington D.C. – și nu vorbesc doar de cei în uniformă – extrem de nerăbdătoare să recupereze aceste obiecte.

– E o amenințare?

– Nici vorbă. Așa cum ți-am sugerat mai devreme, nu vreau să-ți forțez mâna într-un mod necugetat și nici nu vreau să ai probleme mai târziu din cauza asta. Pot să-ți promit că toate probele care nu conțin informații clasificate – dar care au legătură cu investigația – îți vor fi predate la timp.

– Și cine ar trebui să stabilească asta?

– Forurile competente.

– Aș vrea să rămână la latitudinea mea.

– În regulă. Ai vreo autorizație de la SCI sau Top Secret pentru asta?

Cole își îndepărtă de pe frunte o şuviță rebelă și îi aruncă o privire aspră.

– Nici măcar nu știu ce înseamnă SCI.

– Sensitive Compartmented Information. Informații clasificate. E foarte greu să obții o astfel de autorizație. Pe deasupra, mai ai nevoie și de autorizații speciale de la Departamentul Apărării, autorizații SAP sau un program special de acces. Reynolds era protejat de o mulțime de parole speciale TS/SCI și SAP, valabile atât în cadrul compartimentului său, cât și pentru programele de calculator folosite. În consecință, dacă vei încerca să accesezi laptopul lui Reynolds sau dacă vei verifica servieta acestuia fără autorizațiile necesare, ai putea fi acuzată de trădare. Nu vreau să se întâmple

una ca asta și sunt sigur că nici tu nu vrei. Îmi dau seama că aceste acronime sună probabil ciudat pentru tine, dar pentru oamenii din arena guvernului sunt de o importanță majoră. Nerespectarea acestor parametri ar avea deci consecințe grave, indiferent de intențiile tale bune. E doar o problemă în plus, de care nu ai nevoie în aceste momente, Cole.

- Ciudată e lumea în care funcționezi tu...
- Nu te contrazic.

Localnicii din Drake prezenți în local aruncau priviri curioase spre masa lor. Doi polițiști care luau cina acolo reprezentau probabil un punct de atracție deosebit. Însă cei mai interesați de ei păreau să fie patru bărbați vâjnoși de la o masă din apropiere. Cei patru purtau pantaloni din catifea cord și cămăși cu mânecă scurtă, care le puneau în evidență brațele musculoase. Unul dintre ei avea pe cap o șapcă Havoline.

Un altul purta o pălărie prăfuită de cowboy cu borul ridicat în partea dreaptă. Cel de-al treilea bărbat sorbea tăcut din berea pe care o avea în față, studiind gânditor aerul din fața lui. Al patrulea, ceva mai scund decât ceilalți, deși avea pe puțin o sută de kilograme, îi urmărea insistent pe Puller și pe Cole printr-o oglindă mare agățată de perete.

Privirea lui Cole se opri asupra banilor de pe masă.

- Stația de poliție este la numai...
- Trei minute de aici, ca toate celelalte obiective din oraș, zise Puller.

- Nu, de fapt e la vreo opt minute de restaurant.
- Pot primi probele în noaptea asta?
- Pot avea încredere în tine?
- Nu pot lua decizii în locul tău.
- Probabil că am această competență.

Cole scoase câțiva dolari, pe care-i puse pe masă, lângă ceilalți.

- Cred că suma pe care am lăsat-o acoperă ambele consumații, plus bacșișul, spuse Puller.

– Nu-mi place să rămân datoare, zise Cole, ridicându-se de la masă. Să mergem.

Puller lăsa banii unde erau și o urmă afară sub privirile insistente ale localnicilor din Drake.

CAPITOLUL 20

Mergeau pe stradă unul lângă altul. Cei câțiva oameni care trecură pe lângă ei rămaseră cu privirea ațintită la Puller și la jacheta lui albastră, cu cele trei litere aurii: „CID“. Acest lucru nu-l deranja însă.

Se obișnuise să fie privit ca un intrus. Oricum, el își făcea apariția în astfel de orașe numai atunci când se întâmpla ceva rău.

Probabil că prezența lui îi deranja pe localnici. Mulți oameni aveau parte de morți violente.

Un străin apărut pe neașteptate și care-și băga nasul peste tot nu putea decât să sporească incertitudinea și nemulțumirea comunității.

Puller chiar înțelegea toate acestea, dar știa, de asemenea, că exista cel puțin un criminal care se plimba liber prin oraș – și poate chiar mai mulți.

Și ceva îi spunea că faptașii erau încă prin preajmă. Poate chiar la trei minute distanță de el, ca mai toate obiectivele din oraș – cu excepția poliției.

Cole salută câțiva trecători cu un semn din cap și îi spuse „Bună seară“ unei bătrâne care se deplasa foarte încet cu un cadru metalic, în aceeași direcție cu ei. Femeia îi spuse lui Cole pe un ton încărcat de reproș:

- Nu ai mai trecut de mult pe la biserică, domnișoară.
- Așa e, doamnă Baffle. Am să vin cât de curând.
- O să mă rog pentru tine, Sam.
- Mulțumesc. O să-mi fie de folos, sunt sigură.

În timp ce se îndepărtau de femeie, Puller îi zise polițistei:

- E un oraș mic, nu?

– Cu tot cu spini și petale de trandafir, replică ea.

După un timp, Cole îi spuse agentului:

– Știm cel puțin un lucru. Cei care i-au ucis pe membrii familiei Reynolds nu căutau laptopul și servieta acestuia. În caz contrar, le-ar fi luat cu ei. Asta elimină ipoteza legată de spionaj.

Puller clătină din cap.

– Toate fișierele de pe hard drive-ul unui laptop pot fi descărcate foarte simplu pe un flash drive. Deci nu e nevoie să iei laptopul cu tine pentru asta. Ai reușit să vezi ce era în servietă?

Ea se prefăcu surprinsă.

– Dumnezeuule, Puller, să fac una ca asta fără autorizații SCI sau SAP? Nu aș îndrăzni! Aș putea fi acuzată de trădare.

– În regulă, meritam asta. Dar spune-mi sincer: ai apucat să vezi ceva?

– E o servietă cu cifru. Nu am vrut să forțez încuietoarea, așa că servieta e intactă, exact așa cum am găsit-o.

Privind în față, Puller îi spuse:

– Sunt câțiva bărbați în spatele nostru. Vin dinspre stânga, la vreo trei străzi distanță. Mai exact, la douăzeci de metri în spate.

Cole nu întoarse capul, ci rămase cu privirea înainte.

– Poate că merg în aceeași direcție ca noi. Cum arată?

– Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în costum. Un individ înalt și foarte masiv, cu o bluză fără mâneci. Are brațul drept tatuat de sus până jos.

– Cei doi merg unul lângă altul?

– Așa se pare. I-am văzut în restaurant. Ne-au urmărit permanent în timp ce luam masa, dar de la mese diferite.

– Urmează-mă.

Cole o luă brusc la stânga și începu să traverseze strada. Lăsa o mașină să treacă și privi în ambele direcții, ca și cum ar fi vrut să se asigure pentru traversare. Ajunse pe celălalt trotuar, iar Puller o urmă. Femeia o luă apoi spre dreapta, în aceeași direcție spre care porniseră inițial, doar că pe cealaltă parte a străzii.

– Îi cunoști? o întrebă Puller.

– Bărbatul în costum e Bill Strauss.

- Și cu ce se ocupă acest Bill Strauss?
- E unul dintre directorii de la Exploatările Miniere Trent. El e al doilea lider în ierarhie după Trent.
- Și namila cu mușchi?
- E fiul lui, Dickie.
- Dickie?
- Ce vrei? Nu i-am pus eu numele ăsta!
- Și cu ce se ocupă acest Dickie? Are vreo legătură cu Exploătarile Trent?
- Nu am auzit nimic în legătură cu asta. A fost în Armata Terestră o vreme.
- Știi unde anume?
- Nu.
- În regulă.
- Și ce facem acum?
- Ei bine, o să aflăm ce vor de la noi.
- De ce?
- Pentru că ne ajung din urmă, zise Puller.

Din obișnuință, Puller se întoarse ușor în timpul mersului, lăsându-și brațul drept să se miște natural pe lângă corp. Își lăsă bărbia în piept și întoarse capul cu patruzeci și cinci de grade spre stânga, folosindu-și vederea periferică.

Mergea aproape în vârful picioarelor, concentrându-și greutatea în mod egal, pe ambele picioare, astfel încât să poată lovi fulgător, în orice direcție, fără să-și piardă echilibrul.

Nu-și făcea griji în privința bărbatului mai în vârstă. Bill Strauss avea vreo cincizeci de ani și era foarte slab, iar Puller îi putea auzi de la distanță respirația precipitată.

Bărbatul gâfâia, deși plimbarea durase doar câteva minute.

Cu băiatul acela tatuat, Dickie, era însă altă poveste, dar Puller nu-și făcea prea multe griji nici în privința lui. Tânărul părea trecut de douăzeci și cinci de ani, avea peste un metru optzeci și cinci înălțime și pe puțin o sută de kilograme.

Puller presupuse că bărbatul se îngrășase după ce părăsise armata. Păstrase doar tunsoarea cazonă specifică infanteriștilor și mușchii proeminenți.

– Sergent Cole? strigă Strauss.

Cole și agentul se întoarseră și-i așteptară.

Strauss și fiul său ajunseră lângă ei.

– Bună seara, domnule Strauss, ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă ea.

Strauss avea vreo paisprezece kilograme peste greutatea normală și aproximativ un metru optzeci înălțime.

Bărbatul purta un costum Canali cu dungi fine, o cravată lată de culoare albastră, lărgită la gât, și o cămașă albă. Părul lui era aproape alb și ceva mai lung decât al fiului său.

Avea fața plină de riduri, în special în jurul gurii. Vocea sa era răgușită, aproape gâtuită. Puller observă pachetul de țigări Marlboro, alb cu roșu, din buzunarul de la piept al bărbatului și degetele pătate de nicotină ale acestuia.

O să faceți cancer pulmonar, domnule Wheezy¹.

Fiul său avea obraji rotunzi și roșii de la prea mult soare, iar pectoralii săi erau exagerat de proeminenți, probabil de la prea multe exerciții cu greutate, în timp ce mușchii coapselor și gambele erau destul de subțiri; acest lucru demonstra că fostul militar își neglijase partea inferioară a corpului.

Puller se îndoia că tânărul ar fi putut alerga trei kilometri contracronometru, ca la instrucție. Brațul lui tatuat în întregime îi atrase, de asemenea, atenția lui Puller.

– Am auzit că ați găsit cadavrele acelea, zise Strauss. Molly Binder lucra în departamentul meu.

– Știm asta.

– E îngrozitor. Nu pot să cred că a fost ucisă. Era o femeie foarte cumsecade.

– Sunt sigură de asta. O cunoșteam de multă vreme?

– Nu prea, ne întâlneam la serviciu. Era doar una dintre fetele care lucrau la birou. Noi nu aveam nicio treabă cu ea.

¹ Respirație șuierătoare, horcăit (n.tr.)

– Și ați fi vrut să aveți? interveni Puller.

Strauss își îndreptă privirea către agent.

– Înțeleg că sunteți trimis de armată. Anchetator?

Puller încuviință cu un semn din cap, dar nu spuse nimic.

Strauss i se adresă din nou lui Cole:

– Dacă-mi permiteți să vă întreb, de ce nu vă ocupați dumneavoastră de caz?

– Dar mă ocup, domnule Strauss. E adevărat că trebuie să colaborăm cu armata pentru finalizarea investigațiilor. Una dintre victime era militar. De aceea se află aici agentul Puller. E o procedură standard în astfel de cazuri.

– Înțeleg. Desigur. Întrebam doar.

– Nu ați observat nimic ciudat în comportamentul lui Molly Binder în ultimele zile? întrebă Puller. Părea să aibă vreo problemă?

Strauss ridică din umeri.

– Vă spun din nou: nu o vedeam prea des. Eu am o asistentă personală, iar Molly lucra la biroul principal.

– Și cu ce se ocupa, mai exact?

– Cu tot ce este necesar într-un birou, bănuiesc. Avem un șef de birou, doamna Johnson. Ea ar fi în măsură să vă răspundă la aceste întrebări. Trebuie să o fi cunoscut mult mai bine pe Molly.

Puller îl asculta în continuare pe bărbatul mai vârstnic, dar privirea sa era îndreptată asupra fiului acestuia. Dickie își analiza foarte preocupat bocancii de protecție, ținându-și mâinile mari adâncite în buzunarele pantalonilor uzați de catifea cord.

– Am auzit că ai fost în armată, i se adresă Puller.

Dickie încuviință, fără să ridice privirea.

– În ce divizie?

– Divizia 1 Infanterie.

– Divizia mecanizată. Fort Riley sau Germania?

– Riley. Nu am fost niciodată în Germania.

– Și cât timp ai stat la infanterie?

– Doar o perioadă.

– Nu ți-a plăcut armata?

– Mai degrabă armata nu m-a plăcut pe mine.

– BCD sau DD?

Strauss interveni:

– Ei bine, cred că v-am răpit destul timp. Dacă vă putem ajuta în vreun fel, să ne dați de știre, sergent Cole.

– Da, domnule. Cu siguranță vom trece pe la biroul dumneavoastră ca să discutăm.

– Desigur. Să mergem, fiule.

În timp ce se îndepărtau, Puller spuse:

– Cât de bine îl știi pe omul acesta?

– E unul dintre cetățenii de frunte ai orașului Drake. Și unul dintre cei mai bogați, de asemenea.

– Sigur. Liderul cu numărul doi. Deci e în aceeași tabără cu Trent?

– Cei din familia Trent sunt singuri în tabără. Strauss e doar unul dintre pionii lui Trent. Dar un pion foarte bine recompensat. Casa lui e ceva mai mică decât a lui Trent, dar de proporții gargantuelice după standardele orașului Drake.

– Strauss e din Drake?

– Nu, s-a mutat aici cu toată familia în urmă cu douăzeci de ani. A venit de pe Coasta de Est – cel puțin așa am auzit.

– Nu vreau să mă înțelegi greșit, dar mă întreb ce l-a adus aici.

– Serviciul. Era un om de afaceri doritor să investească în sectorul energetic. Drake nu are cine știe ce resurse, dar avem destul cărbune și gaze prin partea locului. Strauss a început să lucreze pentru Trent, iar de atunci afacerea a înflorit, pur și simplu. Acum, lămurește-mă și pe mine ce înseamnă acronimul acela, „DD”, pe care l-ai menționat?

Puller îi răspunse:

– BCD, adică „Big Chicken Dinner”, înseamnă Eliminare pentru Comportament Inadecvat. Un DD e mai rău, Eliminare pentru Comportament Dezonorant. Din moment ce Dickie încă se mai plimbă liber pe aici, cred că nu a fost vorba de DD. L-au eliminat din armată pentru un motiv care nu a necesitat implicarea Curții Marțiale. Cred că asta a vrut să spună când a menționat că armata nu l-a plăcut pe el.

Cole întoarse capul după cei doi Strauss.

– Nu am știut niciodată aceste lucruri.

– Mulți dintre cei eliminați pentru comportament inadecvat au de-a face cu consumul de droguri. Armata nu vrea să piardă timpul cu astfel de oameni, așa că preferă să-i alunge în loc să-i trimită în instanță. Drogurile ar fi singurul motiv relevant pentru eliminare.

– Și poate că acest lucru are legătură cu laboratorul de metamfetamine pe care l-am descoperit?

– Ai observat și tu, nu-i așa? întrebă Puller.

Cole încuviință, apoi spuse:

– Tatuajul de pe brațul lui Dickie este identic cu cel de pe brațul lui Eric Treadwell.

CAPITOLUL 21

Puller luă atât laptopul, cât și servieta colonelului Reynolds; acestea fuseseră depozitate exact în biroul șerifului orașului Drake, în anexa de păstrare a probelor. Tot ce mai avea de făcut era să completeze un formular pentru certificarea lanțului de custodie.

În timp ce ieșeau din birou, Cole căscă și se întinse, cu un aer somnoros.

– Ar trebui să te îndrepti spre casă și să tragi un pui de somn. Promit să nu te sun de data asta, îi spuse el.

Ea zâmbi.

– Îți sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

– Ce părere ai despre tatuajul tip „mâneacă”? O fi semnul distinctiv al vreunei grupări? Sau oamenii din zona asta preferă să-și tatueze brațele în acest fel?

– Cred că l-am mai văzut pe brațul lui Dickie și înainte, dar nu i-am acordat prea mare importanță. Aș putea să mă interesez.

– Mulțumesc. Ne vedem mâine.

– Chiar ai de gând să vii aici la 6.00?

– O să-ți dau un răgaz. Să zicem 6.30.

– Ah, era să uit. Am găsit un doctor care să facă autopsiile.

– Cine e?

– Walter Kellerman. E un adevărat profesionist. A scris chiar și o carte despre patologia medico-legală.

– Și când va face autopsiile?

– Începând de mâine după-amiază. Trebuie să ne întâlnim la biroul său din Drake, la ora 2.00. Vrei să vii și tu?

– Da.

Cu aceste cuvinte agentul își luă rămas-bun și se întoarse pentru a porni către motel.

– Hei, Puller, de ce am impresia că nu ai de gând să te bagi încă în pat?

Bărbatul îi aruncă o privire peste umăr.

– Dacă vei avea nevoie de mine, ai numărul meu de telefon.

– Vrei să spui că pot să te sun și să te trezesc din somn?

– La orice oră.

Puller ajunse repede la Annie's Motel. Cole intuise bine – încă nu avea de gând să doarmă. Verifică micile capcane pe care le instala întotdeauna acolo unde era cazat, pentru a fi sigur că nu intrase nimeni în cameră în lipsa lui.

Annie's Motel nu avea nici cameristă, nici room-service. Fiecare trebuia să-și facă ordine în cameră și să-și procure singur mâncarea, ceea ce lui Puller i se părea perfect. Nu găsi nimic deranjat.

După cinci minute era din nou pe drum, de data aceasta în mașină, îndreptându-se spre sediul DHS unde trebuia să lase obiectele.

Putea ucide doi iepuri dintr-o singură lovitură cu această manevră. Dăduse un telefon la sediu și aranjase cu agentul de serviciu să se întâlnească acolo.

Făcu cincizeci de minute pe drumurile sinuoase și accidentate ale regiunii.

În mod normal, acea locație a DHS servea pentru depozitarea probelor atunci când un agent CID era pe teren și nu avea acces la facilități de maximă siguranță.

Nu era nevoie decât de doi agenți pentru predarea sau pentru eliberarea probelor – din motive lesne de imaginat.

Când ajunse la sediu, Puller și agentul de serviciu împachetară laptopul și servieta în cutii speciale pentru a fi trimise la Atlanta, acolo unde se afla Laboratorul Criminalistic al Armatei Terestre. Puller nu avea experiența tehnică necesară pentru a sparge parolele și pentru a accesa laptopul.

Și, chiar dacă ar fi deținut autorizațiile TS și SCI, probabil că nu ar fi primit totuși permisiunea de a vedea despre ce era vorba în

fișierele colonelului. Pentru că laptopul și servieta puteau conține informații de importanță majoră pentru securitatea națională, cutiile nu puteau fi trimise printr-un serviciu de curierat obișnuit.

Un curier militar special fusese trimis pentru a însoți cutiile sigilate până la Charleston, Virginia de Vest, cu avionul. Aveau să ajungă în Atlanta ceva mai târziu, în aceeași zi.

Puller ar fi putut duce personal cutiile până în Georgia – lucru pe care îl mai făcuse în trecut –, dar se gândise că era mai important să rămână pe loc.

În armată trebuia să-ți iei mereu măsuri de precauție. Aveai întotdeauna nevoie de cineva care să-ți acopere fundul. Astfel, pentru acest plan el primise aprobarea șefului său, care îi acoperise fundul obținând aprobările necesare de la gradatii cu cel puțin o stea. Puller nu știa și nici nu-i păsa cum aveau să-și acopere fundul acei gradatii în continuare.

În drum spre Drake, telefonă la sediul USACIL din Atlanta și vorbi cu unul dintre supervisorii pe care-i cunoștea de ceva vreme și care lucra până târziu pentru o urgență.

Aceasta se numea Kristen Craig și făcea parte din personalul civil al Armatei Terestre.

Cu toate că lucraseră împreună la multe cazuri, se întâlniseră doar de câteva ori față în față. Puller îi explică femeii în câteva cuvinte ce ar fi trebuit să facă în continuare.

– Kristen, știu că voi sunteți pregătiți pentru orice, dar aveți nevoie de aprobarea celor de la DIA pentru a procesa probele. Acestea trebuie să ajungă în seiful vostru secret. Am scris pe fiecare pachet ce anume conține.

– Am înțeles, Puller. Mulțumesc pentru informații.

Laboratorul criminalistic avea o multitudine de compartimente, în funcție de tipul probelor care urmau să fie procesate: amprente latente, arme și unelte, urme provocate de arme de foc sau alte instrumente, amprenta chimică a drogurilor, probe ADN, serologie, urme de vopsea, mașini, dovezi electronice și computere... iar lista continua.

– Kristen, să știi că scena crimei e foarte complicată. O să-ți trimit o cutie cu diferite probe, care trebuie distribuite la fiecare compartiment în parte. Așa că, fii pregătită! Voi încerca să completez cât mai clar documentele însoțitoare ale fiecărei probe, dar cred că va fi nevoie să ținem legătura prin e-mail sau telefon pentru a lămurii toate detaliile. Cred că Armata Terestră acordă o atenție deosebită acestui caz.

– Sunt foarte surprinsă că nu ne-au sunat până acum pentru asistență tehnică. Câți agenți ai cu tine?

– Doar eu mă ocup de caz.

– Glumești, nu?

– Sunt doar eu, Kristen.

Agentul o auzi pe femeie inspirând adânc la celălalt capăt al firului.

– Hei, Puller!

– Da?

– Ceea ce-mi spui mă face să înțeleg ce s-a întâmplat astăzi la sediu.

– Ce s-a întâmplat?

– Am primit un telefon de la Ministerul Apărării.

Puller ținea ferm volanul cu o mână, iar cu cealaltă își lipi mai tare telefonul de ureche.

– Ministerul Apărării ai spus?

– Da. Iar asta nu se întâmplă în fiecare zi.

– Știu. Dar ce voiau?

– Vor să fie informați în legătură cu mersul anchetei. Apoi am mai primit un telefon.

– Sunteți foarte populari, din câte văd. De la cine?

– FBI. Cei de la biroul directorului. Voiau același lucru. Să fie informați în legătură cu acest caz. M-am gândit doar că ar trebui să știi.

Puller rămase pe gânduri câteva secunde. Șeful său îi spusese că mulți erau cu ochii pe ei și probabil că nu exagerase deloc.

Poate că răspunsul la această întrebare avea legătură cu misteriosul colonel Reynolds și cu activitatea acestuia în cadrul DIA. Dar de ce era implicat și FBI-ul în această poveste?

- Mulțumesc, Kristen.
- Hei, ce mai face tatăl tău?
- Rezistă și el cum poate.

Nimeni nu-l întreba despre fratele lui.

Agentul închise telefonul și își continuă drumul.

Se întoarse la motel și își cără rucsacul în cameră. Portbagajul Chevroletului său Malibu avea o alarmă specială și alte câteva surprize care – cu siguranță – nu fuseseră plantate acolo de fabricant.

Dar Puller își spunea mereu că cel mai bun paznic al lucrurilor importante din portbagajul său era el însuși, așa că acestea îl însoțeau întotdeauna în camerele de hotel. Dormea cu un pistol M11 sub pernă, păstrându-l pe celălalt în mână dreaptă.

Singura măsură de precauție era aceea că pistolul din mână lui nu avea cartuș pe țevă. Ar fi trebuit să se trezească, să bage un cartuș pe țevă, apoi să identifice ținta și să tragă. Și să nu rateze. Trebuia să facă toate acestea în doar trei secunde și spera să fie îndeajuns de iute față de adversarul său.

Trebuia să doarmă – și, în mai puțin de zece secunde, exact așa cum învățase la armată, adormi buștean.

CAPITOLUL 22

Cel mai bine își amintește focul. Ca de fiecare dată. Într-un fel, se poate spune că-și amintește *numai* focul. Cauciucul fierbinte, metalul încins și carnea arsă degajă un miros inconfundabil. E un miros care pătrunde adânc în ființa ta, care ajunge în ADN-ul tău. Devine o parte din tine, pentru totdeauna. Mirosul acesta este deja o parte din el, pentru totdeauna.

Brațul său drept e distrus. Trage cu stânga, ținând patul puștii de asalt fixat sub braț. Pentru un dreptaci, să apese cu stânga pe trăgaciul armei ar fi fost problematic în mod normal, dar el este antrenat pentru astfel de situații.

Sudoare, sânge și curaj – toate într-o secundă. El a devenit ambidextru – poate lupta cu ambele mâini cu aceeași îndemânare. Costumul lui de camuflaj e îmbibat cu motorină. Casca de asalt i-a sărit de pe cap din cauza suflului puternic al exploziei. Curelușa acesteia i-a rănit bărbia atunci când a fost aruncat din Humvee. Simte gustul sărat al sângelui.

Al lui și al altora.

Are pe față fâșii de țesut uman.

Al lui și al altora.

Soarele e atât de fierbinte, încât este posibil ca motorina să se aprindă în orice moment. E de mirare că nu s-a făcut scrum deja. Probabil că lipsesc doar câteva grade până ca hainele sale să se aprindă și să se transforme într-o torță mișcătoare.

Evaluează rapid situația – sus, jos, afară, înăuntru. Toate punctele relevante ale busolei. Nu arată bine deloc.

De fapt, o astfel de situație nu arată bine niciodată. Două vehicule Humvee extrem de grele sunt răsturnate pe părțile laterale ca niște rinoceri prăbușiți la pământ.

În ciuda blindajului gros din partea inferioară a vehiculului, patru dintre oamenii săi sunt morți sau răniți mortal. El este singurul care se mai poate deplasa. Nu există niciun motiv concret pentru care a rămas în viață.

E doar noroc, nimic altceva. Niciunul dintre cei care muriseră sau dintre cei în agonie nu făcuse vreo greșeală, iar el nu procedase cu nimic deosebit față de ei.

Acel IED¹ le dăduse o lovitură decisivă. Teroriștii își reveniseră repede. Vehiculele blindate americane au fost scoase din joc. Bărbații cu turbane care plasau bombe au reușit să provoace o explozie și mai puternică pentru a-și compensa pierderile.

Trage cu pușca sa de asalt în toate direcțiile, golește două încărcătoare, le aruncă și scoate pistolul, la care își montează încărcătorul de rezervă, apoi începe să tragă din nou.

El nu urmărește să-și ucidă inamicii cu acest baraj de foc, ci doar să le atragă atenția. Vrea să-i înștiințeze că el mai este încă prin preajmă.

Vrea să-i anunțe că nu pot veni, pur și simplu, să-i captureze pe el și pe oamenii săi. Asta nu ar fi fost deloc ușor pentru talibani. Și nici prudent.

Următoarea armă pe care o scoate din Humvee-ul răsturnat este favorita lui: pușca semiautomată cu lunetă, cu acționare „bolt-action“, din dotarea Armatei Terestre.

De data aceasta are de gând să tragă cu mai multă acuratețe și să fie mult mai precaut. Se folosește de scheletul metalic al Humvee-ului răsturnat ca să se protejeze de gloanțe. Ar vrea ca ei să înțeleagă că e periculos.

Trage pentru început un sigur foc, ca să încălzească țeava armei. Chiar dacă ești un bun țintaș, un glonț care străbate o țeavă rece își ratează de multe ori ținta.

Lunetiștii lucrează în mod normal cu niște observatori, dar el nu-și poate permite acum acest lux. Astfel, el calibrează luneta, își

¹ Improvised Explosive Device – Dispozitiv Exploziv Improvizat (n.tr.)

ajustează singur focalizarea, calculează unghiul de tragere și distanța până la țintă, își estimează poziția în funcție de nivel, temperatura mediului ambiant, viteza și direcția vântului – printre mulți alți factori externi care pot influența precizia tragerii – și face toate setările necesare acestui scop.

Execută automat procedura, fără să mai gândească, la fel ca un computer care execută un algoritm testat și dovedit corect. Cu cât distanța la care trebuie să tragă este mai mare, cu atât sunt mai numeroase micile erori de calcul.

Un centimetru aici și altul dincolo ar însemna că ai ratat ținta din cauza distanței prea mari.

Urmărește siluetele unor oameni care traversează în fugă strada. Acești bărbați sunt foarte slabi și pot alergera o zi întreagă. Nu au pe ei niciun gram de grăsime, spre deosebire de occidentali. Sunt brutali, aspri și nemiloși; cuvântul „îndurare“ nu face parte din vocabularul lor.

Dar și el este brutal și aspru, iar „îndurarea“ a lipsit din vocabularul lui încă din ziua în care a îmbrăcat uniforma militară.

Regulile și angajamentele militare sunt foarte clare și au fost așa încă de la început – mai exact, din momentul în care oamenii au ridicat mâna pentru prima dată unii asupra altora.

Încearcă să-și controleze respirația, să se relaxeze, și expiră lung, atingând punctul zero – punctul perfecțiunii fiziologice pentru un lunetist cu sânge-rece.

Între două bătăi ale inimii sale, pentru a reduce pe cât posibil mișcarea puștii, apasă pe trăgaci fără să se grăbească. Apasă lent, cu o mișcare precisă, folosind buricul degetului – pentru a evita bruscare laterală a trăgaciului.

Glonțul își nimerește ținta, iar impactul îl face pe alergătorul tablan să se rotească într-un picior precum o balerină. Bărbatul se prăbușește pe pământul afgan după ce a traversat o jumătate de stradă și rămâne întins pentru totdeauna, cu creierul dezintegrat de glonțul precis tras de caporalul John Puller Jr.

Verifică închizătorul și tubul cartușului 7.62 este ejectat din locașul țevii.

O fracțiune de secundă mai târziu pe stradă țâșnește încă un taliban, mai înalt și mai slab decât primul. Puller își pune în practică algoritmul de ucis cu viteza fulgerului, sinapsele sale parcurgând în mod virtual distanța până la țintă mult mai iute decât glonțul pe care se pregătește să-l tragă.

Apasă din nou pe trăgaci și urmează o nouă piruetă executată de afgan printre fărâme de carne și de os provenite din capul său. O parte esențială din creierul bărbatului lipsește. Ținta sa se rotește aproape cu grație, pentru ultima dată. Pe scena deșertului nu se joacă nicio-dată un al doilea act. Talibanul, la fel ca primul, nici nu realizează că e pe cale să moară, pentru că în astfel de situații creierul percepe cu oarecare întârziere ce se întâmplă.

Urletele camarazilor mortului sfâșie văzduhul. Îi aude cum își armează puștile.

A reușit să-i scoată din sărite.

Misiunea lui preliminară e îndeplinită. Oamenii nervoși nu luptă niciodată bine. Și totuși, e sigur că vor fi precauți, pentru că știu cu cine au de-a face. El este o adevărată forță și îl vor trata ca atare. Se uită la oamenii săi. Îi analizează de la distanță, în timp ce sângele i se scurge abundant din mai multe răni de pe trup.

Trei dintre oamenii lui sunt morți – carbonizați chiar –, iar trăsăturile lor nici nu se mai pot distinge, pentru că motorina și cutiile cu muniție le-au explodat în poală. Nu avuseseră nicio șansă. Un singur om reușise să scape de foc, fiind aruncat din mașină, dar și acela e în agonie.

O parte din pieptul bărbatului lipsește, la fel ca și piciorul drept. Sub privirile neputincioase ale lui Puller, trupul bărbatului e zguduit de convulsii, iar sângele arterial supraoxigenat țâșnește în jurul lui ca o fântână arteziană de culoare stacojie, desprinsă parcă din cele mai negre coșmaruri.

Omul nu mai are de trăit decât vreo câteva secunde. Și totuși, mai sunt camarazi răniți pe care îi poate salva. Sau va muri încercând să-i salveze.

Gloanțele încep să roiască în jurul lui. Talibanii nu mai traversează strada. Se adăpostesc și se pregătesc să tragă – cu armele lor

de proveniență americană, în mare parte, obținute după invazia rușilor din urmă cu câteva decenii –, făcând tot ce le stă în putință ca să-l omoare pe Puller.

Sunt foarte hotărâți. La fel și el.

Ei luptă să-și răzbune camarazii. La fel și el.

Sunt mai numeroși acum. Și el a chemat întăriri. Dar s-ar putea să nu reziste până când îi vor sosi ajutoarele. Ca să scape cu viață, ar trebui să-i ucidă pe toți. John Puller e pregătit să facă acest lucru. Tocmai asta urmărește, de fapt.

Își eliberează mintea de toate gândurile ciudate. Se concentrează. Nu se gândește la nimic. Pur și simplu își pune în aplicare pregătirea tactică. Va lupta până la ultima suflare.

Concentrare totală. Asta e.

Toți acei ani de muncă, de agonie și sudoare, toate strigătele superiorilor care te provocau, spunându-ți că nu ești în stare să faci un anumit lucru, când, de fapt, se așteptau să-l faci mai bine decât reușise cineva vreodată... Totul pentru numai trei minute decisive.

Probabil că atât durează, de fapt, să declari un învingător în această confruntare dintre niște oameni disperați. Dacă ai înmulți toate aceste lupte individuale pe viață și pe moarte cu un milion, rezultatul ar fi ceva numit *război*.

Îi lasă pe talibani să tragă. Gloanțele acestora ricoșează șuierând la impactul cu Humvee-ul blindat. Alte gloanțe trec vâjâind pe deasupra capului său, ca niște bombardiere în miniatură.

Un glonț îi atinge razant brațul stâng – o rană pur și simplu ne semnificativă pe lângă toate celelalte. Avea să afle ceva mai târziu că un alt glonț reușise să-i sfâșie plăcile metalice ale vestei antiglonț, apoi ricoșase din cadrul metalic al Humvee-ului răsturnat, își deviase traiectoria și se oprise în cele din urmă în gâtul lui, după ce își pierduse o mare parte din puterea letală.

Doctorii aveau să constate prezența unei bucăți mari de metal, rămasă înfiptă chiar sub pielea de pe gâtul său. Pentru moment însă, rana trece neobservată. Nu-i pasă.

Și atunci, John Puller ridică încă o dată pușca...

CAPITOLUL 23

Ca de fiecare dată, Puller nu sări brusc din pat. Se trezi pe salteaua subțire de la Annie's Motel. Totul era sub control. Se liniști și încercă să-și limpezească gândurile.

Nu se afla la periferia Kandaharului, ținându-le piept ucigașilor talibani. Era într-o zonă rurală a Americii – o zonă minieră –, pe urmele unor potențiali ucigași de prin partea locului.

Nu era nevoie să-și consulte ceasul. Ceasul lui intern îi spuse ceea ce voia să afle: 0430. Făcu un duș și rămase cu treizeci de secunde mai mult sub jetul de apă fierbinte, încercând să îndepărteze mirosul greu al vechilor amintiri. Dar nu reuși. Nu reușea niciodată. Își reluă apoi rutina zilnică.

Se îmbracă în ceea ce devenise atât de rapid uniforma lui specifică pentru acel loc: blugii și bluza polo cu emblema CID, dar renunță la pantofii sport în favoarea vechilor lui bocanci militarești de culoare bej.

Afară se făcuse deja cald. Probabil că nici noaptea nu se făcea răcoare prin partea locului. Însă indiferent cât de mult ar fi crescut temperatura, niciun loc din America nu se putea compara cu Afganistanul sau cu Irakul pe timpul verii. Părea imposibil să uiți căldura aceea insuportabilă.

Mai ales când te aflai pe lângă vreun incendiu provocat de motorina aprinsă și auzeai strigătele disperate ale oamenilor cuprinși de flăcări... Acei oameni se făceau dintr-odată negri, carbonizându-se, apoi se dezintegrau în fața ta.

Telefonul său mobil începu să sune.

Superiorul său. Sau poate Cole. Probabil se mai întâmplase ceva. Verifică numele de pe ecran, apoi expresia lui se schimbă brusc. Nu mai părea îngrijorat, ci mai degrabă resemnat.

– John Puller.

– Nu m-ai mai sunat, XO¹.

– Sunt plecat în misiune, răspunse el, iar după o secundă adăugă: Ce mai faceți, domnule general?

Vocea lui John Puller Sr. semăna cu lătratul unui câine mare, cu pieptul lat. Cei din armată obișnuiau să spună că bărbatul putea ucide pe cineva numai cu vocea lui impresionantă și înfricoșătoare, care putea să provoace oricui un atac de cord în doar câteva secunde.

– Nu m-ai mai sunat, XO, repetă el, de parcă nu ar fi auzit răspunsul fiului său.

– Voiam să o fac astăzi, domnule. Ceva probleme?

– Autoritatea mea o să se ducă naibii.

Tatăl lui Puller era un om bătrân. Fiii lui veniseră pe lume când el era destul de vârstnic. Acum avea șaptezeci și cinci de ani și o sănătate din ce în ce mai șubredă.

– Ai să redresezi cumva situația, așa cum faci întotdeauna. Ei sunt niște oameni buni. Vor reacționa pozitiv. Soldații de elită rămân întotdeauna în frunte, domnule general.

Puller renunțase de multă vreme să-l convingă pe tatăl lui să revină cu picioarele pe pământ. Nici măcar nu mai încerca să-i spună că trecuse ceva timp de când nu mai avea vreo autoritate asupra cuiva.

De asemenea, nu-i putea spune că era bătrân și bolnav și că viața lui se scurgea mai repede decât ar fi crezut. Sau poate că bătrânul războinic credea că nu avea să moară niciodată.

– Am nevoie de tine. Vino urgent aici. Trebuie să-i faci să te asculte. Contez pe tine ca întotdeauna, XO.

Puller se înrolase în armată la sfârșitul carierei ilustre a tatălui său. Ei nu serviseră în Armata Terestră în același timp. Dar bătrânul general nu-l scăpase din ochi pe fiul său mai mic, fiind mereu la curent cu realizările acestuia.

¹ Executive Officer – Ofițer Executiv (n.tr.)

Viața agentului nu fusese mai ușoară datorită legăturii cu generalul-locotenent de armată. De fapt, viața lui fusese mult mai grea tocmai din această cauză.

– Mulțumesc pentru încrederea acordată, domnule. Dar, cum v-am mai spus, sunt plecat în misiune.

Făcu o pauză și se uită la ceas. Era în criză de timp. Nu-i plăcea să folosească această metodă, dar trebuia să o facă atunci când era nevoie, așa că spuse:

– L-am văzut pe Bobby cu o zi în urmă. Mi-a spus să-ți transmit salutări.

Convorbirea se întrerupse brusc.

Puller închise telefonul și-l îndesă în suportul de la centură. Rămase pe loc pentru câteva secunde, privindu-și fix bocancii. Trebuia să plece, știa că nu putea să mai întârzie. În schimb, își scoase portofelul din buzunar și trase încet poza pe care o păstra acolo.

Cei trei Puller stăteau unul lângă altul. Toți erau înalți, dar John Jr. era cel mai înalt dintre toți, depășindu-l pe bătrânul său tată cu aproape doi centimetri.

Fața generalului părea sculptată în granit.

Ochii săi fuseseră deseori comparați cu niște gloanțe cu vârful scobit, menite să provoace distrugerii maxime. Avea o bărbie atât de fermă și de proeminentă, încât o puteai folosi în loc de bară pentru tracțiuni. Arăta ca Patton și MacArthur la un loc, doar că era ceva mai mare, mai rău și mai dur decât aceștia. Ca general de armată fusese un mare ticălos, iar oamenii lui îl iubiseră și chiar muriseră pentru el.

Ca tată fusese, de asemenea, un mare ticălos. Dar fiii lui?

Și eu îl iubesc. Și eu mi-aș fi dat viața pentru el, își spuse Puller.

Puller Sr. fusese căpitanul echipei de baschet a Academiei Militare West Point. Echipa nu câștigase campionatul nici măcar o dată pe parcursul celor patru ani în care tatăl său fusese căpitan, dar după fiecare meci de baschet, membrii echipelor adverse plecau acasă plini de vânătași și de zgârieturi. Iar cei care reușeau să învingă echipa West Point aveau, de fapt, senzația că pierduseră.

„Puller v-a tăbăcit fundul“ era o expresie foarte des întâlnită pe atunci.

Pe terenul de baschet. Pe câmpul de luptă. Pentru bătrânul general era, fără îndoială, cam același lucru. El pur și simplu îi bătea pe toți de le mergeau fulgii. Armatele rămâneau fără muniție și carne de tun când era vorba de el.

Puller mai privi un timp fotografia, zăbovind asupra locului din stânga tatălui său. Acolo nu era nimeni, deși ar fi trebuit să fie.

Ar fi trebuit să fie.

Lăsa poza deoparte, își aranjă pistoalele la centură și își trase pe el jacheta cu emblema CID; apoi ieși din cameră și încuie ușa în urma lui.

Trecutul este doar atât.

Trecut.

CAPITOLUL 24

Puller tocmai se îndrepta spre mașină, pregătit de drum, când văzu lumină la recepția motelului. Fiind curios din fire, hotărî să verifice despre ce era vorba, așa că puse mâna pe clanță și deschise ușa.

Bătrâna doamnă stătea pe un scaun în fața teighelei de la recepție, ținându-se cu mâna dreaptă de piept. Femeia era foarte speriată.

Respira cu dificultate și devenea din ce în ce mai roșie în obraji, deși pielea ei era în rest pământie.

Puller închise ușa și se apropie de bătrână. Buzele ei și pielea din jurul nasului nu erau vineții. Deci nu erau semne de cianoză.

Încă.

Puller își scoase repede telefonul din buzunar și formă 911, fără să se mai uite la tastatură.

– De când sunteți în starea asta? o întreabă el.

– De vreo zece minute, îngăimă ea.

Agentul îngenunche lângă ea.

– S-a mai întâmplat și înainte?

– Da, dar nu chiar atât de rău. Când s-a întâmplat a patra oară, am ajuns la spital.

– Aveți probleme grave cu inima?

– Destul de grave, cred. Mă mir că am rezistat până acum.

Femeia gemu, apăsându-și mai tare mâna pe piept.

– Simțiți o greutate mare în piept?

Ea încuviință cu un semn din cap.

– Aveți dureri ascuțite în brațe?

Bătrâna clătină din cap. Lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji.

Senzația de elefant pe piept era un semn clar al infarctului de miocard. Următorul semn distinctiv era durerea ascuțită de-a lungul brațului stâng. Durerea nu apărea însă întotdeauna și nu neapărat în brațul stâng, în special la femei, dar Puller nu avea de gând să aștepte ca aceasta să se producă.

Dispecerul preluă apelul. Puller descrise situația rapid, în propoziții scurte, prezentând toate detaliile cazului, apoi închise telefonul.

– Vin încoace.

– Mi-e frică, spuse femeia cu o voce stinsă.

– Știu. O să vă reveniți, sunt sigur de asta.

Apoi îi luă pulsul. Abia îl mai simțea. Nu era de mirare. Problemele cardiace însemnau circulație proastă, iar asta echivala cu un puls foarte slab. Un atac cerebral era posibil, de asemenea, la o persoană de vârsta femeii. Venele de pe gâtul ei erau umflate. Un alt semn rău. Exista riscul de coagulare defectuoasă a sângelui sau de formare a vreunui cheag.

– Nu mai faceți efort. Negați sau aprobați din cap ca să-mi răspundeți. Aveți senzație de greutate?

Femeia încuviință.

– Vă sufocați?

Femeia încuviință din nou.

– Luați medicamente pentru inimă? Întrebă Puller.

Femeia aprobă cu un semn scurt din cap. El văzu broboanele mari de transpirație rece care se iviseră pe fruntea ei, ca un colier de perle transparente.

– Am și niște pilule de nitroglicerină, dar nu am mai ajuns la ele, reuși să articuleze bătrâna.

– Ce spuneți de niște aspirină?

– E în același loc.

– Spuneți-mi exact unde.

– Pe noptiera din dormitor.

Femeia îndreptă un deget tremurător spre stânga.

Puller se întoarse în zece secunde, ținând în mână sticlutele cu medicamente.

O ajută să ia o aspirină cu puțină apă. Dacă se formase vreun cheag de sânge, aspirina era bună pentru a preveni tromboza

venoasă și se absorbea rapid la nivelul tubului digestiv. În plus, nu avea efecte negative asupra tensiunii arteriale.

Problema cu nitroglicerina era că aceasta doar ameliora simptomele, fără a putea vindeca boala coronariană latentă. Nitroglicerina i-ar fi calmat durerea din piept, dar dacă tensiunea arterială a femeii era deja prea mică, medicamentul nu ar fi reușit decât să-i agraveze starea, pentru că ar fi determinat o scădere și mai mare a tensiunii. Acesta era efectul pilulelor.

Problemele cardiace s-ar fi agravat, provocând colapsul unor organe interne.

Nu putea risca atât de mult. Trebuia să se asigure.

– Aveți vreun aparat de tensiune la îndemână?

Femeia încuviință, făcându-i semn către un raft din spatele teșghelei de la recepție. Găsi un tensiometru cu manșetă, baterii și afișaj digital. Puller îl luă repede și îl montă pe antebrațul drept al femeii, apoi îl deschise și umflă manșeta. Citi rezultatul – nu era bun. Tensiunea era deja foarte scăzută. Nitroglicerina ar fi putut să o ucidă.

O cercetă cu privirea. Nu existau semne că ar fi reținut fluide, nu avea picioarele umflate și nici probleme vasculare.

– Obișnuiți să consumați vreun diuretic?

Bătrâna clătină din cap.

– Revin în zece secunde, îi zise el.

Alergă până la mașina lui, deschise portbagajul, își luă trusa de prim ajutor și fugi înapoi, picioarele sale lungi reușind să parcurgă distanța în cel mai scurt timp.

Când intră din nou în încăpere, femeia arăta și mai rău.

Dacă inima bătrânei ar fi cedat atunci, paramedicii aveau să declare decesul în loc să o salveze.

Puller deschise kitul și își pregăti echipamentul.

În tot acest timp o ținu pe bătrână de vorbă, încercând să o facă să-și păstreze calmul. Urechile lui erau ciulite, în așteptarea sirenelor ambulanței. Era obișnuit să acorde primul ajutor – făcuse acest lucru chiar și în mijlocul pustiului, ajutându-și camarazii aflați în suferință, care arătau ca niște bucăți de carne însângărată. Pe unii reușise să-i salveze, pe alții îi pierduse.

Dar de această dată nu avea de gând să piardă lupta cu moartea.

Șterse brațul femeii cu alcool, găsi o venă bună și introduse acul în profunzime, fixându-l pe antebraț cu o bucată de leucoplast alb.

Apoi atașă celălalt capăt al tubului perfuzorului la flaconul de soluție salină pentru administrare intravenoasă pe care îl scosese din kitul său.

Fluidele aveau rolul de a ridica tensiunea. Era aceeași metodă pe care medicii o folosiseră pentru a-l salva pe Reagan după ce fusese împușcat.

Era un flacon de un litru cu picurător gravitațional, iar linia de perfuzie avea un diametru interior de un milimetru. Ridică flaconul deasupra capului femeii și deschise la maximum robinetul picurătorului.

Flaconul avea să se golească în douăzeci de minute.

Femeia avea în total vreo cinci litri de sânge. Un litru de soluție salină avea să o hidrateze, îmbunătățind cu peste 20 la sută hidratarea intravenoasă.

Când flaconul se goli pe jumătate, Puller îi luă din nou tensiunea. Citi numerele de pe ecran. Ambele erau peste nivelul critic.

Nu putea ști încă dacă bătrâna era sau nu în afara pericolului, dar nu avea prea multe opțiuni. Mâna ei apăsă tot mai tare pieptul, iar gemetele i se înțețiseră.

– Gura mare, zise Puller.

Bătrâna deschise gura, iar el îi strecură sub limbă o tabletă de nitroglicerină.

Pilula își făcu efectul în câteva secunde.

Un minut mai târziu femeia își reveni, iar respirația ei deveni regulată. Mâna pe care o ținuse pe piept îi căzu moale pe lângă corp. Criza cardiacă provoca spasme la nivelul arterelor coronare. Nitroglicerina calmase rapid aceste spasme.

Situația era ceva mai roz acum și pericolul fusese îndepărtat, cel puțin până la sosirea ambulanței.

– Respirați adânc. Ușurel. Paramedicii trebuie să apară dintr-un moment în altul. Aspirina, nitroglicerina și fluidele și-au făcut efectul. Starea dumneavoastră s-a ameliorat. Arătați mai bine și sunt sigur că o să vă reveniți. Încă nu v-a venit vremea.

Puller apăsă din nou butonul aparatului de tensiune. Citi numerele de pe ecran – valorile crescuseră. Tensiunea era mai bună.

Culoarea revenise în obrajii femeii. Era un mic miracol în mijlocul aceluia ținut minier.

– Spitalul e foarte departe, spuse bătrâna cu voce stinsă. Ar fi trebuit să mă mut mai aproape.

Puller zâmbi.

– Toți avem regretele noastre.

Femeia schiță un zâmbet palid și-l apucă de mână. Puller înțelese că femeia voia să-i strângă mâna, așa că nu și-o retrase.

Degetele ei erau subțiri și slăbite. Abia dacă simți strânsoarea ei, precum o adiere de vânt.

Trăsăturile îi erau destinate acum. Zâmbetul său – în ciuda dinților galbeni, strâmbi și înnegriți sau lipsind cu desăvârșire pe alocuri – era luminos.

Puller se declară mulțumit văzând-o că zâmbește.

– Ești un om tare bun, îi spuse ea.

– Vreți să mă ocup de ceva în lipsa dumneavoastră? Vreți să sun pe cineva?

Ea clătină încet din cap.

– Nu am pe nimeni aici. Eu sunt singura care a mai rămas în acest loc.

Privind-o de aproape, Puller observă cataracta avansată a femeii. Ochii ei erau acoperiți aproape în întregime de albeață. Era o minune că-l mai putea vedea.

– În regulă. Repirați adânc, de mai mult ori. Aud sirena. Ei știu că ați avut o criză cardiacă. Vor veni pregătiți.

– Îți mulțumesc, tinere.

– Cum vă numiți? Annie, așa cum scrie pe firma de la intrare?

Ea îi atinse obrazul, mulțumindu-i din nou printr-un zâmbet slab. Colțurile buzelor ei se ridicau din cauza durerii la fiecare bătaie a inimii ei șubrede.

– Numele meu este Louisa. Nici nu știu cine a fost Annie. Așa se numea motelul atunci când l-am cumpărat, iar eu nu am avut destui bani ca să-i schimb numele.

– Îți plac florile, Louisa? O să îți trimit un buchet la spital, îi zise el, susținându-i privirea.

Trebuia să fie calmă, să respire natural și să nu se mai gândească la faptul că inima ei se putea opri în orice clipă pentru totdeauna.

– Fetelor le place să primească flori, răspunse ea cu vocea slăbită.

Puller auzi motorul unei mașini care se opri în fața motelului, apoi zgomot de pași pe prundiș. Niște portiere trântite și oameni care se apropiau în fugă de ușă. Paramedicii se mișcau repede. Erau eficienți și foarte bine pregătiți.

El îi informă în câteva cuvinte despre aspirină, nitroglicerină, perfuzie și valorile tensiunii arteriale.

Le descrise simptomele femeii, pentru că ea nu mai avea putere să vorbească.

Calmi și calculați, paramedicii îi adresară întrebări despre lucrurile pe care trebuiau să le știe. Între timp se ocupară de bătrână. Îi puseră o mască de oxigen și o perfuzie nouă. În doar câteva minute, fața ei căpătase o culoare și mai sănătoasă.

Unul dintre paramedici îl întrebă:

– Sunteți doctor? Ați făcut exact ce trebuia.

– Nu, nu sunt doctor. Sunt doar un soldat care știe câteva trucuri utile. Vă rog să aveți grijă de ea. O cheamă Louisa. Suntem prieteni buni.

Bărbatul mai scund ridică privirea către mătăhălosul ranger din fața lui și-l asigură:

– Hei, amice, orice prieten al dumitale e și prietenul meu.

În drum spre ambulanță, Louisa îi făcu lui Puller semn cu mâna. El o urmă. Femeia își scoase masca de oxigen și îi spuse:

– Am o pisică. Ai putea să...

Puller încuviință din cap.

– Și eu am una acasă. Nicio problemă.

– Mai spune-mi o dată numele tău, scumpule.

– Puller.

– Ești un om bun, Puller, îi spuse din nou femeia.

Ușile ambulanței se închiseră cu zgomot, iar vehiculul se îndepărtă în grabă cu sirena pornită, în vreme ce întunericul nopții se spulbera făcând loc zorilor.

Un om bun.

Trebuia să găsească o florărie.

Începu să caute pisica. O găsi în încăperea în care locuia femeia. Ușa acesteia se afla exact în spatele tejghelei de la recepție. Motanul era sub pat, adormit. „Casa“ bătrânei avea doar două camere și o baie de patru metri pătrați. Cabina de duș era atât de mică, încât Puller nici măcar nu încăpea în ea.

Peste tot zăceau împrăștiate o mulțime de lucruri.

Oamenii ajunși la o vârstă înaintată obișnuiau să colecționeze tot felul de lucruri inutile.

Era ca și cum ar fi încercat să oprească timpul în loc, păstrând la îndemână tot ceea ce le fusese util pe vremuri.

Să-i oprești din drumul spre moarte. De parcă vreunul dintre noi ar putea să facă asta.

Patru dintre oamenii săi muriseră în ambuscada aceea.

El îi salvase pe ceilalți patru. Căpătase un teanc de medalii pentru că făcuse ceea ce ar fi făcut și ceilalți pentru el. El se întorsese acasă. La fel și alți patru dintre cei opt camarazi ai săi.

În sicrie lucioase acoperite cu drapelul american.

Avuseseră parte de o călătorie gratuită până la Baza Forțelor Aeriene din Dover. Apoi fuseseră îngropați la doi metri sub pământ, în cimitirul Arlington. O piatră funerară albă indica locul în care se aflau ei acum, printre alte mii de pietre albe.

O tâmpenie, își spuse Puller. Totul pentru armată.

Motanul era bătrân și obez. Nu părea prea afectat de problemele de sănătate ale stăpânei sale. Puller îi umplu bolurile cu mâncare și apă, verifică dacă tăvița cu nisip era curată, apoi căută cheia de la recepție și încuie ușa după el.

Se îndreptă spre mașină. Voia să ajungă cât mai repede la restaurant, pentru micul dejun. I se făcuse brusc foame. Iar în acel moment, mâncarea era singurul lucru care putea să-l mulțumească.

CAPITOLUL 25

Își parcă mașina pe stradă, exact în fața restaurantului. Refugiul era deschis și pe jumătate plin, deși era încă destul de devreme.

Oamenii de prin partea locului se trezeau și luau micul dejun dis-de-dimineată. Puller alege o masă dintr-un colț și se așază pe scaun cu spatele la perete.

Nu se așază niciodată la barul din mijlocul localului dacă acesta nu avea o oglindă, astfel încât să poată urmări permanent ce se întâmplă în spatele lui.

Refugiul nu avea o astfel de oglindă în spatele tejghelei. Prin urmare, masa la care se așezase era cea mai bună opțiune. Din poziția aceea își putea supraveghea și mașina parcată pe stradă.

Comandă același mic dejun pe care-l comandase la cină cu o seară în urmă. Odată ce găseai ceva bun, nu avea rost să încerci altceva.

Începu să privească în jur. Majoritatea clienților din local erau bărbați. Unii erau îmbrăcați în haine de lucru, alții probabil că-și terminaseră schimbul și veniseră direct la restaurant pentru micul dejun. Nu era nicio persoană în costum la ora aceea. Numai muncitori de rând, ca și el de altfel. Aruncă o privire la ceasul de pe perete.

Zero-cinci-treizeci.

Sorbi din cafea. Avea la dispoziție douăzeci de minute pentru micul dejun. Patruzeci de minute până la locul crimei. Zero-șase-treizeci. Așa cum îi spusese lui Cole.

Mai luă câteva înghițituri de cafea. Era bună, fierbinte și mare. Cuprinse cana cu mâna și simți fierbințeala intrându-i în piele.

Termometrul de afară ajunsese deja la 27 de grade Celsius. Căldura era sufocantă. Simțise primul val de sudoare atunci când alergase prima dată la mașină pentru kitul de prim ajutor.

Când afară este cald, se recomandă să bei ceva fierbinte. Asta face corpul să se răcorească. Iar când este frig, trebuie să procedezi invers. Lucruri simple, demonstrate științific.

Dar, indiferent de temperatura de afară, lui Puller îi plăcea cafeaua. Era un lucru cu care se obișnuise în armată. Știa foarte bine ce însemna pentru el cafeaua de dimineață – câteva minute de normalitate într-o lume anormală, în care oamenii încercau mereu să se omoare unii pe alții.

– Dumneata ești John Puller?

Privi în stânga lui. Un bărbat la vreo șaizeci de ani se opri la masa lui. Avea cam un metru șaptezeci și cinci înălțime și era gras, cu fața arsă de soare.

De sub pălărie, câteva șuvițe de păr cărunt îi atârnavă pe lângă urechi. Bărbatul purta o uniformă de poliție. Puller citi numele de pe insigna prinsă în piept – *Lindemann*. Bunul șerif al acelui cătun drăguț.

– Eu sunt. Îmi pare bine să vă cunosc, șerif Lindemann. Vă rog, luați loc.

Șeriful se așeză pe cealaltă parte a mesei, în fața lui Puller. Își scoase pălăria cu borul lat și o așeză pe masă. Își trecu degetele prin părul rar, care i se lipise de cap într-un mod ciudat din cauza pălăriei. Șeriful mirosea a Old Spice, cafea și nicotină.

Puller începea să creadă că toți oamenii din Drake erau fumători.

– Nu vreau să te rețin prea mult. Îmi dau seama cât ești de ocupat, îi spuse Lindemann.

– Îmi închipui că și dumneavoastră sunteți ocupat, domnule.

– Nu e nevoie să mi te adresezi cu „domnule”. Spune-mi pe nume, Pat. Eu cum să-ți spun?

– Puller ar fi cel mai nimerit.

– Cole mi-a spus că ești al naibii de bun în ceea ce faci. Am încredere deplină în ea. Unii spun că o fată nu ar trebui să poarte uniformă și pistol, dar eu consider că femeia asta valorează mai mult decât orice bărbat din departament.

– Și eu sunt de aceeași părere până acum. Vrei niște cafea?

– E o ofertă tentantă, dar trebuie să te refuz. Ei bine, de fapt rinichiile mei trebuie să te refuze după cele trei căni de cafea pe care le-am băut deja în dimineața asta. Și prostata mea, de asemenea. Doctorul spune că e de mărimea unui grepfrut. Nu ai cum să urinezi prea des într-o mașină de patrulare!

– Înțeleg.

– Avem de-a face cu o situație al naibii de complicată.

– Într-adevăr.

– Nu suntem obișnuiți cu astfel de lucruri prin părțile astea. De zece ani nu am mai avut nicio crimă în zonă.

– Ce s-a întâmplat atunci?

– Un tip, Hubby, a prins-o pe nevastă-sa în pat cu fratele lui.

– Și a ucis-o?

– Nu, a fost invers. Ea l-a împușcat pe Hubby. Apoi l-a împușcat și pe fratele lui când acesta s-a dus după ea ca să-i ceară socoteală pentru moartea lui Hubby. Pe scurt, o afacere destul de încurcată.

Șeriful rămase tăcut câteva clipe și aruncă o privire în jur, apoi întoarse din nou capul spre Puller și continuă:

– Noi nu colaborăm de obicei cu persoane din exterior pentru astfel de probleme.

– Înțeleg foarte bine acest aspect.

– Dar adevărul este că avem nevoie de ajutorul dumitale.

– Mă bucur să vă pot fi de folos.

– O să lucrezi în continuare cu Sam.

– Așa voi face.

– Vreau doar să mă ții la curent. E vorba de întrebările incomode ale presei.

Șeriful rosti aceste cuvinte cu un dispreț profund.

– Forțele Terestre se vor ocupa de această problemă. Am să-ți dau numărul unei persoane pe care o poți contacta, îl liniști agentul.

– Ar fi perfect.

Puller scoase o carte de vizită din buzunar și scrise pe verso un nume și un număr de telefon, apoi o lăsă pe masă în fața șerifului.

Omul legii luă repede cartea de vizită și o îndesă în buzunarul cămășii fără să se uite la ea.

– Ar fi timpul să o iau din loc, zise Lindemann. Dumneata rămâi să-ți termini micul dejun.

– Așa am să fac.

Șeriful își ridică pălăria de pe masă și ieși încet din local.

Puller îl urmări cu privirea până la ieșire și, în acel moment, un bărbat aflat la două mese distanță îi atrase în mod deosebit atenția.

Bărbatul purta o șapcă pe care scria mare: „Serviciile Poștale S.U.A.“

CAPITOLUL 26

Puller îl privi cu atenție. Bărbatul mânca fără grabă și părea îngândurat. Sorbea din cafea la fel de încet. Lua câte o înghițitură, apoi punea cana pe masă. După zece secunde mai lua o înghițitură, apoi lăsa din nou cana pe masă. În cele din urmă sosi și comanda lui Puller. Agentul începu să mănânce, mai rapid decât intenționase. Carbohidrații și proteinele îi ridicară nivelul energetic.

Lăsa pe masă niște bani, fără să mai aștepte nota de plată – știa prețul consumației sale din seara anterioară.

Se ridică și luă de pe masă ultima cană de cafea, apoi trecu printre mese ignorând privirile curioase ale celor din jur și se opri la masa poștașului.

Bărbatul ridică privirea.

– Sunteți Howard Reed? îl întreabă Puller.

Bărbatul slăbănog cu fața pământie încuviință cu un semn din cap.

– Aș vrea să stăm puțin de vorbă.

Reed nu spuse nimic.

Puller își scoase portvizitul, îi arată bărbatului insigna și legitimația, apoi se așeză la masa acestuia fără să mai aștepte vreun răspuns.

– Sunt de la CID, Forțele Terestre. Investigăm mai multe crime. E vorba despre cadavrele pe care le-ați descoperit în cursul zilei de luni, începu el.

Reed se cutremură și își îndesă șapca mai tare pe cap.

Puller îl cercetă cu privirea. Bărbatul era sfrijit – părea chiar bolnav.

Probabil că avea probleme serioase cu organele interne și, din cauza asta, arăta cu zece ani mai vârstnic decât era, își spuse agentul. Omul avea pielea arsă de soare și umerii căzuți. Limbajul corpului său exprima resemnare. Părea un învins. În viața de toate zilele. În orice.

– Pot să vă pun câteva întrebări, domnule Reed?

Prudent, bărbatul mai luă o înghițitură de cafea și puse apoi cana pe masă. Puller se întreabă dacă nu cumva acesta suferea de tulburare obsesiv-compulsivă.

– Bine, zise în cele din urmă Reed.

Acesta fu primul său cuvânt. Vocea lui era răgușită și stinsă în același timp, de parcă nu obișnuia să o folosească prea des.

– Ați putea să-mi povestiți în amănunțime tot ce ați făcut în ziua aceea, din momentul în care ați oprit mașina pe strada din fața casei? Ce ați văzut? Ce ați auzit? Poate că v-a atras atenția ceva deosebit, ceva ce nu ați auzit sau nu ați văzut în acea zi. Înțelegeți ce vreau să spun?

Reed luă șervețelul de hârtie de lângă farfuria goală din fața lui și se șterse la gură.

Îi povesti lui Puller tot ce făcuse, pas cu pas. Agentul era impresionat de memoria și de meticulozitatea bărbatului.

Probabil că devenise atât de scrupulos tocmai datorită meseriei sale. Să împarți zilnic corespondența aceluiași oameni – parcurgând același drum, urmând aceleași proceduri, văzând aceleași lucruri de fiecare dată – era un lucru destul de dificil. Ai fi observat imediat ceva neobișnuit în rutina zilnică.

– I-ați văzut vreodată, înainte de crimă, pe cei din familia Reynolds? îl întreabă Puller.

– Pe cine?

– Cei uciși erau membrii familiei Reynolds.

– Aha, făcu bărbatul.

Rămase apoi pe gânduri, timp în care mai luă o înghițitură de cafea.

Puller observă verigheta de pe degetul noduros al bărbatului. Era căsătorit, dar își lua micul dejun la restaurant, la ora cinci și

jumătate dimineața? Poate că din această cauză avea omul expresia aceea neajutorată.

– Am văzut o fată când am trecut într-o zi pe acolo ca să livrez corespondența. Era în curtea din fața casei. Nu l-am văzut niciodată pe bărbat. Poate că am zărit-o în trecere și pe femeie, în mașina ei.

– Îi cunoșteți pe soții Halverson?

– Cei care locuiau acolo?

– Da.

Reed clătină încet din cap.

– Nu i-am văzut în viața mea. Nici nu aș fi bătut la ușă în ziua aceea, dar aveam nevoie de o semnătură pentru pachetul pe care trebuia să-l livrez. Un colet cu confirmare de primire trebuie predat numai după semnarea recipisei. Și ei au fost uciși?

– Nu. Ei nu erau acolo în ziua aceea. Puller tăcu, iar după câteva secunde îl întrebă pe poștaş: Ce s-a întâmplat cu pachetul?

– Pachetul?

Reed rămase cu ceașca în aer, în apropiere de buze.

– Da, cel pentru care trebuia semnată recipisa.

Reed lăsă cana pe masă și își atinse cu un deget buzele crăpate și uscate.

– Am intrat cu el în casă.

Se cutremură și puse mâinile pe tăblia laminată a mesei.

– Apoi am văzut...

– Înțeleg. Știu ce ați văzut. Dar încercați să vă concentrați puțin. Este foarte important. Aveați deci pachetul în mână atunci când ați intrat. Apoi v-ați întors și ați ieșit în fugă din casă. Ați trântit ușa, care s-a izbit de balustrada verandei, iar sticla s-a spart.

Puller aflase toate aceste detalii de la Cole.

Reed părea alarmat.

– Va trebui să plătesc pentru ușa aceea? Nu am vrut să o sparg, dar nu am mai văzut așa ceva în viața mea. Și mă rog la Dumnezeu să nu mai trec vreodată prin asemenea experiență.

– Nu vă faceți griji în privința ușii. Încercați să vă amintiți ce s-a întâmplat cu pachetul. Destinatarul era cumva Halverson?

Reed încuviință cu un semn din cap.

– Da. Îmi amintesc foarte bine. Acesta era numele trecut pe colet.

Puller nu spuse nimic. Îl lăsa pe bărbat să se concentreze. Trebuia să-și amintească ce făcuse cu pachetul din mâna lui. Mintea era un lucru ciudat. Avea nevoie doar de un răgaz pentru a scoate la iveală cele mai neașteptate informații.

Reed făcu ochii mari.

– Dacă-mi amintesc bine, Halverson era doar intermediarul, pentru că pe colet era menționat „În atenția...”.

– În atenția?

– Da, chiar așa, răspunse entuziasmat Reed.

Poștașul își plimbă mâinile pe tăblia mesei până la farfuria goală din fața lui. Nu mai era atât de trist acum. Părea emoționat și implicat. Poate pentru prima dată după mulți ani, își spuse Puller.

– Deci coletul nu era, de fapt, pentru Halverson. A fost doar trimis pe adresa lor. Mai era trecut vreun nume pe el? Reynolds cumva? Ei erau singurii care locuiau acolo.

Reed nu spuse nimic. Privirea lui era îndreptată undeva în sus, în timp ce încerca să-și amintească acest aspect.

Puller îi acordă un răgaz – nu voia să-i întrerupă șirul gândurilor. Luă o înghițitură din ceașca lui de cafea, care nu se răcise încă, apoi aruncă o privire în local.

Cele mai multe capete erau întoarse spre el.

Nu schiță niciun gest când îl zări pe băiatul tatuat. Dickie Strauss stătea la o masă din celălalt capăt al restaurantului, cu fața spre Puller. De această dată era însoțit de un bărbat mult mai voinic. Acesta purta o jachetă cu mâneci lungi, așa că Puller nu putea ști dacă bărbatul avea brațele tatuate la fel ca Dickie.

Cei doi nu-l scăpau din ochi pe Puller, deși încercau să ascundă acest lucru. Era de-a dreptul patetic, își spuse Puller. Probabil că Dickie uitase tot ce învățase în armată.

Își îndreaptă din nou privirea spre Reed. Bărbatul se holba la el, dezolat.

– Nu-mi pot aminti, zise el. Îmi pare rău. Sunt sigur însă că am văzut scris pe colet „În atenția”.

– În regulă, îl liniști Puller. Cum era pachetul? Mare, mic?

– Cât o coală de hârtie.

– Bine. Nu vă aduceți aminte cine l-a trimis? Sau din ce localitate era expeditorul?

– Nu am reținut, dar aş putea să aflu.

Puller îi puse în faţă cartea lui de vizită.

– Toate informațiile referitoare la coduri poștale sau e-mailuri trebuie să ajungă la mine. Acum încercați să vă amintiți ce s-a întâmplat cu pachetul. Ați ieșit în fugă din casă și ați deschis brusc ușa.

Reed își ridică privirea din farfuria goală aflată în fața lui. Pentru o clipă, Puller crezu că bărbatul avea să vomite tot ce mâncase la micul dejun.

– Eu... probabil că l-am scăpat din mână.

– În casă? Afară? Sunteți sigur că nu a ajuns înapoi în camioneta poștală?

– Nu, nu e în mașină. Tăcu preț de câteva secunde, apoi spuse: Da, probabil că a rămas în casă. Acolo trebuie să fie. L-am scăpat în interior. Când am fugit afară, nu-l mai aveam în mână. Acum îmi amintesc. Limpede ca lumina zilei.

– În regulă. Sunt sigur că o să apară până la urmă. Mai puteți să-mi dați vreo informație?

– Nu știu. Vreau să spun că nu am mai fost implicat în așa ceva. Nici nu mai știu ce e important și ce nu.

– Știți casa de peste drum? Față în față cu locuința victimelor. Nu ați observat nimic suspect în zonă?

– Casa lui Treadwell?

– Exact. Treadwell locuia împreună cu Molly Bitner. Îi cunoașteți?

După cum reieșea din raportul pe care i-l arătase Cole, Reed declarase că nu cunoștea pe nimeni în acel cartier, dar Puller prefera să audă cu urechile lui ce avea de spus bărbatul.

Reed clătină ferm din cap.

– Nu... Am reținut doar numele, pentru că sunt factor poștal. Treadwell primește des reviste cu motociclete. Are un Harley. E parcat afară, în fața casei.

Puller începu să se foiască pe scaun. Nu știa dacă Reed auzise de moartea lui Treadwell și Bitner.

– Nimic altceva?

– Doar lucrurile obișnuite. Nimic ieșit din comun. Eu doar li-vrez corespondența și verific adresele. Nu fac mai mult de obicei.

– În regulă, domnule Reed. Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Atinse cartea de vizită pe care o lăsase în fața bărbatului și îi spuse: Când veți afla cine a trimis pachetul acela, vă rog să mă contactați.

Puller se ridică. Reed își îndreptă privirea spre el și spuse:

– Sunt al naibii de mulți ticăloși pe pământul ăsta.

– Da, domnule, așa este.

– Știu acest lucru sau, mai bine spus, sunt sigur de asta.

Puller își coborî privirea spre Reed, așteptând.

– Da, da, sunt sigur de asta, repetă bărbatul, apoi tăcu preț de câteva secunde, deși buzele i se mișcau în continuare. M-am căsătorit cu un astfel de specimen, adăugă el.

Puller ieși din restaurant, iar Dickie Strauss și prietenul său mă-tăhălos îl urmară.

Agentul era sigur că aveau să o facă.

CAPITOLUL 27

Puller verifică dacă avea cheile mașinii în buzunar, se rezemă de portiera Malibu-ului său și îi așteaptă pe cei doi.

Dickie și prietenul său se opriă la vreo doi metri de el.

– Vă pot fi de folos? îi întrebă Puller.

– Nu a fost vorba de BCD. Și nici de DD, începu Dickie.

– Îmi pare bine să aflu asta. Dar, dacă minți, pot afla în doar câteva secunde. E de ajuns să apăs câteva taste de pe telefon ca să primesc informații despre dosarul tău de la arhiva armatei. Deci, ce s-a întâmplat de fapt?

– O schimbare de planuri.

– De ce?

Dickie îi aruncă o privire prietenului său, care nu-l scăpa din ochi pe Puller.

– E ceva personal. Oricum, nu a fost nimic grav.

Prietenul său adăugă:

– Și nu e treaba ta, în primul rând.

– Atunci, cum vă pot fi de folos? întrebă din nou Puller.

– Am auzit că Eric Treadwell a fost ucis.

– Îl cunoșteai?

– Da.

Privirea lui Puller se îndreaptă spre brațul tatuat al tânărului. Îi făcu semn spre tatuaj, întrebându-l:

– Unde ți-ai făcut tatuajul acela?

– Aici, în oraș.

– Treadwell avea unul identic.

– Nu era identic. Doar ceva mai diferit. L-am folosit pe al lui ca model.

- De ce?
- De ce nu?
- Acesta nu e tocmai un răspuns.

Matahala făcu un pas în față. Era cu doi centimetri și jumătate mai înalt decât Puller și avea vreo douăzeci și trei de kilograme în plus față de acesta. Arăta ca un fost înaintaș din Divizia I care completează linia defensivă – nu îndeajuns de bun pentru a juca la profesioniști, dar potrivit pentru a obține o bursă pe durata celor patru ani de colegiu.

- E răspunsul *lui*, îi spuse printre dinți matahala.

Puller îl fixă cu privirea.

- Și tu cine ești? îl întrebă el pe bărbat.

– Frank.

- În regulă, Frank. Credeam că este o discuție între mine și Dickie.

– Ei bine, poate că ai înțeles greșit. Ar trebui să te mai gândești.

- Nu văd de ce aș face asta.

Frank scoase mâna din buzunar și își expuse pumnii în fața lui Puller. Chiar dacă uriașul încerca să ascundă ceea ce ținea în palmă, agentul observă obiectul din mâna acestuia.

- Am doi amici pe cîste la purtător, cu care o să-ți fac imediat cunoștință, zise Frank, ridicând spre Puller pumnii lui mari și noduroși.

– Nu cred că vrei asta, Frank, nu cred că e cazul, îi spuse Puller cu glas domol, în timp ce-și îndrepta umerii.

Scoase mâinile din buzunare și rămase drept în fața matahalei. Spre deosebire de Frank, Puller nu ținea nimic în palmă – pentru că nu avea nevoie.

- Știi că ești înarmat. Am văzut când eram în restaurant, îi zise Frank.

- Nu voi avea nevoie de armă.

– Am cu vreo optsprezece kilograme mai mult decât tine.

- Aș spune chiar douăzeci și trei.

– În regulă. Deci înțelegi la ce mă refer.

Dickie interveni agitat:

- Hei, băieți, potoliți-vă. Îl opri pe Frank cu un gest, încercând să-l calmeze: Omule, nu are rost să insiști. Nu merită.

Puller adăugă:

– Prietenul tău are dreptate, Frank. Nu vreau să te rănesc. Dar, dacă ceea ce văd în limbajul corpului tău se transformă în gesturi violente, vei avea de suferit. Cât de grav – asta nu mai știu.

Frank pufni disprețuitor și afișă un rânjet încrezător.

– Tu crezi că dacă faci parte din Forțele Terestre ești mai tare decât toți?

– Nu cred așa ceva. Dar știi sigur că sunt mai tare decât tine.

Mâna dreaptă a lui Frank țâșni spre fața lui Puller, dar agentul făcuse deja un salt. Îl izbi pe uriaș în plin, cu capul în nas. Țeasta lui Puller era, desigur, mult mai dură decât nasul celuiilalt.

Colosul de o sută treizeci de kilograme pe nume Frank făcu năucit un pas în spate.

Fața lui era plină de sânge. Puller îl apucă de brațul stâng și i-l întoarse la spate, răsucindu-l iute, până în punctul de a i-l rupe. Strecură apoi un picior pe sub piciorul stâng al lui Frank și uriașul ajunsese direct pe asfalt.

Puller îngenunche înainte ca bărbatul să se prăbușească, reușind să-i susțină capul cu mâna rămasă liberă astfel încât să amortizeze impactul cu solul.

Scoase din mâna lui Frank fișicul de monede, le lăsă pe asfalt, apoi se ridică și privi în jos către adversarul său.

Frank se ținea cu mâna de nasul rupt și încerca să-și șteargă sângele care-i curgea din rană direct în ochi. Când încercă să se ridice, Puller își puse piciorul pe pieptul uriașului și îl împinse înapoi pe asfalt.

– Stai liniștit, nu te ridica, îl sfătui el, apoi se întoarse către Dickie și-i spuse: Intră în restaurant și adu-mi repede o pungă cu gheață. Acum.

Când îl văzu pe Dickie privindu-l tâmp, de parcă nu ar fi înțeles ce-i spusese, Puller îi dădu un ghiont.

– Acum, Dickie, sau te expediez direct prin vitrina din față ca să ajungi mai repede.

Dickie plecă în grabă.

– Nu trebuia să faci asta, ticălosule, îi spuse Frank cu reproș, aco-perindu-și nasul cu mâinile pline de sânge.

– Iar tu nu trebuia să mă ameninți cu pumnii și cu fișicul de monede.

– Cred că mi-ai rupt nasul.

– *Chiar* ți l-am rupt, recunosc. Dar a mai fost rupt și înainte. E deplasat spre stânga, iar umflătura e la mijloc. Probabil că ai încasat câteva lovituri în față în timpul unei partide. Mă îndoiesc că a fost aranjat corespunzător după aceea. În plus, am impresia că ai și o deviație de sept. Când ți-l vor pune la loc de data asta, vor putea face lucrurile așa cum trebuie.

Dickie ieși din restaurant, ținând în mână niște cuburi de gheață înfășurate într-un prosop mic. Puller privi spre intrare și văzu că toți oamenii din local îi urmăreau din spatele ferestrelor. Dickie îi întinse gheața lui Puller.

– Eu nu am nevoie de ea, Dickie. Dă-i-o prietenului tău.

Frank luă repede gheața și o lipi de nasul său.

– Ce naiba se petrece aici?

Puller se întoarse. Sam Cole tocmai trecea pe acolo în mașina de patrulare a poliției. Geamul portierei era deschis. De această dată, femeia era îmbrăcată în uniformă.

Parcă mașina lângă trotuar și coborî. Puller observă că centura ei nu scârțâia deloc.

Polițista îl văzu pe bărbatul întins pe asfalt, apoi remarcă mone-dele împrăștiate lângă mâna acestuia. Se uită mai întâi la Dickie, apoi la Puller.

– Vreți să-mi explicați ce se petrece aici? Tu l-ai atacat pe el sau el pe tine?

Puller îi aruncă o privire lui Dickie, apoi se uită spre Frank. Nici-unul dintre ei nu părea dispus să vorbească. Puller fu cel care salvă situația în cele din urmă:

– El a alunecat și și-a rupt nasul. Prietenul lui i-a adus niște gheață.

Cole ridică sprâncenele contrariată și îl privi pe Dickie. Acesta murmură:

– Așa este.

Cole îl privi apoi pe Frank.

– Și tu susții același lucru?

Frank se ridică într-un cot.

– Da, doamnă.

– Și ce-i cu monedele astea? Vrei să spui că ți-au căzut din buzunar?

– Din buzunarul de la piept, interveni Puller. Când s-a prăbușit, l-am auzit spunând că trebuie să-și ducă rufe la spălat. De aceea poartă la el atâtea monede.

Cole îi întinse mâna uriașului și-l ajută să se ridice.

– Ar fi bine să consulți un doctor cât mai repede.

– Da, doamnă.

Apoi Dickie și Frank se îndepărtară în grabă.

– Ești gata să mergem? o întrebă Puller.

– Sunt gata să ascult ce s-a întâmplat aici în realitate.

– Susții deci că am mințit?

– Tipul acela nu a alunecat. Arată de parcă ar fi fost lovit de un camion. Și probabil că fișicul de monede era în mâna lui când a vrut să te lovească.

– Poți să faci câte speculații vrei și să emiți tot felul de ipoteze.

– Ei bine, am și o dovadă sigură în sensul acesta.

Femeia întinse mâna și îl bătu ușurel pe frunte.

– Ești murdar de sânge chiar aici. Nu văd nicio tăietură, deci sângele este probabil al lui. Asta înseamnă că te-a amenințat și tu l-ai lovit cu capul. Aș vrea să știu de ce.

– O neînțelegere, atâta tot, zise Puller, folosindu-și mâneca hainei pentru a-și șterge sângele de pe frunte.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu spațiul intim al fiecăruia.

– Începi să mă enervezi.

– Nu e nimic important, Cole. Cred că înțelegi: în orașele mici, intrușii sunt priviți cu ostilitate de localnici. Dacă se va dovedi că e mai mult de atât, tu vei fi prima care va afla.

Cole nu părea prea convinsă de spusele lui, dar nu zise nimic.

– Credeam că trebuie să ne vedem la scena crimei, spuse Puller.

– M-am trezit devreme și mi-am închipuit că trebuie să fii aici, răspunse Cole.

– Am stat de vorbă cu șeful tău.

– Șeriful Lindemann?

– A venit la restaurant. I-am dat un număr de contact ca să scape de problemele cu presa.

– Mulțumesc.

- Are o părere foarte bună despre tine.
- Și eu am o părere bună despre el. El este cel care mi-a oferit această șansă.
- Spuneai că ai lucrat la Poliția Statală înainte să vii aici.
- A fost ideea lui. El mi-a spus că acest lucru ar da bine în CV-ul meu și nimeni nu m-ar putea opri după aceea să port o insignă în Drake.
- Să înțeleg, deci, că nu el a luat decizia de a te angaja.
- A fost hotărârea Comitetului Districtual. Toți membrii acestui comitet sunt bărbați și par desprinși din secolul al nouăsprezecelea. Pentru ei, rolul femeii în societate e bine definit: ea trebuie să fie desculță, gravidă și mai tot timpul la bucătărie.
- Am vorbit și cu poștașul.
- Poștașul? Te referi la Howard Reed?
- Da. E încă în restaurant. Își termină micul dejun. Mi-a spus că a lăsat în casă pachetul pe care trebuia să-l livreze. L-a scăpat pe undeva, mai bine spus. E sigur că pachetul a fost trimis „în atenția” lui Halverson, ceea ce înseamnă că îi era adresat unuia dintre cei patru Reynolds. Ai cumva acest pachet?
- Cole părea nedumerită.
- Nu am găsit așa ceva prin casă.
- Puller îi aruncă o privire pătrunzătoare.
- Nu te-ai întrebat niciodată ce căuta poștașul la ușa lor?
- Mi-a spus că se afla acolo pentru o semnătură sau cam așa ceva. Am presupus doar...
- Vocea i se stinse și obrajii ei se făcură stacojii.
- Am făcut o prostie. Nu ar fi trebuit să fac presupuneri.
- Dar spui că pachetul nu a fost găsit în casă. Reed e aproape sigur că l-a scăpat din mână undeva în interior.
- Poate că acesta a fost motivul pentru care autorii s-au întors la locul crimei în noaptea următoare.
- Da, dar oamenii tăi au verificat casa o zi întreagă. De ce nu au găsit pachetul?
- Atunci să mergem să aflăm răspunsul, Puller. Chiar acum.

CAPITOLUL 28

Două mașini ale poliției locale erau parcate una lângă alta între cele două case. Polițiștii stăteau de vorbă cu geamurile portierelor coborâte când Cole puse frână, oprind mașina lângă bordură. Malibu-ul lui Puller se afla exact în spatele ei.

Cole deschise portiera și ieși din mașină aproape în același moment în care opri motorul. Se apropie de cele două mașini de patrulare identice.

– Voi ați pălăvrăgit toată noaptea sau v-ați făcut meseria? îi întrebă ea furioasă.

Puller se apropie de Cole și rămase în spatele ei. Nu-i mai văzuse pe cei doi polițiști până atunci. Probabil că fuseseră în schimbul de noapte. Bărbații coborâră din mașini și rămaseră în picioare în fața lui Cole, dar limbajul corpului lor îi sugera lui Puller mai degrabă dispreț decât respect față de un ofițer de rang superior.

Această situație ar fi fost rezolvată în armată în câteva minute destul de dureroase, având drept consecință o pedeapsă de o lună aplicată celui care nu respectase legea.

Cole îi întrebă:

– Aveți ceva de raportat?

Amândoi clătinară din cap. Unul dintre ei spuse:

– Nu am văzut și nu am auzit nimic. Am cercetat zona cu regularitate, dar am schimbat de câteva ori intervalele de timp, astfel încât nimeni să nu poată bănui când avea să se efectueze următoarea verificare.

– În regulă. Cole făcu apoi semn spre Puller și zise: El este John Puller, de la CID, Forțele Terestre. Lucrează împreună cu noi la rezolvarea cazului.

Nici acești polițiști nu păreau mai prietenoși decât cei pe care-i văzuse cu o zi înainte. Asta nu-l deranja însă pe Puller. El nu venise acolo ca să-și facă prieteni. Le făcu un semn din cap celor doi, apoi se întoarse din nou spre Cole. Ea era cea care trebuia să dea ordinele, nu el.

– Dacă nu mă înșel, voi doi ați fost luni aici, la scena crimei, le spuse Cole. A observat vreunul dintre voi un pachet pe care poștașul l-ar fi putut scăpa pe undeva prin casă?

Rostind aceste cuvinte, Cole le făcu semn spre casa soților Halverson.

Polițiștii clătină din cap.

– Toate probele găsite la fața locului au intrat în custodia poliției, zise unul dintre ei. Nu am văzut niciun pachet.

Celălalt adăugă:

– Dacă nu se află printre celelalte probe, înseamnă că nu l-am găsit. Dar nu numai noi am intrat în casă. Lan ar trebui să știe dacă a apărut vreun pachet.

Nervoasă, Cole le spuse printre dinți:

– Ar fi trebuit să aflu dacă apărea vreun nenorocit de pachet.
– Sau poate că nu a fost niciun pachet în casă, sergent, zise primul polițist pe un ton calm.

Puller îi cercetă cu privirea pe fiecare în parte, fără ca bărbații să sesizeze.

Și totuși, nu putea fi sigur de atitudinea lor. Nu își dădea seama dacă disprețul evident pe care-l simțeau acceptând ordine de la o femeie putea masca în același timp și altceva – cum ar fi, de exemplu, o minciună.

Puller spuse:

– Ei bine, presupun că va apărea la un moment dat. Sau nu.

Cei doi polițiști întoarseră capul spre el. Înainte ca vreunul să poată spune ceva, Puller adăugă:

– Deci nu ați observat nimic suspect pe timpul nopții? Nu a trecut nicio mașină, nu s-a plimbat nimeni pe lângă casă? Nu ați văzut copii jucându-se de-a v-ați ascunselea prin preajmă?

– Au trecut câteva mașini, zise unul dintre polițiști. Erau cei care locuiesc pe strada aceasta și au intrat cu toții în casele lor după lăsarea întinericului. Nu i-am văzut ieșind până la ora asta.

Celălalt interveni:

– Am văzut câțiva copii pe afară. Niciunul nu s-a apropiat însă de aceste două case. Și nimeni nu s-a plimbat prin preajmă. A fost o căldură înăbușitoare și se simțea umezeala în aer. În plus, erau țanțari cu nemiluita.

Puller își îndreptă privirea spre casa în care fuseseră uciși Treadwell și Bitner.

– Cei doi au vreo rudă care ar trebui anunțată în legătură cu moartea lor?

Cole îi răspunse:

– I-am pus pe băieți să verifice. Familia Reynolds mai are câteva rude în afară de părinții femeii. Vom încerca să-i contactăm.

– Cei de la Forțele Terestre vă pot ajuta cu aceste proceduri. Ei trebuie să aibă informații exacte despre rudele colonelului, zise Puller.

Cole le făcu ofițerilor ei un semn scurt din cap.

– În regulă. Tura voastră se termină la ora opt. Vă puteți relua activitatea.

Bărbații se întoarseră la posturile lor de observație.

– Au mereu această atitudine? o întrebă Puller.

– Ei bine, practic i-am acuzat de distrugerea sau de ascunderea dovezilor, așa că pot înțelege într-o oarecare măsură atitudinea lor. Și eu m-aș fi comportat probabil la fel. Nu ar fi trebuit să îmi ies din fire, dar sunt foarte nervoasă din cauza pachetului acestuia nenorocit. Nu pot să cred că l-am scăpat din vedere. Îi aruncă lui Puller o privire smerită: Te superi dacă fumez repede o țigară?

– Eu nu mă supăr, dar plămânii tăi s-ar putea să o facă.

– Crezi că nu am încercat să mă las de fumat?

– Bătrânul meu a fumat vreme de patruzeci de ani.

– Și cum a reușit să se lase?

- Prin hipnoză.
- Cred că glumești.
- Și eu am fost surprins când am auzit asta. Nu credeam că oamenii încăpățânați ca el ar putea fi hipnotizați. Dar se pare că aceștia sunt cei mai sensibili la astfel de lucruri.
- Vrei să spui că sunt încăpățânată?
- Aș prefera să spun că ești o fostă fumătoare.
- Mulțumesc, Puller. S-ar putea să încerc acest lucru.
- Deci pasul următor este verificarea registrului cu probe. Și apoi?
- Lan va veni aici în dimineața asta. Cole se uită la ceas, apoi adăugă: Într-o oră și ceva.
- Și dacă pachetul nu apare?
- Nu știi ce să spun, Puller. Pur și simplu, nu știu.
- Reed mi-a spus că ar putea afla de la oficiul poștal cine l-a expediat. Trebuie doar să verifice înregistrările coletelor din ziua aceea. Dar poate că ai putea grăbi această operațiune în mod oficial.
- Da, pot să fac asta. M-aș simți foarte bine dacă aș afla ce conține pachetul acela. Poate că din cauza acestuia a fost ucis omul meu.
- Puller se întoarce și aruncă o privire spre casă.
- Ai fost printre primii polițiști care au ajuns la fața locului? o întrebă el.
- Nu. Alți doi polițiști au ajuns primii: Jenkins, cel de acolo, și Lou, pe care l-ai cunoscut ieri. Cel care a vorbit cu impostorul din locuința lui Treadwell.
- Dar tu când ai ajuns aici?
- La vreo nouăzeci de minute după ce am primit telefonul. Eram departe, în celălalt capăt al statului.
- Și ai găsit câinele în casă atunci când ai ajuns?
- Da. De ce? Ce legătură are câinele cu toate astea? Nu latră, ți-am mai spus.
- Ei bine, câinii pot muta dintr-o parte în alta anumite obiecte. Sau pot să le roadă. Ei mănâncă tot felul de lucruri.
- Cole întoarce capul spre casă cu o expresie ciudată.
- Să mergem, Puller.
- Și, dintr-odată, o luă la fugă.

CAPITOLUL 29

Patruzeci de minute mai târziu, Puller o privea pe Cole în timp ce ridica un colț al cuverturii de pe canapeaua pe care fuseseră așezate cele patru cadavre. Îi întinse femeii lanterna sa Maglite, iar Cole luminează spațiul de sub piesa de mobilier.

– Am găsit ceva, spuse ea.

Scoase de sub canapea un os mare și două jucării din plastic.

– Se pare că am descoperit locul secret al câinelui, zise Puller. Nu mai vezi nimic altceva?

Cole întinse mâna mai mult sub canapea.

– Stai puțin, zise el, apoi ridică un capăt al canapelei la un metru în aer și o trase într-o parte.

Cole ridică ochii spre el, fără să se miște de pe podea.

– Asta înseamnă să-ți folosești creierul. Și mușchii, bineînțeles.

Puller privi spre covor.

– Și iată o bucată de carton, probabil din ambalajul unui pachet.

– Și asta! zise Cole.

Femeia culese de pe covor o bucățică de hârtie de culoare verde și se ridică. Puller lăsă jos canapeaua, în poziția inițială.

Cole examinează bucățica de hârtie, apoi i-o întinse și lui.

– Seamănă cu bordura unei recipise pentru colete cu confirmare de primire.

– Într-adevăr. Dar unde-i restul recipisei? Va trebui să verificăm stomacul câinelui cu raze X?

– Poate au luat-o cei care l-au ucis pe Wellman. Și-au închipuit probabil că animalul a ascuns pachetul prin casă. A fost de ajuns să caute sub canapea ca să-l găsească.

Cole părea nedumerită.

– Dar de unde știau de existența pachetului?

– I-au interogat, nu uita acest aspect. Colonelul Reynolds le-a spus probabil că așteptau un colet.

– Atunci de ce nu au încercat să pună mâna pe el? Puteau să aștepte în casă până ce Reed avea să aducă pachetul. Ar fi putut semna pentru el. S-ar fi putut da drept colonelul Reynolds, așa cum s-a întâmplat în casa de peste drum, când individul acela a pretins că se numește Eric Treadwell. Reed ne-a spus că nu îl cunoștea pe niciunul dintre proprietari. Deci nu ar fi bănuit nimic. El nu voia decât să-i semneze cineva recipisa.

– Dar dacă nu au știut de colet? Dacă au aflat ceva mai târziu de existența lui, abia după ce Reed l-a lăsat în casă?

– Nu mai înțeleg nimic, Puller.

Agentul se așează pe marginea canapelei.

– Reed a spus că venise până la ușă pentru că avea nevoie de o semnătură. Asta înseamnă că acest colet avea un regim special. Dar el nu mai știe ce s-a întâmplat cu pachetul. De ce ar primi soții Halverson un astfel de colet? Sunt pensionari. Reed și-a amintit că pachetul era de fapt pentru Reynolds, dar nu a menționat acest lucru poliției. Nu a spus decât că era un colet cu confirmare de primire. Deci ucigașii ar fi putut deduce restul, așa cum am făcut și noi. Un factor poștal sună la ușă pentru că are de livrat un colet. Ce era în acel colet? Asta trebuiau să afle.

Puller privi pe fereastră. Lan Monroe tocmai oprea mașina în fața casei.

– De ce nu-l întrebăm pe Lan ce conține lista sa de probe?

– În regulă. Dar sunt sigură că pachetul nu se află printre probe.

– Atunci, Lan ne va confirma acest lucru.

Cinci minute mai târziu, aveau această confirmare. Pachetul nu era pe listă. Lan părea îngrijorat în timp ce verifica încăperea.

– Nu am văzut un asemenea obiect.

– S-ar putea să-l fi mâncat câinele, zise Cole privindu-l pe Puller. Cred că veterinarul ar putea să ne ajute. Am putea verifica stomacul câinelui cu raze X.

– E doar hârtie. Nu cred că a rămas întreagă în stomac. Dacă, într-adevăr, a mâncat-o, câinele a digerat-o și a eliminat-o deja, zise Puller.

Telefonul lui Cole începu să sune. Când văzu numele apelantului, ridică mirată din sprâncene.

– Cine e? o întrebă Puller.

– Roger Trent.

– Mogulul cu exploatarea miniere?

Telefonul continua să sune.

– Nu ai de gând să răspunzi? o întrebă Puller.

– Ba da, cred că am să răspund, zise ea.

Deschise apoi telefonul.

– Alo?

Femeia ascultă câteva secunde, încercă să spună ceva, apoi ascultă în continuare.

– De acord, zise ea în cele din urmă. Ne vedem acolo.

Închise telefonul.

– Ei? o întrebă Puller.

– Roger Trent vrea să stăm de vorbă. Acasă la el.

– De ce?

– Spune că a primit niște amenințări cu moartea.

– Du-te să vezi despre ce este vorba.

– Nu vii cu mine?

– De ce? Ai nevoie de susținere în această problemă?

– Am întrebat doar. Și știi prea bine că ești curios în legătură cu această persoană. Cu ocazia asta, ai putea să vorbești cu el față-n față.

– Să mergem.

CAPITOLUL 30

Cole și Puller se îndreptară spre casa lui Trent cu mașina ei de patrulare.

– O iau pe scurtătură, zise ea. Economisim ceva timp, deși drumul e accidentat rău.

Făcu un viraj brusc la dreapta și intră pe un drum îngust, plin de gropi. Lui Puller i se părea cunoscut. Aruncă o privire în jur și înțelese de ce.

– Ce naiba e chestia aia? întrebă el, indicând domul înalt din beton care domina împrejurimile.

În jurul acestuia crescuseră o sumedenie de copaci, viță-de-vie sălbatică și tufișuri.

Puller văzuse domul în drum spre orașul Drake, în prima lui noapte acolo, când se rătăcise.

– Oamenii din zonă îl numesc „Buncărul“.

– În regulă, dar ce este de fapt?

– A fost o facilitare guvernamentală sau ceva de genul ăsta. E închisă de ani de zile, cu mult înainte să mă fi născut eu.

– Dar sunt sigur că persoanele mai vârstnice de prin partea locului știu ce-i cu clădirea asta. Unii dintre ei trebuie să fi lucrat aici.

Cole clătină din cap.

– Nu. Nicio persoană din Drake nu a lucrat aici, cel puțin dintre cei pe care-i cunosc.

– Știu că guvernul e o gaură neagră din punct de vedere financiar, dar nici măcar cei de la Washington nu ar ridica o astfel de facilitare, într-un asemenea loc, ca să nu o folosească.

– Oh, dar au folosit-o!

Cole încetini, iar Puller își concentrează atenția asupra pâlcului de case pe care le zărise cu o noapte în urmă. La lumina zilei, locul acela arăta aproape la fel ca pe timpul nopții.

Casele aveau pe puțin cinci decenii de când fuseseră construite, poate chiar mai mult. Multe dintre ele păreau abandonate, dar Puller văzu că unele încă mai aveau locatari. Acestea se înșiruiau de-a lungul unei rețele de străduțe. Cele câteva rânduri de case îi aminteau lui Puller de casele militarilor. Toate erau identice.

– Vrei să spui că autoritățile au adus oameni din alte zone ca să lucreze la Buncăr?

Femeia încuviință, adăugând:

– Și au construit toate casele acelea pentru ei.

– Văd că unele sunt încă locuite.

– Doar în ultimii ani. Economia s-a dus la vale, iar oamenii și-au pierdut locurile de muncă și casele în care locuiau. Aceste construcții sunt vechi și nu au fost întreținute, dar atunci când rămâi în stradă nu ai de ales.

– Ceva probleme? Oamenii disperați fac uneori lucruri disperate, mai ales dacă locuiesc foarte aproape unii de alții.

– Patrulă cu regularitate prin zonă. Nu am avut prin partea locului decât infracțiuni neînsemnate. Oamenii își petrec timpul mai mult singuri. Cred că sunt recunoscători să aibă un acoperiș deasupra capului. Statul încearcă să-i ajute cât poate. Cu păaturi, mâncare, apă, baterii, cărți pentru copii, lucruri de acest gen. Noi, cei de aici, le spunem să nu folosească aparate de încălzire cu kerosen sau tot felul de alte prostii în interiorul caselor. Încercăm să-i învățăm cum să trăiască în siguranță. Am avut deja un caz. Membrii unei familii abia au scăpat cu viață după ce s-au intoxicat cu monoxid de carbon.

– Iar guvernul vă lasă, pur și simplu, să folosiți aceste case?

– Probabil că reprezentanții guvernului federal au și uitat că au avut asemenea construcții în zonă. La fel ca în finalul filmului acelaia, *Căutătorii arcei pierdute*. Încă o cutie depozitată într-o magazie uriașă.

Puller își îndreaptă din nou privirea spre Buncăr.

– Mai știi când s-a închis?

– Nu-mi aduc aminte cu precizie. Mama mi-a spus că s-a închis în anii '60.

– Și ce s-a întâmplat cu cei care lucrau aici?

– Și-au luat lucrurile și s-au mutat în altă parte.

– Și clădirea de beton?

– Tata mi-a spus că era ceva nemaîntâlnit atunci când au construit-o. Zidurile au un metru grosime.

– Un metru!

– Așa spunea tata.

– Și nimeni din Drake nu a stat de vorbă cu oamenii care au lucrat aici? Niciunul nu a reușit să afle la ce anume lucrau în locul acesta?

– Din câte am auzit, guvernul îi aproviziona pe muncitori cu tot ce aveau nevoie. Și toți erau bărbați; burlaci la vreo patruzeci de ani – cel puțin așa spuneau părinții mei. Desigur, unii mai treceau prin oraș din când în când. Tata mi-a spus că erau foarte discreți și nu spuneau nimic despre ceea ce făceau la Buncăr.

– Dacă pe atunci aveau patruzeci de ani, probabil că majoritatea sunt morți acum.

– Cred că da.

Puller mai privi o dată în direcția Buncărului și observă gardul ruginit, cu sârmă ghimpată deasupra, care împrejmuia facilitatea.

Între clădire și case era un pâlci de copaci. Văzu apoi un băiețel și o fetiță care se jucau pe peluza din fața unei case. Băiatul alerga în cerc, în timp ce fetița încerca să-l prindă.

Cei doi copii căzură și se rostogoliră într-o învălmășeală de mâini și de picioare.

– Ai copii?

Puller întoarse capul și surprinse privirea femeii. Cole încetise, urmărindu-i la rândul ei pe cei doi copii care se jucau.

– Nu, răspunse el în cele din urmă. Nu am fost niciodată căsătorit.

– Știi, când eram mică, cel mai mult îmi doream să fiu mamă.

– Și ce s-a întâmplat?

Cole apăsă pedala de accelerație.

– Viața. Viața s-a întâmplat.

CAPITOLUL 31

Puller aprecie din ochi că edificiul se întindea pe o suprafață cam de o mie patru sute de metri pătrați, fiind alcătuit dintr-un corp principal și două aripi laterale mai înalte, care încadrau simetric partea centrală a clădirii.

Arăta ca o catedrală pariziană apărută din senin în mijlocul Virginiei de Vest.

Reședința familiei Trent se înălța în vârful unui deal, care în aparență nu conținea zăcăminte de cărbune, căci pământul era intact în zona aceea.

Drumul care urca până la clădire era pavat cu piatră cubică. O poartă închisă îi aștepta la capătul acestui drum. Proprietatea lui Trent era împrejmuată de un gard din fier forjat înalt de doi metri.

Lângă poartă se afla un gardian înarmat.

Bărbatul arăta precum un polițist ieșit de multă vreme la pensie, își spusese Puller. Gras, cu mișcări greoaie. Probabil însă că încă mai putea să tragă destul de bine cu arma.

Cole încetini, iar Puller o întreabă:

- Porți înalte și gardieni? Omul are nevoie de protecție?
- Ți-am mai spus, companiile miniere nu sunt populare deloc, mai ales în localitățile afectate de exploatarea cărbunelui. Sunt sigură că popularitatea lor e mai mare acolo unde nu există mine de cărbuni sau munți decopertați.

Probabil că bărbatul de la poartă fusese informat în legătură cu sosirea lor, pentru că deschise repede porțile și le făcu semn să treacă.

- Bine că nu am venit aici cu scopul de a-l ucide pe tip, zise Puller. Polițistul de împrumut ne-ar fi ușurat foarte mult sarcina.

– Primește ordine direct de la Trent. La fel ca majoritatea celor din zonă.

– Încerci să-mi spui ceva?

– Am spus „majoritatea“, nu m-am referit la toată lumea. Și, desigur, nu m-am referit la mine.

De aproape, casa arăta de două ori mai mare decât părea de la distanță. O menajeră în uniformă deschise ușa din față. Puller mai că se aștepta ca aceasta să-i întâmpine cu o reverență.

Menajera, o tânără de origine asiatică, avea trăsături delicate și părul negru, prins foarte strâns într-o coadă la spate. Tânăra îi conduse de-a lungul unui hol de proporții uriașe, îmbrăcat în lambriuri din lemn, cu portrete mari agățate profesional pe pereți.

Puller avu impresia pentru o secundă că nimerise într-un muzeu. Tocurile cizmelor lui Cole răsunau pe pardoseala din marmură multicoloră.

Bocancii de luptă ai lui Puller absorbeau în schimb zgomotele pașilor săi, fiind proiectați special pentru acest scop.

Agentul îi spuse lui Cole:

– Parcă ai spus că e bogat. Mă așteptam la o casă mai somptuoasă decât aceasta.

Femeia nu gustă gluma lui, așa că nu îi răspunse. Înaintară, trecând pe lângă un șir de trepte. Puller ridică privirea și surprinse o adolescentă care îi urmărea de sus, din capul scărilor. Fata avea obrajii bucălați și roșii, iar părul ei blond era o clăie de bucle rebele. O clipă mai târziu, dispăru undeva la etaj.

– Trent are copii?

– Doi. O adolescentă și un băiat de unsprezece ani.

– Să înțeleg deci că mama și tata nu sunt de vârsta pensionării.

– Trent are patruzeci și șapte de ani, iar soția lui treizeci și opt.

– Sunt fericit să aud că sunt suficient de tineri încât să se bucure de averea lor.

– Oh, să fii sigur că se bucură de ea!

Menajera le deschise o ușă. Intrară în încăpere, iar femeia închise ușa în urma lor. Zgomotele pașilor ei timizi și mărunți se pierdură pe coridorul uriaș al casei.

Încăperea în care intraseră avea pereții acoperiți cu tapet din pânză de culoare verde-închis. Podeaua era din lemn de cireș, cu finisaj satinat.

Două covoare pătrate acopereau o mare parte din pardoseală. Scaunele și canapelele erau tapițate cu piele.

Draperiile somptuoase de la geamuri blocau parțial lumina de afară. Candelabrul central era din bronz și avea o multitudine de becuri. Părea să cântărească o tonă.

Mijlocul încăperii era ocupat de o masă mare, pe care fusese așezată o vază enormă de cristal cu un aranjament floral. Pe pereți erau expuse și mai multe tablouri. Acestea păreau vechi, originale și foarte scumpe.

Totul era aranjat cu gust. Cu siguranță interiorul fusese decorat de un expert, își spuse Puller.

– Ai mai fost vreodată aici? o întrebă el pe Cole.

– De câteva ori. La ocazii speciale. Familia Trent organizează petreceri destul de des.

– Vrei să spui că-i invită și pe cei din clasa muncitoare la seratele lor?

Înainte ca polițista să poată răspunde, ușa se deschise și cei doi se întoarseră simultan în direcția aceea. Înalt de un metru optzeci și cinci, Roger Trent era aproape obez. Avea gâtul gros și o bărbie dublă, iar costumul său scump nu putea ascunde mărimea taliei. Deși încăperea era răcoroasă, bărbatul transpira abundent.

Probabil că străbătuse grăbit coridorul acela enorm, se gândi Puller.

– Bună, Roger, îl salută Cole în timp ce-i întindea mâna bărbatului.

Puller îi aruncă femeii o privire contrariată, pe care ea preferă să o ignore.

Roger?

Trent i se adresa foarte nervos:

– Am început să mă cam satur de tâmpeniile astea, înțelegi?

– Ei bine, amenințările cu moartea sunt niște lucruri destul de grave, zise Cole.

Baronul cărbunelui îi aruncă lui Puller o privire.

– Dar dumneata cine naiba ești?

– El este agentul special John Puller de la CID, Forțele Terestre, Virginia, răspunse repede Cole.

Puller îi întinse mâna bărbatului.

– Îmi pare bine de cunoștință, *Roger*.

O privi pe Cole, care îi răspunse imediat cu o grimasă.

Bărbații își strânseseră mâinile, iar Puller și-o retrase repede pe a lui. Avea senzația că ținuse în palmă un pește.

– Amenințări cu moartea? întrebă Puller. Ce s-a întâmplat?

– Am primit niște telefoane.

– Nu le-ai înregistrat, din întâmplare? întrebă Cole.

Trent o privi cu un aer de superioritate, apoi răspunse:

– Robotul telefonic pornește înregistrarea doar *dacă nu* răspunzi la telefon.

Trent se lăsa într-un scaun, fără a-i invita însă și pe ei să se așeze.

– Am putea încerca să localizăm apelurile, zise Cole.

– I-am pus deja pe oamenii mei să facă acest lucru.

– Și?

– A fost un telefon de pe o cartelă de unică folosință.

– În regulă. Câte amenințări ai primit în total, când anume și la ce număr de telefon au sunat?

– Am primit trei apeluri. Toate în jurul orei 10 p.m., în ultimele trei nopți. Toate pe telefonul meu mobil.

– Numărul celui care sună nu este afișat pe ecran? întrebă Puller.

– Ba da.

– Și obișnuiești să răspunzi chiar dacă nu recunoaști numărul?

– Am multe afaceri. În afara acestei zone și chiar în străinătate. Nu e nimic neobișnuit să primesc astfel de telefoane la ore ciudate.

– Câți oameni au numărul tău de telefon? îl întrebă Cole.

Trent ridică din umeri.

– Mi-e imposibil să-ți spun. Eu nu-l dau oricui, dar nici nu am încercat vreodată să-l țin secret.

– Și cum sunau amenințările?

– Mi-au spus că mi-a sosit ceasul și că se vor convinge că se va face dreptate.

– Au folosit exact aceste cuvinte? De fiecare dată?

– Ei bine, nu știu dacă au spus exact aceste cuvinte. Dar acesta era mesajul, adăugă el nerăbdător.

– Dar de ce spui „ei”? Erau mai mulți? întrebă Puller.

– Acesta era cuvântul pe care l-au folosit.

– Era vocea unui bărbat sau a unei femei?

– Cred că a unui bărbat.

– Ai mai primit amenințări și înainte? întrebă Puller.

– Câteva, zise Trent cu ochii la Cole.

– La fel ca aceasta? Aceeași voce?

– Nu am fost amenințat la telefon.

– Dar cum?

Cole interveni:

– Eu m-am ocupat de investigații. Problema a fost rezolvată într-un fel.

Puller o privi câteva clipe, apoi se întoarse spre Trent.

– În regulă. Dumneata de ce crezi că te amenință acești oameni?

Trent se ridică, privind-o cu reproș pe Cole.

– Ce caută tipul ăsta aici? Era vorba să vii singură.

– Lucrăm împreună la un caz de crimă.

– Știi asta. Am vorbit cu Bill Strauss. Dar ce legătură are cazul ăsta nenorocit cu situația mea?

– După cum știi, una dintre angajatele tale, Molly Bitner, a fost, de asemenea, ucisă.

– Îți repet: nu văd nicio legătură. Iar dacă a murit, mă îndoiesc că ea era persoana care mă amenința.

– Ai întâlnit-o vreodată? îl întrebă Puller.

– Chiar dacă am întâlnit-o, nu-mi aduc aminte. Nici nu știu la care dintre birouri lucra. Nu cobor niciodată la etajele inferioare, acolo unde lucrează angajații mei.

Puller simți un chef nebun să-l izbească pe bărbat de perete, dar încercă să se stăpânească.

– Mai aveți și alt birou în zonă?

– Nu numai unul, am mai multe.

Cole îi spuse:

– Roger, au fost mai multe explozii în noaptea de duminică, în apropiere de locul în care au avut loc crimele. De ce tocmai duminică și de ce noaptea, poți să-mi explici? Ar fi trebuit să obții un permis special pentru asta.

Trent o privi nedumerit.

– De unde naiba să știu eu asta? Nu eu fac programarea detonărilor. Îi plătesc pe alții să se ocupe de asta.

– Înțeleg. Bine. Și cine ar fi acea persoană?

– Strauss ar trebui să știe.

Puller interveni:

– Atunci, cred că ar trebui să-l întrebăm pe Strauss.

Trent o privi încruntat pe Cole.

– Eu vreau doar să te ocupi de situația mea, în regulă?

– O să verific ce se întâmplă, Roger, zise ea pe un ton aspru. Dar – în caz că nu ai observat – îți amintesc că am acum pe cap o mulțime de crime.

Trent ignoră răspunsul ei.

– M-am săturat de oamenii care mă pun la zid doar pentru că am un succes incredibil. E pură invidie și m-am săturat de ea, înțelegeți? La naiba, eu sunt singurul motiv pentru care mai există orașul Drake. Eu sunt singurul care le-a dat de lucru oamenilor din această zonă. Ratații ăștia ar trebui să mă pupe și-n fund.

– Da, sunt sigur că viața dumitale e foarte grea, domnule Trent, îl întrerupse Puller.

Fața lui Trent se întunecă dintr-odată.

– Cu siguranță dumneata nu știi ce înseamnă să construiești un imperiu. Marea majoritate a oamenilor nu știu asta. Există un mic număr de oameni bogați, iar restul sunt săraci. Iar cei săraci cred că totul li se cuvine și că ar trebui să fie al lor fără să muncească pentru asta.

– Da, domnule, zise Puller. Sunt o mulțime de sărăntoci leneși în Orientul Mijlociu în momentul de față, care trăiesc al naibii de bine, nu-i așa? Iar dumneata nu ai altă grijă decât să te plângi că-ți irosești banii pe taxe.

Trent se făcu roșu ca racul.

– Nu asta am vrut să spun, desigur. Sunt un suporter înfocat al trupelor noastre.

– Da, domnule.

– Acum, vă rog să mă scuzați. Trebuie să prind avionul.

– De la aeroportul din Charleston? Întrebă Puller. Sunt câțiva kilometri buni până acolo.

– Am un avion personal.

– Desigur.

Trent ieși grăbit din încăpere, trântind ușa după el.

Puller o întrebă pe Cole:

– Mereu e atât de vesel când primește pe cineva în vizită?

– Așa este el.

– Amenințări mai vechi cu moartea? Tu te-ai ocupat de investigații? Ai aflat cumva cine era autorul?

– Investigațiile acelea s-au finalizat. Iar el are dreptate, tu nu ai de ce să participi la această investigație.

– Tu mi-ai cerut să vin.

– Nu ar fi trebuit să o fac.

– Ți-e atât de frică de tipul ăsta?

– Nu începe acum, Puller.

Ușa se deschise.

Dar nu intră menajera și nici Roger Trent. Nu era nici adolescenta pe care Puller o zărise ceva mai devreme. Femeia care intrase era o brunetă minionă de vreo treizeci de ani, cu trăsături frumoase și delicate, care păreau mult prea regulate pentru a fi autentice.

Rochia ei avea un model simplu, dar materialul era, cu siguranță, unul foarte scump. Mersul femeii era grațios și încrezător, iar ochii ei păreau să observe totul, până la cel mai mic detaliu.

Puller mai văzuse astfel de ochi.

El îi aruncă o privire mirată polițistei, întoarse capul spre femeie, apoi se uită din nou la Cole.

– Ce mai faci Jean? o întrebă polițista.

Jean Trent îi răspunse:

– Minunat. Dar tu cum o mai duci, surioară?

CAPITOLUL 32

Puller o mai privi o dată pe Jean Trent, apoi întoarse din nou capul spre Sam Cole. Cele două femei nu erau gemene și nici nu se-mănau foarte bine. Și totuși, la o examinare mai atentă, oricine și-ar fi dat seama că sunt rude.

Puller o întrebă:

– Deci Sam e sora dumitale mai mică?

Jean Trent încuviință din cap.

– Cu doi ani și două zile.

– Da, dar toată lumea crede că ea e cea mai mică dintre noi, îi explică Cole.

– Fac periodic masaj, am antenor personal de fitness și propriul meu *chef* la bucătărie. Tu ești tot timpul în misiune sau urmărești infractori cu mașina, în plus mănânci tot felul de prostii, Sam. Stilul ăsta de viață lasă urme.

– Ai dreptate, îi spuse Cole. Înțeleg că au început din nou amenințările.

– Așa spune el.

– Dumneata nu pari prea îngrijorată, observă Puller cu voce tare.

– Roger călătorește însoțit de un bodyguard. Aici suntem în siguranță. Sunt destui oameni care ne asigură protecția. În plus, Roger este autorizat să poarte o armă de foc, dar nu la vedere. Oamenii din zonă nu au o părere prea bună despre el. Cu toate astea, nimeni nu l-a atacat vreodată.

– Dacă spui dumneata... Puller o întrebă apoi pe Cole: Ești gata de drum?

– Să mergem!

În timp ce Sam trecea pe lângă ea, Jean Trent îi spuse:

– De ce nu vii în seara asta la cină? Îl privi apoi pe Puller și adăugă: Ai putea veni și dumneata cu ea.

– De ce? întrebă Cole.

– Roger va fi plecat din oraș, iar nepoata ta a tot întrebat de tine în ultima vreme.

Cole căpătase un aer de vinovăție după ultimul comentariu al lui Jean, observă Puller. Probabil că și sora ei remarcase acest lucru, așa că adăugă:

– Ce spuneiți de 8.30? Noi cinăm destul de târziu.

– În regulă, zise Cole.

– Dacă obișnuieți să vă îmbrăcați în haine de seară, să știți că eu nu mi-am adus uniforma, le spuse Puller.

– Nu, ne îmbrăcăm normal, îl liniști Jean Trent, apoi o întrebă pe sora ei: Unde vă duceți acum?

– Să asistăm la disecția unor cadavre.

– Distracție plăcută!

Cei doi se îndreptară spre mașina de patrulare.

– Cum se face că ai uitat să menționezi relația asta de rudenie cu Trent? o întrebă Puller.

– Era un amănunt atât de important?

– Cine poate ști dacă e important sau nu? S-ar putea să fie.

– Ei bine, acum știi.

– El e cu vreo zece ani mai în vârstă decât ea. E cea de-a doua soție?

– Nu. El s-a căsătorit târziu, iar ea s-a măritat prea devreme, atâta tot. Copiii sunt ai lor.

– Ea a menționat ceva de nepoata ta. Am văzut o adolescentă în capul scărilor în timp ce străbăteam coridorul.

– E Meghan. Are paisprezece ani. O vârstă destul de dificilă pentru o fată.

– Ai spus că mai au și un băiat de unsprezece ani.

– Roger Jr. El nu e acasă. E departe.

– Cât de departe?

– Academia Militară.

– Trent nu pare un admirator prea înflăcărat al serviciului militar.
 – Nici nu este. El e preocupat mai mult de propria bunăstare decât de serviciile publice. Dar fiul lui are probleme cu disciplina și cred că sora mea nu vrea sau nu poate să se ocupe de acest aspect. Așa că băiatul a fost trimis undeva în Pennsylvania, într-un loc în care face instrucție și este obligat să spună „domnule“.

– Nu-i rău. Disciplina este foarte importantă în viață.
 – Poate. Dar eu cred că l-au îndepărtat mult prea devreme de casă. E doar un copil. Iar disciplina începe acasă. Nu poți trimite un copil departe la o asemenea vârstă. Probabil el crede acum că familia lui nu dă doi bani pe el.

- Și nu-i adevărat? Le pasă sau nu de băiat?
- Chiar nu e treaba mea, crede-mă.
- Nu îți cunoști suficient de bine rudele bogate?
- Cine poate ști ce este în sufletul altora?

Asta e cât se poate de adevărat, își spuse Puller.

- Așadar? Ce-i cu amenințările mai vechi? o întrebă el. Cole se întoarse brusc spre el, cu mâinile în șolduri.
- Ți-am spus: am făcut niște investigații și am închis cazul.
- Mi-ai spus, e adevărat.
- Atunci de ce insiști cu asta?
- Pentru că vreau să aflu mai mult. Acesta e motivul pentru care pun întrebări, în general.
- Ei bine, eu nu am chef să vorbesc despre asta.
- Unde locuiește fratele tău?
- În Drake.
- Cu ce se ocupă?
- Nu face mare lucru. Supraviețuiește, atâta tot. Este un interogatoriu?

– Încerc doar să înțeleg „terenul de joc“ în acest caz, atâta tot. Îmi cer scuze dacă te-am jignit.

Franchetea lui reuși să-i potolească furia.

– Randy e cel mai tânăr dintre noi. Abia a împlinit treizeci de ani și se pare că nu prea știe ce să facă acum cu viața lui. Noi sperăm să-și revină. Și asta curând.

- Să înțeleg că pe el nu l-a trimis nimeni la o școală militară.
- Poate că ar fi trebui să o facă cineva.

Se urcară în mașină, iar Puller își puse centura de siguranță.

- Nu ai nicio veste despre tipul pe care l-ai dat în urmărire?
- Niciuna. Ceva îmi spune că a părăsit de mult orașul Drake.

Cole își puse centura și porni motorul.

- Ce-ai făcut cu laptopul și cu servieta? întrebă ea.

- Sunt pe drum spre USACIL. Le-am trimis printr-un curier militar.

- E un loc sigur?

- Cel mai sigur. Poți să-ți dai seama de asta imediat ce intri în sediul clădirii. Se vede pe pardoseală.

- Ce se vede?

- Emblema laboratorului. A fost cumpărat în anii '50 de la un tip contra sumei de un dolar.

- Și acesta este...

- Detectivul Mickey Mouse. Tipul care le-a vândut această emblema se numea Walt Disney.

- Vrei să spui că sigla unui laborator criminalistic e un personaj de desene animate?

- Dacă ești atât de bun, cui îi mai pasă care este sigla ta?

- Dacă spui tu...

Lăsară în urmă reședința lui Trent și porniră spre lumea reală.

CAPITOLUL 33

Doctorul Walter Kellerman fusese pe vremuri mult mai gras, dar pierduse mult în greutate, își spuse Puller când ajunseră la cabinetul acestuia pentru a asista la autopsii.

Era absolut sigur de acest lucru, căci pielea de pe fața doctorului atârna, iar cureaua de la pantalonii săi avea patru găuri adiționale, semn că talia sa era semnificativ micșorată.

Cadavrele fuseseră transportate de la firma de pompe funebre la cabinetul lui Kellerman.

Cabinetul era, de fapt, o construcție din cărămidă cu două camere din spatele biroului doctorului – o fostă locuință a cuiva, probabil, care fusese transformată în cabinet medical și care se afla la un kilometru sau doi de centrul orașului.

La cabinet fuseseră aduse și niște paturi portabile cu sistem de refrigerare, pentru conservarea cadavrelor.

– Ce-i cu doctorul? o întreabă în șoaptă Puller pe Cole, în timp ce-și îmbrăcau halatele chirurgicale și își trăgeau mănușile. E bolnav sau a trecut la mâncare mai sănătoasă?

– Și una, și alta. Merge mai mult pe jos, a renunțat la carnea roșie și mănâncă mai puțin. Din păcate, anul trecut i-au scos vezica biliară și rinichiul stâng. El știe prea bine că nu va apuca șaptezeci de ani dacă nu va fi mai cumpătat.

– Ai mai asistat la autopsii înainte? o întreabă Puller.

– La mai multe decât aș fi vrut, replică ea.

– Lindemann a spus că ultima crimă din această localitate a avut loc acum zece ani.

– Se fac autopsii și din alte motive. În special în cazul accidente-
lor. Într-un ținut al cărbunelui, au loc destule accidente de acest tip.
De asemenea, în cazul unor accidente de mașină. Am avut nume-
roase accidente în ultimul timp.

– Înțeleg.

– Iar dacă te întrebi dacă am să vomit la vederea cadavrelor di-
secate, răspunsul e nu.

Kellerman avea o barbă albă, scurtă și îngrijită, ochi albaștri,
puțin păr pe cap și o fire prietenoasă. Când îi fu prezentat lui Puller,
doctorul spuse:

– Am servit în Forțele Aeriene o bună perioadă de timp. Doi ani
în Vietnam, apoi – datorită legii soldaților – am primit o bursă de
studii la colegiu. Așa am devenit medic.

– Unchiul Sam¹ poate face și lucruri bune din când în când, zise
Puller.

– Nu am avut niciun regret legat de perioada aceea. Devii mai
puternic.

– Dacă supraviețuiești, adăugă Cole.

Lui Puller îi atrase atenția trupul acoperit cu un cearșaf întins pe
masa din oțel.

– Cine e primul?

– Colonelul Reynolds.

Kellerman aruncă o privire către paturile portabile cu sistem
de răcire.

– Am doi asistenți specialiști care mă ajută, dar va fi oricum o
zi lungă.

– Noi suntem aici ca să asistăm și să punem întrebări, zise Cole.

– Sunteți bine-veniți să o faceți. Am cercetat sumar cadavrele în
această dimineață. O gamă interesantă de răni. Găuri de gloanțe,
pistoale de calibru mic, urme de strangulare și traume fizice bruște,
rezultat al unor agresii violente.

– Aveți idee cu ce au fost uciși adolescenții? întrebă Puller.

– Probabil cu mâna.

– Cum puteți fi sigur de asta? întrebă Cole.

¹ Guvernul american (n.tr.)

– Nu sunt sigur. Agentul m-a întrebat dacă am idee. Asta e singura pe care o am.

– Dar de ce cu mâna?

– O bătă, o unealtă metalică sau un obiect străin ar fi lăsat, fără îndoială, câteva reziduuri sau urme compromițătoare pe pielea victimelor. Am avut o dată un astfel de caz. La autopsie am descoperit urmele unei băte pe pieptul victimei, mai precis emblema echipei Louisville Slugger. Mâna unui om lasă altfel de semne pe piele. Am găsit niște urme clare pe gâtul băiatului.

– Ce fel de urme? întrebă Puller.

– Pare să fie o bucătică de piele neagră.

– Asta înseamnă că purtau mănuși.

– Așa cred și eu.

– Nu e deloc ușor să lovești măduva spinării în așa fel încât să produci moartea instantanee a unei persoane, remarcă Puller. Porțiunea aceea are doar vreo șapte centimetri lungime.

– Cred că vorbim despre o persoană special instruită. Poate chiar un expert în arte marțiale.

– Sau cineva din cadrul armatei, sugerează Cole.

– Adevărat. Din cadrul armatei, aprobă Kellerman.

Doctorul își acoperi apoi gura cu masca transparentă, ridică cearșaful care acoperea cadavrul colonelului și își pregăti instrumentele.

– Putem începe?

În ciuda ajutorului celor doi asistenți, autopsia minuțioasă a celor șapte cadavre se termină după câteva ore bune. Puller sigilase probele în mai multe containere speciale, marcate cu grijă, care urmau a fi trimise la USACIL. El avea să includă în colet instrucțiuni precise pentru laboratorul de la Fort Gillem, care trebuiau respectate la procesarea probelor. Avea de gând apoi să trimită un e-mail și să dea un telefon ca să se asigure de acest lucru.

Kellerman îi lăsa pe asistenții lui să termine de cusut inciziile în formă de „Y”. Bărbatul își schimbă hainele și plecă acasă. Cole și Puller ieșiră afară. Agentul așează cutiile cu grijă în mașina lui Cole. De asemenea, înregistrase pe reportofon o mulțime de observații în

legătură cu autopsiile, iar Cole umpluse câteva pagini din carnetul ei de notițe.

Și totuși, autopsiile nu scosese la iveală mare lucru, așa că se găseau deocamdată în același stadiu al anchetei. Firele de vată fuseseră scoase din capul lui Reynolds și urmau a fi comparate pentru a stabili calibrul armei folosite. Pe fața lui găsiseră și câteva urme de material alb care nu era vată.

Kellerman susținea că putea fi vorba de o pânză cu care colone-lul fusese legat la ochi.

– Asta ar justifica faptul că nu a încercat să se apere. Probabil de aceea nu a ridicat mâinile, zise Puller.

– Nu știa când urma să primească loviturile, adăugă Cole.

Trunchiul lui Stacey Reynolds era plin de alice. Cei doi copii muriseră în urma unor lovituri puternice aplicate mai jos de ceafă, așa cum speculaseră. Eric Treadwell și Molly Bitner fuseseră împușcați cu o armă de calibrul 22 direct în creier. Gloanțele fuseseră extrase în stare bună din capetele lor, iar acum nu mai aveau nevoie decât de o armă cu care să se potrivească.

Wellman fusese lovit în cap suficient de tare încât să rămână inconștient. El nu murise pentru că își rupsese gâtul. Asta ar fi însemnat să cadă brusc de la o înălțime considerabilă, iar tavanul jos al pivniței nu permitea acest lucru. În schimb, suferise o asfixiere lentă.

Cole și Puller se rezemară epuizați de mașină. Ea își scoase o țigară și o aprinse.

– Nu te uita așa la mine, Puller, îi spuse ea. Vin dintr-o încăpere în care am stat alături de șapte cadavre disecate. E stresant.

– Nu am găsit mare lucru, zise el.

– Ai vreo idee?

– Niciuna satisfăcătoare până în momentul de față.

Cole se uită la ceas.

– Nu uita, în seara asta trebuie să luăm cina la sora mea.

– De ce crezi că m-a invitat și pe mine acolo?

– Nu poate exista decât un motiv. Ești mai tânăr, mai înalt și mai frumos decât soțul ei.

– Vrei să spui că-l înșală?

– Nu vreau să spun nimic pentru că nu știu. Roger e mai tot timpul plecat.

– Ea nu pare deloc îngrijorată de amenințările cu moartea.

– Roger nu e un tip popular. Nu ai de unde să știi cât de serioase sunt aceste amenințări.

– Poate că ea, într-adevăr, nu le-a luat în serios, însă nu același lucru se poate spune și despre el. Trent era foarte nervos și speriat în același timp.

– Ei bine, el este ținta, nu ea.

– Adevărat.

– Aș putea să te conduc până la mașină și să trec să te iau mai târziu de la motel. Am avea timp fiecare să facem un duș și să ne schimbăm de haine. Trebuie să mă spăl bine de tot ca să scot mirosul ăsta de moarte din mine.

– Nu cred că cineva ar putea să scape de mirosul ăsta.

– Eu am să încerc, cu siguranță.

CAPITOLUL 34

Puller merse cu mașina direct la oficiul poștal, care se afla la câteva minute distanță de Annie's Motel. Agentul ajunsese exact înainte de închidere. Expedie cutiile în Atlanta, înregistrându-le ca mărfuri cu regim special, apoi își concentrează atenția asupra tinerei femei din spatele tejghelei, care îl privea curioasă. Puller îi arată portvizitul.

– Sunt de la CID, Forțele Terestre.

– Știu, îi răspunse ea.

– Cum așa?

– E un oraș mic, veștile circulă repede, iar dumneata ești prea mare ca să treci neobservat.

– Trebuie să aflu niște detalii despre o livrare.

– Ce livrare?

Puller îi spuse femeii despre pachetul expedit cu confirmare de primire pe care Howard Reed îl dusesese luni la adresa familiei Halverson, dar care îi era adresat, de fapt, colonelului Reynolds. Femeia încuviință.

– Howard mi-a pomenit ceva despre asta când a venit aici să ridice corespondența ce trebuia livrată.

– Este foarte important să aflăm de unde venea pachetul.

Tânăra femeie aruncă o privire în spate.

– Ar trebui să-l anunț pe supervisorul meu.

– În regulă.

– Dar el e plecat. Revine abia mâine.

Puller își puse mâinile mari pe tejghea, în fața femeii.

– Cum te numești? o întrebă el.

– Sandy. Sandy Dreidel.

– Bine, Sandy, lasă-mă să-ți explic cum stau lucrurile. Această livrare poate fi extrem de importantă în anchetă. Ne-ar putea ajuta să aflăm cine i-a ucis pe oamenii aceia. Cu cât trece mai mult timp, cu atât se măresc șansele ca ucigașii să dispară. Tot ce vreau este numele și adresa celui care a trimis pachetul, atâta tot.

– Înțeleg foarte bine acest lucru. Dar avem și noi politica noastră și trebuie să respectăm anumite proceduri.

Pe fața lui Puller se ivi un rânjel.

– Și eu înțeleg. Sunt militar. Te asigur că fiecărei proceduri de la oficiul poștal îi corespund zece din cadrul armatei.

Sandy îi zâmbi.

– Desigur. Aveți dreptate.

– Dar nu există nicio cale să aflu acest lucru?

– Ba da. Avem înregistrările noastre.

– Doar câteva clicuri la computerul acela și vei putea afla, probabil. Sandy părea destul de încurcată.

– Ei bine, încă nu avem toate informațiile înregistrate în computer. Dar avem niște registre în spate.

Puller își scoase carnețelul și un pix.

– Ai putea să te uiți două minute în registru și să scrii numele și adresa expeditorului în acest carnet. Asta mi-ar putea fi de mare ajutor ca să aflu cine i-a ucis pe bieții oameni.

Sandy ezită câteva secunde, aruncă o privire peste umărul lui Puller spre fereastra din față cu vedere la stradă, apoi luă carnețelul și pixul din mâna lui.

Femeia reveni în cinci minute cu carnețelul și cu pixul, pe care i le returnă lui Puller.

El aruncă un ochi spre ce scrisese ea, apoi ridică privirea.

– Mi-ai fost de mare ajutor, Sandy. Îți mulțumesc.

– Dar să nu spunei nimănui că am făcut asta, zise ea îngrijorată.

– Nimeni nu va afla de la mine așa ceva.

Întors în camera sa de motel, Puller analizează numele și adresa scrise de Sandy în carnețel.

Era numele unei companii de care nu mai auzise niciodată. Pachetul fusese expediat din Ohio. Își deschise laptopul și începu să caute pe Google, apoi se opri la pagina companiei.

Când văzu cu ce se ocupa firma respectivă, se întrebă dacă nu cumva găsisese, în sfârșit, ceva palpabil în cazul acelei crime. Nu era totuși prea convins de acest lucru.

Formă numărul afișat pe ecran, dar nu primi decât un răspuns înregistrat. Compania era închisă și avea să se deschidă din nou în dimineața zilei următoare, la ora nouă.

Deceționat, Puller sună apoi la spitalul la care fusese dusă proprietara motelului, Louisa.

Nu reuși să găsească pe nimeni care să-l informeze în ce stare se afla bătrâna, dar cumpără o vază cu flori de la magazinul spitalului, folosindu-și cardul de credit. Pe cartea de vizită ceru să se scrie doar atât: „Pisica este bine. Sper că și dumneata ești la fel. Omul dumneitale bun, Puller“.

În cele din urmă închise telefonul, se dezbracă și intră în baie, sub duș. În armată învățase să se spele și să se îmbrace foarte repede, așa că cinci minute mai târziu era deja uscat și îmbrăcat.

Tocmai își îndesa pistolul M11 în tocul de la centură când o văzu. Cineva îi strecurase o bucată de hârtie pe sub ușă.

Se uită imediat pe fereastra de lângă ușă. Nu văzu pe nimeni. Micuța curte din față era goală. Nu se vedeau nici oameni, nici mașini. Luă de pe pat o față de pernă și îngenunche, apoi folosi pânza ca să ridice hârtia.

Citi biletul – fusese scris la calculator. Mesajul era scurt: *Știi câteva lucruri pe care trebuie să le afli și tu.*

Sub mesaj era trecută o adresă. La sfârșit mai era scris un singur cuvânt: *Acum.*

Puller folosi aplicația de pe telefonul său pentru a găsi locația. De la motel ar fi avut de mers vreo cincisprezece minute cu mașina. Avea să ajungă probabil într-un loc și mai pustiu decât acela. Un loc perfect pentru o ambuscadă. Cineva ar fi putut să-l împuște de la distanță. Sau de aproape.

Puteau fi zece indivizi contra unu. Poate că Dickie și prietenul său mătahălos cu nasul rupt decisese să-și ia revanșa, de această dată venind cu un număr mai mare de ajutoare.

Puller rămase cu privirea la telefon. Ar fi putut să-i telefoneze lui Cole și să-i povestească totul. Apăsă tastele. Telefonul ei începu

să sune. Trecu apoi pe căsuța vocală. Probabil că era încă sub duș, încercând să scape de mirosul morții.

El îi lăsa un mesaj cu ultimele noutăți, îi comunică adresa la care i se spusese să vină, apoi închise.

Puller mai formă apoi un număr de telefon și vorbi cu prietena lui, Kristen Craig, de la USACIL. O puse în temă cu probele trimise și îi explică ce fel de rezultate aștepta de la laborator.

– Cum merg lucrurile cu laptopul și cu servieta? o întrebă el. Ați primit aprobările de la DIA?

– Le-am primit, îi spuse ea. Îmi pare rău să te informez însă că sunt extrem de dezamăgită de ceea ce am găsit până acum.

– De ce?

– În servieta lui nu am găsit decât un sandvici vechi, câteva cărți de vizită și două reviste. Singurul raport oficial pe care l-am descoperit în servietă nu era nici măcar dintre cele clasificate.

– Și laptopul?

– Câteva filme porno, nimic important. Există și câteva fișiere legate de munca sa, e adevărat, dar în niciun caz nu are în laptop ceva care ar putea cauza colapsul civilizației vestice, așa cum credeam noi, în caz că băieții răi ar fi pus mâna pe acest obiect.

– Cei de la DIA au fost informați?

– Desigur, doar vorbim de DIA. Au trimis pe cineva la laborator.

– Filme porno ai spus?

– Găsim mereu așa ceva în fișierele militarilor, doar știi prea bine. Iar filmulețele astea nu erau hardcore. Doar prostioare pe care le poți urmări în camera de hotel fără să fii șocat de nota de plată a doua zi dimineață. Fleacuri erotice, producții îngrozitoare de duzină. Dar, mă rog, eu nu sunt bărbat.

– Femeile au standarde mult mai ridicate. Deci, ce-i cu vâlva asta stârnită de ministrul apărării?

– Hei, eu sunt doar un tehnician. Tu ești responsabil cu investigațiile, spuse ea pe un ton șagalnic.

Puller închise telefonul, se gândi câteva clipe, apoi privi biletul și căzu din nou pe gânduri.

Aștepta telefonul lui Cole, dar aceasta nu-l sunase. Încuie ușa camerei de motel și se duse în parcare. Porni motorul Malibu-ului, introduse în GPS adresa primită și plecă.

CAPITOLUL 35

O cutie poștală ruginită, căzută într-o parte.

Puller trecu pe lângă aceasta și merse mai departe cu mașina pe drumul desfundat și plin de noroi, străjuit de copaci.

Era surprins că o asemenea adresă putea fi detectată de sistemul său GPS. Big Brother avea, cu siguranță, toate informațiile. Parcă mașina după încă vreo patru sute de metri, se dădu jos și intră în pădure mergând înapoi, spre vest. Zări căsuța ascunsă printre copaci. Undeva la distanță auzi clar sunetul produs de coada unui șarpe cu clopoței, care își făcea cunoscută prezența. Puller nu mai făcu niciun pas. Se ghemui încet, cercetând locul cu privirea.

În fața casei era parcată o camionetă veche. Resturile unei alte camionete se zăreau la o oarecare distanță. În spatele casei se vedea un soi de garaj. Ușa acestuia era închisă. Casa nu părea locuită. Nu era încă destul de întuneric pentru a aprinde luminile în interior, cu toate că pâlcul de copaci care înconjura locul arunca umbre ciudate asupra tuturor lucrurilor.

Nu se auzea niciun zgomot. Nu se vedea țipenie de om.

Rămase ghemuit printre copaci, gândindu-se cum ar fi trebuit să procedeze.

Era clar că oamenii care locuiau acolo – atât de departe de locul în care se produsese crima – probabil că nu văzuseră nimic. Dar poate că știau ceva. Așa scria în bilet.

Mai exista o posibilitate. Cineva intenționa să-i întindă o cursă ca să-i facă rău. Ori era vorba de Dickie și de prietenii lui care voiau să se răzbune, ori de un contraatac din partea cuiva care voia să-i saboteze investigațiile. Își setase telefonul pe vibrații. La un moment dat, acesta începu să vibreze. Se uită la ecran și răspunse în șoaptă.

- Unde ești, Puller? o auzi el pe Cole.
- La adresa pe care ți-am scris-o. În pădure, în partea de est a casei. Dar tu unde ești?
- În partea de vest a casei, printre copaci.
- Gând la gând. Vezi ceva? De aici nu pot zări nimic.
- Nu.
- Știi cumva cine locuiește la această adresă?
- Nu.
- Nu era niciun nume pe cutia poștală.
- Ce vrei să faci?
- Să aflu de ce suntem aici.
- Și cum ai de gând să faci asta?
- Ce zici de metoda cea mai simplă? Eu vin dinspre est, iar tu dinspre vest. Ne oprim amândoi la marginea pădurii și cercetăm zona.

Puller își puse telefonul în buzunar și făcu câțiva pași. Își ținea pistolul M11 pregătit și îndreptat în față. Presupuse că și Cole își pregătise Cobra venind dinspre vest.

Un minut mai târziu, telefonul lui începu din nou să vibreze.

- Am ajuns, o auzi pe Cole. Ce fac acum?

Puller nu-i răspunse imediat. Cerceta cu atenție fiecare bucată de teren pe care pășea. Talibanii și Al-Qaeda erau foarte vicleni. Știau cum să-i atragă în capcană pe soldații americani; se pricepeau de minune la astfel de trucuri.

Puteau face ca un lucru extrem de periculos, chiar mortal, să pară un lucru inofensiv. Copii, femei, animale domestice.

- Puller?
- Dă-mi numai un minut.

Mai înaintă câțiva pași, apoi strigă:

- Hei! E cineva acolo?

Niciun răspuns. Oricum, nici nu se aștepta să primească vreunul.

Mai făcu doi pași până când ajunse la linia copacilor, dar rămase în spatele camionetei, cu fața spre casă. Vorbi din nou la telefon:

- Mă vezi?
- Da, dar destul de vag.
- Vezi ceva de acolo?

– Nimic. Nu cred că locuiește cineva în casa asta. La naiba, pare gata să se dărâme.

– Ai mai trecut vreodată pe drumul acesta?

– Doar întâmplător. Nu l-am mai observat înainte. Ce crezi că se petrece?

– Rămâi pe loc. Am de gând să încerc ceva.

Puller își îndesă telefonul în buzunar și avansă încet până reuși să vadă clar veranda din față. Privi partea de sus a casei, partea de jos, părțile laterale, apoi din nou partea de sus. Scoase din buzunarul hainei o lunetă, pe care o luase din rucsac.

Privi prin aceasta ajustând lentilele până când dobândi o imagine bună a verandei. Studie partea de sus, partea de jos, părțile laterale, apoi reveni la partea de jos.

Își scoase din nou telefonul și îl lipi de ureche.

– Rămâi pe poziție, cu capul la cutie, șopti el.

– Ce vezi de acolo? Ce vrei să faci?

– Vei auzi tare și cât se poate de clar în cinci secunde... dacă este ceea ce cred eu.

– Puller...

Dar el băgase deja telefonul în buzunar.

Montă luneta în partea superioară a pistolului său M11. Se mai uită o dată în jur și strigă:

– Hei, sunt John Puller. Mi-ai cerut să vin aici. Aș vrea să stăm de vorbă.

Mai așteptă cinci secunde. Oare credeau că avea să meargă până în fața ușii?

Ridică pistolul și privi prin lunetă. Țeava armei era îndreptată spre scândurile din podeaua verandei. Trase rapid trei gloanțe, unul după altul. Bucăți de scânduri din podea săriră în aer. Puller auzi zgomotul gloanțelor pe o suprafață metalică. Asta putea însemna doar un singur lucru: avusese dreptate. Se ghemui instinctiv.

Ușa din față sări în aer cu un bubuit. Încărcătura explozivă făcuse o gaură de toată frumusețea în lemnul vechi și fragil al ușii. Oricine ar fi pășit pe verandă ar fi sărit în aer.

Bomba era pentru mine, își spuse Puller.

– Iisuse!

Puller se uită în dreapta și o văzu pe Cole privind uimită când spre el, când spre gaura mare din ușa casei.

– De unde știai că e o bombă-capcană? întrebă ea.

– În fața ușii erau niște scânduri noi. Au montat o placă de presiune sub podea, au întins firul până în casă și l-au prins de trăgaciul unei arme pe care au fixat-o în așa fel încât să țintească la nivelul abdomenului. Am auzit zgomotul gloanțelor trase de mine pe metalul plăcii.

Puller se îndepărtă de camion.

– Și totuși, adăugă el, nu înțeleg de ce au crezut că mă voi duce în fața ușii ca să-mi zboare capul în explozie.

– Mă bucur că ești mai deștept decât au crezut ei.

Cole se îndepărtă și ea de camion. În momentul acela, Puller văzu firul și făcu un salt. O izbi pe Cole în abdomen, ridicând-o în același timp de la pământ. Se rostogoliră amândoi în direcția lizierei, cu două secunde înainte ca vehiculul să sară în aer.

Roata din față a camionului ateriză la vreo cincisprezece centimetri de ei. În jurul lor începură să cadă resturi metalice. Puller o acoperi pe Cole cu trupul său. O fâșie lungă de cauciuc ateriză pe piciorul lui. Simți o usturime, dar își spuse că nu era o rană gravă. Avea să-i rămână un semn pe picior, atâta tot.

În timp ce flăcările mistuiau camionul, Puller înțelese că mai avea o problemă. O prinse pe Cole de un braț, o aruncă pe umăr și alergă în pădure.

Câteva secunde mai târziu rezervorul camionului explodează, provocând un al doilea val de deșeuri zburătoare, proiectate în toate direcțiile.

Puller o așeză cu grijă pe Cole în spatele unui copac, apoi îngenunche în noroi la o distanță considerabilă față de rămășițele camionului. Așteptă să se termine ploaia de deșeuri, apoi trase cu ochiul din spatele copacilor.

– De unde ai știut? îl întrebă gâfâind Cole în timp ce se ridica.

– Firul era întins între două tufișuri.

– E clar, cineva a vrut să te elimine. Au aranjat și ușa, și camionul. Dacă trucul cu ușa ar fi dat greș, bomba din camion avea să te omoare.

Cole aruncă o privire în jur și se cutremură, dar nu din pricina aerului rece al serii.

– Simt că-mi plesnește capul și mi se pare că aud clopotele bisericii, spuse ea.

Însă Puller nu era atent la ea. Se uita fix la camionul distrus.

– Ești bine, Puller? Ai fost lovit?

Agentul clătină din cap.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– Ar fi trebuit să văd firul înainte să-l atingi cu piciorul.

– Și totuși, l-ai văzut la timp.

Puller întoarse capul spre ea.

– Nu am fost destul de rapid, zise el.

– Trebuie să chem o echipă care să înceapă investigațiile la fața locului, îi spuse ea. Și pompierii, bineînțeles. Dacă pădurea ia foc, nu vom putea împiedica extinderea incendiului. Ar fi un ade-vărat coșmar.

– Am văzut un furtun încolăcit lângă casă. Dacă a mai rămas ceva apă în bazin, aş putea stinge flăcările.

– Dar dacă au mai pus și alte bombe-capcană?

– Dacă ratez din nou declanșatoarele, pot să spun că așa îmi trebuie.

– Puller, nu ai ratat nimic, înțelege.

El îi ignoră cuvintele:

– Ai vreun specialist pirotehnist în echipă? o întrebă apoi.

– Lan Monroe se pricepe la astfel de lucruri. Dar mai cunosc un agent ATF¹ ieșit la pensie, care locuiește în afara orașului. L-aș putea ruga pe el să cerceteze.

– Ar fi mai bine. Avem nevoie de expertiza unui profesionist în acest caz.

În timp ce Cole vorbea la telefon, Puller întinse furtunul și îndreptă jetul de apă spre resturile carbonizate ale camionului, încercând să stingă flăcările.

După zece minute își făcură apariția doi ofițeri de poliție, care însoțeau două autospeciale. Lan Monroe o sună pe Cole și-i spuse că este pe drum. Cole îi telefonă fostului agent ATF și îl rugă să vină la fața locului.

¹ Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosions (n.tr.)

În timp ce pompierii se ocupau de stingerea focului, udând din abundență rămășițele camionului, Puller le atrase atenția polițiștilor, făcând semn către casă.

– Nu m-aș apropia acum de pistonul acela de pompă. Ar fi mai bine să găsim un robot motorizat pe care să-l trimitem în recunoaștere înainte de a se apropia cineva de casă.

– Poliția Statală are așa ceva, interveni Cole. O să le dau un telefon. După ce termină de vorbit, Puller îi spuse:

– Cred că ar fi timpul să mergem la cină.

– Tot mai vrei să mergi?

– Da, vreau.

– Ai haine curate în mașină?

– Întotdeauna.

– Atunci, putem trece pe la mine pentru un duș. Așa voi avea ocazia să-mi schimb și eu hainele. Casa mea e mai aproape de reședința Trent decât motelul la care ești cazat.

Se îndreptară spre mașinile lor, în timp ce membrii echipei de investigații cercetau zona fără să se apropie prea mult de casă și de camionul care sărise în aer.

Când ajunseră la drum, îl văzură pe Pat Lindemann stând rezezat de portiera Fordului său. Șeriful își tampona fața cu o batistă și scuipa des în țărână.

– Palpitante momente în Drake, le spuse el în timp ce se apropiau.

– Prea palpitate chiar, zise Cole.

– Datorită ție nu mai trebuie să-mi caut alt sergent, Puller. Îți rămân dator pentru asta.

– A fost cât pe ce să ratez.

– Rezultatul final contează, zise Lindemann.

Aruncă o privire în direcția din care veniseră cei doi, spre drumul care șerpuia printre copaci, apoi adăugă:

– Probabil că incomodezi o anumită persoană. Ți-au lăsat bilețul la motel?

– L-au strecurat pe sub ușă în timp ce făceam duș.

– Deci îți urmăresc fiecare mișcare?

– Așa se pare.

– Și nu aveți nicio idee despre ce naiba se petrece aici?

– Încă nu, îi spuse Cole. Dar tocmai a devenit ceva personal. Așa că fiecare clipă a vieții mele va fi dedicată de acum rezolvării acestui caz, șefule.

Bărbatul încuviință cu un semn din cap și începu din nou să scuie.

– Alergiile. Nu aveam așa ceva înainte, zise șeriful. Se uită la Puller și adăugă: Ai nevoie de protecția departamentului nostru?

– Nu, sunt în regulă.

– Faci cum crezi. Ei bine, ar trebui să plec. Doamna mea îmi păstrează cina caldă.

– Ai grijă de tine, șefule, îi spuse Cole.

După plecarea lui Lindemann, Puller o întrebă:

– Urmărești o promovare în funcția de șerif? El pare gata să dea colțul.

– E un polițist bun. Dar face asta de peste treizeci de ani și nu cred că se aștepta la un astfel de caz tocmai acum, la sfârșitul carierei sale.

În timp ce deschidea portiera mașinii ei de patrulare, Cole îi spuse:

– Am aflat ce ai făcut pentru Louisa de la Annie's Motel. A fost frumos din partea ta.

– Avea nevoie de ajutor, așa că am făcut tot ce am putut. Nu a fost mare lucru. Cum se simte?

– Nu știu. Nu am avut timp să sun la spital. Dar cu siguranță ar fi murit dacă nu erai prin preajmă.

– O cunoști bine?

– Toată lumea o cunoaște pe Louisa. E o femeie deosebită, bună ca pâinea caldă.

– E plăcut să ajuți astfel de oameni, spuse încet Puller. Mulți obișnuiesc să profite de bunătatea lor.

Cole puse mâna pe umărul lui.

– Nu-mi place că te învinovățești pentru ce s-a întâmplat cu fiul acela, Puller.

– Dacă asta s-ar fi întâmplat peste Ocean, toți cei din detașamentul meu ar fi fost morți.

– Dar noi am scăpat cu viață.

– Adevărat, răspunse el posac.

Puller urcă în cele din urmă în mașina lui și o urmă pe Cole.

CAPITOLUL 36

După un drum de douăzeci și cinci de minute cu mașina, Cole viră pe o stradă dintr-un cartier cu case mai vechi, bine întreținute, cu verande mari și peluze îngrijite. În cele din urmă femeia parcă mașina pe o alee din fața unei case în formă de solniță, cu acoperiș abrupt din șindrilă gri. Împrejmuată de un mic gard alb, grădina era plină de flori viu colorate.

Peisajul amintea mai degrabă de New England decât de Virginia de Vest.

Puller coborî din mașină, își luă hainele curate din portbagaj și o urmă pe Cole la ușa din față.

- Frumoasă casă. De când locuiești aici?
- Aici am crescut.
- E casa părinților tăi?
- Mi-a rămas mie după moartea lor.
- Au murit în același timp?
- Da.

Cole nu părea dornică să-i dea mai multe explicații, așa că Puller adăugă:

- Pare o locuință de pe coasta statului Maine.
- Știu. De aceea îmi place atât de mult.
- Ți-ar plăcea deci să trăiești pe malul mării?
- Poate că da.

Puller aruncă o privire spre celelalte case din cartier.

- Casa ta iese în evidență. Cum așa?

– Tatăl meu a fost un timp în Marina Militară. A văzut lumea în tinerețea sa. Iubea nespus marea. El a construit casa cu mâna lui.

Puller atinse stâlpul gros al verandei din față.

– Un tip al naibii de priceput. Dar cum se face că s-a întors aici dacă era lup de mare?

– El era din Virginia de Vest. S-a întors acasă. Trebuie să dau câteva telefoane. Tu poți folosi baia de la etaj. Prosoapele și celelalte lucruri de care ai nevoie ar trebui să fie acolo.

– Mulțumesc.

Puller găsi baia, deschise robinetul de la duș, se dezbracă de haine și păși sub jetul de apă. Cinci minute mai târziu era uscat și îmbrăcat. Ieși din baie și se ciocni de Cole, care tocmai trecea pe coridor îmbrăcată într-un halat lung de baie.

– Dumnezeuule, deja ai terminat? exclamă ea ridicând ochii spre el.

Desculță, era mai scundă cu vreo treizeci de centimetri decât Puller.

– Când o mie de inși își așteaptă rândul la duș după tine, nu poți pierde vremea oricum. E un obicei care mi-a intrat în sânge.

Cole îi spuse:

– Eu nu sunt atât de rapidă ca tine, dar promit că nu o să dureze mult.

– Nu vrei să folosești baia asta dacă tot am terminat?

– Nu. Toate lucrurile mele sunt în baia de la parter.

– Dar dormitorul tău nu e aici, la etaj?

– Nu e nevoie să știi unde e dormitorul meu, Puller, răspunse ea amuzată.

Agentul făcu un pas înapoi și privi peste umărul ei.

– Bine. De unde aş putea atunci să beau niște apă? Atentatele cu bombă îmi produc sete.

– Am niște sticle cu apă în frigiderul din bucătărie.

– Apa de la robinet e foarte bună pentru mine.

– Nu și apa de aici, crede-mă. Te sfătuiesc să bei apă îmbuteliată.

Coborâra împreună scările, apoi se despărțiră: el intră în bucătărie, iar ea se duse în baie.

Puller auzi zgomotul apei curgând și în momentul acela avu în ochi imaginea ei pășind sub duș.

Își impuse să abandoneze acest gând. Chestiunile de serviciu – mai ales când era vorba de un serviciu ca al lui – nu trebuiau amestecate niciodată cu viața personală.

Bucătăria arăta ca o cambuză de pe un vas. Funcțională, ergonomică și extrem de curată. Tatăl lui Cole, marinarul, decorase probabil toată casa în acest stil. Părinții lui Cole muriseră în același timp.

Probabil suferiseră un accident, își spuse el.

Dar Cole nu părea dornică să-i povestească ce se întâmplase. Oricum, nu era treaba lui.

Deschise frigiderul și scoase o sticlă de apă Deer Park. În timp ce dădea sticla peste cap, privirea i se îndreptă către fereastra cu vedere spre curtea din spate.

Iarba era tăiată și florile udate. Văzu o mică fântână arteziană din piatră, din care țâșnea apa. La o oarecare distanță, în spatele acesteia, se afla un balansoar alb de grădină. Sub un mic chioșc din lemn acoperit de plante agățătoare cu flori roșii se vedeau un cuptor și un grătar.

Toate aceste detalii alcătuiau un decor plăcut și liniștitor, care nu se potrivea deloc cu personalitatea lui Sam Cole. El își imaginase cu totul altfel locuința ei – nu își putea explica de ce.

De fapt, nici nu o cunoștea prea bine.

Deschise ușa bucătăriei și ieși pe veranda din spatele casei cu sticla în mână. Mai bău puțină apă și închise ochii. Își aminti de firul întins dintre tufișuri.

Nu-l văzuse la timp. Îl observase abia atunci când Cole fusese pe punctul de a-l atinge. Și apoi, dăduse peste el cu piciorul.

În mod normal, ar fi trebuit să fie morți acum. Din fericire, între momentul atingerii firului și explozie fusese un interval de câteva secunde. Puller știa de ce.

Comutatorul folosit de atentator nu fusese de bună calitate. Sau poate că individul își imaginase că, odată ce piciorul lui Puller ar fi atins firul, acesta ar fi trebuit să se împiedice și să cadă. Două secunde de confuzie, după care victima ar fi încercat să se ridice și – bum! – capul lui ar fi sărit în aer într-o clipă.

Din fericire, reușise să scape teafăr și îi salvase viața lui Cole. Dar nu se simțea pe deplin mulțumit de felul în care acționase. Sub nicio formă.

Nu mai sunt ce am fost odată. Nici pe departe. Dacă nu mai ești pe câmpul de luptă, simțurile ți se atrofiază. Te miști mai lent, nu mai ești atât de agil.

Știuse că avea să vină și ziua aceasta. Nu crezuse însă că avea să se simtă atât de vulnerabil după un asemenea eșec. Singura soluție era să se întoarcă acolo, în Orientul Mijlociu, și să încerce să supraviețuiască.

Iar eu nu vreau să fac asta. Nu după șase misiuni de luptă în care am fost împușcat și abia am scăpat cu viață din explozii. Nici nu mai țin minte de câte ori am fost la un pas de moarte. Oare asta face din mine un laș?

După câteva minute Cole ieși pe veranda din spate și-l găsi pe Puller în balansoarul din grădină. Prima dată se îmbrăcase cu pantaloni de stofă și cu o bluză cu modele geometrice, dar de data aceasta purta o rochie vaporoză de vară de culoare bleu, cu un decolteu adânc în formă de „V”, și sandale albe cu tocuri înalte. Lui Puller îi plăcea mai mult rochia decât pantalonii.

Ea se așeză în balansoar lângă el, picior peste picior, și își acoperi genunchii cu poalele rochiei. Mirosea încântător a iasomie și liliac, iar părul ei era încă umed. Se rezemă de spătarul balansoarului și închise ochii.

– Nu ar fi timpul să mergem?

– Am sunat-o pe Jean și i-am spus că întârziem puțin, zise ea frecându-și tâmpilele.

– I-ai spus și de ce?

Cole ridică ochii spre el.

– Nu. Nu aveam de ce să fac asta.

– Știi, am verificat la oficiul poștal cine a expediat pachetul cu confirmare de primire.

Cole îl privi contrariată.

– Cum ai reușit?

– Am pus doar câteva întrebări.

– Nu ai vrut să mă aștepți și pe mine?

– Uneori, viteza cu care faci unele lucruri e crucială. Iar oficiul poștal e la numai trei minute de motel.

Puller afișă un zâmbet nevinovat, iar ea îi răspunse la rândul ei cu un zâmbet.

– Atunci, spune-mi ce-ai aflat.

– Expeditorul este o firmă care se ocupă cu testarea solului.

– De ce i-ar fi interesat testarea solului pe cei din familia Reynolds?

– Asta mi-aș dori și eu să știu.

– Dacă pachetul nu a ajuns în stomacul câinelui, înseamnă că persoana care l-a ucis pe Larry Wellman s-a întors la locul faptei și l-a luat. Dar de unde puteau afla că pachetul este acolo?

Puller termină de băut apa și înșurubă capacul sticlei.

– Așa cum am mai spus, ar fi putut deduce foarte simplu unde se află pachetul – cum am făcut-o și noi, de altfel. Ei și-au dat seama că poștașul a descoperit cadavrele în casă. Cum ar fi putut să o facă? Avea de livrat un pachet a cărui confirmare de primire trebuia semnată de proprietar. Acesta putea fi singurul motiv pentru care poștașul fusese nevoit să intre în casă. Atunci, ce conținea pachetul? Ei au revenit la locul crimei ca să afle acest lucru. Nu știau ce conține, dar nu puteau risca.

– Dar de unde știau că nu l-am găsit noi?

– Poate că au pe cineva care-i informează din interior, zise Puller.

– Nu-mi vine să cred că ar putea exista cineva în departamentul meu care să îi ajute pe infractori.

– Nu pot fi sigur de asta. E doar o ipoteză de care trebuie să ții cont.

– Și bombele?

– Ceea ce s-a întâmplat azi e un semn bun pentru mine.

– Înseamnă că ai enervat la culme pe cineva, așa cum a spus șeriful.

– Într-adevăr.

– Asta numai *dacă* autorii au vreo legătură cu crimele. Știi doar că i-ai scos din sărite pe Dickie și pe amicul lui uriaș.

– Tu chiar crezi că cei doi ar fi în stare să mă arunce în aer încercând să-și ia revanșa?

– Nu. Probabil că ai dreptate.

Cole închise din nou ochii și își lăsă capul pe spătarul balansoarului. Începu să-și frece din nou tâmplele și făcu o grimasă.

– Nici măcar nu te-am întrebat dacă te simți bine, îi spuse el cu voce scăzută. Te-am lovit destul de tare. *Ești* bine? Nu ai cucuie sau alte urme?

– Sunt în regulă. Mi-ai tras una de am văzut stele verzi, dar mai bine că s-a întâmplat așa și nu altfel.

Cole deschise ochii, îi atinse ușor brațul cu degetele, apoi îi spuse fără să-și retragă mâna de pe brațul lui:

– Iar eu nici măcar nu ți-am mulțumit până acum.

– Era destul de întuneric afară. De obicei poți vedea sclipirea unor astfel de fire în lumina soarelui. De aceea talibanii și Al-Qaeda preferă să lucreze cu plăci de presiune și cu alte tipuri de declanșatoare care sunt ascunse în pământ și nu se pot observa cu ochiul liber.

– Ei bine, eu nu l-am văzut, zise ea.

Se întinse spre el și-l sărută în fugă pe obraz.

– Îți mulțumesc, Puller. Mi-ai salvat viața.

Agentul întoarse capul spre ea și o privi. I se păru că zărește o lacrimă strălucind în ochiul drept al femeii, dar ea întoarse repede capul, ferindu-și privirea.

– Pentru puțin, răspunse el cu modestie.

Ea luă mâna de pe brațul lui și se ridică.

– Ar fi mai bine să plecăm. Conduc eu. Tu poți să-ți lași mașina aici. O să mergem cu camioneta mea. Sunt sătulă de mașinile de poliție.

Puller mai rămase câteva clipe în balansoar, lăsând-o pe ea să meargă înainte; după câțiva pași ea se întoarse spre el, privindu-l mirată. Așa cum stătea cu spatele la soare, Sam Cole părea că strălucește în rochia ei vaporosă. El zăbovi câteva secunde în plus pentru a admira priveliștea.

– Nu vii?

Puller se ridică în cele din urmă și spuse:

– Vin acum.

CAPITOLUL 37

Jean Trent purta pantaloni kaki, sandale roșii și o bluză asortată fără mâneci, de culoare roșie. Femeia îi aștepta pe terasa închisă din partea de vest a casei, unde nu mai era soare deloc. Avea deja în mână un cocktail și îi întrebă pe Puller și pe sora ei ce ar prefera să bea.

Puller ceru o bere, iar Cole o bere de ghimbir.

- Uau, exclamă Jean. Arătați de parcă ați fi urmăriți de ghinion.
- Scuze pentru întârziere, zise Cole. Am fost reținuți la un caz.
- Nicio problemă. Am avut timp să savurez în liniște încă un martini. Ar trebui să încerci și dumneata un pahar, i se adresă ea lui Puller.

Agentul ignoră comentariul ei și o întrebă:

- Ai primit vreo veste de la soțul dumitale? A ajuns la destinație?
- Mă sună foarte rar atunci când e plecat. Nici măcar nu știu sigur când se întoarce.

- Dar unde e Meghan? o întrebă Cole.

- Face câteva ture de bazin.

- La ora asta? întrebă mirată Cole.

- Încearcă să-și lucreze abdomenul. Eu i-am explicat că se află în perioada de creștere, că e din cauza pubertății, dar celelalte fete fac glume pe seama ei, iar ei nu-i place deloc acest lucru.

- Nici mie nu mi-ar plăcea, să fiu în locul ei, zise Cole.

- Roger are oasele mari și e aproape obez. Noi nu am avut nicio dată asemenea probleme în familie, adăugă Jean privindu-l pe

Puller, care se așezase pe un mic divan cu tapițerie înflorată, reprezentând frunze verzi de viță-de-vie și struguri roșii.

– Acum, continuă ea, dacă ar fi să judec după înfățișarea dumitale, aş spune că membrii familiei din care provii sunt înalți.

– E adevărat, încuviință el.

– Tatăl sau mama?

– Tatăl.

– Și mama dumitale? întrebă Jean.

Puller nu răspunse nimic – evită privirea femeii și începu să se uite în jur. Jean privi spre centura lui.

– Trebuie neapărat să stai înarmat la cină? întrebă ea.

– Acestea sunt regulile. Trebuie să port întotdeauna arma asupra mea.

Cole o întrebă apoi pe Jean:

– Meghan nu cinează cu noi în seara asta?

– Mă îndoiesc. Obişnuieşte să se înfometeze.

– Nu e bine deloc, surioară. Fetele tinere sunt predispuse la tulburări de alimentație.

– Am vorbit cu ea până m-am învînețit la față. Au văzut-o o mulțime de specialiști. Au vrut să o pună sub medicație, să-i prescrie o mulțime de pilule, dar eu m-am opus. Noi sperăm că e doar o fază pe care o va depăși.

Cole nu părea prea convinsă de acest lucru.

– Deci suntem doar noi trei la cină?

– Probabil, zise Jean.

– Cum adică? Suntem sau nu doar noi trei?

– Nu pot să-ți răspund acum la această întrebare.

– Grozav, zise Cole plictisită. Ți-am menționat cumva că aud zilnic întrebări fără răspuns la slujbă? Vreau să o văd pe nepoata mea.

– Nu am văzut nicio piscină când veneam spre casă, zise Puller.

– Avem o piscină interioară, îi explică Jean. Nu prea ne place soarele.

– În afară de asta, apa din piscină s-ar face neagră din cauza prafului de cărbune, adăugă Cole.

Sora ei se întoarse spre ea cu un aer iritat.

– E o tâmpenie. Spui numai prostii, știi foarte bine asta.

– Chiar așa?

Menajera sosi cu băuturile lor, iar Cole își luă de pe tavă berea de ghimbir, nu înainte de a-l servi pe Puller cu berea adusă pentru el. În cele din urmă le spuse:

– În regulă, eu mă retrag. Voi doi puteți vorbi despre mine cât timp am să lipsesc.

Cole ieși, iar Jean se întoarse spre Puller și își ciocni paharul de martini de sticla lui de bere.

– Trebuie să recunosc, e cam dură pentru gustul meu.

– E polițistă. Trebuie să fie dură. În plus, e femeie, așa că trebuie să fie și mai dură pentru a fi acceptată de subalterni.

– Dacă spui dumneata...

– Voi două sunteți foarte diferite. Nu mă refer la înfățișare, ci în toate celelalte privințe.

– Nu am să te contrazic. Dar, spune-mi, de ce ați întârziat de fapt? Doar nu te culci cu ea deja.

– Deja? zise el surprins. Cu siguranță ea nu mi-a făcut impresia unei astfel de femei.

– Nu asta am vrut să spun. Sigur că nu e o astfel de femeie. E atrăgătoare și singură, atâta tot, iar dumneata ești la fel de atrăgător și nu vād nicio verighetă pe mâna asta mare a dumatale.

– Asta nu explică acel comentariu răutăcios care se termina cu „deja“.

– Ei bine, eu cred că sora mea mai mică e cam disperată.

Puller se lăsă pe spătarul divanului și luă o înghițitură de bere.

– Nu, nu mă culc cu ea. În schimb, am fost la un pas să sar în aer împreună cu ea.

Jean se ridică în scaun.

– Ce-ai spus?

– Cineva a pus niște bombe-capcană într-o casă și sub un camion lângă care am stat amândoi. Au lipsit doar câteva secunde. Nu am mai fi luat cina împreună nici în seara asta și nici în altă seară.

Jean puse paharul pe masă și îl privi neliniștită.

– Cred că glumești.

- Nu obișnuiesc să fac glume după ce am fost la un pas de moarte.
- Sam de ce nu a pomenit nimic despre asta?
- Nu știu. E sora dumitale. O cunoști mult mai bine decât mine.

Jean Trent ridică din nou paharul, dar nu-l duse la buze. Rămase cu privirea la măslinile din pahar.

- Mai bine nu alegea meseria asta de la bun început.
- De ce?
- E foarte periculoasă.

- Multe lucruri sunt periculoase.

- Știi ce vreau să spun, zise ea pe un ton aspru.

- Ea menține ordinea și liniștea publică. Își riscă viața pentru binele societății, pentru ca toți cetățenii cinstiți din orașul Drake să fie în siguranță. O admir din toată inima.

- Iar dumneata ești soldat, nu-i așa? Tot în slujba societății?

- Da, asta face parte din fișa postului.

- Irak și Afganistan?

- Ambele.

- Un tânăr pentru care făcusem o pasiune în liceu, Ricky Daniels, s-a înrolat în armată, la Forțele Terestre, imediat după absolvire. A murit în Primul Război din Golf. Avea doar nouăsprezece ani.

- Dacă s-ar fi întors, te-ai mai fi căsătorit cu Roger Trent?

Jean înghiți și restul de martini din pahar.

- Nu văd de ce ar fi treaba dumitale.

- Ai absolută dreptate. Făceam doar puțină conversație până la întoarcerea surorii dumitale.

- Ei bine, nu are rost să-ți faci griji. În legătură cu mica noastră conversație... Nu e nevoie să-mi țină cineva companie, mă simt destul de bine și singură.

- Atunci, de ce m-ai invitat în seara asta?

- Nu știu nici eu, de fapt. Mi s-a părut o idee bună în acel moment. Sunt o persoană impulsivă.

- Adevărat? Nu mi-ai făcut această impresie, trebuie să recunosc.

- Ei bine, așa sunt eu, crede-mă.

- Povestește-mi atunci despre amenințările mai vechi pe care le-a primit soțul dumitale.

– De ce? Puțină conversație, din nou? Ți-am spus, nu e necesar.

– Nu vreau să mă înțelegi greșit. Acum sunt pe post de investigator.

– A fost o prostie. Nimic important.

– Amenințările cu moartea sunt rareori stupide și neimportante.

– Ei bine, acelea erau stupide.

– Crezi că poate fi vorba de aceeași persoană? De ce nu ar trebui să fie îngrijorat soțul dumitale? Mie mi s-a părut că e foarte îngrijorat.

Jean nu mai părea acum la fel de încrezătoare. Mâna ei tremura ușor atunci când se întinse pentru a pune paharul pe masă.

– Nu cred că sunt persoana cea mai potrivită ca să răspund la această întrebare.

– Nu păraai deloc preocupată de acest aspect în după-amiaza asta.

– Soțul meu nu e tocmai Mister Popularitate în zona asta. Mulți oameni îl urăsc.

– Printre aceștia este vreunul pe care-l cunoști personal?

– Da.

– Și totuși, te-ai măritat cu el.

Jean îl privi pe sub sprâncene.

– Așa e. Am făcut-o. Și ce-i cu asta? El nu era atât de bogat atunci când ne-am căsătorit. Pe vremea aceea lupta din greu pentru a pune bazele acestei afaceri. Deci să nu crezi că am făcut-o pentru bani.

– Nu am spus că ar fi fost bogat. Și nici că te-ai căsătorit cu el pentru bani.

– Dar te-ai gândit la asta.

– Sunt sigur că are numeroase alte calități deosebite.

– Poți să fii sigur de asta.

– E bine de știut.

– Nu-mi place atitudinea dumitale.

– Nu se poate spune că am o atitudine. Eu mă străduiesc doar să înțeleg punctul dumitale de vedere, ca să ajungem la un consens.

– Străduiește-te mai mult.

CAPITOLUL 38

Cole intră pe ușa și spuse:

– Ei bine, Meghan preferă mai degrabă să ardă grăsimile decât să stea de vorbă cu mătușa ei.

Se opri brusc când observă cu câtă furie îl privea sora ei pe Puller.

– E totul în regulă? îl întrebă ea.

– Totul e bine, răspunse el.

Ușa se deschise din nou.

– Randy? exclamă Sam.

Randy Cole nu mai semăna cu băiatul pe care-l întâlnise Puller la motel, dormind în tufișuri. Era mult mai aranjat și dichisit. Purta o pereche de blugi proaspăt spălați și un tricou negru și era încălțat cu mocasini. Se bărbierise, iar părul lui era pieptănat și aranjat cu grijă.

Sam părea surprinsă, dar plăcut impresionată de apariția fratelui ei. Jean îl privea contrariată, dar cu un aer încântat. Randy se apropie de Sam, iar ea îl îmbrățișă.

– Cum o mai duci, străine? îl întrebă ea cu blândețe.

Puller se gândi că polițista încerca probabil să mai destindă atmosfera.

– O duc, veni răspunsul sec al lui Randy.

Își îndreptă apoi privirea spre Puller și zise:

– Te-am văzut la Annie's Motel.

– Așa este.

– Tu ești tipul de la Forțele Terestre despre care vorbește tot orașul?

– Cred că eu sunt acela.

– Și eu am vrut să mă înrolez.

– Și de ce nu ai făcut-o? îl întrebă Puller.

– Am picat la proba fizică. Nu stau prea bine cu vederea și am ceva probleme cu respirația. Probabil pentru că inspir de când m-am născut acest aer curat.

Jean îl întrerupse:

– Să intrăm să luăm cina.

Sufrageria era foarte mare, cu lambriuri „zebrawood” și cu atâtea decorațiuni, cornișe și portrete, încât Puller avea impresia că se află într-un palat.

Se așezară la capătul unei mese luxoase stil Sheraton, care era suficient de lungă pentru a necesita trei picioare suplimentare de susținere. Randy își trecu palma peste suprafața perfect lustruită a mesei sculptate din lemn.

– La naiba, surioară, dar știu că se fac bani frumoși din cărbune.

– E prima dată când vii aici? îl întrebă Puller.

Agentul se așezase lângă Randy și observase că tânărul se uita în jur cu ochii mari de uimire, surprins de opulența decorațiunilor.

Jean răspunse repede în locul fratelui ei:

– Prima dată, deși ușa noastră i-a fost mereu deschisă. Mă mir că ai venit în seara asta, i se adresă ea apoi lui Randy. Nu ai binevoit niciodată să apari, cu toate că te-am invitat de atâtea ori.

Puller îi aruncă o privire tânărului. Nu-i venea să creadă: Jean Trent era măritată de atâția ani cu mogulul cărbunelui și Randy nu-i vizitase niciodată? În minte i se ivi un posibil răspuns.

– De cât timp locuiți în această casă? o întrebă el pe Jean.

Aceasta îi răspunse fără a-și lua privirea de la fratele ei:

– De cinci ani. Construcția clădirii a durat mult. Ca să nu mai vorbim de zecile de muncitori care au avut de lucru aici.

– Da, da, zise Randy. Chiar așa, surioară, de ce nu-l pui pe bărbatul tău iubit să mai construiască încă vreo două case din astea? Șomajul din zonă s-ar reduce, cu siguranță.

Jean începu să râdă, ceva cam stânjenită.

– Eu cred că avem spațiu destul, Randy, zise ea.

– Ei drăcie, mare păcat, exclamă el.

– Doar știi prea bine că te așteaptă oricând o slujbă la compania Trent. Trebuie doar să o accepți, zise ea.

– Și care ar fi aceea? o întrebă Randy. Vicepreședinte? CFO¹? Șeful pupincuriștilor?

Sam se întoarse spre Puller și-i explică repede:

– Randy și tatăl nostru au lucrat la Exploatarea Miniere Trent.

– Și ce făceați acolo? îl întrebă Puller.

– Descopeream filoanele de cărbune, zise Randy. Și pot să spun că ne pricepeam al naibii de bine la asta.

– Da, vă pricepeați, fu de acord Jean. E drept că au găsit filoane mari de cărbune în cele mai neobișnuite locuri, îi explică ea lui Puller.

Randy continuă:

– Tata nu a mers la colegiu. La naiba, el abia a reușit să termine liceul. Apoi, omul s-a înrolat în Marina Militară pentru o perioadă de timp. Știa cum să citească un raport geologic. Și cunoștea acest ținut mai bine ca oricine. Pe mine m-a învățat tot ce știa. Îi aruncă o privire lui Jean, apoi continuă: Și acum știu să fac asta mai bine decât oricine. Nici Roger, cu tot echipamentul lui sofisticat, nu mă poate întrece.

– Tocmai de aceea ar fi mai bine să te întorci la firmă și să lucrezi din nou pentru el.

– Ca să-l ajut să facă și mai mulți bani, asta vrei să spui?

Sam interveni:

– Randy, dacă...

El o întrerupse însă cu o exclamație:

– Hei, un bărbat nu poate primi ceva de băut în casa asta?

Sam îl întrebă:

– Cum ai ajuns aici, Randy? Pe jos sau cu mașina?

– Nu am să conduc niciodată băut. Aș putea rămâne aici peste noapte. Hei, Jean, ai o cameră liberă pentru mine? Aș putea să mai petrec puțin timp cu familia. La fel ca pe vremuri.

Ea spuse repede:

– Desigur, Randy. Mi-ar face plăcere.

– Ei bine, poate că nu e chiar cea mai bună idee. S-ar putea să am ceva treabă mâine dimineață. Sau poate chiar în noaptea asta.

¹ Chief Financial Officer – Director financiar (n.tr.)

Puller se uită cu atenție la Randy, încercând să-i surprindă privirea. Inspiră încet și adânc, apropiindu-se puțin de el. Tânărul nu mirosea a alcool. Întoarse capul spre Sam – la timp cât să vadă că și ea încerca să-și dea seama în același mod dacă tânărul mirosea a alcool.

Puller îl întrebă:

– Ai intenția să te stabilești în Drake?

Randy rânji și clătină din cap.

– Omule, eu nu cred că o să mă stabilesc vreodată undeva.

Sam interveni:

– Randy, nu are sens ce spui.

Tânărul îl înghionti pe Puller cu cotul.

– Ele cred că tot ce spui trebuie să aibă un sens, Puller. Pur și simplu nu înțeleg chestia asta. Tu înțelegi?

Puller simți că Randy nu aștepta și nici măcar nu voia un răspuns din partea lui, așa că nu spuse nimic. Le privi pe rând pe cele două surori, apoi din nou pe fratele lor. Era evident ce le lipsea.

Mama și tatăl.

Sam îi spusese că muriseră. Casa avea cinci ani vechime, iar Randy nu fusese niciodată acolo. Puller se întrebă dacă nu cumva părinții lor muriseră în urmă cu cinci ani.

O privi din nou pe Sam. Deschise gura pentru a spune ceva, dar polițista părea că-i citise gândurile. Privirea ei îi cerea să tacă.

Puller închise gura și începu să-și studieze foarte preocupat mâinile.

În cele din urmă masa fu servită. Toate cele patru feluri de mâncare fură delicioase – cei din familia Trent nu aveau un simplu bucătar, ci un *chef*. Era evident.

Puller se simți stânjenit când fata care servea la masă îi turnă supă în farfurie cu polonicul, oferindu-i cu meticulozitate fiecare fel de mâncare. Dar se liniști gândindu-se că era, oricum, mai bine așa. Dacă s-ar fi ridicat și s-ar fi servit singur, poate că ar fi cauzat mai multe neplăceri personalului de serviciu.

O oră mai târziu, se ridicară cu toții de la masă. Randy se mai șterse o dată la gură cu șervetul și își termină de băut paharul cu vin roșu.

Probabil că vinul era dintre cele mai scumpe, își spuse Puller. Când era copil, tatăl său îi dusesese pe el și pe fratele lui în Provence și în Toscana.

El și fratele lui erau prea mici pe atunci ca să bea vin – chiar și după standardele europene –, dar tatăl lui îi învățase multe lucruri despre această licoare. Generalul fusese un adevărat cunoscător și colecționar de vinuri bune. De asemenea, vorbea fluent franceza și italiana, ceea ce-i fusese de mare folos în Europa.

– Mulțumesc pentru haleală, zise Randy. Încă mai înoți în bazi-nul acela de ciment, Jean? Ca să-ți păstrezi silueta asta feciorelnică pentru bătrânul Roger?

Sam, destul de stânjenită, îi aruncă lui Puller o privire și interveni:

– Randy, nu cred că este nevoie să te dai în spectacol în fața agentului Puller.

– Oh, dar nu mă dau deloc în spectacol, agent Puller. Nu sunt decât un gunoi alb care are rude înstărite, e cât se poate de clar. Dar nu am de gând să-mi dau aere din această cauză, refuz să o fac. Poate că vei învăța ceva din asta, agent Puller. Nu trebuie să uiți niciodată de unde ai plecat.

– Vrei să-ți pregătesc o cameră, Randy? îl întrebă Jean.

– M-am răzgândit. Trebuie să ajung într-un loc, să mă întâlnesc cu câteva persoane.

– Persoane ca Roger, de exemplu? îl întrebă Sam.

Randy o privi într-un mod ciudat. Apoi, un zâmbet cam forțat i se lăți pe buze. Și totuși, era un zâmbet molipsitor. Puller își simți colțurile buzelor ridicându-se.

– Omul e plecat din oraș, nu? Așa am auzit.

– Ai informații despre deplasările pe care le face? întrebă Puller.

– Nu. I-am văzut ceva mai devreme avionul personal zburând pe deasupra orașului.

– E ceva în legătură cu Roger? întrebă Sam din nou.

Puller întoarse capul spre ea. O mai văzuse de câteva ori atât de încordată, dar numai în situații-limită.

– Nu am nicio treabă cu el, surioară-detectiv. Roger își vede de drumul lui, eu de al meu. Iar voi, oameni buni, vă vedeți de drumul

vostru. Întinse mâinile către surorile lui, apoi adăugă: Dar presupun că drumul vostru e același cu al lui Roger.

– Nu vorbi de lucruri despre care nu știi nimic, îl opri Jean. E un obicei prost, Randy. Nu vei reuși decât să le creezi celorlalți mai multe probleme.

Randy se ridică, lăsând șervetul pe masă.

– La naiba, a fost o plăcere să vă vizitez. Sper să ne mai vedem peste vreo zece ani.

– Randy? spuse Jean. Așteaptă. Nu am vrut să sune așa.

Dar tânărul traversă încăperea și ieși, trăgând încet ușa după el.

CAPITOLUL 39

Puller și Cole pleacă de la reședința Trent treizeci de minute mai târziu, cu camioneta polițistei. Puller stătea în față, pe locul pasagerului, privind pe geam. Avea o mulțime de întrebări în legătură cu cina din seara aceea, dar nu intenționa să o întrebe nimic pe partenera sa. Nu era treaba lui.

În cele din urmă, ea i se adresa:

- Ei bine, a fost distractiv.
- Așa se întâmplă de obicei când iei cina în familie.
- Sunt sigură că ai unele nelămuriri.
- Nu-mi place ca oamenii să-și bage nasul în treburile mele, așa că te înțeleg. Nu o să te întreb nimic, fii liniștită.

Cinci minute se scurseră în tăcere, apoi Cole începu să vorbească:

- Părinții noștri au murit pe loc atunci când un bolovan dislocat în urma detonațiilor de la mina lui Roger a zdrobit mașina în care se aflau.

Puller întoarse capul spre ea.

- Acum cinci ani? întrebă el.
- Cinci ani, exact.
- Și Randy nu a putut accepta acest lucru?
- Tuturor ne-a fost greu să acceptăm moartea lor, izbucni ea aproape țipând.

Apoi, expresia și tonul ei se îmblânziră.

- Randy a suportat cel mai greu dispariția lor, continuă ea. Între el și părinții noștri exista o legătură specială. Mai ales între el și tata. Rămase tăcută un timp, concentrându-se asupra drumului.

În timp ce studia interiorul camionetei, Puller observă banchele noi îmbrăcate în vinil și bordul vehiculului, care fusese recondiționat cu ceea ce părea să fie echipamentul original al mașinii. Până și podeaua autoturismului părea nouă, fără urme de rugină.

– Tatăl tău a recondiționat camioneta asta?

– Da. De ce?

– Îmi amintește de casa voastră. Ai cumpărat-o cu tot cu casă?

– Da. Am plătit celorlalți ceea ce li se cuvenea ca să pot păstra aceste lucruri.

– Din asta trăiește Randy? Jean cu siguranță nu are nevoie de bani.

– Da. Așa am căzut de acord. Randy are nevoie de bani mai mult decât mine.

– Îmi dau seama.

– E caraghios. Nimeni nu ar fi crezut că Roger Trent ar fi în stare de ceva.

– Atunci, cum a ajuns ceea ce este astăzi?

– A muncit din greu, trebuie să recunosc. Și a avut ceva inspirație. Dar și ceva noroc, bineînțeles. Și-a croit drum în afacerile cu cărbuni. E lipsit de scrupule și foarte arogant, dar are un al șaselea simț când e vorba să facă bani. Iar tatăl și fratele meu au găsit multe zăcăminte importante pentru el. Chiar dacă exploatarea acestora distruge pământul.

– Dar presupun că există și unele avantaje. S-au creat multe locuri de muncă.

– Nu mai există atât de multe ca înainte.

– De ce? S-au epuizat zăcămintele de cărbune?

– Toate zăcămintele se epuizează la un moment dat. Chiar după primele excavații. Dar toate operațiunile miniere din Drake și din Virginia de Vest sunt acum de suprafață.

– Dar de unde provine metoda asta de a arunca munții în aer ca să se ajungă la filoanele de cărbune?

– Companiile miniere îți vor spune că decizia de a face exploatare de suprafață versus exploatare la adâncime se bazează pe studii geologice și topografice și pe considerente economice. Așezarea în teritoriu, adâncimea la care se află filoanele de cărbune și configurația

acestora, costul operațiunilor de extracție versus profitul disponibil, chestii de acest gen. Realitatea este că ai nevoie de mult mai puțini muncitori la mineritul de suprafață. Ceea ce înseamnă profit mai mare pentru companiile de cărbune. Trent va căuta acum să demonstreze că o mare parte din terenul exploatat la suprafață a fost deja exploatat în adâncime. Va spune că mineritul de suprafață e doar o metodă de a ajunge la zăcămintele ce nu s-au putut exploata prin metoda tradițională. Deci, pe lângă faptul că reprezintă o a doua șansă de a descoperi zăcămintele importante de cărbune, această activitate economică poate crea locuri de muncă. Poate că Roger are dreptate dintr-un punct de vedere, dar nu e un argument suficient de convingător pentru cineva care nu are ce pune pe masă sau un acoperiș deasupra capului. Îl privi câteva secunde, apoi adăugă: Habar nu am dacă acest lucru se va dovedi relevant pentru investigații, dar nu ți-ar strica să înveți câteva lucruri despre ținutul cărbunelui.

O parte din el ar fi vrut să refuze. Nu-l interesau deloc complicațiile afacerilor miniere și simțea că se îndepărtează într-o oarecare măsură de subiectul investigațiilor sale.

Dar își dădea seama că femeia voia să-i vorbească despre aceste lucruri. Iar armata îi sădise în subconștient abilitatea de a evalua corect câmpul pe care urma să aibă loc lupta.

Ca detectiv era la fel de abil, așa că răspunse doar:

– În regulă.

CAPITOLUL 40

Douăzeci de minute mai târziu, Cole opri mașina și-i arătă lui Puller ceva în fața lor. Lumina lunii era deosebit de puternică în noaptea aceea, așa că Puller reuși să distingă ceea ce îi arăta femeia.

– Ce crezi că-i asta? îl întrebă ea.

În fața lor se înălța o movilă de vreo nouăzeci de metri, care domina sinistru, ca o ciudățenie a naturii, printre celelalte culmi muntoase.

– Nu știu, spune-mi tu.

– E o haldă de steril. Ceea ce companiile miniere numesc coperta zăcământului de cărbune, partea nefolositoare, cea care trebuie golită la haldă. Acesta este, practic, tot stratul îndepărtat de pe vârful muntelui: copacii, solul și rocile pe care companiile miniere le distrug pentru a ajunge la zăcămintele. Cred că-ți dai seama, ei trebuie să-l depoziteze undeva. Și, din moment ce Virginia de Vest are o lege de regenerare a solului, ceea ce înseamnă că toate companiile miniere trebuie să depoziteze stratul de sol în apropierea locului din care a fost decopertat, companiile transportă sterilul și îl descarcă într-o vale adiacentă. După aceea, sterilul este însămânțat hidraulic și fertilizat, acoperit cu un strat de sol vegetal și așa mai departe. Doar că problema este alta. Atunci când sterilul este descărcat în acest fel, succesiunea straturilor geologice nu mai este cea normală. Stratul de la suprafață ajunge la baza văii, iar stratul de rocă de la bază ajunge în vârful haldei. Plantele native nu vor mai crește în acest tip de sol și nici copacii. Astfel, ei preferă să planteze vegetație specifică altor zone, care distruge ecosistemul pe scară largă. Dar ei știu că trebuie să respecte litera legii, chiar dacă nu acționează în spiritul ei, și își văd mai departe de treabă. Iar această depozitare a haldelor de steril schimbă treptat și topografia

locului. Râurile își schimbă cursul. Au loc inundații devastatoare. Munții alunecă la vale și distrug locuințele oamenilor.

- Și totuși, nu am văzut prea mulți localnici prin zonă.
- Asta pentru că Roger Trent a cumpărat cartiere întregi.
- De ce? Oamenii au vrut să vândă?
- Nici vorbă. Ei nu voiau să trăiască lângă o exploatare minieră, într-o zonă în care pământul era aruncat în aer aproape în fiecare zi. Aici nu poți bea apă curată. Nu poți să-ți usuci rufe la afară. În plus, te alegi cu tot felul de boli grave, de plămâni sau de ficat. Randy nu glumea atunci când a pomenit despre problemele sale cu plămâni. A fost diagnosticat cu această afecțiune încă de când era adolescent. O boală care poate evolua spre COPD¹. Și, spre deosebire de mine, el nu a fumat în viața lui. Dar a jucat fotbal și a făcut alergări în apropiere de locul în care se desfășurau operațiunile miniere. Iar el nu este singurul atlet din zonă care suferă în halul ăsta. Calitatea vieții se duce naibii, ăsta-i adevărul. Acolo unde erau orașe și comunități nu vezi acum decât un mic trailer sau câte o casuță mică în pădure. Asta e tot ce a mai rămas. Înainte erau peste douăzeci de mii de oameni în districtul Drake. Acum nu mai avem nici măcar o treime din acest număr. În următorii zece ani s-ar putea să dispărem cu toții, la fel ca zăcămintele de cărbune.

Porni motorul mașinii și merseară mai departe, până la un gard din plasă metalică pe care erau agățate câteva indicatoare de avertizare. Dincolo de gard se ridica o construcție metalică de dimensiuni impresionante, cu mai multe niveluri. Niște jgheaburi lungi ieșeau în afara clădirii de la fiecare nivel, fiind îndreptate în direcții diferite.

- Asta e o stație de încărcare. E locul în care se zdrobește cărbunele, pentru a fi încărcat apoi în camioane și vagonete. Șinele de cale ferată trec exact pe sub clădire, aici fiind punctul terminus.

- Văd că se lucrează până târziu aici, zise Puller, privind punctele luminoase care se îndepărtau sau se apropiau de clădire și camioanele ce se deplasau huruind în zonă.

- Se lucrează douăzeci și patru de ore, șapte zile pe săptămână, așa cum ai spus. Înainte nu lucrau pe întuneric, dar acum se lucrează

¹Chronic Obstructive Pulmonary Disease – bronhopneumopatie cronică obstructivă (n.tr.)

non-stop. Timpul înseamnă bani. Și singurul lucru pe care trebuie să-l vândă este cărbunele. Oricum, cei care lucrează aici nu au o viață ușoară. Marfa asta va alimenta centrala electrică. Cărbunele asigură funcționarea laptopurilor și a becurilor electrice, după cum obișnuiesc să spună oamenii din zonă. Cel puțin așa afirmă reclamele publicitare ale companiei.

– Cred că urăști tot ce ține de compania asta.

– Nu chiar tot, în niciun caz. E adevărat că oferă locuri de muncă și că ajută o țară întreagă, pentru că avem nevoie de curent electric. Dar sunt oameni care cred că există și metode mai puțin nocive de exploatare a cărbunelui decât cea care implică aruncarea muntelui în aer. Ce-i drept, costurile sunt mai mari decât beneficiile. Unii îți vor spune că nu mai există oricum cale de întoarcere, că am trecut de mult de punctul critic, dar dacă nu ești de prin partea locului și nu știi ce înseamnă să-ți curgă apă neagră în chiuvetă, să-ți cadă bolovani pe casă sau să ai copilul bolnav de cancer pentru că substanțele poluante din aer au depășit cu mult limitele admise, de ce ți-ar păsa de toate astea? Ei spun că suntem Statele Unite ale Americii, dar în realitate nu suntem uniți în nicio privință. Appalachia aprovizionează cu cărbuni tot restul țării. Și, după ce toate zăcămintele se vor epuiza și Virginia va ajunge să arate ca Pluto, crezi că pe cei care locuiesc în restul țării o să-i mai intereseze de noi? Viața merge înainte. Asta e realitatea.

– Ce părere avea tatăl tău despre aceste lucruri? Din câte am înțeles, era un om foarte bun la suflet.

– El și-a petrecut o bună parte din viață căutând cărbune. Cred că a scăpat din vedere cât rău face planetei extracția cărbunelui. Sau poate că nu s-a gândit niciodată la asta.

– Și Randy?

– Ce-i cu el?

– Am înțeles că și el a căutat cărbune. Spunea că se pricepea la asta. Acum, evident, pare că a renunțat să mai trăiască. Puller se opri, apoi continuă: Nu cumva el a fost cel care l-a amenințat prima dată pe Roger cu moartea?

Cole apăsă ambreiajul, apoi spuse:

– Trebuie să-ți mai arăt ceva.

CAPITOLUL 41

După încă vreo opt kilometri, Cole opri camioneta pe marginea șoselei. Coborî din mașină și întinse mâna în spatele scaunului din față, de unde scoase două căști de protecție. Îi întinse una lui Puller.

– Acolo unde mergem vom avea nevoie de căști? întrebă el.

– O să-i vizităm pe părinții mei.

Puller își puse casca pe cap și o urmă. Cole aprinse o lanternă mare pe care o luase din spatele camionetei. Porniră prin pădure pe o potecă acoperită cu pietriș, care deveni noroioasă în scurt timp.

– În mod normal, ar trebui să obții un permis, să ai o autorizație oficială și, de asemenea, să fii escortat acolo unde mergem noi. Dar la naiba cu toate astea! E vorba de părinții mei, la urma urmei.

Părăsiră poteca și traversară o pajiște, apoi ajunseră la un gard de plasă metalică. Puller se pregăti să-l escaladeze, dar Cole îl opri cu un gest, arătându-i un loc în care plasa era tăiată.

– Tu ai făcut asta?

– Eu am făcut-o, îi răspunse ea.

Trecură prin gard și merseră mai departe. Cole încetini pasul când ajunseră la marginea cimitirului.

– Să înțeleg că mergem să le vedem mormintele? întrebă Puller. Femeia făcu un semn de încuviințare.

– Dar de ce atâtea complicații?

– Trent a cumpărat întreaga comunitate, iar cimitirul făcea parte din ea. Practic, acum trebuie să-ți faci programare ca să vizitezi locul în care ți se odihnesc rudele decedate. Dar, ca să fiu sinceră, Puller, cu toate că sunt un ofițer de poliție devotat legilor, această regulă mă scoate din minți.

– Îmi dau seama. Și eu aș simți la fel.

Îl conduse printre morminte până ajunseră în dreptul celor pe care le căuta și îndreptă raza lanternei către pietrele funerare.

– Mary și Samuel?

Cole încuviință.

– Ți-au dat numele lui?

Ea zâmbi cu amărăciune.

– Au crezut că urmau să aibă un băiat. Când au văzut că sunt fată, mi-au pus numele Samantha – pe scurt, Sam. Nu credeau că aveau să mai facă și alți copii, înțelegi? Randy a fost o mică surpriză după mulți ani.

Puller citi datele de naștere și de deces inscripționate în marmură.

– Un bolovan? S-au aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit... O moarte fără sens.

Cole tăcu o bucată de vreme. Când începu să vorbească din nou, vocea ei era răgușită, stinsă, gătită de emoție.

– Ai putea să mă lași un minut?

– Desigur.

Puller se îndepărtă, apoi, după vreo cincisprezece metri, se opri și începu să studieze celelalte morminte. Cimitirul era în paragină.

Multe pietre funerare erau răsturnate și, din loc în loc, iarba și buruienile înalte de peste un metru năpădiseră mormintele. Totul era acoperit de praf de cărbune.

Cu toate acestea, observă că pietrele de mormânt ale lui Mary și Samuel Cole erau îngrijite și înfipse drept în pământ; pe mormintele lor erau flori proaspete, iar iarba din jur fusese tăiată. Cu siguranță Sam se ocupase de asta, își spuse el.

– Hei!

Se întoarse în grabă când auzi strigătul femeii și ajunse lângă ea în câteva secunde.

– E cineva acolo, îi spuse ea, făcându-i semn spre stânga.

Puller scrută întunericul. Ea îndreptă iute lanterna în direcția aceea, apoi plimbă fasciculul luminos de jur împrejur.

– Acolo!

Cole întinse mâna spre est, către silueta unui bărbat care se îndepărta în fugă. Îl urmări cu raza lanternei până când i se păru că-l recunoaște. Femeia rămase mută de uimire.

– Randy? Randy? începu ea să strige cât putea de tare.

Bărbatul dispăru în întuneric câteva secunde mai târziu.

– Era fratele tău? întrebă Puller.

– Da. Mă întreb ce făcea el aici.

– Poate că a venit pentru același lucru ca și tine. La cină a spus că trebuie să meargă într-un anumit loc, să se vadă cu anumite persoane. Poate că se referea la acest loc.

Puller se gândi câteva secunde, apoi o întrebă:

– Vrei să te duci după el?

– Nu. Lasă-l să plece.

Se urcară din nou în mașină și se întoarseră acasă la Sam. Malibu-ul lui Puller se afla pe aleea din fața casei. Ieșiră din mașină, iar Cole îl întrebă:

– Nu vrei să intri să bem o cafea? Ai spus că te ajută să dormi. Din păcate, cinele sofisticate ale lui Jean nu includ așa ceva. Ea preferă mai degrabă lichiorurile care se servesc după masă sau ceaiurile acelea cu nume atât de ciudate încât nici nu le pot pronunța. Dar tot ce vreau acum este cafeaua mea neagră Maxwell House.

Tot ce voia Puller – în schimb – era să ajungă cât mai repede la motel, ca să rezolve ceva ce nu suferea amânare. Și tocmai când se pregătea să-i spună acest lucru lui Sam, se trezi că-i răspunde cu totul altceva:

– Mulțumesc. Sună bine.

Cole prepară cafeaua și o turnă cu grijă în două căni mari, apoi ieșiră cu cânilor în curtea din spate, unde se așezară amândoi în balan-soar. Polițista își scoase pantofii cu toc și începu să-și maseze tălpile.

– Nu sunt țânțari la ora asta, zise el. E surprinzător.

– Obişnuiesc să stropesc împotriva țânțarilor, zise ea. Și unul dintre avantajele mineritului în această zonă e faptul că țânțarii nu par să agreeze mai mult decât noi praful de cărbune și celelalte produse reziduale. În plus, au fost acoperite atâtea surse de apă, încât s-au uscat toate terenurile fertile din jur.

Sorbiră amândoi din cafea.

– Îți sunt recunoscătoare, îi spuse ea. Simțeam nevoia să vorbesc despre familia mea în seara asta, iar tu ai avut răbdare să mă ascuți.

– Nicio problemă, zise el. Asta te ajută să-ți limpezești mintea.

– Dar avem de rezolvat șapte cazuri de crimă. Și, nu mai departe de săptămâna trecută, cele mai grave cazuri pe care le-am avut au fost câteva scandaluri la beție și ceva neînțelegeri mărunte, câțiva fabricanți de rachiu și o spargere minoră, în urma căreia s-a constatat lipsa unui cuptor cu microunde și a unui set de dinți falși.

– O parte dintre roțițele creierului meu s-au învârtit fără încetare încă din timpul cinei și până acum.

– Și ce spune creierul tău?

– Că facem progrese.

– Cum poți fi atât de sigur de asta?

– Cineva a încercat să ne ucidă.

– Și ce urmează acum?

– O să continuăm investigațiile. Dar mâine trebuie să mă întorc la Washington D.C.

Cole făcu ochii mari.

– Cum? Dar de ce?

– Reynolds lucra pentru DIA. Trebuie să vorbesc cu câteva persoane de acolo. Sunt multe aspecte pe care trebuie să le lămuresc.

– Nu se poate ocupa altcineva de asta? Cineva de acolo? Armata trebuie să aibă o mulțime de agenți.

– Așa este. Doar că cei de acolo au hotărât să nu mai implice pe nimeni în acest caz.

– Tot nu înțeleg.

– Asta-i situația, Cole. Dar nu îți face griji! Mă întorc repede.

Telefonul ei mobil începu să sune. Polițista răspunse, ascultă cu atenție și puse câteva întrebări, apoi închise.

– Era șeful Lindemann.

– Și ce ți-a spus?

– Nu e deloc încântat de faptul că sătucul lui liniștit este acum scena crimelor și a atentatelor cu bombă.

– Este de înțeles.

– Au reușit să stingă focul în cele din urmă. Casa unde ai fost chemat este abandonată de mulți ani. Nu au găsit nicio amprentă pe biletul pe care ți l-au strecurat pe sub ușa. Explozibilul folosit a fost dinamita, iar tipul de la ATF a spus că ambele detonatoare au fost confecționate de profesioniști.

– În regulă. Urăsc să am de-a face cu amatori. Aceștia sunt mereu imprevizibili.

– Îmi pare bine că vezi partea pozitivă a lucrurilor.

– Și nu au descoperit niciun indiciu? Niciun fir?

– Nimic până acum.

– Pare greu de crezut că cineva ar putea face rost de toate elementele necesare pentru confecționarea a două bombe fără ca nimeni să nu observe nimic.

– Se lucrează cu tot felul de explozibili în zonă, Puller. Și sunt mulți oameni care știu cum să-i folosească.

Puller își termină cafeaua și lăasă ceașca pe brațul balanșoarului. Apoi se ridică și spuse:

– Ar fi mai bine să plec.

– Da, cred că ar fi mai bine.

– Mulțumesc pentru introducerea în lumea cărbunelui.

– Cu plăcere. Încă îți mai reproșezi faptul că nu ai observat firul declanșatorului?

Puller nu spuse nimic.

– Ești un om ciudat.

– Am auzit și adjective mai dure la adresa mea.

– De fapt, am vrut să-ți fac un compliment.

Cole aruncă o privire spre ușa din spate, apoi întoarșe din nou capul spre el.

– Este târziu. Poți să rămâi aici peste noapte, dacă vrei.

Continuă să-l privească, așteptându-i răspunsul. Puller înțelese la ce se gândea ea și îi spuse simplu:

– Știi, uneori, sincronizarea a doi oameni lasă de dorit.

Cole schiță un zâmbet.

– Ai dreptate, așa e.

Se ridică și luă cana de pe mânerul balanșoarului.

– Ar fi mai bine să pleci. E târziu. La ce oră vrei să ne întâlnim mâine? Îți fac cînte cu micul dejun.

– Să ne odihnim mai întâi. Zero-opt-o sută. La Refugiu.

Ea zâmbi, adăugînd:

– Julieta.

– Încă nu a venit timpul lui Romeo.

Cole se ridică pe vîrfuri și-l sărută ușor pe obraz. Mîna ei îi apăsă ușor pieptul.

– Din nou, faimoasele cuvinte de final.

Puller se urcă în mașina sa și plecă. Polițista îi făcu semn cu mîna de pe veranda din față, apoi intră în casă. El o urmări prin oglinda retrovizoare pînă când dispăru în spatele ușii.

Se îndreptă apoi cu mașina sa spre Annie's Motel.

CAPITOLUL 42

Ajuns în fața motelului, închise farurile și scoase dintr-o mișcare pistolul său M11.

La recepția motelului, lumina era aprinsă. O camionetă era parcată în față.

Puller plănuise să treacă pe la recepție ca să verifice pisica Louisei, însă altcineva se afla acolo în momentul acela. Înaintă încet, furișându-se pe lângă mașini, atent la orice mișcare, rotindu-și privirea în toate direcțiile.

Poate că nu era nimic nelalocul său, dar după ce fusese la un pas de moarte în urma atentatelor cu bombă, nu mai putea fi sigur de nimic. Desigur, cel care plantase bombele știa la ce motel era cazat.

Poate că revenise pentru o nouă încercare.

Ajunse la camionetă și se asigură că este goală. Deschise portiera dreaptă din față, verifică torpedoul și citi numele de pe certificatul de înmatriculare. *Cletus Cousins*.

Numele nu-i spunea nimic. Plecă de lângă vehicul, îndreptându-se spre mica verandă din fața recepției. Se lipi de perete și aruncă o privire pe geam. Văzu un bărbat scund, la vreo douăzeci de ani, cu o cutie mare de carton în brațe. Puller încercă mânerul sferic – ușa nu era încuiată. O deschise încet, ținând pistolul îndreptat spre capul bărbatului.

Speriat, tânărul scăpă cutia din brațe.

– Dumnezeuule, vă rog, nu trageți. Vă rog.

Bărbatul era ras în cap, avea o burtă mare și un barbișon îngrijit și părea gata să facă pe el în jeanșii lui murdari.

– Cine naiba ești tu? îl întrebă răstit Puller.

Tânărul tremura ca varga. Puller coborî în cele din urmă țeava pistolului și își scoase legitimația din buzunar.

– Sunt anchetator al Poliției Militare, zise el. O să te împușc pe loc dacă nu-mi explici imediat ce cauți aici.

– Bunica mi-a cerut să vin.

– Cine e bunica ta? Cred că nu te referi la Louisa. Ea mi-a spus că nu are nicio rudă prin zonă.

– Nu are, dar bunica mea e cea mai bună prietenă a ei.

– Cum te numești?

– Wally Cousins. Bunica mea este Nelly Cousins. Suntem de aici, din Drake. Ne știe toată lumea.

– Pe certificatul de înmatriculare al mașinii tale e trecut un alt nume. Cletus Cousins.

– E tatăl meu. Camioneta mea e la atelier, așa că am luat-o pe-a lui.

– Bine, Wally, te mai întreb o dată: de ce ești aici și ce ai luat în cutia aceea?

Tânărul făcu un semn spre cutia de pe podea. Aceasta se desfăcuse și conținutul se împrăștiase pe jos. Puller văzu câteva haine, o Biblie, mai multe cărți, niște fotografii înrămate, câteva andrele de tricotat și gheme de ață colorată.

– Am venit să iau cutia asta, spuse bărbatul.

– De ce? Vrei să i-o duci Louisei la spital?

Tânărul părea confuz.

– Nu, domnule.

– Atunci?

– I-o duc bunicii mele.

– Deci vrei să-i duci bunicii tale bunurile Louisei. Asta nu se numește furt?

Bărbatul căscă ochii mari.

– Ei bine, Louisei nu o să-i mai trebuiască de acum încolo. A murit.

Puller clipi de câteva ori.

– Louisa? A murit? Când?

– Da, domnule. Acum trei ore. Ea e cea care i-a spus bunicii că va putea lua lucrurile acestea după moartea ei. Așa cum v-am mai spus, au fost prietene bune. Au cam aceeași vârstă și se cunosc de mici.

Puller cercetă cu privirea cutia aceea mare, apoi ridică ochii spre Cousins.

– Nu așteptați prea mult pe aici, nu-i așa? Nici nu se răcește bine mortul, că și săriți pe el ca niște hiene.

– Dar dumneavoastră nu știți cum e, domnule?

– Ce să știu?

– Mulți oameni de prin partea locului nu au nimic. Dacă află cineva că ai murit și că nu ai nicio rudă, toate bunurile tale pot dispărea cât ai zice pește. Nu vedeți câte case goale din zonă zac în paragină? Când bunica a aflat despre moartea doamnei Louisa, mi-a spus să vin imediat aici ca să iau lucrurile astea, pentru că așa stabiliseră amândouă.

Puller lăsa pistolul jos.

– Cum a aflat bunica ta despre moartea Louisei?

– A sunat la spital.

– Și o persoană pe care o cunosc eu a sunat la spital, dar nu i-au spus nimic despre Louisa.

– Mătușa mea e asistentă. Lucrează la spital. Ea a anunțat-o pe bunica.

– Eu aveam impresia că se simțea mai bine.

– Probabil că-și mai revenise. Mătușa mea spunea că arăta ceva mai bine. Dar, după un timp, mașinăriile au luat-o razna. Pur și simplu a încetat să mai respire. Mătușa ne-a explicat că așa se mai întâmplă din când în când cu oamenii bătrâni. Își dau ultima suflare, prea obosiți ca să mai lupte. De parcă ar fi obosit să mai trăiască.

Puller examină cu atenție cutia și văzu că nu conținea nimic de valoare. O poză îi atrase atenția – două femei de vreo douăzeci și cinci de ani, purtând fuste cloș, bluze mulate și pantofi roz cu toc înalt. Coafurile lor erau atât de înalte, încât păreau niște cuiburi de albine tratate cu steroizi. Întoarse poza și citi data scrisă de mână pe spatele acesteia.

Noiembrie 1955.

– Una dintre aceste doamne e bunica ta?

Wally făcu un semn de încuviințare din cap.

– Da, domnule. Este cea cu părul negru.

Arătătorul bărbatului se îndreptă apoi spre tânăra femeie blondă din stânga bunicii sale. Aceasta avea un zâmbet ironic pe buze și părea gata să dea piept cu lumea.

– Asta este doamna Louisa. Amândouă arată altfel acum. Mai ales doamna Louisa, desigur.

– Da, zise Puller privind împrejur. Nu vrei să iei și pisica?

– Nu... Bunica are trei câini. Dulăii ar mânca mâța în doar câteva clipe. Aruncă o privire spre pistolul lui Puller și întrebă timid: Pot să plec acum?

– Da. Ești liber.

Wally ridică din nou cutia.

– Spune-i bunicii tale că-mi pare rău pentru prietena ei.

– Așa voi face. Cum vă numiți?

– Puller.

– O să-i transmit, domnule Puller.

Câteva momente mai târziu, agentul auzi motorul vehiculului. Camioneta bărbatului ieși încet din parcare motelului și se îndepărtă.

Puller aruncă o privire prin cameră și apoi auzi mieunatul. Trecu pe după teighea în dormitorul din spate. Pe patul nedesfăcut, pisica stătea întinsă pe spate.

Puller verifică dacă avea mâncare și apă și dacă nisipul din cutie trebuia schimbat. Pisica nu prea băuse apă și nici nu mâncase mare lucru. Poate că tânjea după Louisa. O aștepta acasă. Zilele ei erau numărate dacă avea să continue așa. Oricum, pisica părea la fel de bătrână ca Louisa.

Se așeză pe pat și privi în jur. Cum trecuse oare o viață de om? În 1955 purta o fustă cloș și avea lumea la picioare, iar câteva decenii mai târziu se confrunta cu o existență îngrozitoare, în care oamenii își luau bunurile înainte să ajungi în groapă.

Am crezut că am salvat-o. Nu am reușit. Am pierdut-o, la fel ca pe oamenii mei din Afganistan. Nici pe ei nu i-am putut salva. Asta e! Nu ai cum să controlezi asemenea lucruri.

Și totuși, armata te-a crezut în stare de asta. A crezut că poți controla totul. De unul singur. Că îți vei putea controla adversarul.

Ceea ce nu ai învățat însă după atâta instrucție e faptul că ești complet lipsit de control atunci când e vorba de cele mai importante lucruri – cele care pot decide asupra vieții sau morții cuiva.

Mângâie motanul pe burtă, se ridică și ieși din încăpere. Se duse la mașină, deschise portbagajul și scoase banda adezivă, apoi încuie ușa de la recepție și lipi banda galbenă deasupra.

Aceasta era acum vizibilă de la o distanță suficient de mare. Mesajul era clar: *Nu intrați!*

După aceea se îndreptă spre ușa camerei sale. Studie fiecare centimetru din fața ușii.

Căută din priviri orice fir sau bucată de lemn mai nouă, dar nu observă nimic neobișnuit.

Ridică o piatră mare din rondul de flori care încercuia parcare și o aruncă spre ușă. După ce o propulsă în aer, se lăsa repede jos, în spatele mașinii.

Piatra căzu în fața ușii, dar nu se întâmplă nimic. Ridică încă o piatră și ochi mânerul ușii. Aceasta se izbi puternic de mâner, dar nici de astă dată nu se întâmplă nimic.

Puller scoase din rucsac un baston lung, telescopic, cu niște dispozitive de prindere în capăt, care putea fi fixat în orice unghi. Își introduse cheia de la cameră într-unul dintre dispozitivele de prindere și întinse bastonul spre ușă. Se uită în jur.

Nu se vedea nimeni prin preajmă. Părea să fie singur acolo. Reuși să introducă cheia în broască și deschise apoi ușa, împingând-o ușor cu bastonul telescopic.

Nicio explozie. Nicio minge de foc.

Lăsa deoparte bastonul, își încuie mașina și intră în cameră.

Rămase câteva clipe în mijlocul încăperii, pentru ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul. Toate obiectele păreau să fie așa cum le lăsase.

Verifică toate micile sale capcane pentru a se convinge că nu fusese nimeni acolo în lipsa lui. Capcanele erau neatinse.

Încuie ușa, apoi se așează pe pat. Lista eșecurilor sale era din ce în ce mai mare.

Nu reușise să vadă la timp firul întins în spatele camionului-capcană.

Nu reușise să o salveze pe Louisa.

Își verifică ceasul. Nu știa ce să facă. Să sune sau nu? Cole era probabil în pat la ora aceea. Și ce ar fi putut să-i spună, mai exact, dacă ar fi sunat-o? Se întinse pe pat, cu fața în sus. Avea să doarmă toată noaptea cu pistolul M11 în mână.

Telefonul său mobil începu să sune. Se uită la numele afișat pe ecran și oftă în sinea lui.

– Bună seara, domnule.

– Pe toți dracii, sergent, începu tatăl său.

Bătrânul obișnuia să i se adreseze lui Puller cu tot felul de apelative: XO, sergent sau, și mai simplu, „soldat nenorocit ce ești“.

– Ce s-a întâmplat, domnule?

– Nu am primit niciun ordin de la comandament. E sâmbătă seara și nu avem nimic de făcut. Ce-ai zice să ne întâlnim și s-o facem lată? Am putea pleca la Hong Kong cu un avion militar de transport. Știi niște locuri în care am putea merge. Ca în vremurile bune. Sunt niște femei grozave acolo!

Puller își desfăcu șireturile de la bocancii săi militărești și îi scoase din picioare.

– Sunt de serviciu, domnule.

– Eu te asigur că nu ești de serviciu, soldat.

– Ordine speciale de sus, domnule. Direct de la Comandamentul Central al Armatei.

– Și eu de ce nu am fost informat? întrebă iritat tatăl său.

– E vorba de o altă jurisdicție. Nu am întrebat de ce nu v-au informat, domnule general. Asta-i armata. Eu doar mă supun unor ordine, conform legii, domnule.

– O să dau niște telefoane. Trebuie să terminăm odată cu porcăria asta. Dacă vor încerca să treacă de mine fără să mă informeze, vor regreta.

– Da, domnule. Am înțeles, domnule.

– Să vezi ce-am să le fac.

– Da, domnule. Distracție plăcută în Hong Kong.

– Să te ții bine, sergent. Păstrăm legătura.

– Recepționat, domnule.

Bătrânul închise telefonul, iar Puller se întrebă dacă nu cumva infirmierele îi întrerupseseră tatălui său medicația.

Ar fi trebuit să-i administreze somnifere pe timpul nopții. Sub influența pastilelor, bătrânul ar fi trebuit să doarmă deja la ora aceea, dar în ultimele nopți îl sunase pe fiul lui chiar și de două ori. Trebuia să verifice acest lucru.

Se dezbracă de hainele civile și se întinse pe pat. De fiecare dată când avea o astfel de conversație cu tatăl lui, i se părea că se smulge pentru câteva clipe din realitate.

Poate că, la un moment dat, avea să creadă tot ce i-ar fi spus tatăl lui la telefon.

Că era din nou general în armată, iar Puller era XO, sergent de artilerie sau unul dintre miile de soldați din subordinea lui.

Asta într-o bună zi. Dar nu în noaptea aceea.

Puller stinse lumina și închise ochii. Avea nevoie de somn, așa că se strădui să adoarmă.

Dar somnul său nu era deloc profund. Avea doar trei secunde ca să se trezească, să țintească și să tragă în inamic. Bombe, gloanțe, moarte fulgerătoare.

De parcă nu ar fi părăsit niciodată Afganistanul.

CAPITOLUL 43

La ora șase, Puller era deja în picioare – spălat, proaspăt bărbierit și îmbrăcat.

Se așază pe verandă, în fața recepției, ca să-și savureze cafeaua pe care o făcuse la filtru. Nimeni nu trecuse de banda galbenă cu care sigilase ușa recepției după plecarea lui Wally Cousins. La ora opt, la Refugiu, comandă ouă cu șuncă, cereale și încă o ceașcă de cafea.

Cole era din nou în uniformă. Feminitatea ei fusese îngropată undeva dincolo de stratul de poliester, echipamentul din dotare și pantofii negri de serviciu.

– Louisa a murit ieri, îi spuse Puller.

– Nu am auzit nimic despre asta, îi răspunse Cole, care rămăsese cu furculița în aer, în apropiere de gură.

Puller îi povesti despre vizita lui Wally Cousins la motel. Cole îi confirmă că bunica lui Cousins și Louisa fuseseră prietene bune.

– Am sunat în dimineața asta la spital și m-am dat drept nepotul ei, zise el. Mi s-a spus că a murit în somn.

– Măcar a avut parte de o moarte ușoară.

Cel puțin nu a murit în mașină, strivită de un bolovan, își spuse Puller.

– Ea nu are nicio rudă aici, zise el. Ce se va întâmpla cu trupul ei? Cine se va ocupa de înmormântare? Și ce se va întâmpla cu motelul ei?

– O să dau câteva telefoane. Ne vom ocupa noi de toate, Puller. Drake nu mai este ce a fost odată, dar încă mai avem oameni cu suflet prin partea locului, cărora le pasă. Ei au grijă unii de alții.

– În regulă. Puller sorbi din cafea, apoi întrebă: Oamenii de aici chiar trebuie să se miște atât de repede atunci când moare cineva?

Cole ridică din umeri.

– Nu o să-l acuz pe Cousins. Atunci când oamenii nu mai au nimic, se comportă ciudat. Fac tot felul de lucruri.

– Sunt precum cei din cartierul pe lângă care am trecut? Cartierul de case de lângă dom?

– Recunosc că unii dintre oamenii aceia adună tot ce găsesc prin zonă. Și uneori iau anumite lucruri de sub nasul unor oameni care sunt încă în viață și încearcă să se împotrivească. Noi numim asta furt, jaf la drumul mare. E o infracțiune gravă pentru care trebuie să plătească.

– Cu închisoarea?

– Da, dacă e cazul.

Puller luă o bucată de ou din farfurie. Ceva mai devreme îl sunase pe șeful lui la Quantico și îl pusese repede la curent cu ultimele evenimente. După ce aflate despre exploziile bombelor artisanale, Don White îi spusese:

– Ai enervat la culme pe cineva, asta este clar.

– Da, domnule, spusese el, fără să-i mai ceară întăriri de această dată.

Dacă șeful lui ar fi hotărât să-i trimită întăriri, ar fi făcut-o.

Dar nu avea de gând să se roage de nimeni. În plus, Puller aranjase să plece în aceeași zi cu un avion comercial de la aeroportul din Charleston. Trebuia să ajungă la Pentagon pentru câteva interogatorii în legătură cu activitatea colonelului Matthew Reynolds și voia să viziteze și casa acestuia din Fairfax City.

De fapt, Puller îi făcuse șefului său o aluzie în legătură cu aceste detalii. White ar fi putut desemna un alt agent CID din Virginia care să se ocupe de asta, dar preferase să-i amintească lui Puller că era singurul răspunzător de evoluția anchetei – acestea erau ordinea armatei.

– Cât timp vei sta la Washington? îl întrebă Cole.

– Nu știu încă. Depinde de informațiile pe care le voi obține. Dar nu am de gând să rămân acolo mai mult de două zile.

– Nu ai primit încă niciun răspuns de la laboratorul tău sofisticat din Atlanta?

– Nimic despre laptop și servietă. Abia au primit celelalte probe trimise de mine. Sunt foarte buni, dar au nevoie de ceva timp pentru toate analizele. Am să-i sun azi și promit să te informez dacă aflu ceva important.

– Dar ce-i cu acea companie de testare a solului din Ohio?

– Cei de acolo încep programul la ora nouă. Deci la ora nouă fix le voi da un telefon scurt.

– S-ar putea să nu-ți spună mare lucru fără un ordin judecătoresc.

– Poate că nu. Dar nu e nicio problemă. Putem obține un ordin judecătoresc.

Cole nu mai spuse nimic. Continuă să-și bea cafeaua, privind în jur la ceilalți clienți ai localului.

Puller o privi cu atenție.

– Nu mi-ai răspuns atunci când te-am întrebat dacă Randy a avut vreo legătură cu amenințările cu moartea la adresa lui Roger.

– Nu trebuie să fii mare detectiv ca să-ți dai seama.

– Părinții voștri au murit din cauza lui Trent. Probabil că Randy așa vede lucrurile. Prin urmare, începe să-l urască pe ticălos și îi aruncă tot felul de injurii, totul culminând cu primele amenințări primite de Trent. Tu ai investigat cazul și ai descoperit autorul. Ai rezolvat problema și nu ai mai deschis subiectul de atunci.

– E o expunere destul de precisă a faptelor.

– În regulă, numai că am o curiozitate. Crezi că Randy este autorul noilor amenințări cu moartea?

– Nu cred.

– Dar nu ești absolut sigură că nu e vorba de el.

– Lucrez de mult timp în poliție și cred că pot să-mi dau seama de caracterul cuiva. Oricine poate deveni violent dacă are motive întemeiate.

– Nu vrei să vorbesc eu cu el?

Cole clătină ferm din cap.

– Puller, nu are rost să te implici în această anchetă. Tu ești aici pentru altceva.

– De unde știi că aceste amenințări nu au nicio legătură cu moartea celor patru Reynolds? Iar acesta este cazul meu.

– Ce legătură ar putea avea?

– Nu știu încă. De aceea investigăm toate pistelesle posibile. Mă vei lăsa să vorbesc cu el?

– O să mă gândesc. Dar nici nu știu unde se află acum.

– Cum se întreține? Trăiește din ce i-a rămas de la părinți?

– Mai găsește câte ceva de lucru, ocazional.

– Oare Roger crede că Randy e răspunzător de aceste noi amenințări? De aceea te-a sunat pe tine?

– Probabil, recunosc eu.

– Când trebuie să se întoarcă Trent?

– Nu știu. Nu-i țin evidența.

– Cred că în dimineața asta ar trebui să facem o descindere la biroul în care a lucrat Molly Bitner, ca să le punem câteva întrebări colegilor ei.

– Tu chiar crezi că există vreo legătură între Bitner și familia Reynolds? Bănuiești că aceștia au văzut ceva în casa de peste drum sau crezi că e vorba despre altceva?

– Asta trebuie să aflăm. Dar eu nu cred în coincidențe.

Rămaseră amândoi cu privirea ațintită pe geam. Un Mercedes SL 600 argintiu oprise în fața localului. Capota mașinii nu era ridicată, astfel că cei doi ocupanți ai vehiculului erau la vedere.

– Că tot vorbim de lup, zise Puller. Iat-o pe sora ta la volanul unui Mercedes și pe fratele tău alături de ea.

CAPITOLUL 44

Când Jean Trent și Randy Cole intrară pe ușa Refugiului, toate capetele se întoarseră spre ei. Jean Trent purta o fustă scurtă de culoare bleumarin, o bluză fără mâneci și pantofi cu toc de opt centimetri.

Părul ei, în pofida călătoriei cu Mercedesul decapotabil, arăta grozav, iar machiajul era impecabil. Părea că o boare de farmec și de prospețime se revărsase pe neașteptate în interiorul localului, lăsându-i pe toți clienții – de la muncitorii simpli până la funcționarii mai înstăriți – amețiți de încântare, ca și cum o stea de cinema se hotărâse să ia micul dejun în Drake, Virginia de Vest.

Jean afișă un zâmbet larg și salută cu un gest câțiva cunoscuți de la mese. Randy nu mai avea atitudinea disprețuitoare din seara anterioară. Stătea gârbovit, cu capul în jos, și studia pardoseala. Purta o pereche de blugi murdari și un tricou alb cu un imprimeu serigrafiat cu Aerosmith și părea foarte prost dispus.

Puller îi studie pe cei doi cu atenție, apoi se ridică puțin de pe scaun și le făcu semn cu mâna.

– Jean? strigă el. Suntem aici. Este destul loc la masă.

– Pentru Dumnezeu, Puller, ce faci? strecură Cole printre dinți. Agentul coborî privirea spre ea.

– Nu vrei să-ți petreci mai mult timp cu familia ta?

Jean și Randy se îndreptară spre masa lor. Puller se ridică și îi făcu loc lui Jean, care se strecură în separeul lor, apoi se așeză din nou la masă. Randy ocupă locul de lângă Sam.

– Tu erai în cimitir azi-noapte? îl întrebă ea. Te-am văzut. Sunt sigură că erai tu.

– Și? E cumva ilegal? protestă fratele ei.

Jean interveni:

– Am dat peste fratele nostru rebel pe când mă plimbam cu mașina prin oraș. L-am convins să ia micul dejun cu sora lui mai mare. Nu e o gaură-n cer, ce naiba! Îi aruncă lui Randy o privire și îi spuse: Arăți jalnic. Nu ți-ar strica să mai pui ceva carne pe tine. Abia dacă te-ai atins de mâncare seara trecută, adăugă ea.

– Ce căutai la cimitir? îl întrebă Sam din nou.

– Dar tu ce făceai acolo? ripostă el iritat.

– Am vrut doar să stau puțin lângă mormintele lor.

– Și eu voiam să fac același lucru. Ai ceva împotrivă?

– În regulă. Nu are niciun rost să te enervezi așa.

Randy privi în jur.

– Putem comanda micul dejun? Mi-e foame.

Duse mâna la frunte și începu să-și frece tâmpilele.

– Din nou dureri de cap? îl întrebă Puller.

– Ce treabă ai tu? ripostă Randy.

– Întrebam doar. Poate că îți va face bine puțină mâncare.

Puller ridică mâna și îi făcu semn chelneriței. După ce Jean și Randy comandară micul dejun, agentul luă o înghițitură din ceașca sa de cafea, apoi o puse pe masă și i se adresă lui Randy:

– Arăți de parcă nu te-ai odihnit prea bine. Cred că ai nevoie de câteva ore bune de somn.

Randy îl privi de pe cealaltă parte a mesei.

– Îți mulțumesc, dar nu trebuie să-ți faci atâtea griji pentru mine.

– Nu-mi fac griji. E doar o observație. Ești băiat mare. Poți avea grijă de tine.

– Într-adevăr. Spune-le asta și surorilor mele, aici de față.

– Așa sunt toate surorile, zise Puller. Îngrijorate. Își fac griji pentru frații lor. Apoi, după ce se căsătoresc, își fac griji pentru soții lor.

Sam îi spuse fratelui ei:

– Nici măcar nu știu unde locuiești. Ai cumva o locuință sau te muți dintr-un loc în altul, de la un prieten la altul?

Randy izbucni în râs.

– Nu am atâtea prieteni în Drake, să știi.

- Dar aveai mulți prieteni pe vremuri, zise Jean.
- Toți sunt acum adulți, s-au căsătorit și au copii, spuse Randy.
- Și tu ai fi putut face la fel, îi zise Jean.

Randy o privi încruntat.

– Da, Jean, ai dreptate. M-aș fi putut căsători cu o femeie grasă și bogată, cu care să trăiesc fericit până la adânci bătrâneți într-o casă mare, și să mă fâțai zilnic prin oraș la volanul unei mașini luxoase.

Jean îl privi fără să clipească. Puller își spuse că femeia auzise probabil de mii de ori această replică – din gura fratelui ei sau a altora.

– Nu cred că există vreo femeie grasă și bogată în Drake, Randy, îl contrazise ea. Depinde din ce punct de vedere vezi lucrurile. Și, dacă te gândești mai bine, singurul tip gras din localitate e luat deja.

– De parcă ar fi nevoie să ne mai amintești asta, bombăni fratele ei. Jean zâmbi.

– Chiar nu știu de ce-mi bat capul cu tine. Pur și simplu nu înțeleg ce rost mai are.

– Eu nu ți-am cerut asta.

– Oh, haide, Randy! Ne faci să ne simțim vinovați cu toții. Te furișezi pe la periferie și nimeni nu știe niciodată unde te afli, apoi apari arătând ca naiba, iei ceva bani și dispari, tot pe furiș. Noi așteptăm să ne suni și facem mare caz când primim un telefon de la tine. Ai venit la cină seara trecută doar pentru că Roger nu era în localitate. Și spui numai prostii, lansezi tot felul de remarci sarcastice, pe care numai tu le consideri amuzante. Bietul Randy... Pun pariu că-ți place la nebunie să te porți astfel, nu-i așa? Vrei să compensezi cumva viața pe care nu o trăiești.

Puller nu prevăzuse această ripostă – și nici Sam, de altfel. Polițista o opri cu un ton încărcat de reproș:

– Jean!

Puller îl privi pe Randy, care o fixa pe Jean.

– Spune tot ce ai pe suflet, surioară. Îmi place să te ascult.

Jean continuă:

– L-am văzut rătăcind pe drum, fără țință, ca un cățeluș pierdut. L-am luat cu mașina și l-am adus aici ca să-l hrănesc. I-am oferit o

slujbă și tot ajutorul de care are nevoie. Și iată ce primesc în schimb: numai reproșuri aruncate în față. M-am săturat.

Vocea ei era din ce în ce mai ridicată, iar capetele clienților de la mesele din jur se întoarseră în direcția lor. Puller îi văzu pe ceilalți oameni comentând încetîșor între ei.

Sam puse mîna pe brațul lui Randy și îi spuse:

– Jean e nervoasă. Nu a vrut să spună toate astea.

Jean izbucni:

– Ba da, chiar asta am vrut să spun. Sunt sigură că și tu ai vrea să-i reproșezi același lucru dacă nu ai sta tot timpul ca struțul, cu capul în nisip.

Atitudinea lui Randy se schimbă brusc, afișând vechiul său rânjet și expresia încrezătoare din seara anterioară.

– Hei, Jean, Roger te plătește de fiecare dată când i-o tragi? Sau primește un discount pentru gabarit depășit? Iar după ce i-a strivit pe mama și pe tata, l-ai pus să ți-o tragă îndoit? Știi tu, ca să-i arăți cât de furioasă ești fiindcă i-a omorât pe părinții noștri fără să-i pese nici cât negru sub unghie.

Jean întinse mîna peste masă și-l plesni pe fratele ei atât de tare peste față, încât Puller o văzu cutremurându-se din cauza loviturii.

Randy, în schimb, nu schiță niciun gest. Nici măcar nu clipi, chiar dacă obrazul său se coloră mai întâi în roz, apoi într-un roșu aprins.

– Asta e tot ce poți? o întrebă el. Banii pe care-i ai te-au înmuiat de tot!

Apoi se ridică în picioare, spunând:

– Am ceva treabă. Hei, Jean, mulțumesc pentru plimbarea cu mașina. Sau poate că ar trebui să-i mulțumești lui Roger în numele meu. E mașina lui, la urma urmei. El este proprietarul, el deține casa, afacerea și *pe tine*. Se uită apoi pe geam, spre Mercedesul decapotabil, și adăugă: Modelul ăsta pare cam învechit, ce-i drept, surioară. Cred că Rog o să vrea să-l schimbe cu unul nou. Pleacă atât de des, încât te face să te întrebi care ar putea fi motivul. Nu știam că oamenii care fac afaceri cu cărbuni trebuie să zboare atât de des cu aeronavele lor luxoase. Și, chiar dacă ții dietă și muncești atât de mult ca să fii în formă, excesul de alcool și cele două nașteri au lăsat urme adânci. Nu

vreau să mă înțelegi greșit. Încă arăți foarte bine, în timp ce Roger e gras și urât, dar regulile sunt diferite pentru bărbați și femei. E adevărat că nu sunt corecte, dar sunt reguli. Iar cel care deține aurul face regulile. Și acesta e Roger. Ți doresc o zi frumoasă, surioară.

Randy le întoarce spatele și se îndepărtă. Puller îl urmărește cu privirea. Tânărul le făcu semn cu mâna unor bărbați care stăteau la o masă, apoi ieși din local și trânti ușa în urma lui.

Agentul se întoarce apoi către Jean, care rămăsese pe scaun, șocată. Probabil că nu se așteptase la asemenea cuvinte.

Sam încercă să o liniștească:

- Amândoi ați spus răutăți, dar nu cred că ați vorbit serios.
- Eu am vorbit chiar foarte serios, replică Jean. Și Randy a făcut la fel, adăugă ea cu voce scăzută.

Femeia întoarce capul spre geam și își privește mașina. Puller își putea închipui ce gânduri i se derulau atunci prin minte – întocmai unor imagini dintr-un film.

Unde era Roger în momentul acela? *Se gândea* cumva să o schimbe?

Sam întinse brațul spre ea și o luă de mână.

- Jean, Randy a spus numai prostii.
- Oare? întrebă repede sora ei.

Sam privi în pământ, iar Jean întoarce capul către Puller.

- Dar dumneata ce crezi? Se presupune că ești un mare detectiv. Puller ridică din umeri.

– Nu pot citi gândurile oamenilor, Jean. Dar dacă soțul dumitale te înșală, nu e nicio problemă. O să inițiezi un proces de divorț și ai să obții cât de mult aur vor reuși avocații dumitale să scoată de la el. Din moment ce v-ați căsătorit înainte să se îmbogățească, bănuiesc că nu există niciun contract nupțial.

- Niciunul.

– Atunci, nu mi-aș face griji în privința asta. E cel mai bun sfat pe care ți-l pot da.

Când mâncarea comandată de Jean și de Randy sosi în sfârșit la masa lor, chelnerița privi în jur și întrebă:

- Se mai întoarce sau nu?

– Mă îndoiesc, răspunse Jean pe un ton politic. Dar păstrați mâncarea caldă, dacă se poate. Aș vrea să mi-o împachetați la plecare. Am să încerc să-l găesc ca să-i dau pachetul.

– În regulă, zise chelnerița, după care se îndepărtă.

Jean își tăie ouăle din farfurie și tocmai se pregătea să spună ceva, când Puller se ridică brusc de la masă.

– Pleci undeva? îl întrebă ea.

– Mă întorc imediat, zise el.

Agentul tocmai îl zărise pe Bill Strauss la o masă din colțul localului. Se îndreptă spre acesta.

Jean întoarse capul spre sora ei.

– Nu te culci cu el încă?

– Oare de ce nu taci, Jean? Mai bine ți-ai mânca ouăle.

Cole se ridică de la masă și plecă grăbită în urma lui Puller, care ajunsese deja la masa lui Strauss.

– Bună dimineața, domnule Strauss. Vă amintiți de mine? Sunt John Puller, de la CID.

Strauss îl salută cu un semn din cap. De această dată era îmbrăcat cu un costum scump alcătuit din trei piese și o cămașă cu manșete duble, franțuzești, și monogramă.

– Desigur, agent Puller. Ce mai faceți?

– Foarte bine, răspunse Puller.

– Cum merge investigația?

– Merge, răspunse Sam, care ajunsese lângă Puller și rămăsese în picioare lângă el.

Agentul îl întrebă pe Strauss:

– Când se întoarce în oraș șeful dumneavoastră?

– Nu sunt sigur.

– Dar nu sunteți adjunctul lui? îl întrebă Puller.

– De ce vreți să știți când se întoarce?

– E ceva între noi și Trent, răspunse Puller, apoi îl bătu pe umăr pe bărbat. Spuneți-i șefului dumneavoastră că-i transmit salutări.

Agentul se întoarse la masa lor și-i spuse lui Jean:

– Trebuie să vorbesc din nou cu soțul dumitale. Transmite-i lui Roger că vrem să vorbim cu el când se întoarce.

Jean Trent lăasă furculița pe masă.

– De ce? întrebă ea.

– Transmite-i mesajul, te rog. Mulțumesc.

Puller se îndreaptă apoi spre ușă. Cole lăasă banii pe masă, își luă repede rămas bun de la Jean și fugi după agent. Acesta ieșise deja din local și studia Mercedesul argintiu parcat în fața restaurantului.

– Ce ai încercat acolo, înăuntru, cu Strauss? îl întrebă Cole.

– Am vrut doar să obțin câteva informații. El este directorul de operațiuni al firmei lui Trent?

– Director de operațiuni, exact.

– De când?

– Încă de la început, de când Roger a pus bazele afacerii.

– Strauss e mai în vârstă.

– Da, dar Roger e mai ambițios, bănuiesc.

– Sau, mai degrabă, îi place să-și asume mai multe riscuri.

Se întoarseră la mașină.

– Tot mai ai de gând să pleci la Washington?

– Da. Mi-e teamă că nu am altă soluție.

– Crezi că o să fie agitație mare pe aici, prin zonă?

– Au fost uciși șapte oameni. Cred că o vreme va fi agitație.

CAPITOLUL 45

Puller și Cole ajunseră cu mașina de patrulare a poliției la birourile firmei Trent, acolo unde lucrase Molly Bitner. Ceva mai devreme, în mașină, Puller sunase la compania de testare a solului din Ohio. După ce vorbise cu două persoane care nu-l puteau ajuta cu nimic, Puller îi făcu semn lui Cole să tragă pe dreapta. Ea opri mașina și se întoarse spre el.

Puller vorbea în continuare la telefon.

– Ei bine, atunci vreau să vorbesc cu un supervisor, zise el.

Așteptă două minute cu telefonul la ureche, până când auzi o altă voce la capătul firului. Puller explică situația, iar persoana de la celălalt capăt al firului îi dădu un răspuns.

– Nu-mi puteți spune nimic la telefon? întrebă el.

Câteva clipe doar ascultă, încuviințând din cap, apoi ceru datele lor de contact și le notă în carnetul său. Cole îl auzi apoi spunând:

– În regulă. Veți avea ordinul judecătoresc. V-aș fi recunoscător dacă mi-ați răspunde cât mai curând.

Închise apoi telefonul și întoarse capul spre Cole.

– Deci este nevoie de un ordin judecătoresc, spuse ea. Nu credeam că datele despre tipurile de sol pot fi atât de confidentiale. Nu ți-au spus nimic?

– Am aflat doar că Matthew Reynolds a fost cel care a cerut testarea mostrelor de sol. A plătit cu un card de credit. A cerut analiza unor mostre de materie organică. Bineînțeles că nu îmi vor spune despre ce fel de mostre a fost vorba și nici ce anume au descoperit. Așa m-au informat. Ai putea să te ocupi de partea birocratică?

– Mă întâlnesc cu procurorul districtual chiar astăzi.

Cole porni din nou motorul mașinii și plecă ră mai departe.

– Trebuie să fie sol de prin partea locului, nu crezi?

– Așa presupun. Dar trebuie să știm sigur.

– Dar de ce ar fi fost nevoie să fie testat?

– Din cauza elementelor poluante, nu văd alt motiv, zise Puller.

– Deci, despre asta să fie vorba? Despre poluare?

– Păi, dacă ei s-au întors și l-au ucis pe Wellman doar ca să pună mâna pe acest raport, atunci da, așa spune că despre asta ar fi vorba. Trebuie să fie ceva foarte serios, totuși.

– Suntem în Virginia de Vest, Puller. Aici sunt deja tone de sol și de apă poluată. La naiba, nici măcar nu putem bea apa asta. Oamenii știu foarte bine acest lucru. Nu trebuie decât să te uiți în jur și să vezi praful din aer ca să înțelegi cât de contaminate sunt toate. Și totuși, nu înțeleg de ce ar fi nevoie să omori șapte oameni ca să păstrezi secret un lucru de existență căruia știe deja toată lumea.

– Este un punct de vedere just. Să-l privim din alt unghi. Trent a avut vreo altercație cu cei de la EPA¹?

– Nu există vreo companie de exploatare a cărbunelui din Virginia de Vest care să nu fi avut altercații cu EPA și cu autoritățile locale. Cărbunele e cel care conduce în zona asta din punct de vedere economic, dar există anumite limite.

– Și dacă depășești aceste limite poți da de necaz?

– Da, încuviință ea. Dar, așa cum am mai spus, mi se pare absurd. Pentru atâta lucru să ucizi șapte oameni, inclusiv un ofițer de poliție? Dacă Roger ar fi încălcat niște legi, nu ar fi trebuit decât să plătească niște amenzi, lucru pe care l-a mai făcut în trecut. De multe ori. El are destui bani ca să-și permită. Acesta nu ar fi un motiv pentru a uide oameni.

– Dar dacă a fost ceva mai mult, și nu numai o încălcare a legii?

– Ce vrei să spui?

– Tu mi-ai spus că, dacă numărul oamenilor care vor muri de cancer din cauza poluării va crește, Trent va fi scos din oraș tăvălit

¹ Environmental Protection Agency – Agenția pentru Protecția Mediului (n.tr.)

în catran și fulgi. Apă murdară, boală, copii care mor din cauza poluării. Toate acestea i-ar putea închide compania. Ar putea pierde totul, inclusiv reședința sa luxoasă și avionul privat. E posibil să facă și închisoare dacă se dovedește că a știut despre aceste efecte ale poluării și nu a luat nicio măsură pentru protejarea mediului și a comunității. Poate că au vrut să evite ceva de genul acesta.

Cole nu părea prea convinsă. Mai merseră o bucată de drum, apoi femeia se hotărî să rupă tăcerea.

– Dar cum au ajuns cei din familia Reynolds să fie implicați în toată afacerea asta? Poate că Bitner a fost într-adevăr implicată, e o ipoteză plauzibilă. Ea a lucrat la unul dintre birourile firmei Trent. Poate că a descoperit ceva sau a auzit vreo discuție. E posibil să fi văzut ceva compromițător în vreun dosar sau pe ecranul unui computer. Dar, dacă ar fi așa, de ce nu a solicitat chiar ea analiza mostrelor de sol? De ce i-a folosit pe membrii familiei Reynolds?

– Poate că se temea să nu dea de bănuit. Așa că i-a folosit pe cei din familia Reynolds ca intermediari, ca să-și ascundă implicarea. Aceștia locuiau chiar peste drum. Poate că stăteau de vorbă câteodată sau poate chiar deveniseră prieteni. Să spunem că l-au văzut pe Matt Reynolds îmbrăcat în uniformă. Era o persoană oficială. Un militar. Lucra la Pentagon. Jurase să-și apere țara. Poate atunci s-au gândit că el i-ar putea ajuta, având atâtea relații. Să presupunem că el a fost de acord, numai că după aceea cineva a aflat, așa că au trimis echipa de călăi, iar aceștia au eliminat ambele familii.

– Au fost folosite multe arme de foc. Mă îndoiesc că Roger are la cheremul lui echipe de criminali plătiți.

– Dar de unde știi că nu are? Bătăliile dintre companiile miniere și sindicat pot lua amploare uneori. El are deja securitate. Iar Jean mi-a spus că poartă o armă. Vrei să spui că nu este înconjurat de oameni înarmați pe care-i plătește regește ca să se ocupe de treburile murdare? Tactici de intimidare? Diverse metode de convingere?

– Când este vorba despre minerit de suprafață, syndicatele nu se prea implică, pentru că nu au mineri care să meargă în subteran după cărbune. Deci aceste bătălii de care spui tu nu prea au loc prin zonă. De fapt, casa sindicatelor este închisă de câțiva ani.

– Recunosc, e o teorie la care trebuie să mai lucrez. Să sperăm că vom găsi un indiciu la biroul unde a lucrat Bitner. Și nu trebuie să uităm de laboratorul improvizat de metamfetamină. Trebuie să aflăm cât mai curând dacă are vreo legătură cu traficanții de droguri.

– Drogurile par un motiv mai plauzibil pentru crimă multiplă decât cărbunele. Drogurile, armele și violența merg mână-n mână.

– Atunci, ce-i cu mostrele de sol? Asta nu ar explica implicarea familiei Reynolds și nici uciderea lui Wellman.

– Creierul meu începe să scoată fum. În regulă, să ne concentrăm pe ce avem de făcut în continuare. Cum vom verifica biroul lui Bitner? Ce tactică vrei să adopți?

– Vom formula întrebări foarte clare și sper să primim răspunsuri asemănătoare. Trebuie să fim foarte atenți la tot ce se întâmplă în jur. Ne vom agăța de orice indiciu, nu avem altă soluție.

– Ei bine, dacă ai dreptate și compania i-a ucis pe toți oamenii aceia pentru a păstra nu știu ce secret, mă îndoiesc că oamenii care au lucrat cu Bitner vor fi încântați să ne primească. Probabil că nu sunt decât niște nenorociți fricoși care se ascund după deget.

– Nu am spus că ne va fi ușor.

CAPITOLUL 46

Sediul secundar al firmei Trent – la care se ajungea pe un drum șerpuit, pavat cu pietriș – era o clădire din beton cu un singur nivel, de culoare gălbuie.

În parcare se aflau o mulțime de mașini și de camioane. Printre acestea, Puller zări și un Mercedes S 550, parcat exact lângă ușa clădirii.

– E mașina lui Bill Strauss? întrebă agentul în timp ce treceau pe lângă vehicul în drum spre ușa clădirii.

– Cum ți-ai dat seama?

– Aceeași mașină era parcată în fața Refugiului. Singura persoană din oraș care și-ar permite o astfel de marcă este Roger Trent, iar acesta e plecat din oraș pentru moment. Strauss a ajuns aici înaintea noastră. Probabil că am pierdut ceva timp atunci când ți-am spus să tragi pe dreapta. Sau poate că știe vreo scurtătură.

Studie puțin clădirea companiei, ce părea aproape dărăpănată.

– Mă așteptam la ceva mai sofisticat fiind vorba de unul dintre directorii companiei.

– Filosofia companiei Trent e alta. Banii trebuie luați acasă, nicidecum irosiți pe o clădire de birouri aflată în mijlocul unei exploatare miniere. Chiar și biroul lui Roger din sediul principal are un aspect destul de spartan.

– Deci în zona asta au loc operațiuni de exploatare?

– Există o stație de încărcare la fel ca aceea pe care ți-am arătat-o noaptea trecută, iar la un kilometru distanță spre nord se decopertează un munte.

– Să înțeleg că aruncă muntele în aer atât de aproape de acest loc?

– Ei aruncă în aer totul în jur. De aceea a scăzut populația atât de mult. Cine și-ar dori să trăiască într-o zonă de război? Îi aruncă o privire, apoi adăugă: În afară de militari, desigur.

– Crede-mă, nici soldaților nu le place să trăiască într-o zonă de război.

– Cu cine vrei să vorbești? îl întreabă Cole.

– Să începem cu cei de sus.

Intrară în clădire, întrebară la recepție de Strauss și unul dintre angajați îi conduse în biroul acestuia. Încăperea avea pereții acoperiți cu lambriuri din furnir brut și lăcuit.

Biroul lui Strauss era ieftin, la fel ca și scaunele.

Într-un colț se vedeau câteva fișete metalice ce păreau foarte vechi. O canapea uzată și o măsuță de cafea roasă pe la colțuri ocupau celălalt colț al încăperii. În interior se mai afla încă o ușă.

Puller își spuse că aceea trebuia să fie baia. Probabil că lui Strauss nu-i plăcea să urineze laolaltă cu persoanele din subordinea sa.

Pe biroul lui Strauss trona un computer sclipitor. Ecranul acestuia avea diagonala de 58 de centimetri. Computerul era singura dovadă că imperiul lui Trent se bucura pe deplin de beneficiile tehnologiei moderne. Când își aminti de reședința luxoasă pe care o vizitase cu o seară în urmă, ajunse să înțeleagă vorbele lui Cole: *Ei chiar duc banii acasă, la propriu. Cel puțin așa procedează managerii firmei.*

Strauss se ridică din spatele biroului și îi salută. Bărbatul se dezbrăcase de haina de la costum, iar cămașa sa albă și apretată, cu manșete duble, franțuzești, îi scotea acum în evidență burta proeminentă.

Haina lui era agățată într-un cui, în spatele ușii.

Degetele îi erau îngălbenite de nicotină și probabil că tocmai strivise o țigară în scrumiera plină de mucuri, pentru că încăperea era plină de fum.

Puller începu să-și facă vânt cu mâna în aerul greu de respirat, în timp ce Cole inspiră adânc de câteva ori.

Probabil că polițista încerca să tragă pe nas cât mai mult fum, își spuse Puller. Fum de țigară la mâna a două, inhalat cu cea mai mare plăcere.

– Îți mulțumim că ne-ai primit, Bill, îi zise Cole.

– Nicio problemă, Sam. Dacă știam de dimineață că vrei să vorbim, am fi putut discuta când ne-am întâlnit la Refugiu.

Le făcu semn să se așeze.

– Nu vrem să-ți răpim prea mult timp, zise Cole.

– În regulă. Înțeleg că ați luat cina cu Jean seara trecută.

– Da. Ne-a invitat la ea pentru că era singură. Roger este plecat din oraș.

– Dar unde este Roger acum, dacă tot veni vorba? interveni Puller.

– Are niște afaceri în New York, răspunse Strauss.

– Afaceri? În New York? repetă Puller. Credeam că aceasta e o companie privată.

Strauss își pironi privirea asupra lui.

– Exact. Exploatăările Miniere Trent sunt o companie privată. În același timp însă, compania e foarte profitabilă pentru sectorul energetic. Acest lucru atrage mulți investitori.

– Deci Trent are de gând să o facă publică? întrebă Puller.

Strauss zâmbi forțat, cu buzele strânse.

– Nu pot comenta pe această temă. Și nu înțeleg ce relevanță poate avea această discuție pentru investigația voastră.

Bărbatul se lăsă pe spătarul scaunului și întoarse capul spre Cole.

– Cu ce vă pot fi de folos așadar? îi întrebă el.

– Așa cum ți-am mai spus, am vrea să vorbim cu toți colegii de birou ai lui Molly Bitner. Dar, înainte de asta, aș vrea să ne faci o prezentare a activității sale. De asemenea, e important să aflăm cât timp a lucrat aici, la Trent.

Strauss se lăsă pe spate în scaun și își uni mâinile pe după cap, cu degetele întrepătrunse.

Privi pachetul de Marlboro de pe biroul său, apoi scrumiera plină de lângă acesta, dar în final se stăpâni și nu își mai aprinse o altă țigară.

În timp ce aștepta răspunsul bărbatului, Puller îl fixă cu privirea, analizându-i limbajul corpului.

– S-a angajat cu vreo patru ani în urmă. Înainte de a veni aici, a lucrat într-un alt birou al firmei Trent, unul din partea de nord a orașului.

– De ce această schimbare? întrebă Puller.

Strauss îi aruncă o privire.

– Nu e ceva neobișnuit în cadrul companiei. Mulți procedează așa. Uneori e decizia companiei, alteori este vorba de dorința angajaților. La biroul din nordul orașului era mai mult de lucru, întrucât activitatea acestuia era legată de operațiunile de decopertare din zona aceea. Biroul acesta se ocupă de centralizarea operațiunilor, fiind un soi de oficiu de cliring pentru mai multe șantiere de exploatare. Nu vă pot spune de ce s-a transferat Molly la acest birou, pentru că nu știu. Poate că unii dintre colegii ei vă pot lămuri în această privință.

– O să-i întrebăm, zise Puller.

– Dar cu ce se ocupa ea? insistă Cole.

– Îndosaria documente, răspundea la telefon, se ocupa de comenzi. Lucruri obișnuite. Nu putea comanda nimic fără aprobarea șefilor ei, nu avea această autoritate. Mai exact, avea atribuții de secretară sau asistent manager, așa presupun.

– Era o persoană muncitoare? V-a creat vreodată probleme?

– Din câte știu, nu ne-a făcut niciodată probleme.

– În ultimele săptămâni ai observat ceva neobișnuit în comportamentul ei? îl întrebă Cole.

– Nu, dar nici nu aș fi avut cum să observ. Cum v-am mai spus, o cunoșteam, dar nu ne întâlneam aproape deloc la birou.

– Știi cumva dacă avea probleme financiare?

– Nimeni nu-i reținea bani pe statul de plată, dacă la asta vă referiți.

Cei doi îi mai adresa lui Strauss câteva întrebări, apoi acesta îi conduse într-o încăpere cu birouri *open space*, ca să vorbească cu managerul. Înainte ca Strauss să-i părăsească, Puller îl întrebă:

– Ce mai face fiul dumneavoastră?

Strauss se întoarse spre el.

– E bine. Dar de ce vreți să știți?

– Am întrebat doar.

– Cred că știți foarte bine că nu aveți dreptul să-l întrebați nimic despre cariera sa militară. Și, sincer să fiu, interogatoriul dumneavoastră mi s-a părut de-a dreptul jignitor.

– Îmi pare rău. Dumneavoastră ați fost vreodată în armată?

– Nu.

– Dacă ați fi fost militar, nu cred că ați mai fi considerat jignitor interogatoriul meu.

Strauss o privi încruntat pe Cole, apoi le întoarse spatele.

CAPITOLUL 47

Managerul de birou se numea Judy Johnson. Era o femeie sfrijită, cu o mână puternică și cu un comportament formal. Avea părul castaniu, sur pe alocuri, pe care îl purta strâns la spate în două codițe împletite. Fața îi era brăzdată de riduri, iar ochii ei ageri aveau culoarea caramelului. Femeia purta un pulover bej și o bluză albă. Pantofii ei negri fără toc erau scâlțiați.

Johnson le spuse că Molly fusese o angajată serioasă și muncitoare. Se transferase la biroul acela în primul rând pentru că era mai aproape de casă și apoi pentru că se ivise acel post. Ea nu avea acces la toate dosarele de la birou.

– La care dintre ele nu avea acces? o întrebă Puller.

– E vorba despre cele din biroul domnului Strauss, zise Judy Johnson. În biroul lui se mai află un dulap. Iar în interiorul acelui dulap există un seif. Acolo sunt păstrate dosarele confidentiale.

– Eu am crezut că este ușa unei băi private, zise Puller.

– Nu. Toți cei de aici folosesc toaleta comună, răspunse Johnson.

– Și cheia seifului? întrebă Cole.

– Există o cheie pentru dulap și o altă cheie pentru seif. Domnul Strauss le poartă întotdeauna la el pe ambele.

– De ce este atât de important acel seif? De ce aveți nevoie de atâtea măsuri de precauție? întrebă Puller.

– Ei bine, în biroul acela sunt păstrate rapoartele geologice cu privire la locația filoanelor de cărbune și alte date importante. Niște informații destul de valoroase pentru cei care ar vrea să știe unde se află cărbunele.

– Dar Trent nu deține toate terenurile pe care se află aceste filoane?

– Nu. Se caută întotdeauna filoane noi și se trimit în mod regulat echipe de muncitori pentru a face prospecțiuni. Dacă cineva ar afla unde este cărbunele și ar cumpăra pământul înaintea domnului Trent, persoana aceea ar putea folosi munca șefului nostru în beneficiul propriu.

– Faceți cumva și testări ale solului aici? întrebă Cole.

Johnson o privi nedumerită.

– Testări ale solului? În ce scop?

– Pentru a vedea gradul de poluare, chestii de genul acesta.

– Noi respectăm toate legile care țin de protecția mediului, zise automat Johnson.

Evident, fusese foarte bine instruită în această privință, își spuse Puller.

– Sunt sigură de asta. Dar nu mi-ați răspuns la întrebare, insistă Cole.

– Noi facem mereu teste, zise Johnson.

– În regulă, doar că păreați cam nedumerită atunci când v-am întrebat.

– Asta pentru că am crezut că ați venit aici pentru a întreba de Molly. Iar ea nu a avut de-a face cu așa ceva.

– Există rezultate ale acestor teste? Le păstrați cumva aici? întrebă Puller.

– Dacă ar fi așa, domnul Strauss le-ar păstra în seif. Dar eu cred că aceste teste sunt făcute de contractori din afară, iar rezultatele sunt trimise apoi direct la biroul din Charleston.

– Din câte am înțeles, Molly și Eric Treadwell locuiau împreună pentru a împărți cheltuielile.

– E adevărat.

– E o practică obișnuită prin locurile acestea, din câte mi-a spus sergentul Cole.

– Așa este.

– Cum s-au cunoscut? întrebă Puller.

– Cred că s-au cunoscut la un picnic al companiei Trent. Eric venise acolo însoțit de câțiva prieteni. El și Molly se potriveau, ce-i drept. Amândoi fuseseră căsătoriți înainte și cred că niciunul dintre ei nu voia să o facă din nou. Pur și simplu s-au plăcut și – așa cum spunea și sergentul Cole – nu e ceva neobișnuit prin partea locului.

Femeia tăcu și începu să se joace cu una dintre codițele ei împletite.

– Mai vreți să mă întrebați și altceva? spuse ea în cele din urmă.

– Da. Erați apropiată de Molly?

– Desigur, eram prietene.

– Aveți vreo bănuială cu privire la moartea celor doi? Exista ceva care ar fi vrut să le facă rău?

– Nu știu pe nimeni care să fi avut asemenea intenții.

– I-ați vizitat vreodată acasă? întrebă Puller.

Johnson își feri privirea înainte de a răspunde.

– O dată sau de două ori, poate. De obicei ne întâlneam în oraș ca să luăm masa împreună sau ca să mergem la film.

– V-ați gândit vreodată că Molly sau Eric ar fi putut avea o problemă cu drogurile?

– Molly? Droguri? Nu, niciodată.

– Dar știți cum se comportă un consumator de droguri? o întrebă Puller.

Johnson ezită câteva clipe și în cele din urmă răspunde:

– Eu... fiul meu. El are ceva... probleme cu drogurile. Cred că... știu cum se manifestă.

– Deci Moly nu părea dependentă. Dar Eric?

– Nu am observat nimic suspect în comportamentul lui Eric. Dar, oricum, nu pot să spun că-l întâlneam foarte des.

– Nimic neobișnuit deci, nimic care să vă dea de gândit în legătură cu cei doi?

Johnson se gândi puțin, apoi zise:

– Ei bine, a fost ceva, dacă mă gândesc bine. Sunt sigură că e un lucru lipsit de importanță, doar că mi s-a părut destul de neobișnuit.

– Spuneți-ne, vă rog. O să decidem noi dacă este important sau nu.

– Păi, Eric a venit aici într-o zi, la sfârșitul programului. Era beat și a făcut un mare scandal.

– Și nu l-ați reclamat? întrebă Cole.

– Nu. Nici măcar nu i-am spus domnului Strauss. Era exact după ce WVU¹ a câștigat campionatul Big East, așa că am trecut totul cu vederea. Presupun că o mulțime de oameni s-au îmbătat și au petrecut după acel eveniment. Din câte îmi amintesc, Molly a reușit să-l calmeze. Eric bătea câmpii. O ținea una și bună cu „Muntenii“. Avea un hanorac cu emblema „WVU“ și își flutura neobosit una dintre mâinile lui mari. Până la urmă a adormit pe canapeaua domnului Strauss. Noi am închis ușa biroului și l-am lăsat să doarmă. Molly a avut grijă să-l verifice din când în când.

– Strauss nu era aici? întrebă Puller.

– Oh, nu, sigur că nu. Era plecat din oraș.

– Și când s-a întâmplat asta, mai exact?

– În decembrie, anul trecut, zise Johnson. Atunci s-a jucat finala campionatului.

– Deci asta a fost singura întâmplare neobișnuită în care a fost implicată Molly?

– Da, din câte-mi aduc aminte.

Îi mai adresară câteva întrebări, apoi o părăsiră pe Judy Johnson, femeia cu codițe împletite din lumea birourilor *open space*.

Vorbiră apoi și cu alte persoane care lucrau acolo. Niciunul dintre colegii lui Molly Bitner nu le oferi vreo informație utilă. Molly fusese o angajată eficientă. Ei nu înțelegeau ce motiv ar fi putut avea cineva ca să o ucidă. În timp ce Puller și Cole se întorceau la mașina de patrulare, femeia spuse:

– Nu am aflat mare lucru.

– Am fost amândoi în casa lui Treadwell.

– Știu. Și ce-i cu asta?

– Ai văzut inelul de pe degetul lui?

– L-am observat, da.

– Era un inel Virginia Tech, pentru că știm că a absolvit această universitate. De asemenea, am văzut în dormitorul lui un poster cu

¹ West Virginia University (n.tr.)

echipa de fotbal a universității. Absolvenții sunt fanii echipei de fotbal. Aceștia devin destul de sensibili când vine vorba de idoli lor. Deci, chiar dacă unul dintre ei locuiește în acest stat, de ce să se fi entuziasmat atât de tare pentru că West Virginia a câștigat campionatul Big East? Și Virginia Tech obișnuia să joace în Big East. Echipa lor de fotbal domină acum campionatul ACC¹. Așa că acest absolvent loial, fan al echipei de fotbal, devine atât de surescitat încât intră tocmai în acest birou și, practic, adoarme beat pe canapea doar pentru că muntenii de la West Virginia au tăbăcit niște funduri?

Cole întoarse capul și mai privi o dată clădirea.

– Vrei să spui că a venit special ca să intre în biroul lui Strauss? Ca să ajungă la seif?

– Asta e părerea mea. Doar că nu știm dacă a reușit sau nu.

¹ Atlantic Coast Conference (n.tr.)

CAPITOLUL 48

Cole îl lăasă pe Puller în fața mașinii sale. În timp ce agentul cobora din mașina de patrulare a poliției, ea îi spuse:

– Crezi că Eric Treadwell a deschis seiful?

– Da. Și sunt sigur că Molly l-a ajutat.

– Cum?

– Strauss obișnuiește să-și agate haina într-un cui, în spatele ușii. Cel mai probabil își ține cheile într-un buzunar al hainei. Cred că în timp ce Strauss folosea toaleta comună, Molly a intrat pe furiș în birou și a luat mulajul cheilor. Treadwell a lucrat ca lăcătuș. A fost floare la ureche pentru el să facă niște dubluri ale cheilor. Iată cum văd eu că s-au petrecut lucrurile: Treadwell se preface beat și ajunge pe canapea. Poate că cineva iese din încăpere ca să-i aducă ceva și îl lasă singur în birou. El are cheile în buzunar. Molly închide ușa biroului și, practic, stă de șase. El sare în picioare, deschide ușa dulapului și seiful, apoi scoate de acolo ceea ce caută. Molly intră din nou ca să vadă ce face. Poate că are în brațe niște dosare. El îi dă hârtiile din seif, iar Molly le ascunde printre dosarele ei. Am observat o imprimantă mare într-un colț îndepărtat al încăperii în care a lucrat femeia. Molly face copii ale documentelor sustrase din seif și duce originalele înapoi la Treadwell, pretinzând din nou că „verifică ce face“. El pune originalele înapoi în seif și nimeni nu-și dă seama ce s-a întâmplat acolo. Ei știau probabil că Strauss avea să lipsească toată ziua de la birou. Ea avea acces, oricum, la programul lui zilnic.

– Dar ce puteau conține acele documente?

– Ai auzit-o pe Johnson. Probabil hărți geologice.

– Și crezi că erau atât de valoroase? Atâtea crime pentru niște hărți?

– Se pare că erau.

- Pur și simplu, nu înțeleg.
- Pentru moment, nici eu nu mai înțeleg nimic.

Puller urmări cu privirea mașina lui Cole, apoi se întoarse și porni spre camera sa de la motel, ca să se pregătească pentru zborul cu avionul până la Washington. Se opri când îl văzu pe Randy Cole apărând de după colț.

- Îmi cer scuze pentru plecarea mea precipitată din dimineața asta, i se adresă Randy cu un rânjel.

- Nicio problemă. Cred că lui Jean i-a fost destul de greu să asculte vorbele tale.

Randy se așează pe veranda din față, iar Puller se așează lângă el.

- E o actriță foarte bună, să știi. Nu te lăsa păcălit. De fapt, e dură ca oțelul. Mai dură și mai rezistentă decât oricare dintre noi. Probabil că a uitat deja ce i-am spus. Își frecă încet obrazul palmuit și spuse încet: Da, e dură ca oțelul.

- Cred că așa și trebuie să fie, dacă te gândești că e măritată cu unul ca Trent.

- Ai dreptate.
- Deci tu îl urăști la culme pe tip.
- El mi-a ucis părinții.
- Eu am auzit că a fost un accident.
- Asta spune toată lumea.
- Și tu știi altceva?
- La naiba, sigur că știu.
- Poți dovedi?

- El deține acest loc. Tot ce vezi este al lui, absolut tot. Nu contează ce spun eu, chiar dacă aș avea toate dovezile din lume.

- Haide, Randy. Sora ta e ofițer de poliție. Și nu e o mare admiratoare a familiei Trent. Dacă ai vreo dovadă, ea o să meargă până în pânzele albe ca să-l facă să plătească. Nu am dreptate?

Randy își feri privirea. Expresia sa încrezătoare dispăru. Își duse mâinile la cap și începu să-și frece tâmpilele.

- Ai probleme cu capul destul de des, zise Puller.
- Nu simt altceva decât durere.
- Trebuie să consulți un doctor.
- Da, sigur.

– Faci cum vrei, dar eu așa te sfătuiesc. Dacă e vorba de o problemă gravă, cu cât vei aștepta mai mult, cu atât va fi mai rău.

– O să risc.

– Cum crezi. Pietrele funerare ale părinților tăi sunt cele mai întreținute din tot cimitirul. Tu te ocupi de asta sau Sam?

– Amândoi.

– Sam mi-a povestit că un bolovan desprins din stâncă în urma detonațiilor a lovit mașina în care se aflau părinții voștri.

Randy încuviință din cap, iar ochii lui se umplură dintr-odată de lacrimi. Se întoarse cu spatele la Puller și își șterse ochii.

– Se îndreptau spre locuința lui Jean. Trent arunca în aer stâncile din zonă. Un bolovan a ajuns în drum exact în momentul în care treceau pe acolo.

Tânărul tăcu, încercând să se adune.

– Și au murit? întrebă Puller.

Randy încuviință cu un semn din cap.

– Doctorul a spus că au murit pe loc și că nu au suferit. Măcar atât. A trecut un timp până i-am găsit.

– Cine i-a găsit?

– Eu.

– Ai spus că se îndreptau spre locuința lui Jean. Te referi la vechea lor locuință?

Randy încuviință.

– Dar de ce trebuiau să ajungă acolo?

– Era ziua mea, spuse Randy cu o voce atât de scăzută, încât Puller abia îl auzi. Jean organizase o petrecere în cinstea mea.

– Deci au murit chiar de ziua ta.

Randy încuviință din nou, cu capul plecat.

– A fost un cadou groaznic, crede-mă. De atunci nu mi-am mai sărbătorit niciodată ziua de naștere.

– Și cum i-ai găsit?

– Când am văzut că nu mai apar, i-am căutat la telefon. Niciun răspuns. Apoi ne-am despărțit și am început să-i căutăm. Erau doar trei drumuri pe care puteau veni. Și de multe ori acestea erau închise din cauza lucrărilor efectuate în apropiere, așa că nu veneau întotdeauna pe același drum. Trebuia, deci, să le verificăm pe toate. Sam

a pornit pe unul dintre ele, Jean pe altul, iar eu l-am ales pe al treilea. Eu am ales exact drumul pe care s-a întâmplat nenorocirea.

Își șterse din nou lacrimile, iar de această dată Puller se uită în altă parte.

– Unde era Roger când se întâmplau toate astea?

– Acasă, îmbătându-se, zise tânărul clătinând încet din cap. Știi ce mi-a spus după ce a aflat ce se întâmplase?

– Ce ți-a spus?

– „Se mai întâmplă.“ Ticălosul a avut tupeul să-mi spună doar atât: „Se mai întâmplă“.

– Îmi pare rău, Randy.

– Mda, zise el repede.

Puller privi în jos.

– Îmi dau seama că o astfel de tragedie poate marca un om pe viață.

– Eu sunt bine.

– Chiar crezi asta?

– Da, cred. La naiba, nu poți să-ți alegi rudele. Trebuie să te descurci cu cele pe care le ai.

Mie-mi spui? se gândi Puller.

– Dar Jean? Ea cum a reacționat?

– Ea merge pe drumul ei. Se ocupă de treburile ei. Își găsește mereu câte ceva de făcut. A fost distrusă, ce-i drept, la fel ca noi. Dar e tânără, bogată și are pentru ce trăi. În plus, trebuie să aibă grijă de familia ei. Are doi copii de crescut.

– Dar tu? Ai toată viața înaintea.

– Așa crezi tu?

Felul în care rostise aceste cuvinte îl făcu pe Puller să-l privească cu insistență.

– Te gândești că o să mori înainte de vreme? Ar fi stupid să crezi asta.

– Nu. Nu vreau să-și facă nimeni griji pentru mine.

– Ai început din nou să-l ameninți cu moartea pe Roger?

– Nici măcar nu am știut că a fost amenințat. Cum merge investigația?

– Cred că tot orașul vorbește despre asta.

- Da, cam așa ceva.
- Merge foarte greu.
- E dificil să-mi imaginez cum au fost uciși atâția oameni.
- Îi cunoștea cumva pe Eric Treadwell și pe Molly Bitner?
- Nu, nu chiar.
- Îi cunoștea sau nu, Randy? Ce variantă preferi?
- Îi știam doar din vedere. Ne salutăm. Despre asta-i vorba.
- Dar nu îi cunoștea suficient de bine cât să-mi spui dacă se ocupau cu fabricarea drogurilor? Sau dacă erau traficanți?
- Nu, nu-i cunoșteam atât de bine. Dar eu nu am treabă cu drogurile, deci nu am de unde să știu asta. Sunt, într-adevăr, dependent, dar de bere.

Randy aruncă o privire peste umăr, către recepția motelului.

- E foarte frumos ce ai făcut pentru Louisa, zise el.
- Am făcut doar ceea ce ar trebui să facă toți oamenii pentru semenii lor.

- E un punct de vedere. Sam e o polițistă pricepută. O să te ajute cu succes la investigații.

- Deja a făcut-o.
- Jean mi-a povestit de bomba artizanală. I-ai salvat viața lui Sam.
- Aproape că era să ratez. Am acționat cu întârziere.
- Ești totuși un erou pentru mine. Poate că nu-i spun prea des acest lucru, dar să știi că sunt foarte mândru de sora mea.
- Atunci ar trebui să-i spui chiar tu acest lucru. Viața e prea scurtă.
- Poate că am să-i spun.
- Nu vrei să te întorci la familia ta, Randy?

Tânărul se ridică.

- Nu sunt prea sigur, Puller. Nu sunt deloc sigur.
- Ei bine, la un moment dat va trebui să te hotărăști.
- Da, știu asta.

Randy se întoarce în direcția din care venise, iar Puller îl urmărește cu privirea în timp ce se îndepărta.

Drake, Virginia de Vest, se dovedise a fi un loc mult mai complex decât crezuse la început.

CAPITOLUL 49

În după-amiaza aceea, Puller se îmbarcă la bordul unui avion comercial care decolă din Charleston spre est. Ateriză o oră mai târziu pe aeroportul Dulles din Washington. Închirie o mașină și se prezintă la sediul CID din Quantico pentru a-l pune la curent pe șeful său, Don White, cu privire la ultimele evenimente.

Merse apoi la apartamentul său și îi dădu drumul afară lui AWOL. În timp ce motanul se bucura de aerul curat, Puller îi umplu bolurile cu mâncare și cu apă, după care îi curăță cutia cu nisip.

Stabilise o întâlnire cu superiorul lui Matthew Reynolds de la DIA pentru după-amiaza următoare. După șase ore bune de somn se trezi, luă micul dejun, alergă vreo opt kilometri, ridică niște greutateți la sala de forță din Quantico, făcu un duș, dădu câteva telefoane și termină de completat niște formulare.

Se îmbracă apoi în uniformă de camuflaj și se îndreptă spre nord, la volanul mașinii sale închiriate. Trebuia să ajungă la Pentagon.

Un agent special de la Biroul de Informații și Securitate al DIA îl întâmpină la ieșirea din stația de metrou a Pentagonului, după care intrară împreună în complex.

Cei doi agenți își prezentară legitimațiile, anunțară că sunt înarmați și primiră câte un permis de intrare în clădire fără escortă.

Agentul DIA se numea Ryan Bolling. Era un fost pușcaș marin de un metru optzeci, care lucra la DIA de un deceniu. Acum era civil, la fel ca toți cei din Serviciul de Informații și Securitate al DIA.

În timp ce mergeau pe coridor, Puller îi spuse:

– Am crezut că sunteți mai dornici de implicare în cazul acesta. Mă simt cam singur acolo cu atâtea pe cap.

– Nu e treaba mea. Eu fac doar ce mi se spune, Puller.

Merseră de-a lungul coridorului 10 de la „inelul“ A al clădirii Pentagonului, apoi străbătură holurile complexului până ce ajunseră la sediul J2. Intrară la recepție, o încăpere spațioasă în care lucrau asistenții executivi și secretarele. Într-un capăt al încăperii se afla ușa biroului J2.

Pe ușă se vedeau culorile naționale și pavilionul Direcției de Informații Militare. Era roșu, cu două stele albe.

Puller mai fusese acolo în urmă cu câțiva ani. Era frumos aranjat, iar pe perete era expus nelipsitul display „I Love Me Wall“, plin cu poze ale șefului J2 împreună cu faimoșii săi prieteni.

J2 era plecat din țară. Biroul adjunctului său se afla în partea stângă.

Steagul roșu de pe ușa acestuia avea doar o stea. În partea dreaptă se afla o mică sală de conferințe, în care șeful J2 sau adjunctul său se întâlneau în ședințe cu membrii staffului.

J2 trebuia să fie acolo în fiecare dimineață la ora cinci, pentru informările zilnice care urmau a fi transmise mai târziu președintelui Comitetului Șefilor de Stat-Major.

Puller avea permisiunea de a vorbi cu adjunctul J2, Julie Carson. Aceasta era general de brigadă cu o singură stea și făcea parte din Forțele Terestre, fiind superiorul direct al lui Matt Reynolds.

Înainte de a intra în biroul acesteia, Puller îl întrebă pe Bolling:

- Ce poți să-mi spui despre Carson?
- Va trebui să afli pe cont propriu. Nu am cunoscut-o niciodată.

Câteva minute mai târziu, Puller stătea pe un scaun din biroul generalului de brigadă Carson, exact în fața ei. Bolling se așezase ceva mai departe de Puller. Femeia era înaltă, cochetă și foarte tăcută.

Purta uniformă și avea părul blond, tuns foarte scurt.

– Probabil că ar fi fost mai simplu să vorbim la telefon, începu Carson. Nu am mare lucru de spus în legătură cu Reynolds.

– Eu prefer discuțiile față în față, o contrazise Puller.

Ea ridică din umeri.

– Voi, cei de la CID, aveți probabil mai mult timp liber decât noi. Îi aruncă o privire lui Bolling și-i spuse: Ești foarte emoționat, bănuiesc, că ai fost desemnat să te ocupi de tipul ăsta.

Bolling ridică din umeri.

– Eu doar execut ordinele, doamnă.

Puller interveni:

– E vorba de un ofițer. A fost ucis. Tipul era la comanda J23. Pre-gătea și supraveghea informările zilnice ale șefului J2 și le transmitea apoi președintelui Comitetului Șefilor de Stat-Major. În momentul în care s-a descoperit că tipul lucra pentru DIA, o mulțime de sesi-zări au ajuns până la dumneavoastră, doamnă, la șeful J2, la directo-rul DIA și așa mai departe. Până și ministrul de război e cât se poate de interesat de acest caz.

– Și ce vrei să spui, mai exact? îl întreabă Carson, aplecându-se puțin în față.

Puller se aplecă și el înainte, apoi răspunse:

– Atitudinea dumneavoastră indiferentă mă cam surprinde, ca să fiu sincer.

– Atitudinea mea nu e indiferentă deloc. Pur și simplu nu cred că am vreo informație utilă pentru investigația dumată, atâta tot.

– Ei bine, vom vedea dacă este așa sau nu. Ce îmi puteți spune despre colonelul Reynolds?

– Drumurile noastre s-au încrucișat în mod inevitabil de mai multe ori. Am fost egali în rang până acum câțiva ani, când eu am fost avansată. Ironia sorții – eu am primit o stea, iar el nu. Dar știam că ar fi vrut să se retragă, iar eu îmi doream foarte mult această stea. A fost un om bun și un soldat de excepție.

– Când l-ați văzut ultima dată?

– Vineri, exact înainte de a fi ucis. A plecat devreme, pentru că voia să ajungă la timp în Virginia de Vest. Am avut o ședință în legă-tură cu un caz la care lucra, apoi a plecat. De fapt, ne-am întâlnit chiar în sala de conferințe din capătul holului.

– Părea cumva tulburat sau nerăbdător în legătură cu ceva?

– Nu, mie mi s-a părut destul de liniștit.

– Dacă înțeleg bine, în cadrul armatei ați mai lucrat împreună și în alte locuri?

– Da. La Fort Benning, de exemplu.

– Cunosc foarte bine acest loc.

- Știu asta. Ți-am verificat dosarul. Ce mai face tatăl dumitale?
- Bine.
- Eu nu am auzit același lucru.

Puller nu mai spuse nimic. Aruncă o privire spre Bolling, care nu părea să înțeleagă despre ce era vorba.

Înțelegând că Puller nu avea chef să vorbească despre tatăl lui, Carson schimbă imediat subiectul.

- Cum se face că un soldat cu meritele dumitale, cu atâtea misiuni încununate de succes pe câmpul de luptă și cu asemenea calități de lider, a sfârșit la CID?

- De ce nu?

- Cei mai buni dintre cei buni sunt sortiți lucrurilor mărețe, Puller. Sunt făcuți pentru a fi la comandă.

- Dar cei mai buni dintre cei buni nu comit și crime, uneori?

Femeia îl privi nedumerită, dar răspunse:

- Este posibil, ce-i drept.

- Și atunci, cum am putea să-i prindem dacă noi, cei de la CID, nu am avea la rândul nostru oamenii cei mai buni dintre cei buni?

- Nu e o glumă, Puller. Dacă ai fi ales West Point, ai fi putut să fii aici, la acest birou, cu o stea pe umăr, având perspective cât se poate de frumoase.

- Stelele pot deveni o povară, doamnă. Mie îmi place să mă simt ușor atunci când stau drept, pe picioarele mele.

Femeia își strânse buzele.

- Poate că, într-adevăr, nu ești făcut pentru comandă. Ești mult prea glumeț.

- Poate, zise Puller. Dar nu vreau să vorbim acum despre neajunsurile carierei mele de militar și nici nu vreau să vă răpesc prea mult timp. Ați spus că sunteți foarte ocupată. Ce altceva îmi mai puteți spune despre colonelul Reynolds?

- Era un adevărat profesionist. Oamenii din echipa J23 lucrau ca niște roboței. Informările erau clare, iar analizele care le însoțeau erau întotdeauna precise, la obiect. Avea de gând să se pensioneze și să-și deschidă o afacere, ceea ce ar fi însemnat o adevărată pierdere pentru țară. Nu era implicat în nicio operațiune a DIA care să fi putut conduce la asasinarea sa în Virginia de Vest. Cam atât pot să-ți spun despre el.

– Dacă se ocupa de informările zilnice, înseamnă că era la curent cu tot felul de informații clasificate, de importanță majoră pentru securitatea națională.

– Avem o mulțime de oameni aici care sunt la curent cu astfel de informații. Nu am avut niciodată probleme în cadrul acestui birou cu privire la personal. Nu cred că Reynolds ar fi primul vizat.

– Avea cumva probleme financiare? Personale? Vreun motiv special să vândă informații dușmanului?

– Nu ar fi fost atât de simplu, Puller. Oamenii mei sunt supravegheați permanent. Reynolds nu avea probleme financiare. A fost un adevărat patriot. Avea o căsnicie fericită. Copiii lui erau sănătoși și foarte reușiți. Era diacon la biserica sa. Abia aștepta să se pensioneze și să-și croiască o nouă carieră în sectorul privat. Nu e nimic dubios în trecutul lui.

Puller întoarse capul spre Bolling și îl întrebă:

– Dar voi, băieți? L-ați verificat vreodată pe Reynolds dintr-un motiv sau altul?

Bolling clătină din cap.

– I-am verificat dosarul înainte să vin aici. Tipul era curat ca la crimă. Nu exista niciun motiv pentru care să poată fi șantajat sau chestii de genul acesta.

Puller se întoarse din nou spre Carson.

– Deci dumneavoastră știati că avea de gând să plece în Virginia de Vest.

– Da. El mi-a spus. Părinții soției sale erau foarte bolnavi. Obişnuia să plece acolo la sfârşitul săptămânii. Acest aspect nu îi afecta în nici un fel serviciul, așa că nu aveam nimic împotriva să plece.

– Nu a pomenit niciodată despre ceva neobișnuit care s-ar fi putut întâmpla acolo?

– Nu mi-a vorbit niciodată despre Virginia de Vest, punct. Era o problemă personală, de familie, iar eu nu l-am întrebat niciodată nimic. Nu era treaba mea.

– Ei bine, și totuși cineva l-a ucis atât pe el, cât și pe ceilalți din familia sa în Virginia de Vest.

– Da, e adevărat. Și e treaba dumitale să descoperi cine a făcut asta.

– Chiar asta încerc să fac.

– În regulă, dar eu cred că ai să găsești răspunsul în Virginia de Vest, nu aici, la Pentagon.

– Ați cunoscut-o pe soția lui?

Carson se uită mai întâi la ceas, apoi la telefon.

– Trebuie să ajung în sala de conferințe în câteva minute – șeful J2 nu se află în țară, așa că va trebui să prezint eu informările pentru președintele Comitetului Șefilor de Stat-Major mâine-dimineață.

– O să încerc să fiu cât mai scurt, promise Puller în timp ce o privea răbdător, așteptând răspunsul ei.

– Pot să spun că am cunoscut-o pe Stacey Reynolds prin Matt. Ne vedeam destul de rar, la anumite evenimente. Ne înțelegeam bine, dar nu eram prietene apropiate. Asta-i tot.

– Și colonelul Reynolds nu a menționat niciodată că s-ar întâmpla ceva neobișnuit în Virginia de Vest?

– Cred că am răspuns deja la această întrebare.

Puller aștepta răbdător în fața ei, privind-o cu inocență.

– Nu, nu a menționat așa ceva, zise ea, iar Puller își notă conștincios răspunsul ei în carnet.

– Când am fost numit să mă ocup de acest caz, mi s-a spus că este *neobișnuit*. Fiind implicat un ofițer de rang superior al DIA, care avea acces la informații clasificate, era și normal să-mi fie prezentat ca *neobișnuit*.

– Din fericire, nu se întâmplă prea des să fie uciși oameni atât de importanți. Probabil de aceea acest calificativ, *neobișnuit*.

– Nu, eu cred că termenul avea legătură cu modul în care ar fi trebuit să decurgă investigația. Iar dacă Reynolds nu făcea nimic de importanță majoră pentru DIA și dumneavoastră nu credeți că asasinarea lui are vreo legătură cu activitatea sa, atunci de ce mi-a fost prezentat cazul drept neobișnuit? De ce nu mi-a fost descris ca un caz oarecare de crimă?

– Nu eu am fost cea care ți l-a descris astfel, așa că nu pot răspunde la această întrebare.

Carson se uită din nou la ceas.

– Nu vă mai amintiți chiar nimic? Niciun amănunt util investigației?

– Nu-mi vine în minte niciunul.

– Trebuie să stau de vorbă cu colegii lui Reynolds.

– Uite ce e, Puller, chiar trebuie să mergem acolo? Ți-am spus tot ce era de spus. Oamenii mei sunt foarte ocupați încercând să păstreze țara asta în siguranță. Ultimul lucru de care au nevoie este o persoană care să-i distragă de la activitatea lor. Ei nu au nicio legătură cu asasinarea colonelului.

Puller își îndreaptă umerii și închise carnetul.

– Prietenul și colegul dumneavoastră a fost omorât, general Carson. Eu am fost numit să descopăr cine a făcut asta și intenționez să duc la bun sfârșit această misiune. Trebuie să vorbesc cu cei care au lucrat cu el. O voi face cât mai eficient și mai profesionist. Nimeni nu mă poate opri. Și o voi face chiar acum.

Urmă un schimb tăios de priviri, dar Puller câștigă în cele din urmă – femeia puse mâna pe telefon și vorbi cu câteva persoane.

În timp ce agentul se ridica să plece, Carson îi spuse:

– Poate că m-am înșelat în privința dumitale.

– În ce sens?

– Poate că ai, într-adevăr, abilități de lider.

– Poate, răspunse Puller.

Cei doi agenți părăsiră biroul J2, o luară la stânga pe coridorul 9 și coborâră la subsol folosind scările rulante. Nivelul inferior al Pentagonului – de fapt, ultimul nivel al clădirii – era un labirint năucitor de coridoare albe și pustii, în care nicio rază de soare nu avea șansa să pătrundă vreodată.

Se spunea în glumă că angajații din anii '50 ai Departamentului de Apărare al Statelor Unite încă mai rătăceau pe coridoarele de la subsol ale clădirii Pentagonului, încercând să găsească o cale de ieșire. Membrii unității J23 erau analiști și artiști graficieni – vreo douăzeci și patru la număr – care se ocupau în fiecare săptămână de completarea registrului de informări zilnice, folosind informațiile primite de la serviciile secrete americane – nu numai de la DIA, ci și de la alte agenții, precum CIA și NSA.

După preluarea acestor informații, membrii unității J23 trebuiau să le prelucraze conform preferințelor șefului J2. Era vorba despre o prezentare Power Point pe hârtie bachelitizată – o prezentare succintă și la obiect. În armată, concizia era o virtute esențială.

Printre membrii J23 se numărau atât militari, cât și civili.

Astfel, Puller văzu câteva persoane purtând ținute de camuflaj sau vechi uniforme verzi, noi uniforme albastre sau pantaloni de stofă, cămăși și cravate. Unitatea lucra douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, iar avantajul celor din tura de noapte consta în faptul că puteau purta cămăși polo. Reynolds fusese ofițerul cu cel mai înalt grad în cadrul unității.

Întrucât J23 își desfășura activitatea într-o încăpere securizată, Puller și Bolling fură nevoiți să-și lase telefoanele mobile și celelalte dispozitive electronice pe care le aveau asupra lor într-un dulap încastrat în perete, lângă ușa de la intrare.

Aparatele foto sau alte mijloace de comunicare nu erau admise într-o astfel de încăpere.

Ușa se deschise cu un bâzâit, iar cei doi intrară. Puller analiză dintr-o privire zona recepției. Arăta la fel ca multe altele pe care le văzuse în clădirea Pentagonului. Acea era singura cale de intrare sau de ieșire, deși nu era exclus să existe și o ieșire de incendiu pe undeva prin spate.

La capătul coridorului se afla o încăpere enormă cu o mulțime de birouri tip „cubicle“, la care analiștii și graficienii munceau de zor pentru prezentarea pe care generalul Carlson trebuia să o studieze în dimineața următoare, la ora cinci.

Lumina era difuză pe coridor, în schimb zona birourilor era bine iluminată. Și totuși – își spuse Puller –, probabil că jumătate dintre persoanele care lucrau acolo aveau nevoie de ochelari după mai puțin de un an de luptă împotriva teroriștilor din spatele birourilor lor, cufundate în cea mai mare parte a timpului în întuneric.

Puller și Bolling își prezentară legitimațiile și obținură permisiunea de a vorbi cu oamenii colonelului Reynolds. Cel mai înalt în grad era un locotenent-colonel. Interviuurile avură loc într-o mică sală de conferințe adiacentă. Puller vorbi cu fiecare persoană în parte – o tactică de interviuare destul de comună.

Atunci când sunt chestionați mai mulți martori, aceștia spun de obicei aceeași poveste, chiar dacă au informații și percepții diferite asupra lucrurilor. Puller îi informă – iar Bolling confirmă acest

lucru – că „avea o autorizație de tip TS/SCI¹ care-i permitea să-i testeze cu poligraful“, pentru că trebuia neapărat să afle detalii importante pentru anchetă.

În lumea serviciilor de informații, astfel de formulări reușeau să deschidă multe uși încuiate și guri pecetluite.

Colegii lui Reynolds îi povestiră lui Puller cât de șocați și de triști fuseseră la aflarea veștii despre moartea superiorului lor. Păreau mult mai afectați de dispariția colonelului decât generalul Carson. Oricum, nici ei nu-i oferiră lui Puller mai multe informații sau indicii utile în legătură cu motivul asasinării lui Reynolds.

Activitatea acestuia, deși confidențială, nu ar fi avut de ce să constituie un motiv pentru crimă – îi mărturisiră ei lui Puller. Când termină cu interviurile, agentul constată că nu aflase nimic mai mult decât știa atunci când intrase în clădire.

După aceea verifică biroul lui Reynolds, care fusese sigilat din ziua în care acesta părăsise Virginia de Vest și fusese ucis. Deși J23 era – tehnic vorbind – un uriaș spațiu de depozitare (pentru că orice ai fi depozitat acolo era în siguranță), exista posibilitatea ca Reynolds să fi avut și un seif în biroul său. Se dovedi însă că nu avea așa ceva. De fapt, Puller nu găsi în biroul colonelului nimic din ce i-a fi putut folosi în anchetă.

Încăperea era curată și nu avea prea multe piese de mobilier. Nici măcar fișierele din computerul colonelului – pe care le cercetă în prezența lui Bolling – nu îi oferiră vreun indiciu.

Puller ieși, în cele din urmă, din biroul J23, își luă din dulap telefonul mobil și se îndreptă spre una dintre ieșirile principale împreună cu Bolling. După ce părăsiră clădirea, Puller își luă rămas-bun de la agentul DIA și se întoarse acolo unde își lăsase mașina, într-o parcare vastă de lângă Pentagon.

Însă, în loc să plece imediat cu mașina, se așază pe capota Fordului verde cu însemnele armatei și cuprinse cu privirea clădirea cu cinci laturi – cel mai mare spațiu de birouri din lume.

În data de 11 septembrie 2001, construcția primise o grea lovitură, dar se ridicase din nou, mai puternică decât fusese vreodată.

¹ Top Secret/Sensitive Compartmented Information (n.tr.)

Încă de prin 1990, Pentagonul intrase într-o îndelungată renovare a clădirii vechi de peste șaizeci de ani. Ironia sortii făcuse ca tocmai prima aripă terminată a clădirii să fie cea lovită de avionul companiei American Airlines, pilotat de un fanatic.

Zece ani mai târziu, renovarea întregii clădiri era aproape terminată, ceea ce era o adevărată mărturie a tenacității poporului american.

Puller întoarse capul în direcția opusă și privi câțiva copii de la grădinița Pentagonului. Aceștia se jucau într-un spațiu îngrădit de lângă clădire. Probabil că părinții lor lucrau în birourile complexului. De fapt – își spuse el –, pentru asta luptaseră întotdeauna soldații americani: pentru drepturile și libertatea generațiilor următoare. Imaginea băiețelilor și a fetițelor care alunecau chiuind pe tobogane din plastic sau călăreau încântați niște căluți din lemn îl făcu pe Puller să vadă lucrurile într-o lumină mai bună. Dar numai pentru câteva clipe.

Nu putea să uite că avea de prins un criminal, iar această perspectivă i se părea la fel de îndepărtată ca atunci când îi fusese încredințată misiunea pentru prima dată.

Telefonul său mobil începu să vibreze, iar el îl scoase din buzunar. Mesajul pe care îl citi pe ecran era scurt, dar misterios:

„LA CLUBUL FORTELOR TERESTRE ȘI AL MARINEI MILITARE DIN CENTRU, ORA 19.00. TE VOI CĂUTA EU.“

Habar nu avea de la cine putea fi mesajul, dar era clar că expeditorul știa cum să-l contacteze.

Mai studie preț de câteva secunde cuvintele de pe ecran, înainte să-și pună telefonul din nou în buzunar. Se uită la ceas. Avea destul timp. Trebuia să mai facă ceva, așa cum își propusese când venise din nou în est. Iar după ce petrecuse atât timp cu neobișnuita familie Cole, asta i se părea acum și mai important.

Mașina demară, iar Pentagonul rămase rapid în urmă, privit prin oglinda retrovizoare.

CAPITOLUL 51

– Ce faci aici, XO?

Puller luă poziția de drepti privind în jos spre bărbat.

– Raportez, domnule, răspunse el.

Tatăl său stătea într-un scaun de lângă pat. Purta o pereche de pantaloni de pijama, un tricou alb și un halat bleu prins cu un cordon în talie.

Avea picioarele lungi și subțiri și purta șosete și papuci de casă. Pe vremuri fusese înalt de peste un metru nouăzeci, dar din cauza gravitației și a infirmității sale avea acum mai puțin cu vreo cinci centimetri. Când stătea în picioare, nu-i mai privea de sus pe ceilalți – nu că ar fi stat prea des în picioare. Adevărul era că tatăl său nu-și părăsea aproape niciodată rezerva de la spitalul VA¹.

Părul îi căzuse aproape de tot. Firele care-i mai rămăseseră erau albe precum bumbacul și țepoase, ca niște bețișoare cu vată lipite unul de altul, ce-i încununau capul în spatele urechilor.

– Pe loc repaus, zise Puller Sr.

Agentul se relaxă, dar rămase în picioare.

– Cum a fost călătoria la Hong Kong, domnule? întrebă el.

Puller ura să joace acest rol, dar doctorii îi spusese că așa era mai bine pentru tatăl său. Deși el nu avea prea mare încredere în psihiatri, respectase până atunci recomandarea lor, deși simțea că răbdarea lui se apropia de sfârșit.

– Unul dintre cauciucurile avionului în care m-am îmbarcat a explodat la decolare. Nu am mai ajuns la Hong Kong. Mi-am înecat amarul în băutură.

¹ Veterans Affairs Hospital – spitalul veteranilor (n.tr.)

- Îmi pare rău, domnule.
- Nu mai mult decât mi-a părut mie, XO. Aveam nevoie de R și R¹.
- Desigur, domnule.

Cum tatăl său îl țintuia cu privirea, lui Puller îi atraseră atenția ochii bătrânului. Printre militarii de la Forțele Terestre circula o vorbă. Toți erau convinși că Puller Sr. ar fi putut uide pe oricine cu o singură privire. Această privire ar fi indus oricui un sentiment de rușine atât de puternic, încât acea persoană s-ar fi prăbușit la pământ și ar fi murit într-o clipă.

Nu era adevărat, desigur, dar Puller vorbise cu mulți dintre oamenii care fuseseră în subordinea tatălui său și fiecare fusese ținta unei astfel de priviri.

Mai mult chiar, toți cei cu care vorbise îi mărturisiseră că aveau să-și aducă aminte de privirea aceea până la sfârșitul vieții.

Acum însă, din ochii adânciți în fundul capului nu se mai vedeau decât pupilele. Deși nu păreau lipsiți de viață, ochii bătrânului nu mai semănau cu cei de altădată. Erau albaștri, dar șterși, lipsiți de expresie. Puller aruncă o privire în jur.

Încăperea aceea mică și anostă era identică cu sute de astfel de rezerve din spitalul acela. Ajunse la concluzia că în multe privințe tatăl său era deja mort.

- Aveți vreun ordin, domnule? întrebă el.

Tatăl lui nu-i răspunse imediat, dar Puller era obișnuit. Uneori nu primea niciun răspuns la întrebările sale atunci când venea să-l viziteze. Însă de această dată răspunsul veni și îl lăsă perplex:

- S-a terminat, XO.
 - Ce anume, domnule?
 - E gata, înțelegi? S-a terminat. Sunt mort și îngropat.
- Puller făcu un pas către bătrân.
- Nu înțeleg la ce vă referiți, domnule.

Tatăl său lăsase capul în jos, dar la această întrebare ridică din nou privirea spre fiul său. Ochii îi scânteiară ca niște bucăți de gheață albastră în lumina soarelui.

¹ Rest and relaxation (jargon militar) – odihnă și relaxare (n.tr.)

– Niște zvonuri, zise el.

– Zvonuri?

– Trebuie să ai mare grijă cu zvonurile. Sunt doar un fleac, dar dacă nu le acorzi atenția cuvenită, reușesc să te doboare în final.

Puller se întrebă dacă nu cumva se adăugase și paranoia pe lista lungă de afecțiuni de care suferea tatăl său. Sau poate că bătrânul fusese întotdeauna paranoic.

– Dar cine să vă doboare, domnule general?

Tatăl său făcu un gest indiferent cu mâna în jur, de parcă „ei” – cei care voiau să scape de el – ar fi fost chiar acolo, de față, în încăpere.

– Oamenii importanți, cine crezi? Ticăloșii care sunt acum la comandă.

– Nu cred că ar vrea cineva să scape de dumneavoastră, domnule. Puller regreta că venise să-l viziteze.

– Bineînțeles că vor să scape de mine, XO.

– Dar de ce, domnule? Sunteți un general cu trei stele.

Puller își dădu seama că-l luase gura pe dinainte. Tatăl său se pensionase cu gradul de general-locotenent cu trei stele. Orice persoană care purta uniformă și-ar fi dorit o astfel de carieră, încununată de atâtea realizări.

Dar Puller Sr. făcea parte din acel mic procent de oameni care se așteptau să ajungă în vârful ierarhiei în toate privințele.

În armată se știa foarte bine că Puller Sr. ar fi trebuit să primească și cea de-a patra stea. Bărbatul ar fi trebuit să primească, de asemenea, ceva și mai râvnit de atât: Medalia de Onoare.

Câștigase acest drept pe câmpul de luptă, în Vietnam; nu exista nicio îndoială în această privință.

Dar în armată nu era vorba numai de curaj pe teren – la fel de bine era vorba de politica ce se ducea departe de câmpul de luptă. Și adevărul era că Puller Sr. deranjase mulți oameni importanți care avuseseră un cuvânt de spus în cariera sa.

Astfel, cea de-a patra stea și Medalia de Onoare nu aveau cum să-i mai încununete vreodată realizările. Și, chiar dacă generalul continuase să avanseze după această umilință, traiectoria carierei sale nu mai fusese la fel.

Atunci când acest parcurs devenise liniar, cele mai înalte obiective ale generalului ajunseseră irealizabile. Oricine le-ar fi ratat. El reușise să le rateze. Avea totuși trei stele și trei medalii – altele decât cea pe care și-o dorise cu adevărat.

– Și totul e din cauza lui, izbucni furios tatăl său.

– A cui?

– A lui!

– Nu știu la cine vă referiți.

– Maiorul Robert J. Puller, Forțele Aeriene S.U.A. DD¹. Învinuit de trădare de Curtea Marțială. Închis pe viață la USDB. M-au acuzat pe mine pentru ceea ce a făcut ticălosul acela. Tatăl său se opri, oftă supărat și adăugă: Așa se aude. Nenorociții!

Pe chipul lui Puller se citea dezamăgirea. Fratele lui fusese condamnat și închis cu mult după pensionarea tatălui lor. Și totuși, el dădea vina pe fiul lui – fratele agentului Puller – pentru problemele din cariera sa.

Pe teren, Puller Sr. nu lăsa niciodată răspunderea pe umerii altuia. Se alegea cu laudele, dar își asuma și vina atunci când era cazul.

Și totuși, în afara câmpului de luptă era o altă poveste. Tatăl lui fusese întotdeauna o persoană care obișnuia să arate cu degetul spre alții. Învinovătea pe oricine în cele mai neobișnuite locuri și situații. Putea fi meschin, răzbunător, aspru, nedrept, brutal și încăpățânat. Aceste trăsături ale caracterului său puteau completa descrierea sa ca tată.

În mod normal, Puller ar fi spus ceva înainte de plecare. Și-ar fi jucat rolul până la capăt, așa cum îi recomandaseră psihiatrii. În timp ce se îndrepta spre ușă, tatăl său îl întrebă:

– Unde te duci, XO?

Puller nu răspunse.

– XO! ți-pă enervat bătrânul. Nu ți-am permis încă să pleci.

Puller nu se opri din mers.

Străbătu coridorul lung al spitalului VA, plin de soldați bătrâni, bolnavi sau pe moarte. Oameni care sacrificaseră totul pentru ca restul țării să poată trăi în pace și prosperitate.

¹ Dishonorable Discharge – Demobilizare pentru fapte dezonorante (n.tr.)

Încă mai auzea țipetele tatălui său. După vreo sută de metri, nu se mai auzi nimic. Bătrânul nu avusese niciodată probleme cu plămânii. După ce ieși pe ușa principală, plecă repede, fără să se uite înapoi. Timpul rezervat familiei se scursese.

Trebuia să ajungă la Clubul Marinei Militare. Era din nou în acțiune, pe urmele asasinului.

Acolo unde îi era, de fapt, locul.

CAPITOLUL 52

Veche.

Impresionantă din punct de vedere arhitectural.

Eficient administrată.

Asta își spunea Puller în timp ce se apropia de clădirea Clubului Forțelor Terestre și al Marinei Militare de pe strada 17 din nord-vestul Washingtonului.

Îi salută cu un semn din cap pe valeții de la intrare, în timp ce pătrundea în clădire.

Urcă repede cele câteva trepte și privi mai întâi în stânga, apoi în dreapta. Era îmbrăcat în uniforma lui verde.

Forțele Terestre renunțaseră treptat la vechile uniforme verde și albe în favoarea celor de culoare albastră. De fapt, se întorceau la rădăcini.

Culoarea albastră fusese aleasă de armata continentală în timpul Războiului Revoluționar american, pentru ca uniformele luptătorilor din colonii să se distingă de cele roșii ale adversarilor britanici. Albastrul era, de asemenea, culoarea armatei unioniste din timpul Războiului Civil.

Două mari războaie. Două mari victorii.

Pe militari nu îi deranja să se bazeze pe lucruri de succes din trecut.

Puller purta de obicei uniforma doar la ceremoniile militare. Nu ar fi purtat niciodată uniforma cu trese și galoane în timpul interogatoriilor. Își aminti că, pe vremea când era sergent clasa întâi, ofițerii îl priveau de sus în timp ce-i chestiona.

Asta nu se mai întâmpla acum, când era și el ofițer. Întrucât avocații militarilor de rang inferior ar fi putut susține că Puller le intimida clienții fălindu-se ostentativ cu rangul său, prefera să poarte mai tot timpul haine civile. Dar în seara aceea ceva îl făcuse să îmbrace uniforma. În dreapta se afla sala de mese a clubului, iar în stânga era biroul recepției.

Puller merse mai departe și se îndreptă spre scări, urcându-le câte două. Ajunsesse mai devreme de ora întâlnirii dintr-un singur motiv. Nu-i plăcea ca alți oameni să-l găsească pe el. Prefera să-i găsească el primul.

Ajunse la etajul următor și privi în jur. Aici se aflau câteva săli de ședințe și separeuri în care se putea servi cina. Știa că la etajul al treilea exista o bibliotecă în care era expusă o masă ce avea găuri de gloanțe. Masa aceea fusese întoarsă și folosită ca scut de soldații americani în timpul unei ambuscade din Cuba, cu mai mult de un secol în urmă.

La etajul al doilea mai era un loc care îi atrase atenția lui Puller. Un bar. Dacă voiai să cauți un soldat în afara orelor de program, trebuia probabil să ocupi unul dintre locurile de la bar.

Se uită în interior prin ușile de sticlă. La bar se aflau patru persoane. Toți bărbați. Unul de la Forțele Terestre, unul de la Marina Militară și doi bărbați în costume. Ultimii doi aveau cravatele lărgite la gât și studiau niște hârtii împreună cu indivizii în uniformă. Probabil că la bar avea loc o mică ședință.

Era clar că niciunul dintre cei patru nu-i trimisese misteriosul mesaj.

Se uită apoi în jur pentru a găsi un post de observație și-l descoperi imediat. La capătul holului era o toaletă cu un mic antreu, a cărui ușă era deschisă. În antreu se vedea o oglindă mare. Puller se postă în fața acesteia și descoperi că oglinda îi oferea o imagine excelentă a intrării în bar.

Ori de câte ori se îndrepta cineva spre toaletă, Puller se prefăcea că iese de acolo. Atunci când persoana ieșea, agentul părea preocupat să-și aranjeze hainele în oglindă sau să-și verifice mesajele de pe telefonul mobil.

Se uită la ceas.

Era șapte fix.

Și atunci o văzu.

Era îmbrăcată în uniformă. Își închipuise dinainte, după limba-jul milităresc folosit în textul mesajului, că nu putea fi vorba decât de cineva din cadrul armatei. Cei din armată erau întotdeauna punctuali; acest lucru îi rămânea întipărit în subconștient după ani întregi de instrucție militară.

Femeia avea vreo treizeci de ani, era suplă, de înălțime medie, iar părul ei negru și scurt încadra un chip atrăgător. Purta ochelari cu rame subțiri, metalice, și uniforma Infanteriei Marine americane. Își ținea chipiul în mână dreaptă.

Puller observă tresele de argint de pe epoleții femeii – era ofițer secund.

Existau două tipuri de ofițeri în Armata Statelor Unite: ofițeri înaintați în grad prin ordin prezidențial și subofițeri brevetați. Femeia făcea parte din prima categorie și, prin urmare, avea un grad mai înalt decât al lui. Ea fusese numită în grad de președinte al Statelor Unite, în timp ce Puller fusese avansat de ministrul armatei.

Dacă el ar fi fost avansat la gradul de plutonier-major, ar fi trebuit să primească un ordin prezidențial, dar în ierarhia militară ar fi fost încă inferior ofițerilor înaintați în grad de președinte. Aceștia studiaseră la West Point, ROTC¹ sau OCS².

El nu urmase aceste școli. Era practician, iar ei erau mai mult teoreticieni. În armată, teoreticienii erau cei care se aflau la conducere.

Femeia se opri în fața ușilor de sticlă și aruncă o privire în bar. Din patru pași mari, Puller ajunsese lângă ea.

– Vreți să vorbim în particular, locotenente?

Femeia se întoarse surprinsă și, probabil datorită pregătirii ei militare, reuși să-și înăbușe un strigăt.

Scoase doar un mic sunet involuntar în timp ce-și ridica ochii spre bărbatul din fața ei. De regulă, tocurele femeilor din armată nu ar fi trebuit să depășească opt centimetri. Însă ea alesese să poarte tocure mai înalte și, chiar și așa, tot părea ca un copil pe lângă el.

¹ Reserve Officer's Training Corps – Școala de ofițeri în rezervă (n.tr.)

² Officer Candidate School (n.tr.)

Când văzu că femeia nu spune nimic, Puller căută cu privirea ecusonul acesteia și îi citi numele.

– Locotenent Strickland? Vreți să stăm de vorbă?

Privirea lui se opri asupra uniformeii femeii. În partea stângă erau prinse câteva rânduri de galoane. Nu văzu nimic care să-l impresioneze din cale-afară – nici nu s-ar fi așteptat, de altfel, la așa ceva. Prezența femeilor pe câmpul de luptă era exclusă.

Armata limita rolul acestora, așa că femeile nu puteau câștiga distincții la fel de importante precum bărbații. Fără sânge nu exista glorie.

El observă că femeia privea uimită tresele și galoanele sale, iar ochii ei se măreau pe măsură ce realiza amploarea experienței bărbatului pe câmpul de luptă și meritele excepționale ale acestuia.

– Locotenent Strickland? i se adresă el din nou, mult mai delicat de această dată. Voați să-mi vorbiți?

Femeia îi întâlni privirea și se înroși.

– Îmi pare rău, m-ați luat prin surprindere. Vreau să spun că...

– Mie nu-mi place să fiu căutat, locotenente. Prefer să fiu eu cel care caută și găsește.

– Desigur. Îmi dau seama de asta.

– De unde ați știut numărul meu de telefon?

– De la prietenul unui prieten.

El îi făcu semn spre scări.

– Au niște separeuri aici, sus.

CAPITOLUL 53

Femeia îl urmă pe scări. Găsiră un separeu discret și se așezară în două fotolii uzate cu tapițerie din piele. Când văzu că femeia nu părea încă dispusă să înceapă conversația, Puller îi spuse:

– Am primit mesajul dumitale, locotenente.

– Te rog, spune-mi Barbara.

– Iar dumneata poți să-mi spui Puller. Deci, cum îți spuneam, am primit mesajul.

Așteptă răbdător ca femeia să continue.

– Știu că te ocupi de investigații în cazul asasinării lui Matt Reynolds, zise ea.

– Ești una dintre colegele lui? În acest caz, cineva a uitat să mă informeze.

– Nu am lucrat cu el, dar l-am cunoscut. L-am cunoscut foarte bine.

– Deci erați prieteni?

– Mai mult decât prieteni. El și tatăl meu s-au cunoscut în tinerete și au servit împreună în armată. A fost un adevărat mentor pentru mine și unul dintre principalele motive pentru care am ales această carieră. De asemenea, eu și soția lui eram prietene bune. Și i-am cunoscut foarte bine pe copiii lui. De multe ori am avut grijă de ei când erau mici.

– Atunci, te rog să primești condoleanțele mele.

– Ceea ce ai găsit acolo a fost atât de îngrozitor... așa cum am auzit?

– Ce anume ai auzit?

- Că toată familia a fost măcelărită.
- Cine ți-a spus asta?
- Sunt doar niște zvonuri. Nu mai știu cine mi-a spus.
- Într-adevăr, a fost destul de urât, răspunse Puller.
- Înțeleg, zise ea cu voce tremurândă.

Scoase apoi un șervețel și își tamponă ochii.

– După cum știi, am fost desemnat să mă ocup de caz și să găsesc criminalul.

- Sper să o faci, spuse ea cu fermitate.
- Iar pentru asta am mare nevoie de ajutor.
- Eu... eu aș putea să te ajut.

Puller deschise carnetul său de însemnări.

– Trebuie să aflu absolut tot ce are legătură cu Reynolds.

– Nu sunt prea multe de spus. Știam că, în ultima vreme, Matt și Stacey se deplasau foarte des în Virginia de Vest pentru a avea grijă de părinții ei, care erau foarte bolnavi. De fiecare dată își luau cu ei și copiii. Desigur, aceștia nu erau deloc încântați. Erau departe de prieteni și nevoiți să-și petreacă vacanța de vară în mijlocul unui ținut uitat de lume, dar familia e familie și Stacey era foarte apropiată de părinții ei.

– Nu mă îndoiesc de asta.

– Matt pleca acolo în fiecare vineri și se întorcea duminica, iar luna venea din nou la serviciu. Făcea acest lucru aproape în fiecare săptămână.

– Știi asta. Am vorbit cu superiorul său direct, generalul Carson.

Strickland se făcu roșie ca racul după acest comentariu, dar continuă să vorbească:

– Matt Reynolds m-a sunat cu vreo două săptămâni în urmă și mi-a spus că a descoperit întâmplător ceva grav în Virginia de Vest – ceva care îl nedumerea foarte tare.

– În ce sens?

– Nu a intrat în detalii, dar – din câte mi-a spus – descoperise un lucru foarte grav.

– Ca de exemplu o rețea de traficanți de droguri?

Puller nu intervenea de obicei atunci când interoga un martor, dar instinctul îl îndemnase de această dată să procedeze altfel. Femeia îl privi surprinsă.

– Nu, eu nu cred că era vorba despre droguri.

– Atunci?

– Era ceva mai grav. Ceva ce implica o mulțime de oameni importanți. Mi-am dat seama că era destul de speriat, că nu știa ce să facă.

– Dar cum anume *descoperise* asta?

– Cred că aflase de la altcineva.

– Acea persoană descoperise, de fapt, problema?

– Nu sunt prea sigură. S-ar putea ca acea persoană să fi fost deja implicată sau chiar să se fi ocupat de soluționarea problemei.

Pixul lui Puller șovăia deasupra carnetului de notițe.

– Te referi la cineva din poliție?

– Nu, nu cred că era vorba de cineva din rândul autorităților statului. Sunt sigură de asta. Sau cel puțin Matt nu a menționat nicio dată amestecul autorităților.

– De cine să fi fost vorba, atunci?

– Ei bine, cred că se referea la cineva care lucra sub acoperire.

– Dar tocmai ai spus că nu era vorba de poliție.

– Da, dar și poliția folosește uneori civili pentru operațiunile sub acoperire, mai ales dacă aceștia au legătură cu ținta operațiunii.

– Presupun că ai dreptate. Dar, în acest caz, ar fi vorba tot despre droguri sau trafic de arme.

– Nu prea cred, pentru că Matt nu ar fi fost atât de îngrijorat pentru astfel de lucruri.

– Familia lui era acolo. Poate că se temea pentru ei.

– Poate, răspunse ea cu voce șovăielnică.

– A menționat vreun nume sau a făcut vreo descriere a celui care lucra sub acoperire?

– Nu.

– A spus în ce împrejurare a cunoscut acea persoană?

– I-a întâlnit întâmplător, pentru că am înțeles că ar fi fost vorba de mai mulți.

– Și de ce ar fi avut aceștia încredere în el?

- Pentru că lucra în cadrul armatei, bănuiesc.
 - Dar dacă unul dintre ei lucra sub acoperire, ar fi fost normal ca această grupare să fi colaborat deja cu poliția. De ce să fi avut nevoie în acest caz de un tip în uniformă?
 - Nu știu, recunosc Strickland. Dar sunt sigură că Matt era cumva implicat în acest caz și își făcea griji din cauza asta.
 - Unde lucrezi, mai exact?
 - Sunt analist la DoD¹.
 - Și ce anume analizezi?
 - Situația din Orientul Mijlociu, în special granița dintre Pakistan și Afganistan.
 - Ai fost vreodată acolo?
- Femeia clătină din cap.
- Nu, dar știu că dumneata ai fost. De multe ori.
 - E în regulă, Barbara. Unii sunt specialiști în astfel de analize, alții nu.
 - Iar unii sunt specialiști în acțiuni armate. Ca dumneata.
 - Ai vrea să analizezi o anumită situație pentru mine?
- Ea îl privi surprinsă, dar încuviință ferm din cap.
- Când mi s-a încredințat acest caz, mi s-a spus că este neobișnuit. Patru cadavre într-un alt stat, printre care un colonel DIA. În mod normal, armata ar fi trimis artileria grea pentru soluționarea unui astfel de caz. O mulțime de agenți CID, suport tehnic, chiar specialiști de la USACIL, la fața locului. În schimb, am fost trimis acolo doar eu, pentru că era vorba despre un caz neobișnuit. Ai idee de ce l-ar numi cineva astfel?
 - Din cauza implicării DIA?
 - Da, doar că generalul Carson nu a pomenit nimic despre faptul că asasinarea lui Reynolds s-ar datora implicării sale în vreo operațiune a DIA, așa că nu ar fi avut motive să-și facă griji în legătură cu asta. Și totuși, cei de la Ministerul Apărării au sunat la laboratorul din Atlanta ca să afle detalii despre caz. Ei par să creadă că ar fi vorba despre o operațiune de amplasare. De ce ar crede așa ceva?

¹ Department of Defense – Departamentul Apărării (n.tr.)

– Pentru că cineva de la DIA le-a spus că ar fi o operațiune de amploare și au vrut să păstreze totul secret? sugeră Strickland.

– Și eu m-am gândit la același lucru. Când am menționat ceva mai devreme numele generalului Carson, te-ai schimbatla față.

Strickland deveni palidă la auzul cuvintelor lui Puller. Acesta continuă:

– E doar un aspect pe care nu l-am putut ignora. Nu o lua personal. Spune-mi, totuși, ce-i cu această doamnă...

– Nu o cunosc prea bine.

– Eu cred că o cunoști mult mai bine decât mine. Spune-mi, crezi că Reynolds i-ar fi împărtășit acestei femei preocupările lui la fel cum a făcut-o cu tine?

– Matt era un adevărat soldat.

– Asta înseamnă că respecta ierarhia militară. Deci, i-ar fi spus orice superiorului său. Și poate că ea a văzut în asta o oportunitate pentru promovare. O ocazie neașteptată care i-ar fi adus cea de-a doua stea – mai ales dacă descoperirea lui Reynolds ar fi avut legătură cu securitatea națională. Ți se pare o ipoteză plauzibilă? Sau crezi că am ales o pistă greșită?

Strickland spuse cu năduf:

– Cred că Julie Carson ar fi în stare să calce și pe cadavrul mamei ei ca să ajungă general-maior.

– Chiar atât de ambițioasă este?

– Experiența mea în armată îmi spune că oricine primește cel puțin o stea e un om foarte ambițios.

– Să presupunem că i-a spus lui Reynolds să se concentreze asupra acestui caz. Să păstreze legătura cu acea persoană sub acoperire. Să zicem că femeia simte deja pe umăr cea de-a doua stea. În schimb, Reynolds și familia sa sunt eliminați. Acum, lui Carson i se pare că merge pe un teren minat. Dacă adevărul iese la iveală, nu numai că nu va primi cea de-a doua stea, dar ar putea să o piardă și pe prima.

Strickland încuviință din cap.

– Ea trebuie să păstreze aparențele. Dar ți-a spus că activitatea lui Matt la DIA nu are nicio legătură cu moartea sa. Ți-a spus că nu era implicat în nicio operațiune periculoasă.

– Ce altceva putea să-mi spună? Reynolds era responsabil de activitatea unității J23. Prin urmare, chiar și acest singur lucru era de ajuns pentru a fi ucis. El și oamenii lui pregăteau informările zilnice pentru președintele Comitetului Șefilor de Stat-Major. Și, dacă cineva i-ar fi cerut lui Carson să dea relații în legătură cu asta, în mod sigur ar fi spus că nu știe nimic. Poți să mă contrazici, dar ține cont de un singur fapt: Reynolds a lucrat la DIA, iar acest lucru va fi considerat singura cauză a morții sale. Și probabil că Julie Carson speră ca adevăratul motiv al asasinării colonelului să nu iasă niciodată la suprafață. Speră să scape basma curată. Probabil că are pregătite tot felul de explicații. În cazul în care se descoperă că a păstrat informații de o asemenea importanță cu scopul de a avansa pe plan profesional. Spera să înscrie un *home-run*, dar nu a reușit să ajungă nici la baza a treia.

– Dacă este adevărat, atunci femeia asta a dat de necaz, spuse Strickland aproape bucuroasă.

Puller continuă:

– Misiunea mea este să prind criminalul. Nu mă interesează să o lipsesc pe Carson de unica ei stea din carieră. Poate că a procedat greșit în anumite privințe, iar dacă este așa, s-ar putea să suporte consecințele propriilor fapte, dar nu asta urmăresc eu de fapt, înțelegi?

– Și ce ai de gând să faci? îl întreabă femeia.

– Să mai stau de vorbă o dată cu o anumită persoană cu o stea pe umăr, zise Puller. Îți mulțumesc pentru ajutor, locotenente.

Strickland deveni din nou palidă.

– Sper că nu-i vei spune că eu...

– Nu, stai liniștită, nu am să-i spun nimic.

CAPITOLUL 54

– Ce naiba cauți aici?

Julie Carson nu era în uniformă și stătea în picioarele goale pe pardoseală. Purta blugi și un tricou de camuflaj fără mâneci de culoare verde, care-i lăsa la vedere brațele musculoase și bronzate. Probabil că făcea zilnic antrenamente la sala de fitness, apoi fugea repede la plajă pe la ora prânzului, ca să-și păstreze silueta și să arate bine, își spuse Puller.

Femeia ridică ochii spre Puller, care stătea în fața ușii deschise a apartamentului ei. Cu tot cu pantofii de la uniformă, el măsura cam un metru nouăzeci și șase, iar umerii lui musculoși ocupau toată lățimea ușii.

– Mai am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

– Cine ți-a spus unde locuiesc?

– Nu vreau să vă insult inteligența, dar sunt anchetator în cadrul Forțelor Terestre, iar dumneavoastră faceți parte tot din Forțele Terestre. E ca și m-aș uita într-o carte de telefoane.

– Tot nu sunt mulțumită de răspuns.

– O observație justă. Am putea discuta înăuntru, ca să nu fim auziți?

– Am vorbit deja cu dumneata.

– Da, așa este, dar repet: mai am câteva întrebări.

– Sunt ocupată.

– Iar eu investighez o crimă. A fost ucis unul dintre oamenii dumneavoastră.

Ușa din capătul palierului se deschise și cei doi tineri care ieșiră din apartament îi priviră curioși.

– Ar fi mai bine să intrăm, generale, insistă Puller.

Ea aruncă o privire către tânărul cuplu, făcu un pas înapoi, lăsându-l pe Puller să intre, apoi închise ușa. Îl conduse pe holul apartamentului.

Puller observă în treacăt decorațiunile sofisticate, tablourile în ulei și mobilierul elegant. Apartamentul femeii se afla vizavi de Pentagon City Mall, la numai o stație de metrou distanță de clădirea Pentagonului.

– O locuință situată atât de aproape de serviciu, comentă el.

– Da, așa este, răspunse ea iritată.

Se așezară în living. Femeia îi făcu semn agentului spre un scaun capitonat, iar ea se așază într-un fotoliu impresionant, în fața lui.

Pe pereți erau expuse fotografiile în care Carson apărea alături de militari de rang înalt sau personalități politice. Toți oamenii aceia – majoritatea bărbați – avuseseră probabil o anumită contribuție la cariera ei. Puller își aminti, de asemenea, peretele plin de fotografii din biroul ei de la Pentagon.

– Frumos apartament.

– Îmi place.

– Eu, de exemplu, trăiesc la fel ca atunci când eram la colegiu.

– Îmi pare rău să aud asta, îi tăie ea avântul. Poate că ar fi timpul să te maturizezi.

– Poate că da.

– Nu prea înțeleg ce întrebări ai mai putea avea.

– Întrebări bazate pe câteva informații noi.

– Ce informații noi? îl întrebă ea surprinsă.

– Despre colonelul Reynolds.

Puller rămase tăcut câteva secunde, privind-o pătrunzător.

– În regulă, aștept să mă întrebi sau se presupune că ar trebui să ghicesc?

Puller nu se grăbea deloc. Își scoase tacticos carnețelul și deșurubă capacul pixului.

În timp ce făcea asta o urmărea discret pe Carson, care îi studia tresele și galoanele uniforme. Nu puteai purta toate însemnele și decorațiile pe uniforma de camuflaj.

Dar uniforma de gală le expunea în toată gloria lor. Iar ea nu se putu abține și se declară impresionată. Așa cum observase superiorul său, Puller *fusesse* un bărbat adevărat pe câmpul de luptă. Tresele colorate și bucățile acelea de metal nu însemnaseră mare lucru pentru el. Acțiunile din spatele premiilor oficiale erau cele care-i rămăseseră întipărite în minte.

Dar dacă această etalare a meritelor sale pe câmpul de luptă se dovedea a-i fi folositoare în investigație, atunci medaliile și tresele aveau o valoare inestimabilă pentru el.

– Ai realizat multe în viață, Puller, remarcă ea pe un ton admirativ, dar și cu o oarecare invidie.

– Singurul lucru care mă interesează acum este să prind un criminal.

– Atunci, te anunț că-ți pierzi timpul stând aici de vorbă cu mine.

– Eu nu sunt de aceeași părere.

– Să trecem la subiect! Mai am și alte lucruri de făcut în seara asta. Lucruri mai importante. Așa cum ți-am spus, mâine-dimineață trebuie să înaintez informarea zilnică.

– Mda... De fapt, sunt surprins că nu vă aflați încă la Pentagon, ca să vă asigurați că totul va fi în regulă pentru generalul de patru stele.

– Asta nu e treaba dumitale. Să nu uităm care dintre noi are steaua pe umăr. Încep să-mi pierd răbdarea. Și, ca să știi, te anunț că am relații sus-puse la CID.

– Nici nu mă îndoiesc.

După ce rosti aceste cuvinte, Puller ridică privirea către peretele plin de fotografii. Actualul lider al CID ocupa o poziție centrală pe display.

– Și sunt sigur că sunteți mai bine văzută decât mine, adăugă el.

– Te rog să treci la subiect!

– Vreau să aflu ce v-a spus colonelul Reynolds despre Virginia de Vest. Ce se întâmpla acolo? Ce anume îl îngrijora pe el?

Femeia îl privi uimită.

– Dar ți-am explicat deja că Reynolds nu mi-a spus absolut nimic despre Virginia de Vest, cu atât mai puțin că s-ar petrece ceva acolo.

– Știu foarte bine asta. Mi-am notat în carnet cuvânt cu cuvânt. Voiam doar să vă ofer șansa de a rectifica cele spuse, înainte de a fi consemnate la dosar.

Cei doi se măsurară din priviri preț de câteva secunde.

– Nu-mi place deloc ce insinuezi, îi spuse ea.
 – Iar mie nu-mi place să fiu mințit.
 – Ai întrecut orice măsură, mă scoți din sărite.
 – Și pe mine mă scoate din sărite faptul că am primit informații false. O să-mi fie mult mai greu să-l prind pe ucigașul lui Reynolds dacă urmăresc o pistă falsă.

– Cine ți-a spus că eu aș ști ceva în legătură cu asta?
 – Sunt anchetator. E treaba mea să descopăr anumite lucruri.
 – Dacă unii oameni spun lucruri false la adresa mea, consider că am dreptul să aflu.

– Asta dacă ceea ce spun ei este fals. Nu și dacă este *adevărat*.

Carson își încrucișă brațele și se lăsă pe spătarul fotoliului.

El observă imediat acest lucru. Până atunci, poziția corpului ei fusese de-a dreptul agresivă – cu mâinile pe genunchi și cu trunchiul înclinat în față, dornică parcă să spună adevărul și să termine odată cu asta. Acum, situația se schimbase.

Probabil că ea observă felul în care o privea, pentru că rosti printre dinți:

– Am avut grijă să recitesc manualul cu tehnicile de interogatoriu, Puller, așa că nu te mai obosi să-mi interpretezi gesturile.

– Vă referiți la tehnicile de interogare abuzive, doamnă?
 – Știi la fel de bine ca mine că armata americană aderă la Convenția de la Geneva.

– Desigur, doamnă.

Femeia nu-și schimbase poziția corpului și nici nu-l privea direct pe Puller.

El decise să profite de avantajul său.

– Reynolds a fost un bun soldat?

– Da, a fost. Ți-am mai spus asta.

– Soldații buni respectă cu sfințenie ierarhia militară?

– Da.

– Deci, dacă v-aș spune că Reynolds a mai împărtășit cuiva preocupările lui – unei persoane care nu era superiorul său –, nu credeți că era normal să-l fi informat și pe superiorul său direct despre asta? Adică pe dumneavoastră. Reynolds vă era inferior. Dumneavoastră sunteți general cu o stea, așa cum ați menționat în repetate rânduri.

Carson își încrucișă picioarele și plecă ușor fruntea.

– Nu știu ce să-ți spun.

– Sunt sigur că știți. Adevărul mi-ar conveni cel mai mult.

– Aș putea să te pun la zid cu un simplu ordin, Puller, pentru un astfel de comportament.

– Dar nu o veți face.

– De ce ești atât de sigur? Din cauza tatălui dumitale? El a dispărut de mult de pe firmament, Puller. Așa că nu-ți forța norocul cu mine. Legendă sau nu, tatăl dumitale nu te mai poate ajuta.

– Nu mă bazam pe asta, de fapt.

– Ba eu cred că exact pe asta te bazezi. Fața dumitale golită de orice expresie nu mă impresionează deloc.

Puller continuă să vorbească de parcă nici nu ar fi auzit vorbele ei:

– De fapt, mă gândeam la steaua aceea unică de pe umărul dumneavoastră.

Trăsăturile ei se aspriră și mai mult. Părea gata de atac, pregătită să sară la gâtul lui. Dar un anchetator atât de exprimentat precum Puller nu se putea lăsa impresionat de expresia ei.

El reușea să vadă ce se ascundea, de fapt, sub crusta aceea de duritate. Frica era cea care încolțise în mintea femeii.

– De ce? întrebă ea. Ai de gând să mă ameninți cu asta? Vrei să încerci ceva astfel încât să pierd steaua asta? Nu e nevoie să te obosești. Am muncit foarte mult pentru ea. Am câștigat-o prin forțe proprii.

– De fapt, stimată doamnă, eu mă gândeam că umerii dumneavoastră sunt destul de lați pentru a purta această stea și cel puțin încă una în plus.

Această declarație o surprinse pe Carson. Își relaxă brațele și picioarele și se aplecă puțin în față. Privirea ei se opri asupra carnetului de însemnări din mâna agentului.

Înțelegând mesajul ei subtil, Puller îi spuse:

– Tot ce voi scrie aici va fi consemnat în raport în locul notițelor luate la prima noastră conversație de la Pentagon.

– Sinceră să fiu, nu mă așteptam la o asemenea strategie din partea dumitale, Puller.

– Probabil că așa gândesc majoritatea celor care mă cunosc.

Carson coborî privirea și începu să-și frece palmele una de alta. În cele din urmă, ridică ochii spre el și spuse:

– Nu vrei să bem o cafea? Simt nevoia să respir aer curat.

Puller se ridică.

– Fac cinste.

– Nu, zise ea repede. Eu o să cumpăr cafeaua, soldat.

CAPITOLUL 55

Partea aceea a Arlingtonului avea un milion de locuri în care se putea bea o cafea atunci când ieșeai la plimbare. Puller și Carson trecură pe lângă mai multe cafenele, toate pline de adolescenți gălăgioși înarmați cu smartphone-uri și laptopuri.

În cele din urmă optară pentru o cafenea mai retrasă, unde se dovediră a fi singurii clienți.

Se simțea umezeală în aer, iar răcoarea serii era revigorantă.

Se așezară la o masă de lângă o fereastră deschisă. După ce sorbi din cafeaua fierbinte, Puller își așeză cana pe masă și îi aruncă femeii o privire. Înainte de a părăsi apartamentul, generalul Carson îmbrăcase un tricou alb cu mânecile lungi și se încălțase cu o pereche de pantofi sport marca Nike.

Avea riduri mari în jurul și la colțurile ochilor – cele numite „laba-gâștii” –, mult mai adânci decât în cazul civililor. Liderii din armată – în special cei care purtau arme asupra lor – aveau acest efect asupra unor persoane.

Părul blond al femeii contrasta puternic cu pielea ei bronzată. Era foarte atrăgătoare, extrem de bine făcută, iar mersul ei încrezător sugera că era perfect conștientă de calitățile sale fizice.

Puller aflase că avea patruzeci și doi de ani și că muncise mult pentru steaua sa de pe epoleți. El nu avea niciun interes să-i prejudicieze cariera.

Fiecare era îndreptățit să facă cel puțin o greșeală profesională – iar acesta era cazul ei.

– Îți stă bine în uniformă, îi zise ea încet. Ai îmbrăcat-o pentru vreo ocazie specială?

– Am fost la clubul armatei. Nu a fost cine știe ce ocazie.

Femeia încuviință din cap, luă o înghițitură de cafea, apoi spuse:

– Matt m-a sunat acum patru săptămâni, zise ea repede, de parcă ar fi vrut să termine mai iute cu mărturisirile.

Nu se uita la Puller în timp ce vorbea, ci privea fix tăblia mesei.

– Și ce v-a spus?

– Că a dat peste ceva neașteptat. Exact acestea au fost cuvintele lui.

A dat peste ceva. Nu a fost nimic planificat dinainte, iar eu nu l-am trimis acolo cu nicio misiune. El începuse să facă naveta doar pentru a fi alături de soția și de copiii lui. Telefonul lui a venit pe neașteptate.

– Înțeleg, zise Puller, apoi mai sorbi o dată din cafea și o puse pe masă.

Carson continuă:

– Matt a întâlnit pe cineva care era implicat în ceva. Sau, mai bine spus, a întâlnit pe cineva care *descoperise* ceva.

– Ce anume? Pe cine a întâlnit?

– Nu știu exact despre cine era vorba.

– Dar cum a cunoscut acea persoană?

– Din întâmplare, cred eu. Oricum, nu a fost nimic planificat.

– Dar cel puțin ați înțeles despre ce era vorba?

– Știu doar că era ceva de proporții. Matt credea că era atât de important, încât ar fi trebuit să apelăm la superiorii noștri.

– Și de ce nu ați făcut-o?

Femeia răspunse pe nerăsuflăte:

– Pentru că nu știam toate datele problemei. Nu voiam să îndrept pistolul spre țintă și să trag fără să mă gândesc, pentru ca mai apoi glonțul să-mi explodeze în față. Era ceva atipic. Nu știam ce să fac, mai ales că nu intra sub jurisdicția mea. La naiba, nici nu m-am gândit că ar avea vreo legătură cu armata. Era vorba despre ceva cu totul diferit, Puller, care-mi depășea cumva zona de confort, trebuie să înțelegi acest lucru. Nu aveam niciun control asupra scurgerilor de informații și nici cum să le verific. Nici Matt nu putea să facă nimic în această privință. De fapt, el a fost nevoit să aibă încredere în niște oameni pe care nu-i cunoștea deloc.

– Și totuși, v-ați fi putut adresa poliției. Sau l-ați fi putut sfătui pe el să o facă.

– Și ce să le spunem? Matt nu avea încă nicio dovadă care să-i sprijine teoria, cel puțin așa mi-a spus mie. Presupunerile sale se bazau mai mult pe instinct.

– El credea cumva că persoana aceea lucra sub acoperire?

– Sub acoperire? exclamă ea surprinsă. Vrei să spui că putea fi vorba despre cineva din poliție?

– Există și civili care lucrează sub acoperire pe cont propriu.

– Dar cât de des întâlnești asemenea situații? întrebă Carson sceptică.

– O singură dată e destul.

– Ei bine, Matt nu a insinuat niciodată așa ceva.

– Dar ce l-ați sfătuit să facă? Să continue? Să încerce să descopere mai mult? Era normal să supravegheați cazul, dar poate că ați considerat această situație o ocazie bună pentru a promova în funcție.

– Ai o manieră extrem de directă de a spune lucrurilor pe nume, dar în fond ai perfectă dreptate. La scurt timp după asta am aflat că Matt era mort. Că toată familia sa fusese ucisă. Soția lui, copiii... toți erau morți.

Buzele femeii începură să tremure. Când încercă să apuce toarta ceștii degetele ei tremurau atât de tare, încât vărsă o parte din cafea pe tricou.

Puller îi luă ceașca din mână și o așeză pe masă, tamponă cu un șervețel petele de cafea de pe tricoul ei, apoi o prinse de mână.

– Iată cum stă treaba, doamnă. Poate că nu ați gestionat situația așa cum ar fi trebuit, dar nimeni nu vă poate judeca pentru asta. Și sunt sigur că nu v-ați dorit să se întâmple așa ceva.

Carson ridică ochii spre el, apoi își feri privirea. Se întoarse într-o parte și folosi un alt șervețel ca să-și șteargă ochii. Puller așteptă răbdător să-și revină. În cele din urmă, femeia se întoarse din nou spre el.

– Îmi pare rău, Puller, se scuză ea. Generalii nu ar trebui să plângă.

– Am văzut generali plângând în hohote la căpătâiul oamenilor uciși pe câmpul de luptă.

Femeia zâmbi resemnată.

– Mă refeream la *femeile* general.

– În regulă. Atunci când ați aflat ce se petrecuse cu familia Reynolds, ce măsuri ați luat?

– Sinceră să fiu, am fost îngrozită. Iar când m-am calmat, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că eu eram următoarea pe listă. Acesta e adevărul, deși nu mă prezintă într-o lumină favorabilă.

– Iar dumneavoastră v-ați gândit că asasinarea șefului unității J23 avea să genereze destul interes ca atare? Știați că aveau să urmeze o mulțime de manevre ascunse din partea unor persoane de rang mult mai înalt ca al nostru! Și probabil că ați lansat unele aluzii, astfel încât, până când oamenii aceștia și-ar fi dat seama ce se află în spatele întregii afaceri, să reiasă că ar fi fost mai bine să scoateți la înaintare un singur agent CID care să conducă ancheta și să considereți aceste crime un caz obișnuit de omucidere. Ca să nu vă faceți prea multe griji pentru ce ar fi putut ieși la iveală.

– Nu cred că planul meu a fost chiar atât de elaborat. Dar mi-am dat seama în scurt timp că afacerea – oricare ar fi fost aceea – putea oricând să iasă la iveală, iar imaginea mea urma să aibă de suferit iremediabil. De atunci simt mereu un gol în stomac.

– Pot să înțeleg asta. Dar e posibil să fi fost mai aproape de adevăr decât ați fi crezut. Ați spus că Reynolds a descoperit întâmplător afacerea asta.

– Da. Matt mi-a mai spus că s-ar putea să fie ceva de proporții, cu implicații asupra securității naționale. Chiar acestea au fost cuvintele lui. Nu aveam cum să verific aceste informații, dar știu că el era sigur de asta.

– Ați fost vreodată în Drake, Virginia de Vest?

Carson clătină din cap.

– Ei bine, nu aș putea spune că localitatea e un focar de terorism, dacă la asta vă referiți.

– Nu fac decât să repet ceea ce mi-a spus Matt.

– Destul de corect. Și e clar că cineva l-a ucis din cauza asta.

Puller căzu pe gânduri câteva clipe, timp în care Carson rămase cu privirea ațintită în jos, studiindu-și tristă mâinile.

– Nu e nevoie să vă faceți atâtea procese de conștiință, doamnă. La urma urmei, ați încercat să faceți ceva și să vă ajutați țara.

– Să spunem lucrurilor pe nume, Puller. Am crezut că s-a ivit o ocazie potrivită pentru a obține cea de-a doua stea. Am fost egoistă

și nu am vrut să văd ceea ce era în fața mea. Iar acum, patru oameni sunt morți. Asta nu ar fi trebuit să se întâmple.

Șapte, mai exact, se gândi Puller. *Șapte oameni sunt morți.*

– În regulă. Vă mai amintiți ceva care ar putea să mă ajute în anchetă?

– Matt a mai spus că „operațiunea” – oricare ar fi fost aceea – avea să înceapă foarte curând.

– Se grăbeau pentru că le era frică să nu se descopere ceva? Sau pentru că planul fusese elaborat de ceva vreme și intenționau să-l pună mai repede în aplicare?

– Ambele ipoteze sunt plauzibile, având în vedere că s-au văzut nevoiți să-l ucidă pe Matt împreună cu toată familia acestuia.

– Mă surprinde faptul că nu v-a furnizat mai multe detalii.

– Nu a lăsat niciun indiciu referitor la persoana de legătură? Întrebă femeia. Nu ați aflat nimic?

– Nu am găsit mare lucru, însă bănuim că ar fi ceva legat de o probă de sol.

Carson îl privi surprinsă.

– O probă de sol?

Puller încuviință, apoi spuse:

– Cred că ucigașii s-au întors la locul faptei ca să caute această analiză. Așa că trebuie să fi fost importantă. Asta nu vă spune nimic?

– Ei bine, Matt a menționat, de fapt, că s-ar putea să fie vorba de implicații foarte serioase.

– Dar nu a explicat niciodată de ce credea asta?

– Nu. Acum regret că nu i-am cerut mai multe detalii. Doar că nu mi-a trecut prin minte că ar putea sfârși în felul acesta. Ar fi trebuit să mă gândesc. Armata te învață de obicei să iei în calcul toate posibilitățile.

– Suntem oameni, nu putem fi perfecți.

– Armata se așteaptă să fim perfecți, replică ea.

– Nu, armata se așteaptă să fim mai buni decât adversarii noștri.

Carson aruncă o privire către carnetul lui Puller.

– Cum vei consemna asta?

– Voi menționa faptul că ați fost foarte cooperantă și mi-ați furnizat informații valoroase.

– Îți rămân datoare, Puller. Trebuie să recunosc că te-am judecat greșit.

– Nu, nu. Probabil că m-ați citit așa cum sunt. Doar că ați ținut cam sus.

– Lupta pentru o stea și faptul că sunt femeie completează o viață singuratică.

– Aveți o familie mare alături de dumneavoastră. Se numește Armata Statelor Unite.

Julie Carson schiță un zâmbet.

– Da, cred că ai dreptate. Când toate astea vor lua sfârșit, caută-mă. Am putea merge să bem ceva împreună.

– Am putea, desigur, zise Puller.

Închise carnetul și se ridică, gata de plecare.

În drum spre mașină, aruncă o privire la ceas. Mai avea o singură oprire și putea să se întoarcă în Virginia de Vest cu zborul de dimineață.

Din păcate însă, probabil că nu avea să prindă acel zbor.

Cei patru bărbați îl înconjuraseră deja.

CAPITOLUL 56

– John Puller?

Bărbații apăruseră din senin în parcare, exact lângă mașina lui Puller. Agentul observă cele două SUV-uri identice din apropiere, de culoare neagră.

– Ce treabă am eu cu Securitatea? întrebă el cu voce tare.

Liderul echipei, un bărbat scund și dichisit, cu părul negru și creț, îl privea încruntat. Acesta i se adresează în cele din urmă:

– De unde știi că suntem de la Securitate?

Puller făcu semn către centura unuia dintre bărbați.

– El poartă un SIG Sauer de 9 milimetri. Făcu apoi semn spre un alt bărbat și adăugă: El, de exemplu, poartă un SIG de calibrul 40. Departamentul Securității Naționale se numără printre puținele instituții care lasă alegerea armelor din dotare la latitudinea oamenilor lor. În afară de asta, dumneata ai o insignă mică la rever pe care scrie DHS¹. Și ultimul indiciu pe care l-am avut a fost stickerul de parcare al Securității lipit pe una dintre mașinile voastre.

Băbatul privi în jur, apoi comentă:

– Dar știu că ai spirit de observație, nu glumă. Mai este nevoie să-ți arătăm legitimațiile?

– Da. Iar eu o să vă arăt legitimația mea. Sunt de la CID.

– Știi asta.

– Iar eu știu că știi.

– Trebuie să vii cu noi.

– Unde anume și de ce?

¹ Department of Homeland Security (n.tr.)

– De ce – îți vor explica alții. Unde – nu prea departe de locul acesta.

– Am de ales?

– Nu, nu chiar.

Puller ridică din umeri.

– Să mergem, atunci.

Drumul cu mașina dură zece minute. Intrară apoi într-o parcare cu mai multe niveluri, coborâră cu două etaje mai jos, parcară și părăsiră mașinile, după care urcară într-un lift care-i transportă cu cinci etaje mai sus. Puller fu condus pe un coridor.

Toate ușile pe lângă care treceau erau închise și securizate cu lăcăte speciale cu cifru. Nimic nu trăda faptul că se aflau într-o clădire federală, dar asta nu era ceva neobișnuit. Puller știa foarte bine acest lucru.

Securitatea deținea astfel de clădiri, cu un aspect absolut obișnuit, peste tot în țară.

Dar pentru cineva care știa ce să analizeze, destinația era cât se poate de evidentă. Covorul de pe pardoseală era de un bej oficial, ca la guvern, pereții – la fel, iar ușile erau metalice.

Guvernul cheltuia o mulțime de bani, Puller știa acest lucru, dar nu pentru finisajele și decorațiunile din clădirile lor.

Fu condus într-o încăpere în care rămase singur la o masă mică, cu ușa încuiată pe dinafară.

Numără în gând secunde și, după vreo cinci minute, începu să se întrebe dacă nu cumva uitaseră de el. În cele din urmă ușa se deschise.

Bărbatul care își făcu apariția avea vreo cincizeci de ani și părea o persoană importantă. Expresia și greutatea acestuia trădau o carieră politică îndelungată – o experiență dobândită pe teren, nicidecum la birou, printre hârtoage.

Bărbatul avea în mână un dosar. Se așeză și începu să-l răsfoiască. În cele din urmă ridică ochii spre Puller, care-l privea răbdător.

– Vrei să bei ceva? îl întreabă bărbatul. Avem niște cafea. Știu că e oribilă. Avem și apă, dar numai de la robinet. Beneficiile aduse de

Deer Park anul trecut s-au epuizat. Reducerile bugetare sunt drastice. În curând ne vor lăsa și fără arme.

– Nu vreau nimic, răspunse Puller. Aruncă o privire spre dosar și întrebă: Sunt informații despre mine?

– Nu numai, spuse bărbatul, în timp ce bătea cu degetele în dosar. Numele meu este Joe Mason, zise el.

Întinse brațul peste masă și strânse mâna lui Puller.

– John Puller.

– Mi-am dat seama, zise Mason.

Începu apoi să-și studieze o cuticulă de la unul dintre degete.

– Cum mai merg lucrurile în Virginia de Vest? întrebă el apoi.

– Mi-am închipuit că despre asta este vorba. Nu prea bine, trebuie să mărturisesc. Presupun că ați fost informat.

– Poți să-l suni pe superiorul dumitale dacă vrei. Don White e un tip pe cinste.

– O să-l sun.

Mason își scoase telefonul din buzunar.

– Să trecem mai repede peste treburile acestea formale, ca să ne putem ocupa de chestiunile importante. Sună-l acum.

Puller formă numărul. Don White îi explică cine era Joe Mason de la DHS și îl sfătui pe Puller să fie cooperant cu bărbatul.

Puller îi înapoie telefonul lui Mason și se uită din nou la dosar.

– Aveți nevoie de informații *despre mine*?

– Și eu mi-am pus aceeași întrebare, Puller.

– Și ați ajuns la vreo concluzie?

– Tot ce am citit despre dumneata mă face să cred că ești un om extraordinar. Patriot până în măduva oaselor. Tenace ca un bulldog. Sunt sigur că dumneata ești în stare să-ți atingi scopul orice s-ar întâmpla.

Puller nu spuse nimic. Îl privea în față pe bărbat. Aștepta ca el să continue, pentru că era nerăbdător să asculte ce avea de spus.

În cele din urmă Mason continuă:

– Ne confruntăm cu o situație neobișnuită acolo. Sună destul de banal, nu-i așa? Ne confruntăm cu o situație. Oricum, marea problemă este că încă nu știm despre ce poate fi vorba. Ridică ochii din dosar și zise: Ne-ai putea ajuta cu câteva indicii?

– Din cauza asta era ministrul armatei atât de interesat de caz?
De ce m-au trimis inițial numai pe mine acolo?

– Ministrul este interesat de caz pentru că și noi suntem. Și, din moment ce dumneata ești singurul disponibil acum, pot să-ți spun că mai există și alții interesați de caz. Și nu numai de la DHS.

– Am înțeles că cei de la DIA nu sunt interesați.

– Nu aș fi într-un totu de acord cu această afirmație.

– Cei de la FBI?

– FBI este implicat în toate cazurile, fie că suntem sau nu de acord. Oricum, nu intenționez să te copleșim cu un șir interminabil de abrevieri, așa că am fost desemnat să te pun la curent cu noutățile.

– În regulă, îmi dau seama că este o situație complicată, numai că nimeni nu știe despre ce poate fi vorba. Nu aș fi crezut că DHS ar fi interesat de un astfel de caz, având atâtea treburi importante de rezolvat.

– Aș fi de acord cu dumneata, dar cu o singură excepție.

– Și care ar fi aceea?

– E vorba de o scurtă conversație pe care NSA¹ a înregistrat-o acum două zile. Aș vrea să ghicești unde a avut loc această conversație.

– În Drake, Virginia de Vest.

– Bingo.

– Eu credeam că NSA poate asculta doar o anumită parte a unei conversații – cea din exteriorul țării. Nu credeam că poate asculta sau citi e-mailurile sau mesajele americanilor.

– E adevărat, în mare.

– Și ce reiese din acea conversație?

– Ei bine, conversația a avut loc într-o limbă pe care nu te-ai aștepta să o auzi în zona rurală a Virginiei de Vest.

Văzând că bărbatul întârzia să-i spună despre ce limbă era vorba, Puller simți că-și pierde răbdarea, așa că încercă să ghicească:

– Accent de New Jersey? Bronx?

– Mai încearcă, dar du-te mult spre est de această dată.

¹ Agenția Națională de Securitate (n.tr.)

– Limba arabă?

– Dari. Știi că este unul dintre principalele dialecte vorbite în Afganistan.

– Da, știu asta. Deci, Afganistan. Conversația a fost tradusă?

– Da, și sună cam așa: „Se apropie ziua“. Se menționează apoi că toți trebuie să fie pregătiți și că dreptatea va fi de partea lor.

– Și credeți că este vorba de un plan de atac al Statelor Unite?

– Sunt plătit pentru asta, Puller. Trebuie să iau în calcul orice posibilitate. Și, de asemenea, sunt plătit ca să previn așa ceva.

– Dar de ce vi s-a părut atât de specială această conversație? Oamenii spun mereu lucruri stupide, care nu înseamnă mare lucru. Chiar dacă vorbesc dialectul dari.

– Conversația a fost codificată. Și să nu crezi că au folosit pentru codificare vreun algoritm sofisticat de computer. A fost un cod. Oamenii mei mi-au spus că acest cod era foarte popular pe vremea fostului KGB, înainte de sfârșitul Războiului Rece. Știm, de asemenea, că talibanii au început să folosească din nou vechile coduri KGB pentru a comunica cu celulele implantate la noi în țară. Bănuiesc că își amintesc de vremurile trecute, când Armata Roșie supraveghea cu tancurile munții și văgăunile din Afganistan.

– Talibanii din Virginia de Vest care vorbesc dialectul dari și care folosesc un cod KGB... Asta e o adevărată provocare pentru voi. Ați reușit totuși să spargeți codul?

– Evident, altfel nu m-aș afla aici, stând de vorbă cu dumneata. În mod ironic, vechea modă a codurilor e din nou în vogă, Puller, doar că noi am devenit foarte buni la decodificarea computerizată. Prin urmare, această situație ne-a făcut să deschidem ochii și să luăm aminte.

– Eu nu am văzut niciun turban în Drake. Doar o șleahță de americani importanți, mândri nevoie mare. Cum puteți fi siguri că planul va fi executat în Drake? Poate că teroriștii doar se ascund în locul acela, iar ținta e alta.

– Mai sunt și alte bucăți din conversație care ne-au făcut să credem că ținta se află undeva în zona orașului Drake.

Puller se lăsa pe spătarul scaunului, îngândurat.

– Ei bine, există acolo un dom uriaș din beton, o facilitate secretă a guvernului care a funcționat prin anii '60. Pare a fi un loc potrivit pentru un complot. De fapt, domul e singurul lucru ieșit din comun în locul acela. În afară, bineînțeles, de grămada de cadavre pe care am descoperit-o acolo.

– De parcă ar fi atât de simplu.

Mason scoase câteva hârtii din dosar și i le întinse lui Puller, apoi spuse:

– Am descoperit în ce scop a fost folosită clădirea aceea, dar asta nu ne-a fost de folos.

Puller citi în fugă informațiile. Era un document clasificat datat din 1970, pe care avea permisiunea să-l citească.

– Fabricau componente pentru bombe acolo?

– Componentele principale. Nu și dispozitivele explozive. Domul din beton a fost construit acolo pentru că unele materiale folosite la fabricarea componentelor erau radioactive. Pe vremea aceea DoD avea destui bani de aruncat pe fereastră. Și nu exista nici Agenția de Protecție a Mediului. Așa că, în loc să păstreze locul intact, armata îl folosea în secret pentru fabricarea bombelor.

– Reprezintă o amenințare?

– Pentru mediu? Cine naiba știe? Poate că da. Dar nu asta ne preocupă pe noi. Raportul spune clar că toate materialele și echipamentele au fost transportate în alt loc. Și nici nu ai cum să perforezi un zid de beton cu grosimea de un metru ca să verifici dacă detectorul Geiger o ia razna sau nu.

– Doar dacă cineva intenționează să arunce domul în aer ca să elibereze toată radioactivitatea de acolo – asta dacă a mai rămas ceva sub stratul de beton.

– Da, Puller. Pe lângă faptul că ai avea nevoie de un munte de material explozibil și de o mulțime de oameni pe teren, nici nu ai avea cum să afli dacă mai sunt urme radioactive astfel încât să merite efortul. Să elibereze radioactivitatea în Drake? Cui i-ar păsa? Mason se lăsă pe spătarul scaunului, apoi continuă: Nu, trebuie să căutăm răspunsul în altă parte.

Puller îi înapoie foile.

– În regulă. Dar unde?
 – Știm că ai stat de vorbă cu generalul Carson.
 – A fost foarte cooperantă.
 – Reynolds știa ceva. De aceea a fost ucis. Știa ce se petrecea acolo, în zonă.

– Tocmai am aflat și eu acest lucru. Ar fi fost bine ca voi să fi aflat din timp toate acestea.

– Drake nici nu exista pentru mine până când nu am decodificat transmisia respectivă. Iar asta s-a întâmplat cu două zile în urmă. Probabil că ești mult mai informat decât noi.

– Pentru că voi nu ați mers acolo, la fața locului. Ați lăsat cazul în seama mea și a câtorva ofițeri de la poliția locală. Conversația de acum două zile a avut loc la scurt timp după crime. Trebuie să existe o legătură. Ați fi putut trimite o echipă în zonă. De ce nu ați făcut-o?

– Întrebările complicate cer răspunsuri și mai complicate.
 – Sunt obișnuit cu ambele.

Mason zâmbi.

– Te cred pe cuvânt. Viața de soldat e mult mai complicată decât pare.

– Viața de soldat e ușoară în comparație cu alte tâmpenii. Ca să tragi bine cu arma, ai nevoie de o practică îndelungată. Dar nicio practică din lume nu te pregătește pentru astfel de misiuni. Făcu o pauză, apoi îl întrebă pe Mason: Ați fost vreodată pe teren? Așa mi se pare.

– Infanteria Marină. Nu am fost mereu pe câmpul de luptă. Am mers la colegiu, apoi am sfârșit cărând o armă pentru unchiul Sam¹. Dar acum port un costum în loc de uniformă.

– Cei din Infanteria Marină m-au acoperit de multe ori pe teren.

– Iar eu sunt sigur că ai făcut același lucru pentru ei. Dar să ne întoarcem la întrebările dumitale. Părerea generală este că trebuie să lăsam lucrurile să se mai limpezească puțin. Dacă băgăm acolo artileria grea, o să-i speriem de moarte pe oamenii aceia.

– Sperietura nu ar fi tocmai o idee rea. Mai ales dacă în zonă se pregătește un al doilea „11 septembrie“. Dar de ce să fi ales tocmai

¹ Guvernul S.U.A. (n.tr.)

orașul Drake după ce au lovit New Yorkul? Nu înțeleg deloc. Potențialele pagube nici nu s-ar putea compara.

– Tocmai de aceea suntem îngrijorați. Iar dacă am merge acolo cu artileria grea, probabil că toți ar încerca să-și piardă urma, apoi să se regroupeze și să lovească în altă parte – într-un loc la fel de neînsemnat precum Drake –, iar de această dată nu vom mai avea norocul să le interceptăm conversațiile. Alegerea acestei locații ne îngrijorează cel mai mult, Puller. Nu e o țintă obișnuită. Nu are o semnificație specială. Dacă ocupi un aeroport, un mall sau o gară, toate celelalte din țară vor fi puse în gardă.

– Iar dacă lovești un orașel neînsemnat, nu obții nici pe departe același rezultat.

– Ceea ce înseamnă că ei știu ceva ce noi nu am aflat încă. Nu știm ce plan sau ce strategie să aplicăm în acest caz. Nu avem o carte de instrucțiuni referitoare la așa ceva. *Noi* suntem cei îngroziți de această dată, trebuie să recunoaștem.

– Strategia voastră ar putea pune în primejdie viețile tuturor locuitorilor din Drake.

– Da, este posibil.

– Dar din moment ce au rămas atât de puțini localnici acolo, din care majoritatea sunt oameni foarte săraci, cred că viețile lor nu înseamnă mare lucru.

– Nu aș merge chiar atât de departe cu presupunerile. Sunt totuși compatrioții noștri, săraci sau nu.

– Dar dacă ar fi fost vorba de New York, Houston, Atlanta sau D.C.?

– Fiecare situație e diferită, Puller.

– Cu cât lucrurile sunt mai diferite, cu atât mai multe par să aibă în comun.

– Un soldat care mai este și filosof pe deasupra. Sunt impresionat. Cu toate astea, crede-mă, nu vreau să moară niciun cetățean nevinovat. Situația e complicată. Dacă ar fi fost vorba de New York, Chicago, L.A. sau D.C., ne-am fi dus imediat acolo cu artileria grea, fără îndoială.

– Deci Drake este doar un experiment pentru tactici elaborate?

– Drake este o ocazie, atâta tot.

– Înțeleg. Reynolds a făcut parte din armată și poate că acest lucru a fost suficient ca să devină o țintă. Dar Molly Bitner și Eric Treadwell?

– Locuiau chiar peste drum și ai văzut ce-au pățit.

– Ar fi putut fi unul dintre aceștia persoana despre care a pomenit Reynolds? Cea peste care „a dat” el? Acestea au fost cuvintele folosite de Carson.

– Ce te face să crezi asta? îl întrebă Mason.

– Din câte am aflat, cei doi nu ieșeau din casă decât pentru a merge la sanatoriu sau la spital, care nici măcar nu se află în Drake. Singurii oameni cu care – în mod logic – ar fi putut veni în contact erau vecinii de peste drum. Mă refer, bineînțeles, la vecinii care au sfârșit uciși, la fel ca cei doi.

– Înțeleg unde bați cu asta și îmi place punctul dumitale de vedere. Nu avem nimic concret despre ei, dar totuși pare a fi o pistă promițătoare.

– Deci, ce vrei de la mine?

– Să faci ce ai făcut și până acum. Continuă investigația. Singura schimbare va fi că îmi vei raporta direct mie în loc să-i raportezi superiorului dumitale. Dumneata vei fi ochii noștri în zonă, Puller. Mason se ridică și zise: Știu că vrei să te întorci.

– Aveam de gând să trec pe la casa lui Reynolds din Fairfax City, pentru o verificare.

– Am făcut deja perchezițiile de rigoare. Nu am găsit nimic. Șeful dumitale poate verifica acest lucru. Dar, dacă vrei neapărat să mergi acolo, ești liber să o faci.

Puller nu ezită și răspunse:

– Prefer să mă conving cu ochii mei.

– Eram sigur că vei spune asta. Ai avizul meu. Vei putea merge acolo imediat ce pleci de aici.

– Mulțumesc.

– Acum, după ce am vorbit despre preliminarile ciudate ale anchetei, aș vrea să mă pui la curent cu tot ce ai aflat în urma investigației.

Puller îi oferi bărbatului o versiune succintă a rezultatelor anchetei sale.

Mason făcu ochii mari atunci când Puller menționează faptul că membrii familiei Reynolds fuseseră probabil filmați.

- Asta mi se pare foarte ciudat, spuse el.
- Da, și eu sunt de aceeași părere, răspunse agentul.

Când ajunse cu relatarea la raportul privind proba de sol, Mason îl opri.

- Aș vrea să văd și eu acest raport, zise el.
- Desigur, domnule.
- Dar de ce o analiză a solului?
- Trebuie să fi fost importantă în vreun fel.
- Și nu știm din ce loc a fost luată această probă?
- Nu.

– După ce treci pe la locuința familiei Reynolds, trebuie să te întorci în Drake. Te-aș invita să călătorești cu un avion al DHS, dar s-ar putea afla și nu vreau să se iște discuții. În momentul de față nu am încredere în prea multe persoane.

- Nicio problemă. Mă voi întoarce așa cum am venit.

În timp ce mergeau împreună pe coridor, Mason îl întrebă:

- Dar Samantha Cole? E de încredere sau nu?
- De încredere.
- E bine de știut.
- Ce vă spune instinctul despre toate acestea?

Mason își fixă privirea într-un punct de undeva din depărtare.

- Că multă lume va uita de 11 septembrie.

Apoi se opri și porni pe un coridor din stânga. Puller continua să meargă înainte – pentru moment, era singura direcție în care putea merge.

CAPITOLUL 57

Plecă cu mașina direct spre locuința lui Reynolds din Fairfax City, aflată într-un cartier foarte vechi, cu case modeste. Probabil că Reynolds fusese transferat din D.C. de mai multe ori în timpul activității sale ca militar.

Pentru cei care fuseseră nevoiți să-și vândă casele sub prețul pieței, ca să le cumpere ceva mai târziu cu un preț mult mai mare, putea fi o experiență neplăcută din punct de vedere financiar.

Puller nu cunoștea situația financiară a colonelului Reynolds, dar ajunsese la concluzia că bărbatul urmărea probabil un câștig mai substanțial în sectorul privat, pentru a compensa toți acei ani în care câștigase mai puțin decât ar fi meritat în serviciul țării sale.

Două ore mai târziu Puller stătea în livingul casei, ținând în mâinile acoperite de mănuși o poză cu familia Reynolds. Deși locuința fusese deja verificată de DHS, el nu încălcase procedurile care trebuiau respectate la scena crimei.

În fotografie, membrii familiei Reynolds păreau fericiți, normali, vii.

Acum nu mai erau așa. Observase echipamentul de baschet din camera băiatului și posterele cu jucători de tenis din camera fetei.

Peste tot erau poze cu Matt și Stacey la diverse ceremonii militare și poze din vacanțe – navigând, făcând skydiving, înotând cu delfinii. Mai erau și alte fotografii: copiii lor pe pe terenul de tenis sau de baschet, fiica lor în rochie de bal, fiul lor pe vremea când era mic, îmbrățișându-și tatăl îmbrăcat în uniformă. Puller putea citi cu ușurință expresiile întipărite pe fețele lor.

Tatăl era mereu nevoit să plece în misiune.

Fiul lui era trist din această cauză. Îl îmbrățișa strâns pe tatăl său, încercând să-l țină lângă el, să nu plece. Puller puse poza la loc, apoi ieși din casă și încuié uşa. Se urcă în maşină şi rămase așa un timp, privind casa aceea în care nu mai locuia nimeni.

Avea să fie pusă în vânzare, iar lucrurile din casă urmau a fi împărțite. Apoi, cei patru Reynolds aveau să mai rămână doar în amintirile prietenilor și ale familiei.

Și în amintirile mele, bineînțeles, își spuse el.

După ce părăsi casa familiei Reynolds, Puller merse cu maşina până la apartamentul său și își împachetă mai multe haine curate într-un sac. Era foarte târziu când ajunse acolo.

Petrecu cu AWOL câteva minute, timp în care revizui în minte evenimentele acelei seri. Își rezervase un bilet spre Charleston la cursa din dimineața următoare. Pierduse cursa aeriană directă din noaptea aceea.

Carson fusese mai aproape de adevăr decât s-ar fi așteptat el, dar se și înșelase în multe privințe.

Se pregătea ceva de amploare. Iar ea crezuse că Reynolds și ea însăși fuseseră singurii reprezentanți ai autorităților statului care știau despre asta.

Ceea ce nu era adevărat. Carson credea că procedase greșit fiindcă nu contactase autoritățile. Evident, autoritățile *aflaseră*, dar abia după moartea lui Reynolds.

Faptul că familia Reynolds fusese ucisă nu-l încuraja pe Puller să se încreadă prea mult în abilitatea celor de la DHS de a-i acoperi spatele la nevoie. Cât despre conversația decodificată, nimeni nu avea încă vreun indiciu.

În timp ce mângâia urechile lui AWOL, gândurile lui se întoarseră la Sam Cole. Ce anume putea să-i spună? Răspunsul oficial era simplu: putea să-i spună foarte puțin sau mai nimic. Răspunsul neoficial era mult mai complicat.

Nu-i plăcea să pună oamenii în primejdie fără să le dezvăluie cum stăteau lucrurile în realitate. Îl aștepta un zbor scurt, apoi o călătorie ceva mai lungă cu maşina de la Charleston până în Drake, deci avea suficient timp ca să se gândească la asta.

Își verifică ceasul. Plănuise deja ce avea să facă în continuare – fusese nevoit să o facă, nu se putea altfel.

După ce formă numărul și vorbi cu o mulțime de oameni, dându-le acestora răspunsurile corespunzătoare, auzi în cele din urmă vocea atât de cunoscută la celălalt capăt al firului.

– Am fost foarte surprins când mi-au spus că mă cauți la telefon în seara asta, spuse Rober Puller.

– Voiam să mai stăm de vorbă.

– E târziu pe Coasta de Est.

– Da, e târziu.

– Convorbirea e monitorizată, îi spuse fratele său. Sunt oameni care ne ascultă.

Bărbatul își dresе glasul, coborând deliberat tonul. Apoi spuse cu o voce baritonală:

– Ne auziți bine acum, domnule Supraveghetor Oficial? Dacă nu, vom accepta bucuroși să vorbim ceva mai tare în timp ce vom pune la cale distrugerea lumii.

– Termină, Bobby. S-ar putea să ne întrerupă conversația.

– Ar putea, dar nu o vor face. Cum altfel și-ar mai ocupa timpul?

– L-am văzut.

Pentru frații Puller, aceste cuvinte nu erau un cod sofisticat. Exista o singură persoană despre care puteau vorbi în acest fel.

– În regulă. Ce mai face?

Vocea lui Robert devenise gravă dintr-odată.

– Nu prea grozav, de fapt. Lucrurile tind să scape de sub control.

– E ceva legat de stelele lui?

– Chiar așa. Exact.

– În altă ordine de idei?

– E bine sănătos. Cred că va apuca suta de ani.

– Și altceva?

– L-am găsit foarte supărat.

– Pe cine?

– Aruncă vina pe alții. Din cauza stelelor, crede el. Spune că i-au întrerupt traiectoria ascendentă.

Lui Puller nu-i păsa dacă cei care-i ascultau înțeleseseră sau nu faptul că vorbeau despre tatăl lor. Convorbirea lor telefonică ar fi trebuit să fie confidențială.

Existau și unele excepții – în cazul în care ceea ce se discuta la telefon era considerat ilegal sau nepotrivit. Carierele militarilor puteau fi afectate sau chiar distruse dacă se dovedea că vreun fragment dintr-o conversație cu un prizonier ar fi fost dezvăluit într-un mod neautorizat – mai ales dacă un veteran cu multe decorații se afla la celălalt capăt al firului.

- Știi pe cine învinuiește, zise Robert.
- La fel ca de obicei, spuse Puller.
- Chiar crede asta? Perioada nu corespunde.
- Nu și în mintea lui.

Puller auzi un oftat la celălalt capăt al firului, apoi continuă:

- Nu am vrut să-ți spun.
- Ce mai contează?
- Ai dreptate, dar poate că nu trebuia să-ți spun.
- Ba nu, frățioare. Ai făcut bine că mi-ai spus. Ți mulțumesc.

Bărbatul făcu o pauză, după care continuă: Momentan lucrezi la ceva interesant?

– Și da și nu. Da, adică lucrez, și nu – adică nu pot să-ți spun nimic despre asta.

– Ei bine, îți urez succes. Sunt sigur că te vei descurca de minune.

Mai vorbiră vreo treizeci de secunde despre lucruri fără importanță și în cele din urmă își luară rămas-bun. După ce închise telefonul, Puller zăbovi cu privirea pe ecranul acestuia, imaginându-și cum îl duceau pe fratele său înapoi în celulă.

Nu putea să facă altceva decât să aștepte ziua următoare, când avea să iasă din celulă pentru o oră. Apoi avea să aștepte următorul telefon de la fratele lui. Sau următoarea vizită. Nu putea face nimic în această privință. Nu exista niciun sector al vieții sale asupra căruia să aibă putere deplină.

Sunt tot ce i-a mai rămas pe lume.

Sunt tot ce i-a rămas pe lume tatălui meu.

Dumnezeu să mă ajute.

Dumnezeu să-i ajute.

CAPITOLUL 58

A doua zi, dis-de-dimineață, avionul decolă de pe aeroportul Dulles și își continuă ascensiunea până la altitudinea obișnuită de zbor. Puller bău o sticlă cu apă și rămase cu ochii pe geam tot restul călătoriei.

Se uită la ceas. Era aproape șase. Încercase să doarmă puțin noaptea trecută, dar – cu toată instruirea lui militară – nu reușise să închidă ochii. Minte lui huruia la turație maximă, la fel ca și motoarele avionului.

Aeronava ateriză pe aeroportul din Charleston o oră mai târziu, iar Puller își scoase Malibu-ul din parcare. Ajunse în Drake la timp pentru micul dejun.

O întâlnește pe Cole la Refugiu, după ce o sunase în timp ce se îndrepta spre local. Bău încă două cani de cafea și comandă cel mai mare platou cu mâncare pe care îl oferea restaurantul la micul dejun.

În fața lui Cole – care-l privea uimită –, Puller înfulecă tot ce era în farfurie.

– Nu ți-au dat de mâncare în marele oraș? îl întreabă ea.

Puller mai luă puțin din ouă și din clătite, apoi spuse:

– Nu am mâncat deloc cât am fost plecat. Nici nu mai țin minte când am mâncat ultima dată, de fapt. Probabil ieri-dimineață, la micul dejun.

Cole sorbi din cafea, rupse o bucată de pâine prăjită și începu să o mestece.

– Și cum a fost călătoria? Productivă?

– Cam așa ceva. Avem multe de vorbit. Doar că acesta nu e locul potrivit.

– E important?

– Nu ți-ai ocupa timpul cu fleacuri. Tu ce-ai mai făcut?

– Am primit prin fax ordinele judecătorești. Scoase dintr-o mapă câteva coli de hârtie, apoi adăugă: Și am obținut rezultatul analizelor de sol.

Puller lăsa jos furculița și rămase cu ochii la foaie.

– Și? întrebă el.

– Eu nu sunt om de știință.

– Lasă-mă să arunc o privire.

Cole îi împinse în față raportul.

În timp ce Puller deschidea dosarul, Cole îi explică:

– Primele două pagini sunt completate cu câteva bazaconii legale, care practic le acoperă spatele dacă raportul lor este greșit, dacă au făcut testele incorect sau dacă rezultatele care ajung la curte nu sunt sută la sută exacte.

– Foarte încurajator, mormăi Puller.

Agentul caută pagina a treia și se apucă să o citească. După un minut, zise:

– Nici eu nu sunt om de știință, dar – pe lângă termeni precum apatit, rutil, marcasită, galenă, sfalerit și alte denumiri de care nu am auzit în viața mea – văd și termeni precum uraniu, de care în mod sigur am auzit.

– Nu te entuziasma prea tare. Există cărbune în cincizeci și trei sau cincizeci și patru de districte din Virginia de Vest și, acolo unde găsești cărbune, găsești întotdeauna și uraniu. Dar nivelul de radioactivitate este scăzut. Oamenii inspiră particule de uraniu tot timpul și nu se îmbolnăvesc. Iar nivelul de radioactivitate al procentului de uraniu din zonă consemnat în raport se încadrează în limite normale.

– Ești sigură de asta? Parcă spuneai că nu ești om de știință.

– La fel de sigură ca atunci când spun despre cărbune că e mai mult rocă decât mineral. Din moment ce se formează din resturi

organice, nu poate fi considerat mineral din punct de vedere tehnic. De fapt, este format din mai multe minerale.

– Toată lumea din Virginia de Vest știe chestiile astea?

– Ei bine, nu chiar toată lumea, dar mulți de prin partea locului știu tot ce ți-am spus. La ce te aștepți din partea unui stat al cărui minereu oficial este o masă de cărbune bituminos?

Puller răsfoi paginile raportului și întrebă:

– Măcar știm de unde provin aceste probe de sol?

– Asta e partea proastă. Nu știm acest lucru. Ar putea fi de oriunde. Raportul nu specifică asta. Cred că ei au considerat că Reynolds știa mai bine de unde luase mostrele de sol.

– Păi, probabil că din împrejurimile orașului Drake, pentru că nu cred că Reynolds s-ar fi aventurat prea departe de acest loc.

Cole se juca cu un pachetel de zahăr, îndoindu-l într-o parte și-n alta până când acesta se rupse. Cristalele albe se revărsară pe fața de masă. Ea adună repede zahărul într-o farfuriuță și spuse:

– Tu crezi că Reynolds lucra de fapt la ceva ce nu avea nicio legătură cu Drake? Poate că probele de sol erau din D.C.

– Nu prea cred, mai ales după câte am aflat acolo.

– Atunci, de ce nu te grăbești să termini de mâncat ca să plecăm odată și să-mi spui despre ce este vorba?

– În regulă, dar trebuie să trecem pe la secția de poliție. Am de trimis prin fax raportul acesta în cel puțin două locuri.

Plătiră consumația și se urcară în mașina ei de patrulare, care era parcată afară. Merseră la secția de poliție, iar Puller trimise prin fax raportul cu analiza solului – lui Joe Mason în D.C. și lui Kristen Kraig la USACIL, în Georgia.

În mașină, Cole se întoarse spre el. Era îmbrăcată în uniformă, iar centura ei portarmă făcea această manevră mai dificilă decât ar fi trebuit, însă femeia părea foarte hotărâtă să-l înfrunte.

– Dă-i drumul, Puller, și încearcă să nu uiți nimic.

– Ai vreo autorizație pentru informații clasificate?

– Ți-am spus deja că nu am, dacă nu pui la socoteală micul certificat pe care l-am obținut pe când eram în trupele statului, dar mă îndoiesc că acest act i-ar impresiona pe amicii tăi federali.

– O observație justă. Nu am încotro însă... Știu că tot ce o să-ți spun sunt probabil informații clasificate. Aș putea să fiu muștrat pentru că-ți dezvălui toate astea.

– O observație justă. Dar ei nu vor afla nimic de la mine, să fii sigur de asta.

Puller se uită pe geam.

– Dickie Strauss și prietenii lui erau în local. Ne-au urmărit tot timpul.

– Împreună cu jumătate din populația orașului Drake, adăugă Cole.

– Trebuie să descoperim care este legătura dintre tatuajul lui Dickie și cel al lui Treadwell.

– Da, o vom face. Dar, în acest moment, tot ce aștept de la tine este să vorbești.

– Pornește mașina. Prefer să fim în mișcare în timp ce vorbesc. Ia-o către est.

– De ce?

– Pentru că, după ce vei auzi ce am să-ți spun, s-ar putea să nu vrei să te mai oprești până la ocean.

CAPITOLUL 59

Lui Puller îi luă aproximativ o oră ca să relateze tot ce avea de spus, dar reuși să o pună la curent pe Cole cu informațiile aflate în D.C. Îi povesti despre interesul celor de la DHS, dar *nu-i spuse* că Drake era de fapt folosit de aceștia ca momeală pentru o posibilă celulă teroristă care opera în zonă. Hotărî să nu-i spună acest lucru, pentru că era sigur că sergentul Cole ar fi tras devotată un semnal de alarmă pentru toți cei care locuiau acolo.

Iar acest lucru ar fi compromis planurile lui Mason și eforturile acestuia de a-i captura pe indivizii care comunicau codificat în dialectul dari.

Și totuși, Puller fu tentat să-i spună.

– Ar fi fost bine dacă știam toate acestea mai de mult, se plânse Cole. Cei de „acolo, sus” joacă întotdeauna astfel de jocuri?

– Nu e un joc pentru ei. E ca și cum ar face echilibristică pe garduri și nu sunt deloc siguri în cine ar trebui să aibă încredere.

– Eu nu aș rezista mai mult de cinci minute acolo, sus. Nu prea știu să mă prefac.

– Ai putea rămâne surprinsă de calitățile tale.

– Nu, mai degrabă s-ar putea să împrușc pe cineva. Deci, unde mergem?

– La locul crimei. Mi-a venit o idee în avion, în timp ce mă întorceam.

În timp ce Cole parca mașina pe alee, Lan Monroe tocmai ieșea din locuința familiei Halverson. Avea în mână o trusă de colectare a probelor, care se izbea în mers de piciorul său scurt.

Ridică mâna liberă și-i salută zâmbind în timp ce coborau din mașină.

– Bine ai revenit, Puller, strigă el. Mă bucur să văd că cei din D.C. nu te-au mâncat de viu.

Puller îi aruncă o privire lui Cole și-i zise cu voce scăzută:

– Întotdeauna ești atât de discretă?

Cole părea încurcată. Îl întrebă repede pe Monroe:

– Ai terminat acolo?

– Da. Totul e gata de procesare.

Ea încuviință cu un semn din cap și îl urmări în timp ce încărcă echipamentul în mașină.

Puller observă mașina poliției parcată ceva mai departe, în fața casei.

Îl recunosc la volan pe subalternul lui Cole, polițistul numit Dwayne. În timp ce privea în direcția lui, Dwayne aruncă un muc de țigară pe geamul mașinii.

– Nu ar trebui să fumeze în timpul programului, dar Dwayne face mari eforturi să se lase și e un adevărat ticălos atunci când nu-și ia doza de nicotină. Știu asta mai bine decât majoritatea...

Cole tăcu brusc, pentru că Puller plecă dintr-odată de lângă ea.

– Hei, strigă ea, apoi îl urmă.

Puller se opri între locuința Halversonilor și casa alăturată. Zări terasa construită în spatele casei vecine. Fusese confecționată din cherestea prelucrată, cu mult înainte ca lemnul să se decoloreze de la soare sau din cauza umezelii. Urcă treptele terasei și privi pădurea din apropiere. De acolo avea cea mai bună vizibilitate.

Cole îl ajunse din urmă.

– Ce faci? îl întrebă ea.

– Am o revelație.

– Asta e ideea care ți-a venit în avion?

– Nu, ideea asta m-a fulgerat acum cinci secunde.

Privirea i se opri asupra scrumierei groase din sticlă de pe una dintre balustradele terasei. Era plină cu mucuri de țigară. Se întrebă de ce nu o observase până atunci.

– Cine locuiește în casa asta?

– Doi oameni în vârstă, soț și soție. George și Rhonda Dougett, dacă-mi aduc bine aminte. Am vorbit cu ei după crimă, atunci când am luat la rând toate casele din cartier pentru interogatorii.

– Cine este fumătorul?

– El, bărbatul. Când am vorbit cu el, am aflat că soția lui nu-l lasă să fumeze în casă. De aceea stă scrumiera aceea pe balustradă. Dar ce-i așa de important în faptul că tipul ăsta e fumător? Vrei să ne aduci pe toți, bieții fumători înrăiți, pe calea cea bună?

– Nu. Scrumiera se află pe balustrada terasei cu vedere spre pădure.

Spunând aceste cuvinte, Puller îi făcu semn mai întâi spre terasă, apoi spre copaci.

Cole se uită în direcția indicată de el.

– Ce vrei să spui?

– Ce vârstă are Dougett? Mă refer la bărbat.

– Peste șaptezeci de ani. E destul de ramolit. Supraponderal, palid, a avut ceva probleme cu rinichii – cel puțin așa mi-a spus când am stat de vorbă cu ei. Oricum, mai mult a vorbit despre problemele lui de sănătate, ce-i drept. E doar un bătrân bolnav. Nu prea au cu ce să-și umple viața în rest.

– Asta înseamnă că se trezește de câteva ori pe noapte încercând să urineze, dar constată că nu iese nimic. Devine frustrat, nu poate dormi și iese aici, pe terasă, ca să mai tragă un fum, pentru că ziua e prea cald ca să fumeze.

– Probabil. Dar mi-a mai spus, de asemenea, că stă în timpul zilei în mașină, cu motorul pornit, ca să se răcorească cu ajutorul aerului condiționat. Și ce-i cu asta?

– Cei doi sunt acasă acum?

– Mașina lor e pe alee și știi că au doar una.

– Atunci, hai să testăm ideea mea.

CAPITOLUL 60

Puller urcă repede treptele din fața ușii familiei Dougett, iar Cole îl urmă. Bătu la ușă. Patru secunde mai târziu, ușa se deschise și George Dougett apărură în fața lor. Bărbatul avea doar un metru șaizeci și cinci, iar fața lui buhăită și palidă, genunchii șubrezi și spatele încovoiat trădau numeroasele probleme de sănătate și suferința pe care o îndura.

Arăta atât de rău, încât părea gata să se prăbușească mort în orice moment, și probabil că uneori chiar își dorea acest lucru.

– Sergent Cole, o întâmpină el. Mai ai ceva întrebări pentru noi?

Bătrânul părea aproape bucuros. Puller își spuse că viața bărbatului era probabil destul de plictisitoare în locul acela uitat de lume.

Până și investigația unei crime era de preferat lipsei de activitate din timpul zilei, când stătea în mașină și fuma, așteptând răbdător să moară.

– Domnule Dougett, eu sunt John Puller de la CID, Forțele Terestre. Aș putea să vă pun câteva întrebări?

Puller își scoase legitimația și i-o arătă bărbatului, care păru și mai impresionat de acest gest.

– La naiba, sigur că da!

Vocea lui era hodorogită, aspră ca un rașpel, transformându-se treptat într-un horcăit. Începu să tușească îngrozitor, fiind gata să se sufoc.

– Alergie nenorocită, reuși el să îngaime. Vă rog să mă scuzați.

Bătrânul își suflă nasul într-o grămadă de șervețele pe care le ținea strâns în mâna lui grasă și roșie, apoi îi pofți în casă.

Îl urmară într-un hol mic care comunica cu o încăpere strâmtă, ai cărei pereți erau acoperiți cu lambriuri din furnir negru, lăcuit.

Mobila uzată părea veche de vreo patruzeci de ani. Covorul mișos își pierduse complet firele, iar luciul mobilei dispăruse probabil cu vreo douăzeci de ani în urmă. După ce se așezară, Dougett le zise:

– Și eu am fost soldat. Oh, a trecut foarte mult timp de atunci, desigur. Coreea. Minunată țară. Dar foarte friguroasă. M-am bucurat să mă întorc aici.

– Sunt sigur de asta, spuse Puller.

– Aveți grijă de sănătatea dumneavoastră, domnule Dougett? îl întrebă Cole.

Bătrânul zâmbi resemnat.

– Sunt bătrân, gras și fumez. În afară de asta, sunt bine, mulțumesc de întrebare. Aruncă o privire spre Puller și adăugă: La naiba, ești un mascul pe cinste, fiule! Dacă te-aș fi văzut venind spre mine pe câmpul de luptă, probabil că mă predam pe loc.

– Desigur, domnule, zise Puller, gândindu-se ce strategie ar fi trebuit să folosească cu bătrânul. Am observat că preferați să fumați pe terasa din spatele casei.

– Da, doamnei mele nu-i place să simtă fum de țigară în casă.

– Unde este soția dumneavoastră? întrebă Cole.

– E încă în pat. Artrita îi dă bătăi de cap dimineața. Se ridică din pat abia pe la prânz, la timp ca să ia masa. Să nu îmbătrâniți nicio dată, aceasta este urarea mea pentru voi.

– Ei bine, există o singură alternativă și nu e prea atrăgătoare, zise Puller. Se gândi puțin, numără zilele în minte, apoi continuă: Duminică noaptea. Ați văzut cumva ceva neobișnuit atunci? Ați auzit ceva? Un foc de armă, de exemplu?

– Eu nu stau prea bine cu auzul, fiule. Iar duminică noaptea am strâns closetul în brațe. Mâncarea gătită de soția mea pentru cina din seara aceea nu mi-a priit deloc. În ultima vreme, se întâmplă destul de des. I-am spus toate acestea doamnei aici de față atunci când a venit luni să ne întrebe ce știm. Iar doamna mea a dormit toată noaptea. Faptul că am vomat o noapte întreagă nu i-a prea deranjat odihna, cred eu. Suferințele mele nu au afectat-o deloc.

– În regulă. Dar în cursul nopții de luni? Ați ieșit cumva pe terasă?

– Da. Eu mă duc târziu la culcare și mă trezesc din ce în ce mai devreme. Mă gândesc mereu că voi avea timp destul – o eternitate chiar – să zac într-o cutie de lemn, așa că de ce să irosc timpul care mi-a mai rămas dormind? Îmi place să ies din casă dimineața devreme. Să simt răcoarea aceea proaspătă, să văd roua de pe frunzele copacilor și de pe iarbă. E grozav.

– Nu vă amintiți nimic neobișnuit din cursul nopții de luni?

Bărbatul își îndesă șervețelele în buzunar și începu să-și frece atât de tare bărbia, încât părea că vrea cu tot dinadinsul s-o lustruiască. Rânji și își îndreptă arătătorul spre Puller.

– Te-am văzut pe dumneata. Îndreptă apoi arătătorul spre Cole, spunând: Și am văzut-o și pe ea. V-am văzut pe lângă casă și apoi plecând spre pădure. Ei bine, cred că de fapt era marți dimineață, tehnic vorbind.

– Căutam pe cineva atunci. Am văzut o siluetă fugind printre copaci cu câteva minute înainte.

– Nu ați văzut pe nimeni prin pădure în minutele acelea?

Dougett încuviință din cap foarte hotărât.

– L-am văzut. Fugea de rupea pământul. Părea să cunoască foarte bine drumul. Este o potecă printre copaci.

– Domnule Dougett, de ce nu mi-ați spus și mie aceste lucruri atunci când am stat de vorbă prima dată? Întrebă Cole exasperată.

– Păi, nimeni nu m-a întrebat. Și nu știam că era ceva important. Iar asta s-a întâmplat *după* ce ai trecut pe la noi. Nu aveam de unde să știu că avea legătură cu ce li se întâmplase Halversonilor. Bărbatul întrebă apoi cu voce scăzută: Avea vreo legătură?

Puller zise repede:

– Ați putea descrie persoana pe care ați zărit-o?

– Era un bărbat, sunt sigur de asta. Înalt, dar nu chiar atât de înalt ca dumneata, fiule. Avea umeri lați. Părea chel. După felul în care se mișca, aș spune că era tânăr. Era întuneric afară, dar lumina lunii părea destul de puternică în noaptea aceea. Individul avea niște cicatrice pe braț sau era ars, ceva de genul ăsta. De fapt, brațul lui era înnegrit.

– Deci avea pe el o bluză cu mâneci scurte?

– Ca un maiou, da, domnule.

– Aveți ochi buni, nu glumă, îl lăudă Cole. Ați reușit să distingeți toate acestea noaptea, de la distanță, la lumina lunii.

– Operație cu laser, zise mândru George Dougett, arătând spre ochii săi. Sunt bătrân și gras, dar văd perfect la distanță. Oricum, nici nu era prea departe.

– Credeți că era cineva de prin partea locului? îl întreabă Cole.

– Nu aș putea să bag mâna-n foc. Așa cum am spus, părea să știe bine drumul. Probabil că l-aș recunoaște dacă l-aș revedea.

– Spune-le și restul, George.

Puller și Cole se întoarseră și văzură o bătrână care tocmai intra în încăperea pe un scuter cu trei roți, destinat persoanelor cu dizabilități. Femeia era îmbrăcată într-un halat de culoare roz, iar picioarele ei umflate erau îndesate în niște papuci de casă mult prea mici pentru ea. Puller observă că bătrâna avea pe cap o perucă scurtă și cărunță.

Avea cel puțin o sută de kilograme și părea la fel de bolnavă ca și soțul ei. Dar, în ciuda artritei sale, femeia conducea scuterul cu o mână experimentată și reuși să-l oprească exact lângă Puller.

– Eu sunt Rhonda, jumătatea superioară a acestui bărbat, zise ea în loc de introducere.

Puller se prezentă:

– John Puller, CID, Forțele Terestre. Despre ce „rest“ este vorba? George Dougett își dresă glasul, o privi prudent pe soția lui și zise:

– E vorba de alte lucruri pe care le-am văzut.

– *Noi* le-am văzut, îl corectă femeia. Se uită la Puller și zâmbi triumfătoare: Eu îl urmăream pe George de la fereastră.

– De ce? întreabă Cole.

– Pentru că soțul meu adoarme uneori afară, pe terasă, în timp ce-și fumează bețele cancerigene. Așa că-l urmăresc tot timpul ca nu cumva să-și dea foc singur.

– Nu mi-am dat foc niciodată, interveni indignat George.

– Asta pentru că ai o soție care are grijă de tine de mai bine de cincizeci și șase de ani, îi zise Rhonda pe un ton părintesc.

– Și ce ați văzut? o întreabă nerăbdător Puller.

– Nimic important, răspunse George iritat.

Rhonda pufni revoltată.

– E limpede ca bună ziua că era ceva important. Femeia o privi pe Cole și continuă: L-am văzut pe subalternul dumatăle, cel care a fost ucis.

– Larry Wellman? L-ați văzut făcând ce?

– Se plimba prin jurul casei, probabil cerceta zona.

– Era de serviciu, zise Cole. Asta era treaba lui.

Puller interveni:

– L-ați văzut intrând în casă?

– Nu.

– Era singur? întrebă Puller.

Rhonda încuviință cu un semn din cap.

– Pe la ce oră l-ați văzut? întrebă Cole.

– Aș spune că între douăsprezece și jumătate și ora unu noaptea. George fumase deja patru bețișoare cancerigene și de obicei le fumează până la capăt. Nu se mai satură de ele.

– Vrei să nu le mai spui bețișoare cancerigene? izbucni el.

– Oh, îmi cer scuze, domnule Sensibil. George fumase deja patru *cuie de sicriu*, iar asta înseamnă că era aproape ora unu noaptea.

George bombăni înciudat:

– Mi-am irosit cincizeci și șase de ani alături de femeia asta. E un miracol că nu am ucis-o.

– Vă rog să continuați, doamnă, îi spuse Puller Rhondei.

– Ei bine, atunci m-am dus până la baie. George vă poate povesti continuarea.

Cole i se adresă bătrânului:

– Stați puțin, ofițerul Wellman nu v-a văzut stând pe terasa din spate în timp ce fumați?

George clătină ferm din cap.

– Eram întins în leagănul cel mic de pe terasă, cu spatele către casa Halversonilor.

– Atunci, cum de ați putut vedea atâtea? întrebă Puller.

– Mă uitam pe la colțul leagănului. Eu puteam vedea totul, ca-n palmă, dar ar fi fost greu să mă observe cineva pe mine. Și terminasem de fumat țigările.

– Deci Wellman se plimba pe lângă casă. Ce s-a întâmplat apoi?
 – Cred că atunci am adormit și eu, zise bărbatul cu sfială.
 – Vezi? interveni triumfătoare Rhonda. Numai cât am lipsit ca să mă duc la toaletă și te-ai fi putut aprinde ca o torță, fără ca nimeni să observe. Incinerare gratuită.

Soțul ei se încruntă.

– Tocmai am spus că terminasem de fumat țigările. Dar cred că te-ai fi bucurat să-mi dau foc singur, nu-i așa? În felul ăsta ai fi putut cheltui banii de înmormântare la cazinoul acela care-ți place atât de mult!

– Domnule Dougett, vă rog să încercați să vă amintiți ce ați văzut atunci, interveni Cole.

– Ah, da, desigur. M-am trezit din somn și l-am văzut pe individul acela mare și chel ieșind din casă.

– Stați puțin. Tipul chel era în casă? întrebă Cole. Dar nu ne-ați spus că ar fi fost acolo.

– Nu? Ei bine, vă spun acum. A ieșit foarte grăbit din casă și a fugit în pădure. Apoi am auzit o mașină oprind lângă casă. Era ora patru și jumătate. Îmi amintesc perfect, pentru că m-am uitat la ceas.

– Eu eram cel cu mașina, zise Puller. Am ajuns până aici, am sunat la sergentul Cole și apoi am intrat în casă. Am verificat încăperile, l-am găsit pe Wellman mort, după care am auzit mașina lui Cole apropiindu-se. O privi pe polițistă, apoi continuă: Am văzut un tip fugind în pădure, am ieșit din casă, te-am întâlnit lângă mașină și am plecat împreună pe urmele bărbatului.

– Deci tipul chel pe care l-ai văzut printre copaci a dat târcoale casei în timp ce erai înăuntru, concluzionează Cole.

– Așa trebuie să fie, își dădu George acordul. Eu l-am văzut luându-și tălpășița, apoi – câteva minute mai târziu – am auzit ușa din spate deschizându-se și te-am văzut pe dumneata ieșind din casă. Nu am mai văzut ce-ai făcut după aceea, îi spuse el lui Puller.

– M-am ascuns în spatele mașinii parcate pe alee, zise Puller.
 Cole interveni din nou:

– Dar mașina lui Larry dispăruse deja. Cum s-a întâmplat asta? Cine a făcut-o? Se întoarse către cei doi bătrâni: Nu ați văzut nimic?

Amândoi clătină din cap, iar George spuse:

– Asta trebuie să se fi întâmplat în timp ce dormeam.

– Iar eu țin minte că am stat mult timp în baie, adăugă Rhonda.

Când ești bătrân, zise ea, toate durează mai mult.

– Haideți să stabilim orele exacte ale evenimentelor! Ultima dată l-ați văzut pe Wellman patrulând între douăsprezece și jumătate și unu. El nu a intrat în casă. Următorul lucru pe care l-ați văzut a fost bărbatul chel părăsind casa, cu puțin timp înainte de sosirea mea. Eu l-am găsit pe Wellman mort pe la cinci dimineața. Iar el a fost ucis cu vreo trei ore înainte – să zicem pe la două. Asta ar însemna că a fost ucis la o oră după ce l-ați văzut patrulând și după ce ați adormit. Dar este posibil ca individul chel să fi fost deja în casă sau poate că a ajuns acolo în timp ce dormeați.

Cole exclamă:

– Asta înseamnă că tipul chel l-a ucis probabil pe Larry și apoi a fugit.

Puller clătină din cap.

– Dar ce s-a întâmplat cu mașina? Nu cred că tipul ăsta a plecat cu mașina de acolo. Și, dacă într-adevăr l-a ucis pe Larry, de ce ar mai fi zăbovit prin preajmă? De ce nu a plecat naibii de acolo, pur și simplu? Atunci l-am zărit și eu, când dădea târcoale prin pădure.

– Un adevărat „hopa-mitică” acest individ, adăugă George.

Puller îl întreabă:

– Ați observat cumva dacă mașina de patrulare lipsea atunci când v-ați trezit? Sau ați auzit motorul vreunei mașini în acest interval?

– Nici una, nici alta, zise Dougett. Cred că am dormit dus.

– Nu vreți o cafea și niște prăjiturile? îi întreabă Rhonda.

Soțul ei se răsti:

– E dimineață, pentru numele lui Dumnezeu, Rhonda. Cine naiba mănâncă prăjituri dimineața?

– Eu, de exemplu, zise ea strâmbându-se.

– Noi am mâncat deja, spuse Puller.

– Ei bine, sper că v-am putut fi de folos, zise George.

– Credeți că ne paște vreun pericol? întreabă Rhonda, pe un ton care trăda faptul că era îngrozită de această posibilitate.

– Am un pistol, spuse cutezător George.

– Dar nu mai ai de multă vreme gloanțe pentru el, interveni Rhonda. Și, chiar dacă ai avea, nu ai mai tras cu el de ani de zile. Probabil că te-ai împușca din greșeală înainte să nimerești altceva.

Cole și Puller plecară, lăsându-i pe cei doi să se certe pe această ultimă temă. Se întoarseră împreună la mașina de poliție.

Cole îl întrebă:

– Ce crezi că ar trebui să facem acum?

– Să-l găsim pe chelios.

– Ai vreo bănuială?

– Da.

CAPITOLUL 61

Se întoarseră în oraș cu mașina. La un moment dat Cole reduse viteza, pregătindu-se să tragă pe dreapta. Puller înțelese de ce.

– Roger Trent s-a întors în oraș, zise el.

În fața lor, un Cadillac Escalade negru cu ornamente din aur era tras lângă bordură, cu motorul pornit. Un bărbat pe care Puller nu-l mai văzuse niciodată era la volan. Agentul îl privi cu atenție pe șofer, observând fiecare detaliu relevant, în timp ce mintea sa prelu-cra febril aceste informații vizuale și trăgea concluziile de rigoare.

Interesant, își spuse el.

Lângă mașină stătea Roger Trent, îmbrăcat într-un costum ce părea – după cum observă Puller – lălâi și boțit, ca și cum bărbatul ar fi dormit îmbrăcat. Trent deschisese portiera, pregătindu-se să urce în mașină.

– Mi se pare că tocmai a coborât din avion, observă Puller. Hai să vorbim cu el.

Cole opri mașina lângă Escalade, iar Puller își lăsă geamul în jos.

– Hei, Roger, strigă el. Ai timp pentru o cafea la Refugiu?

Trent îl privi încruntat, apoi se uită spre Cole.

– Tocmai am băut o cafea acolo.

– Vreau să discutăm ceva important. Nu o să-ți răpesc prea mult timp.

– E ceva legat de amenințările cu moartea?

– Da.

– Vă dau zece minute.

Trent le întoarse spatele și se îndreptă spre ușa restaurantului.

Un minut mai târziu, Puller și Cole stăteau la o masă față în față cu Roger Trent. Comandară trei cafele. Localul era plin pe trei sferuri și toți clienții aruncau priviri curioase spre ineditul trio. Puller observă acest lucru și spuse:

– Vii des pe aici? Am înțeles că dumneata ești proprietarul.

– Eu dețin aproape totul în Drake. Și ce-i cu asta?

Puller măsură cu privirea costumul șifonat al bărbatului.

– Acum ai ajuns în oraș?

– Da, din nou. Ce importanță are? Trent îi aruncă lui Cole o privire furioasă și adăugă: Credeam că vrei să vorbim despre amenințările alea nenorocite!

– Lucrăm la acest caz, Roger.

– Da, sigur. Ei bine, cred că ați face bine să căutați cât mai aproape de casă, la fel ca data trecută.

– Am făcut asta. Și nu cred că sursa amenințărilor este aceeași. Voiam să afli și tu.

– Nu cred că ești cea mai nimerită persoană care să stabilească acest verdict.

– Noi credem că asasinarea lui Molly Bitner are legătură cu activitatea ei de la birou, Roger, interveni Puller.

Acest comentariu fu urmat de o privire surprinsă din partea lui Cole, dar Trent nu observă acest lucru. Bărbatul îl privea contrariat pe Puller.

– Și de ce credeți asta?

– Rapoartele privind probele de sol.

– Nu știu despre ce vorbești. Ce fel de rapoarte?

– Știi dumneata, cele cu analizele impuse de protecția mediului.

– Tot nu înțeleg despre ce vorbești.

– Eric Treadwell și Dickie Strauss erau prieteni, știai acest lucru?

– Nu, chiar nu știam.

– Aveau același tip de tatuaj pe braț. Dickie a recunoscut că a vrut să-și facă un tatuaj identic cu cel al lui Eric.

– Și ce legătură au toate astea cu persoana mea?

– Nu sunt prea sigur acum, Roger, zise Puller.

Luă o înghițitură de cafea și se uită insistent la bărbatul din fața lui.

– Cum a fost călătoria la New York? întrebă el după câteva clipe.

Trent păru surprins de această întrebare.

– De unde știi că am fost la New York?

– Bill Strauss ne-a spus. Nu ne-a explicat motivul acestei călătorii, dar ne-a mărturisit că această companie a dumatăle e foarte profitabilă și că investitorii bat la ușă.

Trent își feri privirea, iar Puller observă că mâna stângă a bărbatului începuse să tremure ușor.

– Toată lumea are nevoie de energie, adăugă Puller.

– E adevărat, zise repede Trent. Am terminat aici? Pentru că e clar că nu aveți nimic concret să-mi spuneți.

Cole îl privi pe Puller. În cele din urmă, acesta zise:

– Așa cred. Ar trebui să mergi acasă ca să dormi puțin. Arăți frânt.

– Mulțumesc pentru grijă, răspunse ironic Trent.

Bărbatul se ridică de la masă, iar Puller se ridică și el. Se apropie iute de Roger Trent și îi spuse cu voce scăzută:

– Eu aș lua în serios amenințările cu moartea, Roger. Doar că s-ar putea să existe un alt motiv decât cel la care te gândești dumneata.

Trent se făcu alb ca varul, le întoarse spatele și plecă. Câteva minute mai târziu, Cadillacul său dispăru din fața restaurantului.

După ce ieșiră din local, Cole îl întrebă curioasă pe Puller:

– Despre ce a fost vorba, mai exact?

– Omul acesta e speriat de moarte. Și are o mulțime de motive. Personale, de afaceri și multe altele. De ce crezi că se întâmplă toate astea? Pentru că deține un oraș întreg. E un pește mare într-un iaz prea mic.

– Nu știu ce să spun, zise Cole.

– Un pește mare într-un iaz prea mic, repetă Puller.

Cole înțelese, în sfârșit.

– Există un pește și mai mare în oraș, zise ea.

– S-ar putea.

– Cine?

– Trebuie să-l găsim pe chelios.

– Dar cum? Ai spus că ai o idee.

– Lasă-mă să-ți prezint altfel lucrurile. Trebuie să-l găsim pe Dickie Strauss.

– Crezi că el este tipul pe care Dougett l-a văzut ieșind în fugă din casă?

– Se potrivește fizic descrierii făcute de bătrân. Arsurile de pe braț? Mai degrabă un tatuaj tip „mânecă”. Iar dacă bărbatul acela nu era Dickie, este posibil să fie vorba despre un alt individ din gașca lui de tatuaji.

– Nu există astfel de găști în Drake, Puller.

– Mai bine spus, tu nu știi nimic despre existența unor astfel de găști, o corectă Puller.

– Dar ce putea să caute Dickie Strauss în casa aceea? Iar dacă e adevărat că a fost în casă, asta ar putea însemna că el l-a ucis pe Larry Wellman. De ce ar fi făcut el asta?

– Poate că nu s-a întâmplat așa.

– Ce vrei să spui? Amândoi au fost în casă, iar Larry a sfârșit ucis. Cineva trebuie să-l fi omorât. Doar nu s-a spânzurat singur.

– De acord.

– Deci ce vrei să spui?

– Să-l găsim mai întâi pe Dickie și să nu ne contrazicem fără rost. Ai idee unde ar putea fi?

Cole viră și intră cu mașina pe o alee, apoi răspunse:

– Da.

– Unde?

– Vei afla când vom ajunge acolo. Și eu sunt în stare să păstrez un secret, să știi.

CAPITOLUL 62

Domul din beton. Puller studie bizara construcție în timp ce treceau pe lângă ea.

– Poate că Drake ar trebui să-l folosească ca atracție turistică, zise el.

– Da, ar fi o adevărată afacere. Să te holbezi la niște ziduri din beton pentru un dolar, răspunse amuzată Cole.

Făcu un viraj în capătul străzii și intră cu mașina într-un cartier care îl găzduise pe vremuri pe muncitorii de la facilitatea din beton.

Trecură pe lângă locuințe abandonate care începuseră să se năruie, apoi și pe lângă alte case, ce fuseseră reparate pentru a putea fi pe cât posibil locuibile.

Puller văzu câțiva copii mici, cu fețele murdare. Mamele lor – niște femei numai piele și os – fugeau după ei să-i prindă.

Nu erau mulți bărbați pe drum, dar își spuse că aceștia erau probabil plecați din oraș, încercând să-și câștige pâinea sau cel puțin să-și găsească o slujbă.

Inspiră adânc, cu nările dilatate.

– Plăcută aromă, zise el.

– Ne dăm silința să-i convingem să-și arunce gunoiul în locuri special amenajate, dar este un efort aproape inutil. Iar toaletele au încetat de mult să mai funcționeze în aceste locuri. Majoritatea oamenilor folosesc toalete improvizate în spatele caselor.

– Încântătoare viață pentru cetățenii celei mai bogate națiuni din lume!

– Ei bine, bogăția asta trebuie să fie concentrată în mâinile câtorva oameni, pentru că noi nu avem nici cea mai mică parte din ea.

– Există astfel de oameni. De exemplu, cumnatul tău. Puller privi în jur și adăugă: Văd niște stâlpi de electricitate, însă transformatoarele acelea nu par funcționale.

– Oamenii de aici au încercat să se lege la stâlpi și s-au electrocutat. Compania nu mai furnizează energie electrică în această zonă.

Îi arată un stâlp de telefonie de pe care atârnavă mai multe cabluri până în pământ. Probabil că în câteva case firele erau trase pe sub pământ, își spuse agentul.

– Serviciile de telefonie fixă funcționează încă, după cum vezi. Unii s-au legat în mod fraudulos la rețea. Am trecut cu vederea toate astea. Oamenii de aici nu-și pot permite telefoane mobile. Dar pot totuși să vorbească cu alte persoane. Compania de telefonie îi lasă în pace. La naiba, în ziua de azi cei mai mulți oameni nici nu mai folosesc liniile telefonice terestre. Cheltuiesc banii pe telefoane mobile și pe dispozitive tot mai sofisticate.

Cole întinse apoi arătătorul în față.

– Iată destinația noastră, spuse ea.

Clădirea indicată se afla la capătul străzii și era mult mai mare decât celelalte case. Puller privi uimit ușile înalte, masive și decolorate, care probabil fuseseră roșii pe vremuri.

Agentul înțelese în cele din urmă ce destinație avea clădirea aceea.

– O stație de pompieri? întrebă surprins.

– A fost, pe vremuri. Nu a mai fost utilizată în acest scop de când au construit Buncărul. Cel puțin așa mi s-a spus când eram copil.

– Și pentru ce este folosită acum această clădire?

O secundă mai târziu, Puller auzi motorul unei motociclete. De fapt, nu era doar o singură motocicletă.

– Clubul Harley, îi explică Cole. Dickie Strauss e membru al acestui club. Ei îl numesc Xanadu. Probabil că unii dintre membri nici măcar nu știu ce înseamnă. Dar, într-un fel, clubul îi ține pe băieții ăștia departe de probleme.

– Și pe Treadwell? Și el avea un Harley. De aici provine tatuajul tip „mâncă“?

– Nu știu ce să spun despre asta. Știu doar că nu toți membrii clubului au astfel de tatuaje.

– Ar fi fost bine să aflăm că Dickie și Treadwell au fost membri ai aceluiași club.

– Noi abia am aflat că s-ar putea să fie Dickie cel care a ieșit în fugă din casa Halversonilor. Până nu vom fi siguri despre cine este vorba, nu am niciun motiv să bănuiesc că Dickie a fost implicat.

– Dar poate că tocmai gașca motocicliștilor a avut legătură cu moartea lui Treadwell.

– E un club, Puller, nu o gașcă. Majoritatea membrilor sunt oameni în vârstă, care au familii și facturi de plătit.

Cole opri în fața vechii clădiri și coborâră amândoi din mașină. Ușile erau deschise, iar Puller zări într-un compartiment al încăperii un camion de pompieri cu cauciucurile putrede și, în spatele acestuia, renumitul stâlp al pompierilor. Câteva vestiare din lemn erau aliniate pe două laturi ale peretelui, iar într-un colț se vedea un morman de costume de protecție uzate și de echipamente folosite la stingerea incendiilor.

În celălalt compartiment al încăperii se aflau vreo șase motociclete vintage Harley. Puller numără cam cinci bărbați în interior – doi călare pe motocicletele lor, turându-și motoarele pe loc, timp în care ceilalți își reparau de zor vehiculele pe două roți.

– Ce fac indivizii ăștia aici dis-de-diminează? Ar trebui să fie la lucru.

– Probabil că nu-și pot găsi o slujbă.

– Așadar, stau aici toată ziua și se joacă cu motocicletele lor scumpe?

– Majoritatea vehiculelor au peste douăzeci de ani vechime, Puller. Nimeni nu se joacă aici. Îi cunosc pe cei mai mulți dintre ei. Toți muncesc din greu. Dar atunci când nu este de lucru, ce poți să faci? Rata șomajului în zonă este de aproape douăzeci la sută, iar oamenii ăștia încă mai vor să muncească. Mulți au renunțat, pur și simplu, să-și mai caute de lucru.

– Își păstrează motocicletele aici?

– Uneori. De ce vrei să știi asta?

– Spuneai că oamenii care trăiesc în zonă sunt mai răi decât hienele.

- Da, dar nu s-ar atinge niciodată de motocicletele clubului.
- De ce nu?
- Pentru că membrii acestui club îi ajută foarte mult.
- În ce fel?

- Ei colectează mâncare, păături și altele și chiar îi angajează pe unii să lucreze pentru ei atunci când au ocazia. Cei mai mulți dintre membrii clubului au diferite calificări: sunt mecanici, instalatori, electricieni, tâmplari. Cum am mai spus: muncesc din greu. Merg pe la casele oamenilor și fac gratis tot felul de reparații.

- Un grup de „buni samariteni“, cum s-ar spune.
- Avem așa ceva aici, în Drake.

Făcură câțiva pași pe alea crăpată de beton din fața stației de pompieri. Câțiva bărbați ridicară ochii surprinși. Exact în momentul acela, Puller îl zări pe Dickie Strauss ieșind dintr-o încăpere aflată în spatele incintei. Acesta se opri înmărmurit, privindu-i prostește. Agentul observă că Dickie avea mâinile murdare de ulei de motor și se ștergea de zor cu o cârpă.

Cole îl strigă:

- Hei, Dickie, am vrea să stăm puțin de vorbă.

Dickie se întoarse brusc și fugi spre partea din spate a clădirii.

- Hei! strigă Cole după el. Oprește-te! Vrem doar să discutăm.

Puller intrase deja în clădire. Doi bărbați, care își văzuseră până atunci de lucru la motoarele lor, blocau calea lui Puller. Amândoi erau masivi, construiți precum hidranții. Mai vârstnici decât Puller, bărbații aveau la gât bandane imprimate și expresii trufașe întipărite pe chipurile dure. Mâinile lor păreau enorme, iar mușchii proeminenți ai antebrațelor erau dovada vie a activităților fizice solicitante prin care-și câștigau pâinea.

Puller le arată insigna.

- Dați-vă la o parte. Acum.

Unul dintre bărbați răspunse:

- E o proprietate privată. Vreau să-mi arătați mandatul.

Cole interveni:

- Lăsați-l să treacă.

Fără să-l scape din ochi pe Dickie, care se îndepărta alergând, Puller era atent în același timp la bărbatul cu bandană din fața lui.

- Trebuie să vorbesc neapărat cu el, zise Puller. Doar să vorbesc.
- Iar eu trebuie să văd mandatul.
- Locul acesta e abandonat de multă vreme.
- Ți se pare abandonat, istețule? întrebă celălalt bărbat.

În momentul în care bărbatul cu bandană puse mâna pe umărul lui Puller, Cole se pregăti să scoată pistolul. O secundă mai târziu însă, motociclistul zăcea cu fața în jos pe pardoseala din beton. Figura lui nedumerită dădea de înțeles că nu apucase să realizeze cum de ajunsese acolo.

Celălalt bărbat începu să strige și se repezi spre Puller. Agentul apucă brațul bărbatului și i-l întoarse iute la spate, apoi îl seceră cu o lovitură de picior; motociclistul ajunsese lângă amicul său, pe pardoseală. Când încercară să se miște, Puller le spuse pe un ton amenințător:

- Dacă vă ridicați, vă bag pe amândoi în spital. Și nu vreau să fac asta. Nu am treabă cu voi.

Cei doi bărbați rămaseră prudenți pe pardoseală. Puller tocmai își îndrepta umerii când Frank, prietenul uriaș al lui Dickie, se ivi dintr-un colț întunecat al încăperii și se repezi spre el. Nasul bărbatului era bandajat, iar ochii acestuia erau vineți în urma coliziunii cu capul lui Puller. Namila avea în mână o scândură groasă și lungă.

- E timpul să-mi iau revanșa, spuse Frank printre dinți.

Pe când se pregătea să lovească în capul lui Puller cu bâta improvizată, un glonț îi vâjâi pe la urechi și rupse o bucată mare din scândură. Impactul neașteptat îl făcu pe Frank să scape lemnul din mâini.

Frank, Puller și ceilalți doi motocicliști întoarseră capul spre Cole. Cobra acesteia era îndreptată spre testiculele lui Frank.

- E alegerea ta, zise Cole. Vrei să ai copii sau nu?

Frank făcu repede un pas înapoi, cu mâinile încrucișate protector peste organele genitale.

Puller trecu în fugă pe lângă ei și se repezi spre ieșirea din spatele clădirii. Motocicleta de teren se ivi bâzâind asurzitor de după un colț și se apropie de el în viteză. Din fericire, Dickie avusese timp să-și pună casca pe cap, pentru că, în caz contrar, Puller nu ar mai fi făcut ceea ce avea de gând. Agentul își scoase dintr-o mișcare pistolul

M11 din tocul frontal, ținti preț de două secunde și trase apoi în cauciucul din spate al motocicletei. Aceasta alunecă într-o parte. Dickie căzu, iar vehiculul pe două roți se opri la circa șase metri de el.

Câteva secunde mai târziu, Puller îl apucă pe Dickie și-l ridică în picioare.

– Puteai să mă omori, strigă acesta furios.

– Dacă aș fi tras în cauciucul din față, ai fi aterizat cine știe pe unde. În acest fel însă, ți-ai rănit doar fundul. Dar trebuie să spun că, în cazul tău, nu văd o diferență prea mare între acea parte a corpului tău și creier – asta dacă ai într-adevăr așa ceva.

Cole se apropie grăbită de ei și-și băgă pistolul în tocul de la centură. Se postă în fața lui Dickie și începu să-l ia la rost:

– Ești idiot sau ce? Ce fel de cascadorie a fost asta?

– M-am speriat, atâta tot, protestă Dickie pe un ton plângăcios.

– Unde este pregătirea ta de infanterist? îl întrebă mirat Puller. Pentru că Divizia Întâi Infanterie are standarde înalte și nu cred că ar fi lăsat pe front un nepriceput ca tine.

– Du-te naibii! ripostă Dickie.

– Iar tu ai să te duci la închisoare! interveni fermă Cole.

– Pentru ce?

– Ai încercat să ucizi un ofițer, de asta, zise Puller. Ai să ajungi într-o închisoare federală, unde ai să stai închis până la vreo patruzeci de ani.

– Nu am vrut să teucid.

– Atunci cum ai numi încercarea de a da peste mine cu motocicleta?

– Tu ai încercat să mă omori pe mine, ripostă înverșunat Dickie. Se uită urât la Cole și strigă: A tras un glonț în cauciucul meu. Ar fi putut să mă omoare.

– Ei bine, sunt sigură că i-ai dat un motiv întemeiat ca să o facă. Acum, spune-mi de ce ai fugit așa. Noi nu voiam decât să stăm de vorbă.

– Tipul ăsta l-a bătut deja pe Frank. Nu voiam să vină și după mine. E un psihopat.

Cole îl opri:

– Astea sunt prostii și tu știi foarte bine că am dreptate. De ce ai fugit, Dickie?

Tânărul nu spuse nimic. Lăsa ochii în pământ, respirând cu dificultate. Cotul său era plin de sânge, în urma aterizării pe asfalt.

– Bine, cum vrei, îi spuse Cole, după care scoase cătușele și i le puse la mâini, în timp ce-i citea drepturile.

– Tatăl meu o să se enerveze rău când o să audă.

– Sunt sigură de asta, zise Cole. E problema ta. Dar dacă vorbești, totul va fi mai ușor pentru tine.

– Nu am de gând să spun nimic. Tot ce vreau e un avocat. Ce porcărie! Tatăl meu o să vă dea în judecată de nu o să vă vedeți.

– L-ai ucis pe ofițerul Wellman? interveni Puller. Asta o să-ți asigure un bilet cu o singură călătorie spre închisoarea pe viață. Mare păcat că în Virginia de Vest nu se aplică pedeapsa cu moartea!

Dickie rămase cu gura căscată, iar fața îi deveni periculos de roșie, de parcă i s-ar fi rupt o arteră. Furia lui era fără margini.

Puller continuă:

– Ce-ai spune dacă te-am asigura că avem un martor ocular care te-a văzut în casa Halversonilor exact la ora la care a fost ucis ofițerul Wellman? Un martor care te-a văzut apoi ieșind în fugă din casă.

Când începu să vorbească, vocea lui Dickie era atât de scăzută, încât abia îl puteau auzi ce spune.

– Asta nu e... Aș spune că persoana aceea nu e în toate mințile.

Nu se ascundea nimic în spatele cuvintelor lui. Bărbatul părea pe punctul de a vomita.

Puller adăugă:

– Faci cum vrei. Dar noi avem mărturia unui martor ocular. Și pot să pun pariu că ai atins ceva în casa aia. O să-ți recoltăm probe ADN și amprente. De fapt, am găsit câteva amprente neidentificate la locul crimei și ceva îmi spune că se vor potrivi cu ale tale. Atunci poți să-ți iei adio de la viață.

Cole adăugă:

– Iar în urma micii cascadorii pe care tocmai ai făcut-o, avem și de unde să luăm aceste mostre.

– Dar nici măcar nu e nevoie să le luăm. Din moment ce ai fost în armată, amprenteale tale și ADN-ul se află la dosar, îi explică Puller.

– Nu poți accesa acele mostre pentru investigații criminale, îl contrazise Dickie. Ele rămân la dosar doar pentru stabilirea identității.

Puller afișă un zâmbet.

– Deci ai verificat acest lucru? Interesant.

Dickie se făcu galben la față.

– Nu am ucis pe nimeni.

– Dar ai fost în casa aceea? întrebă Puller.

Dickie se uită împrejur. Motocicliștii se adunaseră în spatele stației de pompieri, urmărindu-le fiecare mișcare. Frank și ceilalți doi pe care Puller îi scosese din joc aveau un aspect de-a dreptul fi-oros, părând gata să ucidă, dar nu făceau nicio mișcare spre ei.

– Am putea merge într-un loc mai retras ca să vorbim despre asta? întrebă Dickie.

– E primul lucru inteligent pe care l-ai spus de când te-am cunoscut, îi răspunse Puller.

CAPITOLUL 63

Dickie stătea pe bancheta din spate a mașinii de poliție, cu Puller alături de el. Tânărul privea pe geam. Arăta de parcă ar fi fost condus la eșafod pentru a fi executat. Puller îl analiza cu atenție, încercând să-și dea seama la ce se gândea bărbatul. L-ar fi putut întreba, dar nu o făcu. Voia ca Dickie să se concentreze, să se gândească bine la ce avea de spus. În tot acest timp, o persoană vinovată ar fi ticluit o rețea întreagă de minciuni pentru a-și acoperi crimele.

O persoană inocentă, în schimb, ar fi fost agitată și s-ar fi temut ca nu cumva vorbele sale să fie răstălmăcite. O astfel de persoană ar fi încercat acum să se gândească la cel mai bun mod de a-și dovedi nevinovăția. Un om nevinovat în anumite privințe, dar care se știa vinovat în altele, ar fi stat să se gândească mai mult la ceea ce urma să spună.

Puller îl încadră pe Dickie Strauss în această ultimă categorie.

Cole, care stătea pe scaunul din față, îi spuse lui Dickie:

– Dacă te ducem acum la secția de poliție, toată lumea din oraș va afla asta în mai puțin de cinci secunde.

– Am putea merge atunci în altă parte?

– Ce zici de camera mea de motel? întrebă Puller. Cred că știi foarte bine unde e. M-ai urmărit îndeaproape în ultima vreme, nu-i așa?

– Mi-e indiferent, răspunse Dickie cu jumătate de gură.

Ajunseră la motel. Fără ca Dickie să-l vadă, Puller se asigură că toate micile sale capcane erau intacte. Doar Cole păru să-și dea seama ce anume verifica el, pentru că-i aruncă o privire complice.

După ce polițista îi scoase cătușele de la mâini, Dickie se așeză pe pat. Cole alese un scaun pe care îl postă în fața lui, iar Puller rămase în picioare, cu spatele lipit de perete.

– Am auzit că ai ajutat-o pe Miss Louisa, începu Dickie. A fost frumos din partea dumitale.

– Da, deși nu mai contează. Ea a murit. Cam atât cu bunul samaritan. Dar vreau să ne concentrăm acum asupra ta, Dickie.

– Cam cât din povestea asta va fi făcut public? întrebă el.

– Depinde despre ce este vorba, îi răspunse Cole. Dacă tu ești cel care l-a ucis pe Larry, totul va fi făcut public.

– Așa cum am mai spus, eu nu am ucis pe nimeni.

Dickie strânse pumnii neputincios. Părea un băiețel supărat, în ciuda tatuajului său tip „mâneacă”. Puller mai că se aștepta să se tranșeze pe jos și să înceapă o criză de plâns.

– Ei bine, cred că-ți dai seama că nu te putem crede pe cuvânt, zise Cole. Va trebui să ne dovedești că este adevărat.

Dickie ridică ochii spre Puller.

– Dumneata te-ai uitat în dosarul meu?

Puller clătină din cap.

– Așa cum v-am mai spus, continuă el, eu și armata nu avem nimic în comun. Dar asta nu înseamnă că nu sunt bun în ceea ce fac. Nu are legătură cu abilitățile mele. Am fost un bun soldat. Nu am avut nicio pată neagră la dosar în perioada armatei. Nu aș fi plecat din armată dacă ar fi fost după mine. Îmi plăcea. Mă înțelegeam bine cu ceilalți colegi. Voiam să-mi servesc țara. Dar nu a fost alegerea mea. Ei pur și simplu nu voiau acolo oameni de felul meu.

Puller căzu pe gânduri. În timp ce-l privea pe tânăr, răspunsul îi încolți dintr-odată în minte.

– „Nu întreba, nu spune”, DADT¹, zise Puller.

Dickie își lăsa ochii în pământ, apoi încuviință din cap.

– Legea din armata americană cu privire la homosexuali? întrebă Cole, privindu-l surprinsă pe Puller.

Acesta adăugă:

– Conform legii DADT, erai tolerat în armată atâta vreme cât păstrai secretă orientarea ta sexuală. Tu nu le spui, iar ei nu te întreabă.

¹ Legea „Don't ask, don't tell” (DADT), care îi obligă pe militarii gay să-și ascundă homosexualitatea sub amenințarea excluderii din armată (n.tr.)

Dar, dacă se află ceva, ești exclus imediat din armată. Îl privi din nou pe Dickie și adăugă: Ce s-a întâmplat?

– Cineva m-a turnat. În plus, mai apăruseră și niște poze cu mine și cu câțiva dintre amicii mei. La naiba, în ziua de astăzi nu ar fi avut nici cinci vizualizări pe YouTube, dar pe vremea aceea celor din armată nu le păsa de așa ceva.

– Și te-au exclus?

– Într-o secundă. Totul ar fi luat o întorsătură urâtă – mi-au spus ei – dacă nu acceptam eliminarea definitivă.

– Te cred.

– Dar tatăl tău știe că ești gay? îl întrebă Cole.

Dickie afișă un zâmbet trist.

– De ce crezi că m-am înrolat imediat după terminarea liceului? Bătrânul a crezut că asta mă va „vindeca”.

– În regulă, deci ești gay, zise Puller. Asta e numai treaba ta și, desigur, nu e o crimă.

– Pentru unii oameni este. Mai ales pentru cei din această zonă.

– Ei bine, noi nu ne numărăm printre aceștia, zise Cole.

Puller interveni:

– Să ne întoarcem la ofițerul Wellman. Ce căutai în casă?

– Eu și Larry eram prieteni.

Cole se lăsă încet pe spătarul scaunului, cu ochii mari de uimire.

– Doar nu te-ai dus acolo ca să...? Larry era căsătorit, avea o familie. În plus, era locul unei crime, ce naiba?

Dickie spuse repede:

– Nu a fost nimic de genul ăsta. Ne mai prosteam și noi în adolescență, dar Larry nu era gay. Nu ne-am întâlnit acolo ca să facem sex.

– Atunci, ce ai căutat în casa aceea? întrebă Cole.

Dickie începu să-și frece nervos palmele. Puller observă sudoarea de pe fruntea bărbatului, iar asta nu se datora numai aparatului de aer condiționat montat pe peretele camerei de motel, care nu reușea decât să miște aerul fierbinte dintr-o parte în alta a încăperii.

– Am vrut doar să văd ce se întâmplase.

– De ce?

– Fuseseră uciși atâția oameni. Am vrut doar să văd cu ochii mei.

– Iar Wellman te-a lăsat să intri în casă? întrebă Cole. Nu te cred.

– El nu m-a lăsat.

Cole îl privi confuză.

– Nu mai înțeleg nimic. Nu vrei să tragi aer în piept și să mai încerci o dată să-mi explici ce s-a întâmplat?

– L-am strigat și i-am spus că aş vrea doar să arunc o privire. Mi-am dat seama că nu ar fi acceptat.

Cole izbucni:

– Cred și eu că nu ar fi acceptat! Dacă aş fi aflat, l-ar fi putut costa slujba lui în poliție. Prezența ta acolo ar fi putut compromite întreaga scenă a crimei.

– Dar ar fi vrut totuși să te lase înăuntru? întrebă Puller.

– El mi-a spus să trec pe acolo. M-a chemat ca să-mi arate niște lucruri pe care le descoperiseră. Niște fotografii.

– E incredibil, exclamă Cole.

Puller ridică mâna ca să o oprească și îl privi în ochi pe bărbat.

– Continuă, Dickie. Spune tot ce ai de spus.

– Deci m-am dus acolo.

– Și l-ai omorât? întrebă Cole.

– V-am spus doar că *nu l-am omorât* eu.

– Atunci, ce s-a întâmplat? întrebă Puller.

– El nu era acolo. Vreau să spun că mașina lui dispăruse. M-am gândit că poate i se făcuse rău sau poate i se făcuse frică. Dar mi-am dat seama că nu putea pleca așa, din senin. Nu-mi venea să cred că lăsa-se locul crimei nesupravegheat. Am urmărit serialul *Lege și ordine*, la fel și *NCIS*¹. Cunosc toate aceste aspecte.

– Desigur. Ai dreptate, nu putea face asta, zise Puller. Și ce ai făcut atunci?

– Am încercat să-l sun pe telefonul lui mobil. Dar nu a răspuns.

– La ce oră s-a întâmplat asta, mai exact? întrebă repede Puller.

– Nu știu precis. Poate pe la patru dimineața.

– Continuă.

– M-am dus în spatele casei. Ușa era ușor întredeschisă. Am împins-o puțin și l-am strigat pe Larry. M-am gândit că era posibil să fie totuși înăuntru. Nu am primit niciun răspuns. Eram speriat.

¹ *Naval Criminal Investigative Service* – Serviciul Naval de Investigare a Crimei, serial polițist (n.tr.)

– Și totuși, ai intrat în casă. De ce? îl întrebă Puller.

– Mi-a trecut prin minte că Larry ar putea fi rănit. Îmi spusese să trec pe acolo, dar nu era nicăieri. Îmi făceam griji pentru el.

– Pe naiba! Tu voiai să vezi cadavrele.

Dickie ridică ochii spre Puller și-l privi încruntat, dar trăsăturile lui se relaxară imediat și spuse liniștit:

– Ai dreptate. Asta voiam. M-am gândit că Larry fusese chemat pe neașteptate în altă parte și că de aceea lipsea mașina lui din fața casei. Oricum, am intrat în casă.

Dickie se opri brusc, iar fața lui se făcu albă ca varul.

– Și atunci i-ai văzut, zise Puller.

Dickie încuviință încet din cap.

– Și am să-i revăd pe toți în visele mele, mai bine spus în coșmarurile mele, până la sfârșitul zilelor.

– Poetic, n-am ce spune, interveni Cole pe un ton sarcastic.

– Și ce ai făcut după aceea? întrebă din nou Puller.

– Mă pregăteam să plec. Dar am auzit ceva, un zgomot de la subsol.

– Ce fel de zgomot? întrebă încordat Puller.

Multe lucruri depindeau de răspunsul lui Dickie.

– Un fel de scârțâit. Mi se părea că cineva trăgea din greu ceva.

Puller se relaxă.

– În regulă. Mai departe.

– Aveam cuțitul la mine. Am strigat în timp ce coboram scările spre subsol. M-am gândit că era Larry și voiam să-i dau de știre că sunt acolo, ca să nu mă împuște cumva din greșeală. Nu am primit niciun răspuns.

Cole interveni neîncrezătoare:

– Deci tu ai coborât în mijlocul nopții la subsolul unei case pline de oameni morți doar pentru că ai auzit un zgomot? Știi, pe lângă filmele polițiste pe care le urmărești, ar fi trebuit să-ți amintești și altele, precum *Vineri 13* sau *Halloween*. Nu aveai ce căuta într-un subsol nenorocit, Dickie.

– Dar te-ai dus acolo, din câte înțeleg, zise Puller. Ce s-a întâmplat?

– Atunci l-am văzut pe Larry spânzurat acolo.

– Te-ai asigurat că era mort? întrebă Cole. Sau pur și simplu ai rupt-o la fugă lăsându-l să atârne acolo?

– Era mort, zise Dickie. Am mai văzut oameni morți în armată. I-am verificat pulsul și pupilele. Făcu o pauză, apoi izbucni: Vă spun că era mort.

– Și apoi? insistă Puller.

– La naiba, am plecat de acolo. Am fugit în spatele casei.

– Și nu te-ai mai oprit deloc? Ai continuat să alergi? îl întrebă Puller, din nou încordat.

Dickie oftă prelung.

– Nu. M-am... m-am oprit. Simțeam că-mi vine să vomit. M-am ascuns acolo, printre copaci. Poate vreo zece minute. Mi-am venit puțin în fire. M-am gândit că veniseră cei de la poliție. Sau...

– Sau că ucigașul lui Larry venise înapoi.

Dickie încuviință din cap.

– Dacă ar fi fost așa, chiar aș fi vrut să-l văd pe ticălos. Să pun poliția pe urmele lui.

– Pe urmele „lui“ sau ale „ei“, zise Cole. Ar fi putut fi o femeie.

Dickie își îndreptă arătătorul spre Puller.

– Dar erai dumneata. Te-am văzut când ai intrat în casă. Atunci nu știam cine naiba ești! Apoi ți-am văzut jacheta pe care scria mare „CID“. Știam ce înseamnă. Larry îmi spusese că tipul omorât era militar. Asta explica prezența dumitale acolo.

– Și apoi? întrebă Puller.

– Ceva mai târziu, am auzit o altă mașină. Făcu semn spre Cole și adăugă: Erai tu, de această dată. Atunci mi-am luat tălpășița.

– Și atunci te-am văzut eu pe fereastra casei, zise Puller. O privi pe Cole și zise: Povestea lui coincide cu ceea ce știam.

Cole încuviință din cap, apoi se uită urât la Dickie.

– Ar fi fost mai bine să aflăm ceva mai devreme. Ar trebui să te arestez pentru că ai ținut ascunse probe materiale importante.

– Și pentru că te-ai comportat prosteste, adăugă Puller. Deci tu și Eric erați prieteni?

– Îl cunoșteam, atâta tot. Era membru al clubului Xanadu.

Spunând aceste cuvinte, își ridică mâna.

– V-am spus că am un tatuaj tip „mânecă“ la fel ca al lui.

– Atunci când ai intrat în casa familiei Halverson, în noaptea aceea, știai că Eric și Molly zăceau morți peste drum?

– Sigur că nu știam așa ceva.

Puller nu mai insistă pe această temă.

– Totuși, eram îngrijorat pentru el.

– De ce? întrebă Puller.

– Din anumite motive.

– Și aceste motive nu au un nume?

Dickie ridică din umeri.

– Nu, din câte am auzit eu.

– Există vreun motiv pentru care Eric și Molly să fi cerut analiza unei probe de sol? interveni Cole.

– Probă de sol? Nu, nu cred că ar fi avut vreun motiv să ceară așa ceva.

– Dar despre un laborator de metamfetamine ai auzit? întrebă Puller. Să fie acesta unul dintre „motive“?

– Eric nu fabrica metamfetamine.

– Bine, dar nu le putea face doar pentru vânzare? Asta e întrebarea-cheie.

Dickie nu răspunse imediat.

– Cred că îmi trebuie un avocat.

– Crezi sau ești sigur? îl întrebă agentul, în timp ce Cole îl privea contrariată.

Puller plecă de lângă perete și se apropie de Dickie.

– Să analizăm inteligent această situație, Dickie. Să vedem cum te pot afecta toate astea. Vrei să discutăm serios două minute?

Cole interveni:

– Puller, a spus că vrea un avocat...

Puller îi aruncă o privire, iar Cole tăcu.

Agentul se întoarse spre Dickie și își puse mâna pe umărul lui.

– Doar ascultă-mă, Dickie, ce ai de pierdut? Armata ți-a dat un șut în fund. Nu te-a lăsat să servești sub culorile drapelului național, iar eu știu foarte bine că ți-ai dorit asta. Acum ai ocazia să faci ceva pentru țara ta.

Dickie abia murmură:

– Ascult.

CAPITOLUL 64

Puller puse mâna pe un scaun, îl întoarse și-l postă exact în fața lui Dickie. Când se așează, genunchii săi aproape că atingeau genunchii celui alt bărbat.

– O să-ți dezvălui câteva informații strict secrete, Dickie, dar în schimb vreau și eu ceva de la tine. Ești un adevărat patriot, nu-i așa? Vrei să-ți ajuti țara?

– La fel ca oricine. Așa cum ai spus și dumneata, aș fi încă în armată, la datorie, dacă nu aș fi fost eliminat din acel motiv.

– Știu. Te cred. Și eu am servit țara alături de gay sau heterosexuali. Asta nu a contat pentru mine atâta vreme cât puteau să nimerască o țintă sau să-mi acopere spatele atunci când aveam nevoie.

Dickie părea mult mai liniștit după aceste cuvinte.

– Așadar, despre ce este vorba?

– Orașul Drake poate fi în mare primejdie, Dickie. De fapt, primejdia e iminentă. Gândește-te câți oameni au fost uciși, printre care și un prieten al tău.

– Știu asta. Înțeleg foarte bine, omule.

– Dar nu e vorba doar de oamenii aceștia. Guvernul federal crede că aici se pregătește ceva de proporții. Ceva mare de tot.

– În Drake? interveni Cole, uluită de asemenea veste.

Dickie întrebă mirat:

– Mare în ce sens?

– Dacă aș ști exact despre ce este vorba, nu ar mai fi nicio problemă. Iar dacă situația asta rămâne la fel și nu vom lua nicio măsură, atunci suntem cu toții pierduți, înțelegi?

Dickie încuviință ferm.

– Da, cred că ai dreptate.

– Știi că ești isteț. Toți indivizii de la Infanteria Mecanizată trebuie să fie deștepți. Trebuie să ții minte o mulțime de lucruri despre echipamentul pe care-l folosești voi. Eu nu aveam de ce să-mi fac alte griji decât cele legate de pistolul și de echipamentul meu personal. Voi, băieți, trebuia să vă deplasați pe șenile, în tancuri de treizeci de tone.

– Nu era chiar atât de greu. Am condus un Bradley. Și chiar și un nenorocit de Abrams. Și eram bun, nu glumă.

– Sunt sigur că erai. O pierdere pentru armată. Oricum, legea aceea cu privire la homosexuali a fost o prostie.

– Poți să o spui de două ori, îl aprobă Dickie.

– Deci, ceva mare se apropie. Oameni morți, lucruri pe care nu le poți pune cap la cap. Federalii au surprins o conversație ciudată. Acum, tot ce vreau de la tine este o dovadă de HUMINT. Știi ce înseamnă asta, nu?

– Desigur. Inteligență umană.

– La fața locului, aici, în Drake. Tu știi deja despre ce este vorba. Îi cunoști pe oamenii din zonă. Îi cunoști pe cei care-i știau pe Eric și pe Molly. Tatăl tău lucrează pentru Trent.

– Credeți că Roger Trent este implicat în operațiunea asta? Întrebă direct Dickie.

– Nu știu cine este implicat. De aceea am nevoie de ajutorul tău. Vrei să mă ajuți sau nu?

– Și ce vrei să fac?

– Să asculți tot ce se discută. Să mergi peste tot, să vorbești cu oamenii. Să asculți, dar fără să observe cineva. Nu trebuie să te joci de-a detectivul. Vreau să faci doar ceea ce obișnuiești în mod normal, doar că de această dată trebuie să ții minte că ai un scop. Ascultă, deci, și fii atent. Dacă ceva ți se pare suspect, nu uita, anunță-mă. În regulă?

Dickie încuviință deja cu fermitate.

– Desigur. În regulă.

Puller îi întinse cartea sa de vizită.

– Datele mele de contact, zise el. Bănuiesc că știi cum o poți contacta pe sergent Cole.

Puller se ridică.

– Asta-i tot? întrebă Dickie. Pot să plec?

– Nu-mi faci nicio favoare stând în camera mea de motel. Am nevoie de tine afară, pe teren. Oferă-ți șansa de a servi încă o dată țara, chiar dacă țara nu ți-a dat nicio șansă.

Dickie se ridică, o privi pe Cole, apoi îi întinse mâna lui Puller.

– Nu mi-ar fi dat mulți asemenea ocazie.

– Eu nu sunt ca majoritatea oamenilor.

– Cred că te-am judecat greșit.

– Iar eu cred că și noi te-am judecat greșit pe tine, observă Cole.

– Vrei să te duc cu mașina? întrebă Puller.

– Nu, mă descurc.

După plecarea lui Dickie, Cole îl întrebă pe agent:

– Pot să știu de ce nu mi-ai spus că se pregătește ceva de proporții în Drake?

– Pentru că mi s-a spus că nu trebuie să o fac. Iar acum am decis să ignor acest ordin.

– Dar pe ce se bazează această bănuială?

– NSA a interceptat o convorbire. În dari. Se menționa că va veni ziua dreptății și că acel eveniment mult așteptat va avea loc foarte curând.

– În dari? Ce naiba este asta?

– Dialectul vorbit în Afganistan.

– Afganistan? Ai auzit că s-ar vorbi în Drake acest dialect?

– Așa se pare. Probabil undeva prin împrejurimi. Nu au putut obține locația exactă. Iar pentru secretizarea convorbirii a fost folosit un vechi cod KGB. Mesajul a fost interceptat la scurt timp după crime. Asta i-a pus pe jar pe cei de la DHS.

– Ce altceva mai știi?

– Nu suficient, sunt al naibii de sigur. Dickie nu ne-a explicat totuși un lucru.

– Ce anume?

– Cum a ajuns la casa familiei Halverson în noaptea aceea! Nu a mers acolo cu mașina. Nu era nicio mașină afară. Apoi a fugit în pădure. A dispărut prin spatele casei. E cale lungă până în oraș.

– E adevărat.
 – Ciudat individ. Cine și-ar fi închipuit?
 – Crezi că știe mai multe decât ne-a spus acum?
 – Cred, mai degrabă, că se simte între ciocan și nicovală. E implicat în ceva despre care nu vrea să aflăm. Dar nu cred că are vreo legătură cu această convorbire interceptată.

– Totuși, nu înțeleg de ce i-ai cerut ajutorul. Mai ales dacă ai senzația că este implicat într-o activitate ilegală.

– Am petrecut mulți ani din viață citind oamenii. În special soldați și foști gradați din armată. Instinctele îmi spun că Dickie vrea să ne ajute. Cred că în noaptea aceea s-a dus la casa Halversonilor pentru că bănuia ceva. Sau pe cineva. Cred că nu voia decât o nouă șansă pentru a dovedi că armata a făcut o greșală atunci când l-a eliminat. Așa că eu i-am oferit-o.

– Ei bine, dacă va fi ucis, această nouă șansă va avea un preț mult prea mare.

– Așa se întâmplă de obicei. Și, de cele mai multe ori, merită orice sacrificiu.

– Crezi că atunci când s-a dus la locul crimei, în noaptea aceea, Dickie știa că Treadwell și Bitner zac morți în casa de peste drum?

– S-ar putea să fi știut. Probabil că a încercat să-i contacteze la telefon, dar nu a primit niciun răspuns. Poate că în aceeași noapte s-a dus și la locuința lor și nu a putut să intre. Casa era cufundată în întuneric. Nu ar fi putut vedea cele două cadavre dacă s-ar fi uitat pe fereastră. Și nu erau semne de intrare forțată.

– Atunci, care e legătura cu Treadwell? Nu cred că se cunoșteau doar ca membri ai aceluiași club. Dickie pare al naibii de speriat.

– Au fost uciși șapte oameni. *Ar trebui* să fie speriat. La fel ca toți ceilalți.

CAPITOLUL 65

Cole pleacă la secție pentru a se ocupa de câteva documente. Stabilă să se întâlnească ceva mai târziu. Puller se îndepărtă cu mașina lui. Trei minute mai târziu, parcă mașina și tastă un număr de telefon.

La capătul firului auzi o voce:

– Mason.

– Agent Mason, sunt John Puller.

Puller auzi scârțâitul unui scaun. Probabil că interlocutorul său se lăsase pe spătarul acestuia. În timp ce restul lumii își vedea de banalele activități cotidiene, Mason lucra douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână, pentru a ține monștrii la distanță.

– Mă bucur că ai sunat. Am mai prins câteva frânturi de conversație și avem și informații suplimentare! Acestea aruncă o lumină nouă asupra situației, care a devenit extrem de critică.

– Știam deja că e critică, nu e nimic nou. Despre ce este vorba?

– Am decriptat încă un mesaj în dari. La fel, un cod folosit de KGB. De data asta spuneau ceva despre Allah cel mare și bun. Nu m-au impresionat deloc. Însă m-au impresionat cifrele.

– Ce cifre?

– O anumită dată, Puller. Ne-au dat *ziua* în care se va petrece ceea ce au plănuț – cel puțin asta e concluzia la care am ajuns.

– Și care e data?

– Nu o să-ți placă deloc, sunt sigur de asta. De azi în trei zile.

– Ați specificat că mai aveți ceva informații noi. V-ați făcut cumva o idee despre ce plănuiesc acești oameni?

– Da. Misterul a fost, în sfârșit, rezolvat. Și acum vine partea cea mai urâtă. Există o conductă de gaz care traversează orașul Drake, în partea de nord-vest a districtului.

– Înțeleg.

– Noi nu ne-am gândit deloc la această conductă. De obicei, conductele sunt ținte firești, dar nu se numără printre cele preferate de teroriști, pentru că pierderile umane sunt nesemnificative în astfel de cazuri. Această conductă asigură alimentarea cu gaze naturale a trei state: Virginia de Vest, desigur, Kentucky și Ohio. Echipamentul este din Canada, dar sistemul de conducte este operat de o companie americană: Trent Exploration. Din câte mi-ai spus, înțeleg că ai avut câteva întâlniri cu Roger Trent, nu-i așa?

– Așa este. Credeți că poate fi implicat cineva de la firma Trent? Întrebă imediat Puller.

– Nu exclud această posibilitate în momentul ăsta.

– Dar ce grad de vulnerabilitate prezintă conducta de gaze? Să spunem că ar intenționa cineva să o arunce în aer. Cât de grave ar fi consecințele? Așa cum ați spus, pagubele nu ar fi dezastruoase.

– În ceea ce privește pagubele structurale, acestea s-ar putea remedia – situația nu ar fi prea gravă din acest punct de vedere. Și apoi, ar mai fi problema întreruperii temporare a alimentării cu gaz. Această perspectivă nu ar fi deloc atractivă pentru un terorist. Lui le place să vadă resturi umane atârând din copaci, nicidecum niște consumatori supărați care se plâng că nu-și pot folosi plita. Iar în zonă există suficiente resurse pentru a putea remedia avariile conductei, așa că lucrurile ar intra în cel mai scurt timp pe făgașul normal.

– În regulă. Deci conducta de gaze este ținta atacului?

– Suntem de părere că nu poate fi atât de simplu.

Mason tăcu, iar Puller își spuse că bărbatul căuta probabil cele mai potrivite cuvinte.

– Care e cea mai obișnuită tactică a talibanilor în Afganistan? Dumneata ar trebui să știi mai bine decât majoritatea oamenilor.

Era adevărat. Puller chiar știa mai bine decât cei mai mulți.

– Mai întâi un simulacru, apoi adevăratul atac. O bombă care să-i inducă în eroare pe cei vizați. Apoi a doua bombă, care să-i elimine.

– Exact. Numai că în acest caz ar fi vorba de o mică schimbare a tacticii, credem noi. S-ar putea ca atacul asupra conductei să fie doar o *diversiune*.

Puller simți fiori pe ceafă.

– Și care ar fi adevărata țintă?

– Dacă această conductă explodează, primii care vor interveni – pe o rază de 160 de kilometri – vor ajunge acolo în cel mai scurt timp. Nu e doar o presupunere. Există niște acorduri încheiate între cele trei state pentru eventualitatea unui incendiu la conducta de gaz. Acorduri cu privire la echipele de intervenție rapidă. Aceste echipe sunt mereu în stare de alertă, gata să intervină în cazul unui accident, și nu ar putea fi oprite pentru nimic în lume.

– În regulă.

Mason continuă:

– În zonă sunt multe păduri. A fost arșiță, iar copacii sunt foarte uscați. Ar putea izbucni un incendiu care să acopere teritoriul celor trei state, alimentat în continuare de cantitatea enormă de gaz – asta până când va putea fi ținut sub control. Cum am mai spus, întreruperea alimentării cu gaz ar putea fi de durată. Mii de case sunt conectate la această conductă. Nu se poate estima cât vor dura reparațiile pentru ca alimentarea cu gaz să înceapă din nou, mai ales când ai de stins o pădure în flăcări.

– Situația pare dramatică, dar, așa cum ați spus, nu e prea atrăgătoare pentru un terorist. În acest caz, care credeți că ar fi ținta principală? Întrebă din nou Puller. Prin definiție, ar trebui să fie mult mai importantă decât ținta inițială.

– La vreo 65 de kilometri de conducta de gaz se află un reactor nuclear cu apă ușoară, care furnizează energie în sistemul național.

Puller inspiră adânc.

– Credeți că asta urmăresc?

– E singurul obiectiv din zonă care ar putea prezenta vreun interes pentru ei.

– Și cum ar putea ataca ei centrala?

– În acest moment, securitatea centralei este asigurată. Dar nu ne putem permite să avem surprize. Dacă ei ar putea pătrunde acolo

și ar reuși să arunce în aer reactoarele, ar fi un adevărat dezastru. Un nor radioactiv ar acoperi mai multe state în doar câteva zile. Iar dacă toate echipele de intervenție ar fi pe teren, luptându-se cu incendiul de la conducta de gaze, îți dai seama că ar fi o catastrofă.

– La naiba, atunci întăriți paza centralei nucleare.

– Noi credem că au deja oameni infiltrați acolo. Asta ar fi una dintre noile informații de care-ți spuneam, Puller.

– Ați putea afla despre cine este vorba?

– În mai puțin de trei zile? Probabil că nu. Iar dacă schimbăm ceva în sistemul de securitate de acolo...

– Intrusul va reuși să iasă, le va spune oamenilor săi, iar ei și-ar pune planul în aplicare mai devreme, încercând să arunce oricum reactoarele în aer, termină Puller predicția lui Mason. E valabil și pentru conducta de gaz.

– Exact. La un moment dat, va trebui să luăm o decizie, Puller. Va trebui să întărim securitatea pentru ambele obiective. Dar ideal ar fi să-i prindem pe nenorociții ăștia înainte ca asta să devină o necesitate.

– Să devină o necesitate? Joe, e vorba de trei zile.

– Ți-am spus că situația e critică.

– Eu nu am văzut nicio persoană din Orientul Mijlociu de când am venit în Drake.

– Ei bine, cred că se pricep al naibii de bine să treacă neobservați.

– Și ce vreți să fac? Sunt aici de unul singur.

– Fă în continuare ceea ce faci de obicei. Găsește-i pe ticăloșii ăștia, Puller.

– Și dacă nu reușesc să-i prind în trei zile?

– Atunci va trebui să apăs pe trăgaci.

– Și ei vor apăsa pe trăgaci.

– Asta este. Te rog, ține-mă la curent cu tot ce afli în continuare, iar eu voi face la fel. Mason rămase tăcut câteva secunde, apoi continuă: Aș vrea să-ți pot trimite ajutoare, dar superiorii noștri cred că trebuie să lucrăm cât mai discret cu putință.

– Da, știu. Din fericire, am un ajutor de nădejde aici, în zonă.

– Exact. Sergentul Cole.

– Nu, un tip pe nume Dickie Strauss.

Puller îi povestește pe scurt lui Mason despre misiunea încredințată lui Dickie.

– El o să mă pună la curent cu tot ce se întâmplă în teritoriu, spuse el în cele din urmă. E un fost soldat.

– Am rețineri în legătură cu tipul ăsta, Puller. Nu știm nimic despre el.

– Nu am avut prea multe opțiuni, replică Puller.

Îl auzi pe Mason oftând la celălalt capăt al firului.

– Când te întâlnești cu el? Nu avem prea mult timp.

– Îi cer să ne vedem în seara asta.

– Există un loc sigur în care să puteți vorbi?

Puller se gândi câteva secunde, apoi zise:

– Da. Un club numit Xanadu.

CAPITOLUL 66

Puller coborî din mașină și intră în biblioteca districtului Drake. Biblioteca era o clădire din cărămidă cu un singur nivel, complet lipsită de gust din punct de vedere arhitectural și deloc întreținută. Odată ajuns înăuntru, agentul îi puse câteva întrebări bibliotecarei de la recepție, apoi fu condus acolo unde avea nevoie. Deși biblioteca era dotată cu câteva computere, Puller alege metoda tradițională de a răsfoi, pur și simplu, ziarele vechi.

Optă numai pentru ziarele din perioada care-l interesa. Nu descoperi mai nimic – dar și acest lucru îi spunea multe.

Pe când se pregătea să plece, telefonul său mobil începu să sune. Era Kristen Craig, tehnicianul criminalist de la sediul USACIL din Georgia.

– Am câteva informații noi pentru tine, Puller.

El rămase în mașină, cu carnetul în mână și cu aerul condiționat pornit, pregătit să scrie tot ce avea să-i spună Kristen.

– Am făcut cât de repede am putut analiza mostrelor ADN pe care ni le-ai trimis. Verificând lista excluderilor, am descoperit una suspectă. Am trimis-o și în atenția celor de la FBI – Sistemul Combinat al Indexului ADN. S-ar putea să avem o dovadă concretă.

– Ce altceva?

– Am identificat firele de bumbac descoperite în trupul colonelului Reynolds. Este vorba de calibrul 12 milimetri.

– Alte indicii? Fabricantul armei?

– Nimic, îmi pare rău.

– În regulă, verificați mai departe.

– Medicul care a făcut autopsiile este un adevărat specialist. Oamenii noștri au confirmat toate ipotezele lui. Nu avem aici cadavrele, dar tipul știe ce face.

– În regulă.

Faptul că toate ipotezele sale fuseseră confirmate îl mulțumea într-o oarecare măsură, dar el avea nevoie de informații noi, care să-l ajute la rezolvarea cazului.

– Am găsit totuși ceva ciudat pe glonțul de calibrul 22 pe care ni l-ai trimis.

– Ce anume?

– Ei bine, am cerut confirmarea de la încă trei persoane din laborator, pentru că nu e ceva ce te-ai aștepta să găsești pe un glonț tras în capul cuiva.

– Nu mă mai ține în suspans, Kristen.

– Urme de foiță de aur. În Virginia de Vest se găsește cărbune, nu aur, nu-i așa?

Puller se gândi imediat la familia Trent și la casa lor impresionantă.

– Ei bine, pentru unii oameni din Virginia e aproape același lucru. Dar foiță de aur?

– Asta e ce am descoperit, nimic altceva. Doar o cantitate microscopică, dar suntem absolut siguri de această analiză. Nu știu ce poate însemna.

– Ai înțeles ceva din raportul acela pe care ți l-am trimis? Cel referitor la probele de sol.

– Raportul nu dezvăluie nimic neașteptat. Nivelul de uraniu este normal, mai ales pentru țara cărbunelui. Nu am observat nimic remarcabil. Presupunând că cineva a fost ucis din cauza acestui raport, să fiu a naibii dacă pot înțelege de ce.

– Nici eu nu mai înțeleg nimic. Dar ce îmi poți spune despre substanțele folosite în laboratorul de metamfetamine?

– Asta a fost interesant. Ești sigur că era doar un laborator de metamfetamine?

– Așa arăta. Avea tot felul de echipamente și de instalații folosite în mod normal la fabricarea acestor substanțe.

– Așa o fi, dar am descoperit ceva ciudat, ceva ce nu găsești de obicei într-un astfel de laborator.

- Ce anume?
- Carbid tungsten.
- Pe ce obiecte ați găsit acest compus?
- Pe câteva sticle, pe tuburi și pe unele dintre spirale. Îți dai seama că nu erau doar niște reziduuri.
- Deci compusul ar fi putut proveni de pe mâinile celor doi, Treadwell și Bitner?
- Posibil. Am găsit, de fapt, amprenteale lui Treadwell pe echipament.
- Deci nu a fost doar plantat acolo, zise Puller. E bine de știut.
- Credeai că echipamentul a fost plantat?
- Nu. Dar îmi place ca ipotezele mele să fie confirmate, la fel ca oricui, de fapt. Deci carbid tungsten... Acesta poate fi folosit la fabricarea unor unelte utilizate în industrie, a discurilor abrazive sau a bijuteriilor.
- Este adevărat. Este mai dur și mult mai dens decât oțelul sau titanul.
- Treadwell avea un inel. Poate că era făcut din tungsten și de aceea a rămas pe pielea lui.
- Nu era din tungsten. Am verificat inelul acela.
- Treadwell lucra la un magazin de produse chimice. Și avea un Harley.
- Da, dar asta nu justifică în niciun fel prezența acestui compus.
- Altceva?
- Nu ți se pare destul? îl întrebă surprinsă Kristen.
- Nu mi-ai dat, concret, niciun răspuns.
- Eu îți prezint doar faptele. Tu ești cel care trebuie să găsească răspunsurile, prietene.

În cele din urmă Kristen închise, iar Puller își lăsă mobilul alături. Carbidul tungsten mai avea o întrebuințare pe care el, fiind militar, o cunoștea foarte bine. Compusul era folosit pentru fabricarea muniției speciale care putea străpunge orice blindaj, mai ales atunci când materialul de bază - respectiv uraniul sărăcit - nu era disponibil.

Dar dacă Treadwell fabrica asemenea muniție, de ce nu găsiseră mai multe probe la domiciliul său? Pentru asta ar fi avut

nevoie de spațiu și de echipament specializat. Și, nu în ultimul rând, de bani. În plus, multe dintre componentele necesare pentru fabricarea unei astfel de muniții utilizând uraniul sărăcit erau su-pravegheate atent de guvern.

Cum ar fi putut un motociclist bădăran, posesor al unui Harley, care lucra la mama naibii, într-un magazin de chimicale din Virginia de Vest, să fabrice așa ceva?

Iar dacă Treadwell reușise să facă asta, de ce fusese ucis? Poate că persoana pentru care lucra aflate că Treadwell trecuse în cealaltă tabără și că lucra pentru guvern prin intermediul lui Reynolds.

În acest caz, Puller ar fi trebuit să cerceteze magazinul la care lucrase bărbatul, ca să afle dacă nu cumva fusese sustrasă o cantitate de carbid tungsten – în cazul în care magazinul comercializa așa ceva.

Dacă s-ar fi dovedit adevărată această ipoteză, cazul ar fi luat o altă întorsătură. Se gândi puțin la tot ce-i spusese Mason și încercă să găsească o legătură cu noile informații. Dacă țintele teroriștilor erau, într-adevăr, conducta și reactoarele, această varietate de muniție ar fi putut fi folosită pentru a le perfora. Ceea ce ar fi însemnat că Trent avea legături cu jihadiștii.

Lui Puller nu-i venea să creadă una ca asta. Cum puteau asemenea oameni să opereze nestingheriți într-un astfel de loc, fără știrea nimănui?

Apoi începu să se gândească la conducta de gaz. Deși aparținea unei companii canadiene, conducta era operată de Trent. Să fi lucrat Trent cu teroriștii? Să fi fost plătit de aceștia ca să le îlesnească misiunea? Dar de ce ar fi făcut un astfel de lucru un mogul al cărbunelui, un om de succes putred de bogat? Dacă reactorul nuclear ar fi fost aruncat în aer, toate minele lui Trent ar fi devenit radioactive.

Doar dacă ar fi fost plătit cu o sumă fabuloasă – mai mare chiar decât valoarea afacerii sale –, s-ar fi justificat efortul. Iar asta ar fi putut explica și amenințările cu moartea, și nervozitatea lui Trent. Poate că se certase cu „partenerii săi de afaceri“.

Puller încetini și opri apoi mașina lângă bordură. Avea mai puțin de trei zile ca să descopere adevărul. Știa că șansa nu era de partea sa. Dar îmbrăcase uniforma pentru a-și servi țara. Și avea să o servească. Chiar și cu prețul vieții.

CAPITOLUL 67

Mercedesul SL 600 era parcat în fața camerei sale de motel atunci când intră pe aleea principală, în jurul orei două.

Jean Trent era la volan. Motorul mașinii era pornit, la fel și aerul condiționat. Puller parcă alături de Mercedes și coborî din mașină. Jean Trent făcu la fel.

Femeia purta o rochie gălbuie fără mâneci, cu decolteu în formă de „V”, și un pulover alb, pus neglijent pe umeri. O pereche de pantofi asortați, cu tocuri înalte, și un colier de perle albe îi completau ținuta.

Părul și machiajul ei erau fără cusur. Vechiul motel părea un decor cu totul nepotrivit pentru asemenea strălucire.

– Vrei o cameră la motel? o întreabă Puller în timp ce se apropia de ea.

Ea găsi de cuviință să zâmbescă puțin.

– Atunci când aveam cincisprezece ani, obișnuiam să fac curățenie în locul acesta pentru patru dolari pe oră și mi se părea că sunt bogată. Sam făcea la fel, dar ea se alegea cu numai trei dolari pe oră.

– De ce această diferență?

– Ea era mai mică decât mine și nu putea să muncească la fel de mult. Oamenii de aici se târguiesc la sânge.

– Te cred.

– Ai timp pentru masa de prânz? Sau ai mâncat deja?

– Nu. Vrei să mergem la Refugiu?

Jean clătină din cap.

– În altă parte. Într-un loc mai plăcut. În afara districtului. Eu conduc.

Puller se gândi câteva clipe. Avea foarte puțin timp pentru a încerca să evite o posibilă catastrofă. Își putea permite să-l piardă pentru un prânz liniștit? Își aminti cuvintele lui Mason. Trent era operatorul conductei de gaze.

- Cu ce ocazie? întrebă el.
- E ora prânzului și mi-e foame.
- Aștepți de mult aici?
- De ceva timp. Se pare că ai fost cam ocupat în ultima vreme.
- Se pare că da.
- Cum merge investigația?
- Merge.
- Ești remarcabil de secretos. Ai buzele pecetluite.
- Așa sunt soldații.
- Nu, cred că mai degrabă așa sunt polițiștii. Sora mea mai mică e la fel.

- L-am văzut pe soțiorul dumitale. Tocmai revenise în oraș. Ne va însoți și el la masa de prânz?

Zâmbetul ei radios își pierdu din intensitate.

- Nu, el nu va veni cu noi. Ești gata?

Puller se uită mai întâi spre hainele elegante cu care era îmbrăcată femeia, apoi privi în jos, la hainele lui de teren.

- E un local cu pretenții? Nu cred că ținuta mea ar fi potrivită pentru un astfel de loc.

- Arăți foarte bine așa.

Jean Trent își conducea cu mare precizie mașina pe drumurile accidentate din zonă, virând sau accelerând exact atunci când trebuia, astfel încât motorul mare al Mercedesului să ajungă la turația optimă pe drum drept.

- Te-ai gândit vreodată să participi la o cursă NASCAR? o întrebă el.

Ea zâmbi și apăsă accelerația la intrarea pe o porțiune foarte lungă de drum drept, până ajunsese la 130 kilometri pe oră.

- M-am gândit la foarte multe lucruri.

- De ce vrei neapărat să iei azi prânzul cu mine?

- Am câteva întrebări și sper ca dumneata să-mi dai niște răspunsuri.

– Mă îndoiesc că-ți voi putea face pe plac. Buzele mele sunt peteluite, îți amintești?

– Atunci îmi vei spune părerea dumitale. Ce zici?

– O să mai vedem.

După vreo 16 kilometri intrară într-un alt district, iar după încă trei kilometri pe șoseaua principală Jean încetini mașina, pe o alee asfaltată, mărginită de copaci. După încă două curbe copacii rămaseră în urmă și mașina ajunse pe un platou întins, de unde Puller zări clădirea mare din piatră cu două niveluri și decorațiuni din stuc. Părea că aterizase acolo intactă direct din Toscana. În fața clădirii se aflau două fântâni arteziene uitate de vreme, iar în apropiere se vedea un pârau pe al cărui curs se învârtea încet o roată hidraulică. Curtea pavată din lateralul clădirii era amenajată special pentru a lua masa acolo.

O pergolă decolorată din lemn, acoperită de lujeri înfloriți, ținea loc de tavan pentru acel spațiu destinat prânzului.

Puller citi numele localului pe panoul agățat deasupra ușii din față:

– Vera Felicita? Adevărata fericire?

– Vorbești italiana? îl întrebă ea.

– Puțin. Dar tu?

– La fel. Vin de multe ori aici. Îmi place foarte mult. Mă gândesc chiar să mă mut aici într-o bună zi.

– Oamenii spun întotdeauna acest lucru atunci când vizitează Italia. Dar se întorc apoi acasă și își dau seama că nu e atât de ușor precum pare.

– Poate.

Puller privi în jur. În parcare pavată cu piatră cubică se aflau câteva mașini scumpe. Cei mai mulți dintre clienții de la mese erau îmbrăcați la fel de elegant ca Jean Trent. Aceștia beau vin și savurau felurite mâncăruri cu aspect elaborat.

– Un loc foarte popular, din câte văd, remarcă el.

– Da, așa este.

– Cum l-ai găsit?

– E proprietatea mea.

CAPITOLUL 68

Jean Trent coborî din mașină, iar Puller o urmă. Femeia se îndreptă spre ușa din față. Înainte de a intra în clădire, se opri și se întoarse spre el.

– Este, de asemenea, un B & B¹. Avem patru camere. După optsprezece luni de activitate, am reușit să ieșim pe plus. În sfârșit, am devenit cunoscuți. Vin aici oameni din Tennessee, Ohio, Kentucky și Carolina de Nord.

– Și nu sunt mine de cărbune prin preajmă?

– Acesta este unul dintre puținele districte fără cărbune ale Virginiei de Vest. Privi în jur și adăugă: Aici pământul este neatins. Sunt munți și râuri. Am petrecut mult timp căutând locația perfectă și iat-o, în sfârșit. Am făcut planuri de afaceri, studii demografice și de marketing. Voiam să-mi îndeplinesc o dorință veche. Aceasta e cea mai bună metodă de a construi ceva care să dureze.

– Nu știam că ești o femeie de afaceri.

– Probabil că există o mulțime de lucruri pe care nu le știi despre mine. Ai vrea să afli mai multe?

– De ce nu?

Intrară în restaurant și un membru al personalului îi conduse într-o cameră privată, pe ai cărei pereți erau montate exclusiv rafturi cu cărți. O masă pregătită pentru două persoane îi aștepta în mijlocul încăperii. Puller nu știa mare lucru despre decorațiuni, dar își dădu seama că încăperile fuseseră aranjate de un expert. Totul

¹ Bed and Breakfast – pensiune (n.tr.)

era simplu, confortabil și de cea mai bună calitate; nimic exagerat sau opulent.

Puller fusese de multe ori în Italia, așa că putea recunoaște că restaurantul acela era probabil tot ce puteai găsi mai asemănător cu stilul italian pe teritoriul Virginiei de Vest.

Chelnerul, un bărbat îmbrăcat într-un sacou alb, cu papion negru la gât, îi servi cu profesionalism. Aruncară o privire peste meniu, dar Puller o lăsă pe Jean să comande pentru el. Mai întâi, chelnerul le aduse la masă o sticlă de vin alb, din care turnă câte puțin în două pahare, pentru degustare.

Jean îi spuse:

– Știi că ești, practic, în timpul serviciului, dar sunt foarte mândră de acest Chardonnay italian și mi-ar plăcea să-l încerci.

Puller sorbi puțin din pahar și înghiți încet vinul.

– E mult mai consistent decât vinurile albe din Italia.

Jean Trent își ciocni paharul de al lui.

– De fapt, e un Jermann Dreams din 2007. Dar sunt realmente surprinsă. Un soldat care se pricepe la vinuri? Cum așa?

– Tatăl meu ne-a dus deseori pe mine și pe fratele meu peste Ocean pe vremea când eram copii. Am degustat primul vin la Paris pe la vreo nouă ani.

– Ai fost la Paris când aveai nouă ani, rosti ea cu invidie. Eu am plecat prima dată din țară abia după douăzeci de ani.

– Unii oameni nu au niciodată șansa de a călători în străinătate.

– E adevărat. Acum călătoresc în fiecare an și uneori lipsesc din țară câteva luni bune. Îmi place la nebunie. Câteodată nici nu aș vrea să mă mai întorc.

– Și atunci, de ce o faci? De ce te întorci?

Femeia luă o înghițitură de vin și își tamponă buzele cu șervetul.

– Pentru că aici e casa mea.

– Casa ta poate fi oriunde.

– Este adevărat. Dar familia mea e aici.

Puller se uită în jur.

– Roger e partenerul tău în afacerea asta?

– Nu. E numai a mea.

– O afirmație pretențioasă.

– Nu el m-a finanțat, dacă la asta te referi. Am împrumuturi la bănci și plătesc dobânzi, ca mulți alții.

– Și totuși, sunt sigur că nu te deranjează prea mult faptul că ești măritată cu el.

– Deloc, recunosc eu. Spui că s-a întors în oraș?

– Am băut o cafea cu el la Refugiu.

– De ce?

– Ca să discutăm despre acele amenințări cu moartea. Și, dacă tot veni vorba, nu cred că Randy este cel responsabil de această dată.

Ea își lăsă paharul pe masă.

– Sam ți-a spus asta?

– Da, ea mi-a spus. Puller se gândi câteva secunde, apoi continuă: Bănuiesc că afacerea lui Roger e înfloritoare.

– Nu sunt implicată în afacerile lui.

– El se bazează foarte mult pe Bill Strauss.

– El este directorul financiar. Asta e treaba lui.

Puller ezită câteva clipe, tentat să pomenească de conductă. Decise apoi că era mult prea riscant să o facă. Observând privirea suspicioasă a femeii, bărbatul zise:

– Eu pun mai multe întrebări decât dumneata. Îmi pare rău, deformație profesională.

– Vom vedea ce putem face în această privință, dar ceva mai târziu, replică ea.

Chelnerul le aduse mâncarea comandată, iar Puller nu mai spuse nimic timp de câteva minute, ocupat să savureze bunătățile. După ce înghiți și ultima bucată de pește, îi spuse femeii:

– Cred că vei obține steaua Michelin.

Fața ei se luminează.

– Îți mulțumesc pentru încurajări.

– Nu e ușor să pornești o asemenea afacere în mijlocul sălbăticiiei.

Jean își termină vinul din pahar și spuse:

– Îmi faci atâtea complimente dintr-un motiv anume?

– Eram onest, atâta tot. Dar dumneata m-ai invitat să luăm masa de prânz împreună. Ai spus că ai niște întrebări. De ce nu-i dai drumul? Te ascult.

- Mi-ai oferit doar opinii în loc de răspunsuri.
- Nu pot promite mai mult decât pot oferi.
- Nu vrei o cafea? Primim boabele direct din Bolivia. Au început să fabrice produse de excepție. Un amestec cu totul special.
- Nu refuz niciodată o cafea bună.
- Ai fost vreodată în Bolivia?
- Nu.
- Poate în America de Sud?
- Da.
- Călătorie de afaceri sau de plăcere?
- Nu călătoresc niciodată de plăcere. O fac întotdeauna cu o armă asupra mea.

Cafeaua fu comandată și ajunsese imediat pe masă, în fața lor. Era servită în cești delicate, decorate cu motive florale și cu lujeri. Puller era sigur că Jean alesese personal porțelanurile. Părea genul care prefera să aibă control absolut asupra tuturor detaliilor, indiferent de importanța acestora.

- Cafeaua e foarte bună, zise el.

Ea încuviință din cap, apoi spuse:

- Să revenim la întrebările mele. De fapt, nu am decât una. Având în vedere tot ce ați descoperit până acum, credeți că Roger e într-adevăr în pericol?

- Nu am de unde să știu. Am venit aici pentru a investiga un multiplu asasinat. Colonelul Reynolds și membrii familiei sale au fost uciși. Așa că i-am spus soțului dumitale să ia amenințările acelea în serios.

- De ce?

- Așa îmi spune instinctul.

- Știu că dumneata crezi că tratez cu indiferență siguranța soțului meu, dar te asigur că aceste amenințări mă neliniștesc foarte tare.

- Dar el, așa cum ai spus, și-a luat toate măsurile de siguranță și este foarte precaut.

Puller termină de băut cafeaua și lăsă ceașca pe masă.

- Ai vreun motiv să crezi că soțul dumitale este în pericol? Sau că ar fi implicat în vreun fel în crimele care au avut loc?

– Ei bine, una dintre victime lucra la compania lui. Dar mă îndoiesc că Roger o cunoștea. Nu pot să cred că ar fi avut vreo legătură cu oamenii aceia care au fost uciși. Ce motiv ar fi putut să aibă?

– Nu știu. Este Roger implicat în vreun litigiu în momentul de față?

– El are mereu probleme de natură juridică. De obicei cu EPA sau cu alte grupuri ecologiste. Din când în când, se mai produc accidente din cauza condițiilor de lucru sau a neatenției oamenilor.

– Și despre ce fel de procese cu ecologiștii este vorba?

– Nu știu prea multe detalii. În general, mineritul de suprafață este foarte dăunător pentru mediu. Sper să nu mă dai de gol că am spus un asemenea lucru, dar acesta e adevărul. Oamenii se supără și dau în judecată companiile miniere. Dacă cei din guvern vor crede că Roger nu și-a îndeplinit obligațiile legale sau că a evitat să se conformeze regulilor, atunci vor veni după el. Avocații lui au mereu de lucru, iar el îi plătește foarte bine. De ce întrebi?

Puller se gândi la raportul privind probele de sol, dar nu avea de gând să-i pomenească ceva despre acesta.

Jean Trent îi zise:

– Bine, am mințit, recunosc. Mai am o întrebare.

– Dă-i drumul.

– De ce te afli aici, de fapt?

– Am crezut că ți-am explicat cât se poate de clar.

– Din cauza colonelului ucis? De asta te-au detașat în Drake? Te-am verificat, să știi. Faci parte din Grupul 701. Puteau să trimită aici o mulțime de agenți CID de la Fort Campbell. Grupul 701 e special. De ce te-au trimis tocmai pe dumneata?

– Știi bine cum sunt militarii, nu-i așa?

– Tatăl meu a fost în marină. Mulți oameni de aici, din zonă, au făcut parte din forțele armate. Și, cum am mai spus, te-am verificat.

– Cu cine ai vorbit?

– Am relațiile mele. Asta e tot ce trebuie să știi. Și, din câte am aflat, faptul că au trimis aici pe cineva ca dumneata transmite un mesaj foarte clar. Nu a fost o crimă obișnuită.

– Nicio crimă nu e ceva obișnuit în opinia mea.

- Deci, nu-mi vei spune nimic?
- Îmi fac doar datoria, Jean. Mai mult de atât nu pot să-ți spun.

Jean Trent îl lăasă în fața motelului său. Puller urmări cu privirea Mercedesul acesteia până ce dispăru după colțul străzii. Se întoarse și se uită spre ușa camerei sale, apoi privirea i se opri asupra mașinii lui. Se îndreptă spre ea, dar se opri la circa 15 metri și începu să o studieze. Se învârti în jurul vehiculului în sensul acelor de ceasornic. Ceva îi atrase atenția – capătul unui fir de cupru izolat. Era mic, de numai câțiva centimetri, dar soarele îl făcuse să sclipească la un moment dat, ca pe o bucățică de aur. Se lăasă în genunchi și își lipi capul de asfalt, ca să se uite dedesubt. Sări imediat în picioare și se îndepărtă rapid de mașină. Îi telefonă lui Cole.

- Am o bombă sub mașină. Poți să trimiți aici pe cineva să încerce să o dezamorseze?

În timp ce Cole se îndreptă într-un suflet către motel cu geniștii urmând-o, Puller se așeză pe treptele din fața recepției și analiză calm situația.

Celor din partea locului părea să le placă să se joace cu explozibilul.

Iar acum începea să înțeleagă invitația la masă.

CAPITOLUL 69

Bomba nu era la fel de sofisticată precum celelalte două de la casa abandonată. Cel puțin așa se pronunță agentul ATF ieșit la pensie, care sosi la fața locului la două minute după Cole. Puller așteptă în picioare, lângă agentă, în timp ce bomba era extrasă de sub mașină și preluată pentru verificare.

- Nu au avut prea mult timp, zise el.
- Ce vrei să spui? întrebă Cole.
- Nu a fost la fel de elaborată precum celelalte pentru că nu au avut suficient timp să o asambleze cum trebuie.

- Despre cine vorbești?
- Sora ta m-a invitat astăzi la prânz. M-a așteptat aici. A insistat să conducă. Mi-am lăsat mașina aici, în parcare. Nu prea înțelegem de ce a vrut atât de mult să o însoțesc la Vera Felicita, dar așa s-a întâmplat.

- Te-a dus la localul ei B & B?
- Da. Apoi ne-am întors, a plecat foarte grăbită și, din fericire, am observat o urmă suspectă de picior și un capăt de fir. Dacă nu aş fi văzut aceste detalii, ai fi identificat acum rămășițele mele – asta dacă ar mai fi rămas ceva...

Cole nu zise nimic. Scormonea pământul cu vârful pantofului, având întipărită pe chip o expresie îngrijorată.

- O acuzi pe Jean că ar fi implicată în această tentativă?
- Nu acuz pe nimeni de nimic. Eu îți prezint faptele, atâta tot.
- Ce motiv ar fi avut să te ucidă?

– Ei bine, dacă soțul ei este implicat în toate acele crime și va merge la închisoare, compania lui se va închide, iar ea va pierde casa aceea mare și B & B-ul.

– Ea a construit din temelii clădirea aceea, cu banii și cu acțiunile ei.

– Așa spune ea. Dar afacerea asta trebuie să o fi costat o mulțime de bani ca să fie pusă pe roate. Ce bancă ar fi împrumut-o fără semnătura lui Roger?

– Dar de ce crezi că Roger s-ar afla în spatele acestor crime? El a fost cel care a primit amenințările cu moartea!

– El *spune* că a fost amenințat cu moartea. Nu avem nicio dovadă că ar fi adevărat.

– E drept, recunosc eu ea.

– Iar eu am fost astăzi la bibliotecă și am verificat câte ceva în publicațiile locale. Nu a apărut niciun anunț public în legătură cu detonațiile de duminică noaptea. Detonațiile s-au executat fără a fi anunțate în prealabil.

– Interesant, n-am ce zice, Puller. Bine lucrat.

– Deci ar fi vorba despre focuri de armă și explozibili detonați cam în același timp. Un zgomot care să acopere un alt zgomot. Iar minele îi aparțin lui Trent. Cine are autoritatea de a executa detonațiile la mină fără să anunțe în mod public acest lucru?

– Din punct de vedere legal, nimeni. Cine a autorizat această acțiune va avea probleme serioase.

– Cred că trebuie să aflăm. Și mai trebuie să aflăm dacă a fost văzută vreo persoană suspectă pe lângă mașina mea în această după-amiază.

– O să mă ocup imediat de asta. Dar, Puller, nu pot să cred că sora mea are vreo legătură cu toate astea.

– Nici eu nu aș vrea să cred că este implicată, Cole, dar trebuie să recunoști că circumstanțele sunt dubioase.

– Așa este, aprobă ea.

Cole scormoni din nou pământul cu pantoful.

– Nu cred că sunt persoana potrivită pentru a investiga acest caz.

– Dacă ești de acord, o să mă ocup eu de asta.

- Desigur, Puller. Și ar mai fi ceva.
- Da?
- Știi, e sora mea. Vei ține cont de dovezi înainte să o acuzi, nu-i așa?
- În regulă.
- Când ai de gând să o faci?
- Chiar acum.

CAPITOLUL 70

Un braț. Apoi celălalt. Un braț. Apoi celălalt. Respirație. Un braț. Celălalt. Un braț. Celălalt. Respirație.

Aerul era umed și se simțea un miros greu. După câteva ture de bazin, erai lac de sudoare.

Încă patru mișcări ample, o singură gură de aer. Apoi încă patru mișcări și Jean Trent ieși la suprafață ca să respire, după ce atinse marginea piscinei pentru a șaizecea oară.

– Arzi kaloriile de după prânz?

Femeia tresări surprinsă și întoarse capul spre celălalt capăt al bazinului, lung de treizeci de metri. Puller stătea într-un scaun din lemn de tec, iar mâinile lui mari i se odihneau pe coapse.

– Cum ai intrat aici? îl întreabă Jean.

El îi făcu semn spre peretele de sticlă:

– Pe ușa de acolo. Ar trebui să o încui după ce intri.

– Vreau să spun, cum ai reușit să ajungi neobservat până aici?

Puller se ridică, se apropie de ea și o privi de sus.

– Mă întrebi cum am reușit să trec de bătrânul acela gras de la poartă, cel cu uniforma închiriată?

Jean se îndreptă spre scară, ieși din piscină și începu să-și stoarcă părul ud. Avea un costum de baie dintr-o singură piesă, mulat perfect pe trupul său atrăgător și bine tonifiat.

Era posibil, se gândi el, ca această femeie să fi încercat să-i arunce mașina în aer atunci când avea să se urce la volan?

– Înoți? îl întreabă ea.

– Numai dacă persoana pe care o urmăresc se aruncă în apă. Am venit să stăm de vorbă.

Femeia se îndreptă spre un șezlong din lemn de tec cu saltea albastră și paspoal alb, așezat lângă perete, pe care se vedea un halat de baie. Se îmbracă repede cu halatul și se așează pe șezlong.

– Despre ce? Nu ți-a plăcut prânzul? Pari nemulțumit.

El se cocoță pe un scaun, lângă ea.

– De fapt, mă întrebam dacă nu cumva ar trebui să te arestez.

Ea tresări și-i aruncă o privire mirată.

– Cum așa? De ce?

– Pentru că ai încercat să ucizi un ofițer federal.

Ea se aplecă puțin în față.

– Și cum ai ajuns la această concluzie, mai exact?

– Când ne-am întors de la masă, sub mașina mea era o bombă.

Încep să mă cam satur de oamenii care încearcă să mă preschimbe în mici bucățele de carne sângerândă.

– Nu știu nimic despre asta. Și, de vreme ce te-am însoțit la masa de prânz, nu aveam cum să-ți plantez o bombă sub mașină.

– Puteai să plătești pe cineva să facă asta.

– Dar de ce aș fi făcut așa ceva?

– Asta vreau și eu să aflu. De aceea am venit.

– Trebuie să mă îmbrac. În seara asta sunt invitată la o cină. Dacă vrei să continuăm conversația, va trebui să o lăsăm pe altă dată.

– De fapt, o să vorbim chiar acum.

Jean Trent se ridică brusc și spuse:

– Vreau să ieși din casa mea. Imediat!

– Iar eu aștept niște răspunsuri. Mă aflu aici cu binecuvântarea departamentului de poliție.

Jean mișcă buzele, dar nu spuse nimic.

– Cu alte cuvinte, sora dumitale știe că sunt aici, continuă el.

– Eu nu ți-am pus nicio bombă în mașină.

– Sub mașină, vrei să spui.

– Mă rog, nu am făcut-o. Ce motiv aș fi avut să te ucid?

– Nu e prea greu de găsit un motiv. Mă aflu aici pentru a investiga o serie de crime. Dacă dumneata – sau cineva cu care ai

legături – ai fi implicată în aceste crime, ar fi normal să-ți dorești să mă dai la o parte. Dumneata m-ai invitat la prânz. Ai insistat să mergem cu mașina dumitale. Ne-am întors și puțin a lipsit să nu sar în aer! Cred că înțelegi acum de ce sunt suspicios.

Jean Trent se așează din nou. Nu mai părea atât de sigură pe ea.

– Eu... eu nu pot să-ți ofer o explicație pentru toate astea. Nu înțeleg ce se petrece.

Când îl privi din nou, ochii ei erau plini de lacrimi.

– Îți spun adevărul, Puller.

El o privi pătrunzător, încercând să verifice autenticitatea acelor lacrimi. Văzuse mulți suspecti plângând la viața lui, de la soldați duri și încercați până la femei gravide sau adolescenți – copii ai cadrelor militare în activitate –, oameni care răătăciseră calea cea dreaptă.

– Vorbele dumitale nu mă pot convinge atât de ușor, zise el. Deci, până nu voi afla cine a făcut asta, ești considerată suspect. Înțelegi?

Ea încuviință din cap fără să rostească vreun cuvânt.

– Iar dacă ai vreo informație care m-ar putea ajuta la investigații, acum ar fi cel mai potrivit moment să mi-o împărtășești.

– Ce fel de informație?

– De exemplu: de ce e soțul dumitale atât de neliniștit? Și să nu-mi spui că e așa din cauza amenințărilor cu moartea pe care le-a primit! Am ajuns la concluzia că asta e doar o invenție a lui. S-a mai întâmplat înainte, cu fratele dumitale, iar acum pretinde că este amenințat doar ca să-și asigure o acoperire convenabilă.

– Acoperire pentru ce?

– A avut grijă să-și întărească securitatea, Jean. Șoferul Escalade-ului său este un fost pușcaș marin.

– De unde știi?

– Infanteriștii îi pot mirosi pe pușcașii marini de la o sută de kilometri distanță. Tipul părea profesionist și era înarmat, bineînțeles. E nou, nu-i așa?

– Da.

– A fost o alegere bună. Și e cu mulți ani mai tânăr decât boșorogul de la poartă.

– Dar aici nu a schimbat nimic în privința securității. Domeniul e păzit de același polițist ieșit la pensie.

– Asta pentru că Roger nu se află aici în momentul de față. Ceea ce înseamnă că e mai puțin preocupat de siguranța dumatăle sau a fiicei sale. Profesionistul îl însoțește doar pe el.

– De ce ar trebui să-i fie teamă? întrebă ea.

– Ai spus că are o mulțime de dușmani. De fapt, este vorba despre aceiași dușmani dintotdeauna, nu-i așa? Are vreunul nou? Asta ar justifica noua lui achiziție plină de mușchi.

– Nu pot să-mi dau seama despre cine ar putea fi vorba. Cum am mai spus, nu mă amestec niciodată în afacerile lui Roger.

– Dacă vei continua să mă minți, Jean, am să-ți pun cătușe și am să te duc pe sus până la secție.

Femeia izbucni în plâns.

– Nu vreau să merg la închisoare.

– Atunci, spune-mi adevărul. La B & B-ul dumatăle te-ai ocupat de tot până la cele mai mici detalii, ai ales personal până și ceștile de cafea. Te pricepi să administrezi o afacere. Pot să pun pariu cu oricine că ai supravegheat până și construcția acestei case, pentru că, judecând după interioarele birourilor de la Trent Exploration, Roger nu se pricepe prea bine la decorațiuni. Deci spui că nu ai nicio treabă cu afacerile lui? Nu te cred.

Câteva minute se scurseră în tăcere. Lui Puller umezeala i se părea apăsătoare. În deșert suportase mai ușor căldura aceea uscată. O privi pe Jean. El nu avea de gând să rupă tăcerea. Nu avea de gând să se ridice și să plece. Avea de gând să aștepte, pentru că era sigur că femeia avea să cedeze în cele din urmă.

– Sunt ceva probleme la Trent Exploration.

– Cum ar fi?

– Lipsesc niște bani. Retrageri nejustificate din conturi. Afaceri cu firme-fantomă străine. Ceea ce nu ar trebui să se întâmple se întâmplă, iar ceea ce ar trebui să se întâmple nu se întâmplă.

– Și Roger e la curent cu toate astea?

– Bineînțeles.

– Și ce face în această privință?

– Tot ce poate, dar opțiunile sale sunt limitate. Anul trecut a luat niște decizii în privința afacerilor – decizii care cer o infuzie de capital. O mulțime de bani. Se aștepta la un profit enorm de pe urma acestor afaceri, dar dorința lui nu s-a materializat. Datoriile au rămas. A crezut că are suficienți bani ca să le acopere. Dar, din cauza banilor care au dispărut, are acum o mulțime de probleme cu lichiditățile. De aceea s-a dus Roger la New York. A încercat să găsească acolo sprijin financiar. Dar băncile nu-l mai împrumută. S-au gândit la toate posibilitățile și au încercat toate variantele.

– Iar acum amenințările cu moartea. Poate chiar cei care l-au prădat au început să-l amenințe.

– Nu știu, zise Jean. Chiar nu știu.

– În regulă. Trent e o companie mare, dar nu e GE¹. Și are sediul într-un oraș mic. Vrei să-mi spui că niciunul dintre voi nu are vreun indiciu sau măcar o bănuială cât de mică în privința celui care fură cu nerușinare compania? Ce zici de Randy?

– Randy? De ce ar face el asta?

– În primul rând, fiindcă îl consideră vinovat pe Roger pentru moartea părinților voștri.

– Chiar dacă ar fi așa, el nu ar avea cum să-l jefuiască pe Roger. Nu știe nimic despre computere sau tranzacții financiare. Lucrurile astea au fost opera unor persoane care se pricep la așa ceva.

– Poate că a fost cineva cu care se află în tovărășie.

– De aici, din Drake? Mă îndoiesc. Dar situația devine disperată. Roger și Bill fac eforturi mari încercând să o schimbe.

Puller o întreabă direct:

– Dar dumneata? Dacă această companie va da faliment, vei pierde totul, inclusiv casa, nu-i așa?

– Probabil. Tocmai de aceea mi-am construit B & B-ul. Nu pentru că aș fi bănuir problemele financiare ale lui Roger, dar... cred că voiam doar să mă simt mai independentă.

În ciuda suspiciunilor sale, lui Puller îi părea rău pentru ea.

¹ General Electric, conglomerat american, a doua companie din S.U.A. ca valoare de piață și a treia din lume (n.tr.)

– Deci Roger nu are nicio idee de unde provin toate aceste șicanе financiare? Doar e un tip inteligent. Cum de se lasă jefuit și nu încearcă să găsească făptașul?

– Asta i-a adus pe el și pe Bill în pragul disperării. Această companie reprezintă toată viața lor. Dacă afacerea dă faliment, ei vor rămâne fără nimic.

Puller nu spuse nimic. O privea indispus pe Jean Trent, așteptând să termine. Ea observă cicatricea de pe gâtul lui.

– Orientul Mijlociu? întrebă ea.

El încuviință cu un semn din cap.

– Ți amintești când ți-am povestit despre tânărul pe care l-am iubit?

– Cel care nu s-a mai întors din Primul Război din Golf?

– Semăna puțin cu dumneata.

– Încă îl mai aștepți?

– Încă, spuse ea.

Puller aruncă o privire în jur, apoi zise:

– Nu ai mai fi avut toate acestea.

– Poate că nu le am nici acum.

– Poate că nu.

El se ridică.

– Nu mă arestezi?

– Nu. Ceea ce mi-ai spus mi-a fost totuși de ajutor. Ți mulțumesc.

– Eram o persoană foarte sinceră înainte. După ce m-am măritat cu Roger, lucrurile s-au mai schimbat.

Puller se îndreaptă spre ieșirea din celălalt capăt al bazinului.

– Ce ai de gând să faci? strigă ea după el.

– Să găsesc un criminal.

CAPITOLUL 71

– Hei, Bill, cum merge?

Bill Strauss tocmai ieșise din clădirea de birouri a companiei Trent și se îndrepta spre mașina sa. Puller se sprijinea de portiera Malibu-ului său. Aștepta acolo, afară, de mai bine de o oră.

– Puller? Ce faci aici?

Puller plecă de lângă mașină și se apropie de bărbat.

– Îmi fac meseria. Am câteva întrebări. Dumneata ai ceva timp?

Strauss aruncă o privire la ceas.

– De fapt, trebuie să ajung la o ședință. Sunt deja în întârziere.

– Nu o să-ți răpesc prea mult timp.

– Nu poate suferi amânare?

– Nu prea. Nu.

– În regulă, dă-i drumul.

– E vorba despre detonațiile de duminică noaptea. Nu a fost făcut niciun anunț public. Cine le-a autorizat?

Strauss părea uimit.

– Despre ce detonații vorbești?

– Săptămâna trecută, duminică noaptea, au avut loc niște operațiuni de detonare la minele Trent. Trebuie să faceți un anunț public atunci când au loc astfel de acțiuni. Iar detonațiile nu au loc de obicei duminică noaptea. Trebuie să obțineți un aviz special. Anunțul nu a fost făcut. Există cumva un aviz?

– Trebuie să verific la dosar.

– Roger a spus că nu știe nimic despre asta. Cine este persoana care supraveghează aceste operațiuni?

– Tehnic, ar trebui să o fac eu, ca director financiar. Însă am o mulțime de îndatoriri și trebuie să deleg responsabilitățile. Avem oameni care se ocupă de autorizațiile pentru detonații și de anunțurile corespunzătoare.

– În acest caz, cu ei ar trebui să vorbesc, nu-i așa?

– Așa e. Din păcate, ei nu lucrează la biroul acesta. Lucrează în Charleston.

– Aș putea să iau legătura cu ei?

– De ce-i atât de important acest lucru? Oamenii aceia nu au fost uciși din cauza exploziilor de la mină.

– E important, crede-mă. Deci aș putea primi datele de contact?

– În regulă, acceptă Strauss cu o voce domoală.

– Perfect. Le aștept până mâine.

– Nu sunt sigur...

Puller îl întrerupse:

– L-ai mai văzut pe fiul dumitale în ultima vreme?

– Nu, de ce?

– Mă întrebam doar. Dumneata ești membru al clubului Xanadu?

– Cum? Nu, nu sunt.

– Ești liber să te duci la ședință, îi spuse el lui Strauss.

Puller se urcă în Malibu și demară. Pe drum îl sună pe Dickie și aranjă să se întâlnească cu el în noaptea aceea.

Când Puller se întoarse la motel, în fața acestuia era parcat un Bentley albastru foarte lucios, iar Roger Trent era la volan.

CAPITOLUL 72

– Presupun că pe mine mă cauți din moment ce nu mai locuiește nimeni aici, îi spuse Puller.

Trent purta o pereche de pantaloni negri din stofă și o cămașă albă, descheiată la gât. Într-o mână ținea o țigară. Avea fața roșie, iar excrescențele din jurul nasului său borcănat erau mai umflate decât de obicei. Când ajunsese mai aproape, Puller simți mirosul de alcool din respirația bărbatului.

– Ești sigur că poți conduce mașina asta în starea în care te afli?

– La ce stare te referi?

– La starea de „ebrietate“.

– Nu sunt deloc beat. Am un apetit enorm pentru orice.

Privirea lui Puller se opri asupra burții proeminente a bărbatului.

– Îmi dau seama de asta. Nu ai încercat niciodată dieta Weight Watchers¹?

– Mă calci pe bătăturei încă de când ne-am întâlnit prima dată.

– E cam greu să prindă cineva drag de tine, Roger.

Spre surprinderea lui Puller, celălalt bărbat începu să râdă.

– Ei bine, măcar ești sincer. Înțeleg că dumneata și încântătoarea mea soție ați luat prânzul împreună astăzi. La Vera Felicita.

– Ea m-a invitat, nu eu.

– Nu te contrazic. Dar dumneata ai acceptat.

– Da, așa este.

– Și te-ai simțit bine?

¹ Supraveghetorii greutateii (n.tr.)

– E o companie plăcută, trebuie să recunosc. Nu ți-a spus ce s-a întâmplat după aceea?

– Mi-a spus că cineva a pus o bombă sub mașina dumitale. Da, da, a menționat ceva. De aceea am trecut pe aici, ca să-ți spun că ea nu are nicio legătură cu asta.

– Mulțumesc, acum mă simt mai ușurat.

– Mă gândeam chiar că noi doi avem foarte multe în comun.

– Da? Ce anume?

– Este evident că cineva vrea cu tot dinadinsul să ne omoare.

– Dumneata ai primit doar amenințări prin telefon. Eu m-am ales cu bombele.

Trent se rezemă de portiera Bentley-ului său.

– Te-ai întrebat vreodată de ce nu m-am mutat de aici? Puteam locui oriunde în lume, știi?

– Soția dumitale preferă Italia, sunt sigur de asta.

– Las-o pe soția mea. Vorbesc despre mine acum.

– Înțeleg, da. M-am întrebat, ce-i drept. Și sunt sigur că arzi de nerăbdare să-mi spui. Suferi de sindromul peștelui mare într-un iaz prea mic?

– Nu e chiar atât de simplu. Vezi, dumneata, Puller, eu nu simt nevoia să fiu iubit. Depart de mine această dorință. Nu pornești o afacere bazată pe exploatarea cărbunelui ca să fii iubit. Prefer să fiu urât. Asta îmi stimulează secreția de adrenalină. Chiar îmi place. Toată lumea e împotriva mea. Vezi dumneata, în Drake, eu sunt ratatul numărul unu. Un ratat bogat, ce-i drept – de fapt, chiar cel mai bogat din ținut. Dar totuși un ratat.

– Te-ai gândit vreodată să ceri consiliere?

Trent începu din nou să râdă.

– Îmi plac, zise el. Nu știu de ce. La naiba, poate că știu, totuși. Și dumneata mă urăști, la fel ca ceilalți, dar într-un mod diferit. Dumneata o faci pe față, nu pe la spatele meu, ca toți cei din zonă.

– În această categorie intră și cei din familia dumitale?

Trent scoase tacticos un rotocol de fum și îl urmări până când se destrămă în aer. În pădurea alăturată, greierii își începuseră concertul.

– Probabil. Sam nu mă poate suferi. Randy este un psihopat, iar Jean iubește doar banii mei.

– O familie mare și fericită.

– Oricum, pe oameni nu-i pot învinui. Am spus cumva că e vorba de gelozie? E adevărat. Pariez că ești un soldat al naibii de bun. Probabil că ai luptat în Orientul Mijlociu. Ai primit o mulțime de medalii.

– E doar o presupunere sau ai aflat asta pe cont propriu?

– Te-am verificat, să știi. Da, da, pariez că ți-a fost al naibii de greu acolo. Dar lasă-mă să-ți spun eu ce înseamnă o adevărată luptă! Afacerile sunt o luptă. Iar în afaceri trebuie să fii un adevărat ticălos ca să câștigi. Niciun fricos nu ajunge vreodată în vârf. Ucizi sau ești ucis. Ori ajungi în vârf, ori ești jos de tot. Acolo, jos, îți trăiesc viața cei mai mulți dintre noi.

Scutură scrumul din capătul țigării, apoi o duse din nou la buze.

– Mulțumesc pentru scurta prezentare a ghidului *Business 101*, Roger. Acum, ce-ar fi să-mi vorbești despre problemele financiare ale companiei?

Țigara îi rămase atârnată între buze, iar sclipirea veselă din ochi îi dispăru într-o clipă.

– Ce probleme financiare?

– Dumneata m-ai verificat pe mine, iar eu te-am verificat pe dumneata.

– Atunci, trebuie să te anunț că ai fost informat greșit.

– Văd că ai un nou bodyguard. Un pușcaș marin cu înfățișare dură. Apropo, unde este acum? După atâtea amenințări cu moartea, eu nu aș ieși singur din casă.

– Preocupările dumitale în ceea ce privește siguranța mea mă înduioșează, n-am ce spune.

– Să înțeleg că bancherii din New York nu au fost receptivi la problemele cu lichiditățile?

Trent își aruncă țigara în țărână și o strivi cu piciorul.

– Ce naiba ți-a spus Jean? Târfa proastă!

Mai puțin de trei zile. Atât mai avea la dispoziție. Decise să riște.

– Ți-ai băgat degetele în mai multe plăcinte deodată, Roger. Cărbuni, știu. Dar operezi și conduite de gaz, nu-i așa?

- Ce legătură are chestia asta cu restul?
- Dumneata să-mi spui.
- Nu e nimic de spus.
- Ești sigur?
- Foarte sigur.
- E rău să ai datorii. Dar e și mai rău să comiți un act de trădare.
- Ești drogat sau ce ai?
- Îți dau un sfat, atâta tot.
- De ce ar trebui să accept sfaturi de la dumneata?
- Pentru că sunt oferite cu intenții bune.

Trent izbucni în râs.

- Ești un tip foarte amuzant.
- Nu chiar. Iar dacă lucrurile vor evolua așa cum cred eu, vei avea nevoie de mult mai mulți pușcași marini care să-ți asigure protecția.

- Mă ameninți? strigă iritat Trent.
- Ești destul de isteț ca să-ți dai seama că amenințările nu vor veni din partea mea, Roger.

Trent se urcă în Bentley și plecă imediat.

În aparență, Puller ratase din nou. Nu-i mai rămânea decât să speră că Dickie avea să-i raporteze informații mai utile pentru anchetă.

CAPITOLUL 73

Era aproape zece când ajunse.

Cartierul era cufundat în liniște. Nu se vedea nimeni pe străzi. Puller nu-i putea condamna pentru asta. Era cald, umezeală, iar tânărarii ieșiseră la vânătoare cu miile – o noapte numai bună de stat în casă; nimeni nu ar fi fost tentat să se aventureze pe afară.

Intră cu Malibu-ul său pe rețeaua de străduțe, urmând același drum pe care el și Cole îl străbătuseră ceva mai devreme. Făcu un ultim viraj și văzu stația de pompieri la câteva zeci de metri în față. Luminile nu erau aprinse, dar nici nu se aștepta să fie. Acolo nu era electricitate. Probabil că din acest motiv se retrăgeau toți în casele lor odată cu lăsarea întunericului. Ușile sectionale ale stației de pompieri fuseseră trase în jos. Puller se întrebă dacă erau încuiate. Opri mașina, coborî pe trotuar, privi în jur și inspiră adânc. Un tânăr îi intră în ochi, bâzâind. Îl alungă cu mâna; asta însemna că mai mulți camarazi ai insectei aveau să năvălească imediat asupra lui – știa foarte bine acest lucru. Se antrenase în multe mlaștini și cunoștea comportamentul țăntarilor.

Își încuie mașina folosind telecomanda. O parcase în imediata apropiere a clădirii. Decisese să-și țină Malibu-ul cât mai la îndemână. Se apropie de una dintre ușile sectionale ale clădirii, întinse mâna și trase cu putere.

Ușa glisă ușor pe șinele metalice bine lubrificate. Se uită încă o dată în jur, dar nu văzu pe nimeni. Și totuși, mâna sa dreaptă rămase neclintită pe patul pistolului M11 din tocul frontal de la centură.

În cealaltă mână ținea lanterna pe care și-o luase din portbagaj. O deschise, iar raza acesteia spintecă întunericul, luminându-i calea. Intră în clădire.

În timp ce-l aștepta pe Dickie, avea de gând să verifice o ipoteză.

Două motociclete Harley erau parcate una lângă alta în dreapta lui, iar roțile din față ale vehiculelor erau legate cu același lanț.

În stânga sa văzu o cutie de scule pe role, încuiată cu un lacăt mare. Probabil că membrii clubului Harley nu aveau încredere deplină în vecinii lor. Genți mari de scule, de asemenea încuiate, erau prinse de șaua fiecărei motociclete. Era ceva normal – de fapt, Puller se așteptase să le găsească încuiate.

Deschise lacătele și verifică interioarele genților cu lanterna sa. În cea de-a treia geantă găsi ceea ce căuta: o bucată de plastic, o rolă de bandă adezivă și niște fulgi lucioși, aproape transparenți. Într-o altă geantă găsi câteva granule maronii sfărâmicioase.

Fulgii lucioși erau cristale de metamfetamină de mare puritate. Granulele maronii erau o versiune impură a metamfetaminei, numită „unt de arahide”. Drogurile ilegale erau o problemă gravă în armată și superiorii preferau să o treacă sub tăcere. Puller văzuse de-a lungul timpului cam toate tipurile de droguri ilicite care existau.

Putea spune deci că descoperise rețeaua de distribuție a metamfetaminei fabricate în modestul laborator al lui Eric Treadwell.

Xanadu, clubul motocicliștilor, se ocupa de plasarea drogurilor în gențile de la șaua motocicletelor, pentru a fi livrate ulterior clienților amatori. Iar în zonele sărace, în care oamenii își doreau să uite cruda lor realitate, atât de greu de suportat, traficanții de droguri aveau o pradă ușoară. Deci Treadwell și Bitner nu fuseseră decât niște mărunți traficanți de droguri.

Dar nu din această cauză fuseseră uciși – de asta era sigur. Avea să-i spună și lui Cole concluziile lui, deși asta nu-l ajuta în niciun fel să-i prindă pe teroriști.

Începu să caute în dulapurile de pe partea stângă a peretelui. Nimic. Majoritatea erau pline cu obiecte care le aparțineau motocicliștilor. Când încercă să deschidă dulapurile de pe partea dreaptă, constată că acestea erau încuiate. Scoase lacătul unuia dintre ele, dar

nu găsi nimic. Procedă la fel cu alte două lacăte, dar avu parte de același rezultat: nimic. Decise să nu mai piardă timpul cu celelalte.

Se uită la ceas. Intenționase să ajungă acolo ceva mai devreme – pentru orice eventualitate –, în caz că Dickie nu ar fi jucat cinstit cu el, dar și pentru a nu fi luat prin surprindere dacă cineva ar fi pregătit o ambuscadă. Mai avea ceva timp la dispoziție. Se hotărî să-l folosească în mod eficient, verificând interiorul clădirii. Nu ar fi fost exclus ca persoanele care distribuiau metamfetamina să poată fi convinse să facă ceva mult mai scandalos, chiar dacă asta ar fi însemnat să-și trădeze țara. Dar poate că oamenii din zonă simțeau că țara îi abandonase pe ei, așa că nu ar mai fi contat. În stânga lui mai era o încăpere. Intră acolo, luminând cu raza lanternei camera ce părea mai întunecoasă decât o peșteră. Încăperea nu avea ferestre și era goală.

Apoi ieși, atent la cel mai mic zgomot. Nu voia să fie luat pe surprindere. Se aventură sus, pe scări. La etaj descoperi o bucătărie, care părea să fie folosită în mod curent de membrii clubului.

Deschise câteva dulapuri și găsi niște conserve de supă și câteva cutii de cereale.

Lângă bucătărie mai era o încăpere. Deschise ușa și aruncă o privire înăuntru, în timp ce raza lanternei spulbera întunericul. Acolo fusese pe vremuri biroul șefului pompierilor, își spuse el – un pupitru vechi, niște fișete metalice ruginite, câteva rafturi și două scaune uzate.

Deschise sertarele fișetelor, dar acestea erau goale; la fel și rafturile. Se așeză pe scaun, la birou, și începu să caute prin sertarele acestuia. Nu găsi nimic, dar la un moment dat raza lanternei sale identifică ceva interesant, iar el întinse mâna pe fundul unuia dintre sertare ca să apuce acel obiect. Privi cu atenție bucata de hârtie îngălbenită de vreme. Citi anul trecut pe aceasta: 1964. Avea și un titlu mare: „FLA“. Nu știa însă ce putea însemna acesta.

Citi documentul în întregime. Era o listă cu proceduri în caz de incendiu pentru o anumită facilități. Puller nu găsi însă niciun indiciu care să-l lămurească despre ce facilități era vorba. Poate că asta avea vreo legătură cu ceea ce-i spusese Mason despre componentele pentru fabricarea bombelor. Observă ceva scris pe marginea foi.

Cerneala se decolorase, dar încă se mai putea distinge scrisul. Erau două numere: 92 și 94.

Puse hârtia în buzunar și se ridică. Auzi zgomotul imediat ce ieși din micul birou – era o motocicletă care se apropia în viteză. Motorul acesteia făcea un zgomot infernal.

Se apropie cu pași mari de ferestrele de la cel de-al doilea nivel al clădirii – cele cu vedere spre partea din față a stației de pompieri.

Trebuia să fie Dickie. Își luminează ceasul cu lanterna – era ora stabilită.

Unicul far al motocicletei care se apropia de clădire străpunse întunericul. Vehiculul rula pe asfaltul crăpat din fața incintei. Puller putea distinge acum silueta bărbatului. Umerii lați ai acestuia. Trupul său solid și îndesat. Era Dickie.

Sunetul asurzitor al împușcăturii îl făcu pe Puller să facă un salt înapoi și să se ghemuiască instinctiv. Cu câteva secunde mai devreme, pe când privea pe geam, glonțul îl lovise pe bărbatul de pe motocicletă direct în cap. Proiectilul penetrase casca de protecție, trecuse prin craniu și prin creier, apoi explodase, ieșind pe cealaltă parte a capului.

Motocicleta alunecă într-o parte, spre dreapta, întrucât motociclistul nu mai ținea mâinile pe ghidon. Bărbatul căzu inert pe partea stângă și se izbi de beton. Trupul său mai zvâcni o dată, apoi rămase nemișcat.

Motocicleta continuă să ruleze până când se ciocni de peretele clădirii, apoi căzu într-o parte, cu motorul încă în funcțiune.

Puller nu mai văzu însă această ultimă parte – se repezise spre stâlpul pompierilor și coborâse rapid până la parterul clădirii. Focul de armă venise din stânga. Fusese un glonț cu razanță mare. Puller era sigur că lunetistul se afla undeva prin preajmă. În zonă nu exista nicio ridicătură de pământ, ci doar case – lunetistul putea fi în oricare dintre acestea. Și erau multe în apropiere – toate pustii. Ei bine, poate că nu era chiar așa.

Se strecură pe ușa principală și trecu pe lângă motocicleta care încă mai bâzâia. Se aplecă și opri motorul, având în mână pistolul M11 pe care-l mișcă defensiv în fața lui, descriind arce de cerc. Tastă rapid numărul.

Cole răspunse după al doilea apel. El îi explică totul în numai trei propoziții concise. Ea trebuia să-i trimită în ajutor cavaleria pentru a doua oară în aceeași zi.

Puller numără până la trei și apoi începu să alerge în zigzag spre Malibu. Încercând să-și ferească trupul de o eventuală împușcătură din partea stângă, deschise repede portbagajul mașinii și alese de acolo toate lucrurile de care avea nevoie.

Ochelarii pentru vedere nocturnă. Costumul antiglonț. Vesta tactică de protecție era compatibilă cu o armură modulară ușoară ce putea opri un glonț de calibrul 9 milimetri.

Numai că aceasta nu era de ajuns în noaptea aceea. În doar câteva secunde, Puller își introduse în buzunarele frontale și dorsale ale vestei plăcile ceramice suplimentare, pentru o mai bună protecție balistică. Deschise ochelarii cu infraroșu și, dintr-odată, lumea i se înfățișă într-un verde intens.

Se uită apoi la cadavru. Capul bărbatului era acoperit de cască, așa că nu îi putea vedea fața. Ultimul obiect pe care Puller îl luă din portbagaj era probabil cel mai important: pistolul-mitralieră H & K MP5. Era arma preferată de Forțele Speciale pentru luptele la mică distanță. Arma era eficientă pentru o distanță de maximum 100 de metri, ceea ce însemna că Puller era nevoit să se apropie foarte mult de ținta sa.

O pușcă cu lunetă împotriva unui pistol-mitralieră de dimensiuni reduse. Cel din urmă era în dezavantaj. În plus, Puller era sigur că lunetistul avea un dispozitiv pentru vedere nocturnă, altminteri nu ar fi putut trage cu atâta precizie – așa cum tocmai făcuse. Ar fi preferat să aibă la el pușca sa cu lunetă – cea cu sistem de operare „bolt-action“. Însă pistolul H & K trebuia să-i fie de ajuns.

Își fixă pistolul-mitralieră MP5 pe tragere automată – modul „burst“ cu două focuri – și închise portbagajul.

Trebuia să mai verifice un lucru. Se urcă în mașină, porni motorul, băgă în marșarier și se apropie încet de trupul care zăcea pe asfalt. Folosi mașina drept scut în timp ce cobora.

Casca motociclistului era găurită în două locuri – cel pe unde intrase și cel prin care ieșise glonțul. Ridică vizorul căștii și văzu ochii lui Dickie Strauss fixându-l sticloși.

Se întoarse spre stânga și-l văzu. Glonțul era pe asfalt. Îl studie cu atenție fără să-l atingă.

Era un Lapua Magnum de calibrul 338, iar armura de protecție balistică a lui Puller nu avea cum să-l oprească. Cu Lapua se putea trage până la o distanță de 1 500 de metri.

Și, cu puțin noroc, în condiții normale, un lunetist talentat ar fi putut nimeri ținta de la o distanță și mai mare. Puller încălcă toate procedurile care trebuiau respectate de obicei la scena unei crime verificând rapid buzunarele mortului. Găsi telefonul mobil și portofelul lui Dickie. Le strecură rapid în buzunarul său. Se urcă din nou în mașină, apoi, ferindu-și capul, porni înainte, apropiindu-se de stația de pompieri. Coborî din mașină pe portiera din dreapta și își trecu peste cap banduliera pistolului-mitralieră MP5.

Era timpul să pornească la vânătoare.

CAPITOLUL 74

Luminile girofarului mașinii lui Sam Cole străpunseră întunericul, iar sirenele începură să urle asurzitor, tulburând liniștea apăsătoare. Ea cunoștea străzile acelea mai bine decât oricine, dar de câteva ori, din cauza vitezei, fusese pe punctul de a pierde controlul volanului. Dacă ar fi ieșit de pe drum, cu siguranță s-ar fi rostogolit și ar fi putut avea parte de o moarte timpurie.

Luă în viteză și ultima curbă, apoi apăsă accelerația când ajunse pe drum drept. Câteva secunde mai târziu, văzu stația de pompieri. Opri mașina, iar la lumina farurilor zări corpul care zăcea pe asfalt. Cole își scoase arma și deschise portiera. Îl sună pe Puller pe mobil, dar acesta nu răspunse.

Se strecură afară din mașină, folosind portiera ca scut împotriva unui eventual țințaș. Zări motocicleta distrusă de lângă peretele stației de pompieri, apoi privirea ei se opri asupra Malibu-ului. Auzi sirenele poliției undeva în apropiere. Un minut mai târziu, două mașini de patrulare se opriră lângă mașina ei.

Ea strigă spre ceilalți:

– E un lunetist undeva în zonă.

Subalternii ei deschiseră portierele mașinilor și se ghemuiră în spatele acestora.

– Acoperiți-mă, le strigă ea.

Cole purta o vestă antiglonț, sperând că aceasta era de ajuns pentru a-i asigura protecția. Alergă spre corpul de pe asfalt. Ridică vizorul căștii și privi fața mortului. Dickie Strauss nu arăta ca și cum ar fi dormit. Arăta ca un om în capul căruia cineva golise un pistol.

Cole le strigă polițiștilor:

– E mort. Văzu orificiile din părțile laterale ale căștii și zise: Rană de glonț la cap. Muniție de calibru mare.

– Mai bine vă puneți la adăpost, sergent, îi zise unul dintre polițiști.

Cole se înapoie alergând la mașină și rămase în spatele portierei. Întoarse capul spre polițiști și le spuse:

– Chemați întăriri. Vreau să fie blocate toate drumurile din zonă. Oricine ar fi acești oameni, nu am de gând să-i las să scape atât de ușor.

– Dar amicul de la armată? o întrebă unul dintre subalterni.

Cole scrută întunericul.

Haide, Puller. Sper că nu ești mort. Nu vreau să fii mort.

Puller găsisese un loc potrivit – lângă o casă abandonată, aflată la circa 450 de metri de stația de pompieri – de unde putea să supravegheze o mare parte din zonă. Urmase direcția respectivă presupunând că aceea fusese traiectoria glonțului. Până și un lunetist mai puțin talentat ar fi putut nimeri cu ușurință o țintă – de la 500 de metri până la 1 000 de metri depărtare – dacă ar fi avut echipamentul corespunzător. Iar glonțul Lapua identificat de Puller era o dovadă că țintașul avea într-adevăr echipamentul potrivit. Lunetiștii de la poliția urbană trăgeau de obicei de la maximum treizeci de metri distanță.

Trăgătorii de elită din armată operau la distanțe mult mai mari, căci războiul era un monstru mult mai periculos. Când Puller auzise împușcătura, fusese sigur că țintașul trăsesese de la circa un kilometru distanță. Puștile folosite în armată erau în general mai lungi decât cele folosite în poliție – pentru a permite propellantului să ardă complet încărcătura combustibilă, ceea ce reducea scânteia de la gura țeavii și mărea semnificativ viteza glonțului. Din cauza acestui aspect, poziția țintașului era mai greu de identificat, crescând astfel șansele unei împușcături mortale.

Puller se gândi la posibilitatea ca țintașul să fi avut cu el un observator.

În acest caz, ar fi fost doi contra unu. Auzi sirenele poliției. Cole și echipa sa erau aproape. Acest lucru avea atât avantaje, cât și dezavantaje. Avantajul consta în faptul că întăririle erau întotdeauna oportune. Însă exista și un dezavantaj: țintașul avea mai multe motive ca oricând să-și ia tălpășița. Scrută întunericul din fața lui, căutând din ochi raza unui dispozitiv laser de identificare a țintei, care să-i dezvăluie poziția trăgătorului. Aceste dispozitive erau foarte eficiente pentru marcarea țintei, însă pe câmpul de luptă nu prea erau folosite, din simplul motiv că dădeau de gol poziția trăgătorului.

Puller se bazase mereu pe aparatul său optic și pe observator, comparând înălțimea țintelor cu imaginile acestora prin dispozitivul de ochire.

De obicei, capul unui om, lățimea umerilor și distanța de la șold până în creștetul capului puteau fi apreciate cu aproximație.

Dacă aveai un asemenea dispozitiv, puteai folosi aparatul optic pentru a stabili distanța optimă de tragere. Polițiștii ținteau de regulă „medulla oblongata“, adică bulbul rahidian sau „caisa“ – porțiunea inferioară a trunchiului cerebral, de numai șapte centimetri lungime, care controlează mișcările involuntare.

Dacă nimereai această parte a creierului, moartea era instantanee. Întrucât trăgătorii de elită din armată nu puteau nimeri cu foarte mare precizie de la distanțe mai mari de 300 de metri, ținteau de obicei spre corp, pentru că trunchiul era o țintă mai mare.

Trăgătorul urmărit de Puller făcea excepție de la această regulă. Acesta împușcase victima în cap de la peste trei sute de metri.

Era polițist ori militar?

Sau ambele?

Dacă țintașul ar fi tras din nou, Puller i-ar fi putut descoperi poziția prin triangulație. Iar dacă trăgătorul ar fi tras și l-ar fi lovit pe Puller în cap sau în trunchi, glonțul Lapua l-ar fi rănit, cu siguranță, sau cel mai probabil l-ar fi ucis.

Privi în față. Case goale și străzi pustii. Însă nu toate casele erau abandonate. În fața unora dintre ele erau parcate mașini. Lumini slabe pâlpâiau la câteva ferestre. Nu erau conștienți oare că printre ei se ascundea un trăgător? Nu auziseră împușcătura?

Întoarse capul în direcția stației de pompieri, mai exact spre locul în care se prăbușise Dickie Strauss. După împușcătură, motocicletă acestuia continuase să ruleze pe asfalt. Bărbatul căzuse de pe motocicletă la trei secunde după impact. Imaginile i se derulară din nou în minte. Refăcu traiectoria glonțului. Privi în direcția opusă. Verifică încă o dată posibila linie de tragere.

Singura linie dreaptă până la stația de pompieri.

Casa din fundătură. Era cufundată în întuneric și în fața ei nu era parcată nicio mașină. În spatele acesteia se aflau mai multe case, toate cu vedere în direcția opusă.

Se concentrează și ascultă cu atenție, încercând să ignore sirenele mașinilor de poliție. Nu se auzea niciun zgomot. Nici pași grăbiți, nimic.

Se gândi puțin și luă o decizie. Un minut mai târziu, se puse în mișcare. Deși era atât de înalt, se putea mișca fără să facă zgomot. Deși era un lucru destul de complicat, lui i se părea ușor. Având picioare lungi, făcea mai puține mișcări în timp ce pășea, acoperind o suprafață mai mare.

Dar, cum de obicei oamenii înalți au o greutate pe măsură, mulți s-ar fi așteptat ca la înălțimea lui să calce precum un elefant.

Unii se gândiseră la asta exact înainte de a-și da ultima suflare. Puller spera ca în noaptea aceea să se întâmple la fel.

CAPITOLUL 75

Pușca lunetistului cântărea vreo șase kilograme și avea un metru lungime, fiind asemănătoare cu bara unei haltere. Puteai trăge cu ea doar dacă stăteai aplecat.

Bărbatul o purta în mâna dreaptă. Trepiedul metalic pe care se sprijinea de obicei țeava puștii era acum strâns. Lunetistul se mișca repede, dar nu și sistematic. Un singur foc în noaptea aceea – o singură victimă. Nu avea chef să mai omoare pe nimeni. Nu în noaptea aceea.

Aruncă o privire peste umăr. Nu văzu pe nimeni în spatele lui – doar întuneric. Mai erau vreo șase metri până la margini pădurii. De acolo mai avea de mers cinci minute printre copaci. Mașina îl aștepta. Avea de gând să se îndepărteze cât mai repede de locul acela. Înainte ca poliția să blocheze drumurile. Îi plăcea zona aceea – suprafețe mari de teren și foarte puțini polițiști care să asigure securitatea cetățenilor.

Se opri și întoarse capul.

Se auzeau sirenele, da, dar și ceva ciudat, neașteptat.

Mâna stângă i se îndreptă spre centură.

– O singură mișcare și îți vei putea vedea intestinele.

Mâna bărbatului încremeni în locul în care era.

Puller nu ieși din spatele copacilor – nu știa încă dacă bărbatul era singur sau nu. Ținea pistolul automat îndreptat asupra țintei.

– Unu: apucă arma de țeavă și arunc-o departe de tine. Doi: întinde-te pe pământ cu fața în jos, cu mâinile încrucișate la ceafă și cu picioarele depărtate.

Bărbatul lăsa arma jos, o apucă de țeavă și o aruncă. Arma ateriză cu un zgomot înfundat la vreo doi metri de el, împrăștiind în jur iarbă și praf.

– Prima parte a trecut cu bine. Acum execută pasul doi, îi zise Puller.

– Cum ai reușit să ajungi aici înaintea mea? întrebă omul.

Lui Puller nu-i plăcea deloc întrebarea, iar tonul folosit de bărbat îl îngrijora de-a dreptul. Omul era calm, foarte curios și părea să nu-i pese că fusese prins.

Puller cercetă cu privirea câmpul din fața lui. Să fi fost vreun observator în zona aceea? O echipă de rezervă care să-l ajute pe țintaș să dispară?

– Triangulația, din fericire, zise el. Am tras niște concluzii logice și am ajuns aici mai repede.

– Nu te-am auzit.

– Așa e. De ce l-ai eliminat pe Dickie?

– Nu știu despre ce vorbești.

– Gloanțele Lapua nu se prea găsesc pe aici, prin zonă, pot să pariez.

– Poți renunța la cazulăsta, Puller. Poți pleca liniștit. Chiar acum. Așa ar fi cel mai bine.

Lui Puller îi plăcu și mai puțin această schimbare tactică. Era ca și cum bărbatul era cel care ținea arma îndreptată asupra lui, și nu invers. Acesta îl îndemna să plece liniștit.

– Te ascult, zise el.

– Sunt sigur că te-ai gândit deja la această posibilitate. Nu vei afla mai multe de la mine. Nu e responsabilitatea mea să-ți fac treaba.

– Au murit opt oameni până acum. Ar trebui să existe un motiv serios.

Degetul lui Puller alunecă spre garda trăgaciului. Odată ce ar fi acționat-o, pistolul-mitralieră MP5 ar fi început să tragă.

– Ar trebui.

– Dacă te hotărăști să vorbești, am putea face un târg.

– Nu prea cred.

– Ești chiar atât de loial?

– Dacă preferi să o numești loialitate. M-am lăsat prins. E greșeala mea. Responsabilitatea mea.

– Cu fața în jos. E ultima dată când îți spun.

Puller ridică puțin țeava armei. De la distanța aceea, l-ar fi omorât pe loc pe cel din fața sa. Își lipi pistolul-mitralieră de pectoralul drept. Cu mâna stângă își scoase pistolul M11 din tocul frontal de la centură, descriind un arc de cerc de treizeci de grade.

Bărbatul se lăsă în genunchi. Apoi pe burtă. Începu să-și încrucișeze degetele la ceafă. Dar, într-o clipă, mâna lui alunecă spre centură.

Puller trase cu pistolul lui M11 câte un glonț în fiecare braț al bărbatului, apoi făcu un pas spre stânga și se ascunse după un copac. Scânteia provocată de pistol îi dezvăluise poziția. Nu avea intenția să-l omoare pe bărbat, pentru că asta nu i-ar fi folosit la nimic. Bărbatul nu avea cum să tragă în el. Iar acum, cu brațele inerte, nu ar mai fi fost capabil nici măcar să-și îndrepte pistolul spre Puller.

Bărbatul întinsese mâna după armă din două motive posibile.

Unu: probabil că voia ca Puller să-l ucidă.

Agentul hotărâse să nu fie prea grijuliu cu bărbatul. Voia doar un martor pe care să-l poată interoga.

Doi: bărbatul își propusese să-l determine pe Puller să tragă pentru a-și trăda poziția; de aceea agentul se ascunsese rapid în spatele copacilor.

Se aștepta acum la alte focuri de armă, dintr-o altă zonă.

Acestea însă nu veniră.

Se uită din nou la bărbatul împușcat, care zăcea în același loc, cu brațele rănite. Sângele nu țâșnea din artere, pentru că Puller nu țintise niciun punct vital. Observă prea târziu că mâna acestuia era sub el. Împușcătura sfâșie liniștea nopții.

– La naiba, strecură printre dinți Puller, în timp ce trunchiul bărbatului zvâcni violent, pentru a rămâne apoi nemișcat pe pământ.

Glonțul ieșise prin spatele bărbatului. Un punct vital. O rană mortală din față în spate. Autoprovocată.

Puller tocmai își pierduse un potențial martor. Oricine ar fi fost acești oameni, aveau un țel suprem. Nu era ușor să alegi moartea în

loc să-ți trăiești viața. Probabil că bărbatul intenționase asta de la bun început. Luase această decizie de când fusese capturat, știind că fusese compromis.

Puller se relaxase doar o secundă – și fu o greșeală fatală.

Blocă traiectoria cuțitului cu țeava pistolului său automat, dar bărbatul îl lovi în braț cu cealaltă mână, iar impactul îi trimise MP5-ul la pământ.

Puller ridică rapid pistolul M11, dar o lovitură laterală de picior din partea adversarului său trimise în țărână și această armă. Bărbatul se repezi din nou asupra lui, atacându-l cu cuțitul și încercând mai multe lovituri frontale, pentru a-l încurca pe Puller.

Era înalt de un metru optzeci și șapte și cântărea circa optzeci și cinci de kilograme. Avea părul negru și des, o față bronzată, obraji scofâlciți și privirea calmă a unui criminal obișnuit să ucidă cu sânge-rece alți semeni de-ai săi.

Dar Puller era la fel de calm.

Imobiliză mâna în care bărbatul ținea cuțitul, lipind brațul acestuia de trup, se lăsă pe vine și, după ce-și luă avânt, îl lovi cu capul în gât. Cuțitul căzu pe pământ. Puller pivotă, îl prinse pe bărbat de păr cu mâna dreaptă și-l trase cu putere spre dreapta, administrându-i în același timp o lovitură de cot în partea stângă a gâtului.

Bărbatul horcăi. Sângele începu să-i curgă abundant din nas și din gură.

– Predă-te și vei trăi, tâmpitule, îi spuse Puller.

Bărbatul însă nu renunță. Îl lovi pe Puller cu piciorul în vintre și încercă să-i bage degetele în ochi. Era enervant, dar suportabil. Puller îl voia în viață. Dar când bărbatul încercă să-i scoată pistolul M11 din tocul de la spate, Puller decise că era mai bine să scape cu viață, chiar dacă rămânea fără un prizonier prețios pe care să-l poată interoga. Se mută dintr-o mișcare în spatele bărbatului și își trecu fulgerător brațul său lung pe după gâtul rănit al acestuia, ținând cotul ridicat. Cu celălalt braț îl apucă pe bărbat de torace și trase cu putere în direcții opuse.

Bărbatul începu să urle, iar Puller îl ridică în aer, deasupra capului său, și îl izbi cu toată forța de cel mai apropiat copac. Coloana

bărbatului se rupse pe loc, cu un pârâit. Puller aruncă la pământ trupul inert. Gâfâind din cauza efortului, se uită în jos, spre grămada umană de la picioarele sale. Văzu cuțitul – avea lama zimțată și mânerul uzat de atâta folosință.

Dacă deznodământul ar fi fost altul, lama aceea putea fi acum murdară de sângele lui, își spuse el. Nu simțea nici cea mai mică urmă de regret.

– Puller!

Întoarse capul spre dreapta. Recunoscuse vocea lui Cole.

– Aici! Nu vă apropiați, o avertiză el. Avem un lunetist mort și ajutorul acestuia. S-ar putea să mai fie câțiva prin zonă. Eu sunt în regulă.

După zece minute, o auzi din nou pe Cole.

– Putem veni? strigă ea.

Puller mai scană o dată marginea pădurii.

– În regulă.

Câteva minute mai târziu, îi zări pe Cole și pe cei doi subalterni ai acesteia.

– Puller?

– În dreapta ta.

Făcu un pas în față ca să fie văzut.

Agentă și polițiștii alergară spre el.

Puller îngenunche lângă cele două cadavre și îl întoarse pe lunetist cu fața în sus.

– Luminează-i fața cu lanterna, zise el.

Cole făcu întocmai și polițistul pe nume Lou exclamă surprins:

– E tipul care s-a dat drept Treadwell atunci când am fost la locuința acestuia!

Puller se ridică.

– Mi-a trecut prin minte că ar fi posibil.

– Cum așa?

– Se potrivea descrierii făcute de tine. Acum știm că se pricepea al naibii de bine să tragă și de aproape, și de departe.

Privirea lui Lou se opri asupra celui alt cadavru, contorsionat îngrozitor.

– Ce naiba i-ai făcut ăstuia?

– L-am omorât, răspunse simplu Puller. Înainte de a mă omorî el pe mine.

– Bărbatul ucis la stația de pompieri era Dickie Strauss, zise Cole.

– Știu.

– Ce făcea el aici?

– Stabilisem cu el să ne întâlnim în noaptea asta.

Cole studie rănila de glonț din brațele lunetistului.

– Sunt gloanțele tale?

Puller încuviință.

– Tipul a întins mâna după arma lui. M-am gândit că vrea să-l împușc. Nu am făcut-o. Apoi s-a împușcat singur. Ar fi trebuit să-mi imaginez ce avea de gând. Dar dacă un om chiar vrea să se sinucidă și are și o armă la îndemână, chiar nu poți să faci mare lucru.

– Bănuiesc că nu, zise Cole.

Puller aruncă o privire în jur, apoi spuse:

– Să izolăm scena crimei. Cheamă-l pe Lan Monroe și pe toți cei de care mai ai nevoie. După aceea o să stăm puțin de vorbă.

– Despre ce?

– Despre multe.

CAPITOLUL 76

Cole îl așteptă la ea acasă. Puller se opri se rapid la motel, apoi plecase spre locuința ei. Polițista îl întâmpină în pragul ușii, iar el o urmă pe hol până în bucătărie.

– Vrei să bei ceva? îl întrebă ea. Eu o să beau o bere.

– Nu vreau nimic, zise el.

Se așezară în ultima cameră, cea cu vedere spre curtea din spate. Afară era cald, iar în aer se simțea o umezeală persistentă. Aparatul de aer condiționat din camera lui Cole era mult mai eficient decât cel de la motel. Puller simțea în aer gust de cărbune și avea senzația că pielea îi devine unsuroasă și neagră doar stând acolo.

Ea se așeză în fața lui, ținând în mână o sticlă de bere Michelob.

– În timp ce tu verificai eventualele piste ale anchetei, începu ea, eu am verificat firma la care lucra Treadwell. Singura informație folositoare pe care am aflat-o a fost că nu lipsea nimic în urma inventarului pe care l-au făcut. Cei de acolo nu aveau idee de ce Treadwell ar fi putut avea carbid tungsten în casă. Ei nu țin la firmă o astfel de substanță.

– Deci carbidul nu provenea de la locul său de muncă.

– Nu.

– Eu am găsit în schimb un indiciu referitor la laboratorul de metamfetamină.

– Mai exact?

Puller îi povesti tot ce descoperise la stația de pompieri.

– La naiba! Clubul Xanadu intermedia distribuția de metamfetamină?

– Așa se pare, spuse Puller. Dar asta nu ne ajută prea mult. Și suntem în criză de timp.

– Ce vrei să spui?

Îi povesti tot ce discutasese cu Joe Mason despre conducta de gaz operată de Trent. Și despre reactorul nuclear care, în aparență, reprezenta ținta reală. Și, în cele din urmă, îi spuse despre problemele financiare ale lui Roger Trent.

Când Puller termină de vorbit, Cole puse pe podea sticla de bere și se lăsă pe spate în scaun.

– Nu prea știu de unde ar trebui să încep, zise ea. Jean nu mi-a pomenit niciodată despre problemele cu banii. Mă mir că ți-a spus ție!

– Cred că am prins-o într-un moment vulnerabil. Iar eu nu fac parte din familie. Poate că nu a vrut să afli. Probabil că s-a simțit stânjenită la gândul că ar putea fi din nou săracă.

– Ți-e foame? Dintr-odată mi s-a făcut o foame de lup.

– Cole, uită de asta! Ne-au rămas mai puțin de două...

Ea îl întrerupse cu o voce tremurătoare:

– Trebuie să fac niște sandviciuri, Puller. Eu... eu simt nevoia să fac ceva normal. Sau o voi lua razna. Vorbesc serios. Nu am ales meseria asta pentru astfel de cazuri. Așa ceva nu ar trebui să aibă loc în oraș precum Drake.

Puller o liniști înțeleghător:

– Bine, bine. Nu vrei să te ajut?

Merseră la bucătărie și pregătiră câteva sandviciuri cu carne de curcan și felii de castraveți murați deasupra, împreună cu o garnitură de cartofi prăjiți. Mâncară stând în picioare lângă chiuveta din bucătărie.

– Tu ce crezi? întrebă ea încet.

Puller mușcă o bucată din sandvici, apoi băgă în gură câțiva cartofi prăjiți.

– Lunetistul era un profesionist. Arma era de ultimă tehnologie, la fel și muniția. Și-a ales corect poziția, și-a executat misiunea și aproape că a reușit să scape. A fost destul de greu să-l înving și am avut nevoie și de ceva noroc pentru asta. Iar eu mă pricep să vânez lunetiști

aproape în orice mediu. Se opri câteva secunde, apoi continuă: Aproape că mi-a scăpat, știi? Iar partenerul lui a fost bun, nu glumă! Nu la fel de bun ca mine, dar bun.

– Ce modest ești, zise Cole.

– Sunt realist, răspunse Puller. Pentru oricine poate fi fatal să se considere mai puțin sau mai bine pregătit decât este în realitate. Există oameni mult mai antrenați decât mine. El nu se număra însă printre aceștia.

– Am înțeles.

– Să presupunem că Dickie, Treadwell și Molly erau traficanți de metamfetamină. Ți-am spus că Dickie mi-a făcut impresia unui om strâns între ciocan și nicovală. El se ocupa cu traficul de metamfetamină – lucru pe care voia să-l țină secret, evident –, dar descoperise probabil ceva mult mai grav.

– Ai spus că trebuia să se întâlnească cu tine în noaptea asta! Ai idee ce voia să-ți spună?

– Nu. Probabil că nimic important. Eu am fost cel care a propus să ne vedem.

Cole deschise frigiderul și scoase două sticle de Deer Park, apoi îi întinse una lui Puller.

– O conductă de gaz și un reactor nuclear, zise ea. Și zici că avem doar două zile. E o nebunie, Puller. O adevărată nebunie.

– Așa e, dar nu avem ce face.

– Va trebui să chemi artileria grea.

– Am încercat, Cole. Cei de sus nu cedează în această privință.

– Vrei să spui că ne vor lăsa aici de izbeliște?

Stăteau față în față privind-se, la doar câțiva centimetri unul de altul, dar lui Puller i se părea că între ei erau kilometri întregi. Își irosise o mare parte din viața sa de adult servindu-și țara. Să fie în slujba țării însemna, în esență, să fie în slujba concetățenilor săi. În slujba femeii din fața lui – cea care-l privea disperată chiar în acel moment. Nu se mai simțise niciodată atât de confuz.

– Nu știu ce să-ți spun, Cole. Chiar nu știu.

Ea îi răspunse:

– Ei bine, acum am de făcut un lucru.

- Ce anume? întrebă prudent Puller.
- Trebuie să-l anunț pe Bill Strauss că și-a pierdut fiul.
- O să merg cu tine.
- Nu este nevoie.
- Ba da. Vreau să fac asta.

Plecară împreună.

CAPITOLUL 77

Ajunseră la locuința lui Strauss cu Malibu-ul lui Puller. Aerul nopții părea chiar mai înăbușitor decât pe timpul zilei, când temperatura urcase până la 32°C, iar umiditatea fusese pe măsură.

La lumina farurilor se vedeau roiuri uriașe de țânțari care își așteptau victimele. O căprioară țâșni dintre copaci pe partea stângă a drumului, la vreo cincisprezece metri în fața lor.

Puller puse piciorul pe frână. Câteva secunde mai târziu, dintre tufișuri sări un animal ciudat, care semăna cu un mic leu de munte. Animalul făcu două salturi pe asfalt, apoi dispăru printre copacii de pe cealaltă parte a drumului.

Părea că prădătorii ieșiseră în forță în noaptea aceea.

– În Orientul Mijlociu era mult mai cald decât aici, doar că nu era atâta umiditate în aer. Clima asta îmi amintește de Florida, zise Puller în timp ce conducea mașina pe drumurile sinuoase.

Probabil că în Drake nici nu existau, de fapt, altfel de drumuri.

– Nu am fost niciodată în Florida, zise Cole. Virginia de Vest este singurul loc în care am trăit. Aici e *casa mea*.

Puller deschise la maximum aerul condiționat și își șterse de pe frunte o dungă de sudoare, de parcă vorbele ei i-ar fi provocat fierbințeală.

– Să vorbim, zise el.

– Asta mă pune în cea mai incomodă postură, Puller.

El îi aruncă o privire.

– Știu. Ești un ofițer al păcii. Un polițist la dispoziția cetățenilor. Care protejează și apără.

– Exact. Ce ar trebui să fac acum? Să evacuez ținutul?

Puller strânse mai tare volanul și privi înainte, încercând să distingă ceva în întuneric. Agentă îi spusese pe ce drum să meargă pentru a ajunge la locuința lui Strauss, dar probabil că se aflau pe o șosea al naibii de lungă – cel puțin după standardele locale – și, în mod evident, Cole profitase de ocazie pentru a da glas preocupărilor ei.

– Cred că ai putea încerca. Dar, fără susținere, nu pot estima cât de eficientă ar fi această soluție.

– Dar tu nu mă vei susține? Sau cei de sus, de la D.C.?

– Asta nu se va întâmpla, rosti hotărât Puller.

– La naiba, de ce nu?

Puller decise să-i spună adevărul.

– Ei vă consideră pe toți cei din zonă doar o oportunitate de a scrie o nouă pagină în manualul de strategie politică și de a aresta câțiva băieți răi în urma acestui proces.

– Vrei să spui că suntem doar niște cobai? izbucni ea.

– Da, chiar așa. Niște cobai. Federalii își închipuie că, dacă noi vom apăsa butonul de panică, băieții răi își vor strânge catrafusele și vor pleca în alt loc, ca să facă acolo ce au plănuțit.

– Dar acesta e orașul meu natal! Aici m-am născut. Îi cunosc pe oamenii ăștia. Nu pot să stau cu mâinile în sân așteptând să fie rași de pe fața pământului.

Puller o privise cu atenție în timp ce vorbea, însă acum întoarse capul.

– Puller? Tu înțelegi ce vreau să spun?

– Da, înțeleg foarte bine. Iar asta înseamnă probabil că nu trebuia să-ți spun.

– Ba sigur că trebuia să-mi spui!

– Pe scurt: federalii nu au de gând să facă nimic ca să accelereze lucrurile. Ei vor să vadă ce se petrece. Vor chema trupele în ultimul moment. Ar trebui să fie suficient timp pentru asigurarea unor pagube colaterale minime.

– *Ar trebui* să fie suficient timp? Pagube colaterale *minime*?

Puller o întrerupse:

– Dar asta nu înseamnă că noi trebuie să stăm aici cu coada între picioare. Am putea încerca să rezolvăm problema asta înainte să se apese pe trăgaci.

– Iar dacă nu vom putea?
 – E cel mai bun plan pe care-l am.
 – Îmi ceri să aleg între țară și oamenii mei de aici.
 – Nu-ți cer să faci nimic, Cole. Eu îți spun doar ce mi-au spus cei de sus. Nu-mi place mai mult decât îți place ție.
 – Și atunci, ce vrei să faci?
 – Eu sunt soldat. E simplu pentru mine. Fac doar ce mi se ordonă.

– Asta-i o prostie.
 – Da, ai dreptate, e o prostie.
 – Și atunci?
 Puller strânse din nou volanul. I se părea fragil în mâinile sale.
 – Chiar nu știu, răspunse el.
 Mașina rulă mai departe pe drumul accidentat, dar niciunul dintre ei nu mai spuse nimic o bună bucată de vreme. Cole se limită să-i explice pe unde trebuia să o ia ca să ajungă la locuința lui Strauss. În timp ce se apropiiau, ea îl întrebă:

– Ce-ar fi dacă aș decide eu să dau alarma?
 – Tu hotărăști.
 – Nu o să mă împuști?
 – Tu hotărăști, spuse din nou Puller. Dar, dacă vrei să știi, răspunsul e nu. Nu te voi împușca. Inspiră îndelung și zise: De fapt, chiar am să te acopăr.

– Ai face asta? De ce?
 El întoarse capul spre Cole, care îl privea cu ochii mari de uimire.
 – Așa, pur și simplu, îi răspunse el. Consider că așa este corect. Uneori, gradații uită aceste mici detalii. Așa e corect, repetă el.

Văzură în față luminile casei lui Strauss. În timp ce vira pe aleea din fața clădirii, Puller spuse:

– Putem ieși cu bine din asta dacă vom lucra în continuare împreună.

Ea își lipi palmele de bordul mașinii, de parcă ar fi vrut să oprească gândurile care i se învâlmășeau în minte cu o viteză amețitoare, ca într-o încercare de evadare.

Puller îi puse mâna pe umăr și o strânse ușor.

– Nu ești singură, Sam. Sunt chiar aici, lângă tine.

Ea întoarse capul spre el.

– E prima dată când mi-ai spus pe numele mic. Sam.

– Sunt soldat, ce vrei? Suntem o specie formală și rece.

Un zâmbet minunat se ivi pe buzele ei. Cole îl bătu ușurel pe mână.

– Sunt bine... John, zise ea privindu-l. Ești de acord să-ți spun John din când în când? Probabil că sună stupid că-mi fac griji din cauza asta, în timp ce în jur se petrec atâtea nenorociri.

– E în regulă. Și, oricum, mi se pare mai drăguț decât Romeo.

– Sau Julieta, adăugă ea.

CAPITOLUL 78

Casa lui Strauss era ceva mai mare decât jumătate din reședința lui Trent – ceea ce înseamnă că era enormă după standardele celor din Drake. Și după standardele americane în general, își spuse Puller.

Clădirea se ridica în mijlocul unei suprafețe de două hectare – un teren îngrădit, având o mică poartă la intrare –, nefiind păzită de niciun gardian, ca în cazul proprietății lui Trent.

Cole își anunțase vizita prin telefon cu puțin timp în urmă și îi ridicase din pat pe Strauss și pe soția acestuia. Cei doi îi așteptau atunci când sunară la ușă. Doamna Strauss era o femeie grasă, cu oasele mari, care avusese grijă să-și aranjeze părul după ce fusese trezită în mijlocul nopții. Purta niște pantaloni de stofă și o bluză largă. Expresia întipărită pe fața ei spunea totul. Femeia era devastată.

Bill Strauss purta blugi și un tricou polo. O țigară încă neaprinsă îi atârna între degete. Poate că doamna Strauss, la fel ca Rhonda Dougett, nu permitea să se fumeze în casă.

Se așezară unul lângă altul pe o canapea, în timp ce Cole le explica ce se întâmplase. Când ajunse la focul de armă, Bill Strauss ridică privirea.

– Deci spui că a fost ucis? Cineva l-a ucis pe Dickie intenționat?
Puller interveni:

– Am fost acolo. Așa s-au petrecut lucrurile.

Strauss întoarse capul spre el.

– Dumneata ai fost acolo? La stația de pompieri? De ce?

Cole interveni:

– Nu e relevant, domnule Strauss.

– Aveți idee cine ar putea fi ucigașul?

– Avem mai mult de atât. Îl avem pe criminal, zise Puller.

Cei doi Strauss îl priviră uluiți.

– L-ați prins? Cine e? De ce ne-a ucis fiul? întrebă precipitat Bill Strauss.

– Nu știm cine e și nu-l putem întreba de ce l-a ucis pe Dickie, pentru că s-a sinucis la scurt timp după ce l-a împușcat pe fiul vostru.

Doamna Strauss începu să plângă încetișor cu fața îngropată în palme, iar soțul ei o cuprinse pe după umeri.

Câteva minute mai târziu femeia își pierde controlul și izbucni în hohote de plâns, iar bărbatul o conduse încetișor pe hol până în camera ei.

Puller și Cole rămaseră în încăpere, așteptându-l pe Bill Strauss să revină. Puller se ridică după două minute și începu să se plimbe prin cameră.

Strauss se întoarse un minut mai târziu.

– Îmi pare rău, dar cred că înțelegeți cât de supărați suntem în aceste momente, zise el.

– Absolut, îl liniști Cole. Putem reveni cu altă ocazie, dacă doriți. Știu că vă este foarte greu.

Strauss se așază clătinând din cap.

– Nu, mai bine să terminăm cu asta acum.

De această dată își aprinse țigara și suflă fumul într-o parte.

– Încercăm să aflăm cine este bărbatul care s-a sinucis. Dacă am ști, ne-ar putea ajuta să rezolvăm cazul.

– Dar sunteți siguri că nu e de prin partea locului? întrebă Strauss.

– Nu știm încă, dar așteptăm confirmarea.

– Aveți vreo bănuială? Ce motiv ar fi putut avea cineva să-l ucidă pe fiul vostru? întrebă Cole.

– Niciuna. Dickie nu avea dușmani. El avea prieteni. Îi avea pe amicii lui de la clubul motocicliștilor.

– Dar unde lucra? întrebă Puller.

– El... hm, nu avea un serviciu stabil, zise Strauss.

– Bine, dar unde a lucrat ultima dată?

– Nu prea este de lucru în Drake.

– Ei, bine, există Trent Exploration, zise Puller. Iar dumneata ești director executiv acolo.

– Desigur. Așa este. Dar Dickie nu voia să lucreze la Trent.

– De ce nu?

– Nu prezenta interes pentru el, atâta tot.

– Deci dumneata l-ai întreținut până acum? întrebă Puller.

– Cum? întrebă zăpăcit Strauss. Noi, mai bine spus. Eu îi dădeam bani din când în când, iar el locuia la noi acasă. Era singurul nostru copil. Poate că l-am cam răsfățat, ce-i drept.

Bărbatul tăcu, inspiră adânc și, odată cu aerul, trase în plămâni și o doză de nicotină.

– Dar nu merita să fie omorât, continuă el în cele din urmă.

– Sigur că nu, zise Cole.

– Dacă Dickie locuia aici, spuse Puller, va trebui să-i verificăm camera.

– Dar nu în noaptea asta, zise Cole.

– Mi-a spus de ce a fost eliminat din armată, spuse Puller.

Acest comentariu atrase o privire încruntată din partea lui Strauss.

– A fost... un incident nefericit, zise Strauss.

– Faptul că era gay sau eliminarea din armată? întrebă Puller.

– Ambele, zise Strauss cu franchețe. Nu sunt un homofob, agent Puller. Ai putea crede că oamenii care trăiesc într-un orașel ca acesta nu sunt foarte receptivi la astfel de lucruri, dar eu mi-am iubit mult fiul.

– În regulă, zise Puller. Era un om bun. Voia să facă ceea ce trebuie.

– La ce te referi?

– Ne ajuta la investigații, interveni Cole.

– Vă ajuta? În ce fel?

– Ne ajuta, atâta tot.

– Și credeți că de aceea a fost ucis?

– Nu știm.

– Dumnezeule, exclamă Strauss. Atâția oameni uciși în Drake în numai câteva zile! Credeți că există vreo legătură între aceste crime?

– Da, răspunse Cole.

– De ce?

– Nu vă pot spune mai multe, îi explică ea.

Puller se așează, fixându-l câteva secunde cu privirea pe Strauss și întrebându-se în același timp dacă nu ar fi trebuit să aplice o nouă strategie. În cele din urmă, se hotărăște. Nu avea prea mult timp la dispoziție.

– Ați mai aflat ceva despre aprobările detonațiilor?

Pe un ton indiferent, Strauss răspunse:

– Am sunat la biroul care se ocupă de asta. Au verificat. Supraveghetorul care răspundea de această operațiune a cerut un permis special, care a fost primit. Dar a existat o eroare în legătură cu publicarea anunțului. De fapt, detonațiile nu au fost anunțate la timp. Supraveghetorul nu a primit această informație, așa că a executat oricum detonațiile. Nu se întâmplă prea des asemenea lucruri, dar se întâmplă.

– Cine ar fi putut afla ora detonațiilor?

– Eu o știam, la fel și supraveghetorul. Mulți dintre cei care lucrează la Trent Exploration.

– Roger Trent? întrebă Puller.

– Nu știu precis, dar dacă ar fi avut vreun interes, ar fi putut să afle destul de ușor.

Cole se ridică și îi întinse bărbatului cartea ei de vizită.

– Dacă-ți mai aduci aminte ceva, dă-mi un telefon. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

Bill Strauss păru derutat de finalul brusc al întâlnirii, dar se ridică. Părea că se clatină pe picioare.

– Îți mulțumesc, sergent Cole.

Puller fu ultimul care se ridică. Se apropie de Strauss și spuse:

– Au murit prea mulți oameni, domnule Strauss. Nu vrem să mai vedem și alte cadavre.

– Bineînțeles, zise el făcându-se roșu la față. Sugați cumva că aș avea vreo legătură cu...

– Nu, nu sugerez nimic.

– Tu crezi că minte, nu-i așa? îl întrebă Cole în timp ce se întorceau la mașină.

– Cred că știe mai multe decât ne-a spus până acum.

– Vrei să spui că a contribuit indirect la uciderea propriului fiu? Părea devastat de această veste.

– Poate că nu se aștepta ca fiul lui să fie implicat în afacerea asta. Se urcară în mașină, iar Puller demară, îndepărtându-se de casa familiei Strauss. Cole privi în urmă prin oglinda retrovizoare.

– Nu-mi pot imagina o astfel de durere, să-mi pierd copilul...

– De fapt, oricine își poate imagina cum este. Dar nimeni nu vrea să treacă prin așa ceva.

– Te-ai gândit vreodată la căsătorie?

Sunt căsătorit. Soția mea se numește Armata Statelor Unite, își spuse Puller. Și această soție poate fi uneori o adevărată cățea.

– Cred că toți oamenii se gândesc la căsătorie, zise el. La un moment dat.

– E greu să fii polițist și căsătorit pe deasupra.

– Oamenii o fac mereu.

– Să fii femeie-polițist și să ai un soț, asta vreau să spun.

– Oamenii o fac totuși.

– Cred că da. Știi, dacă tu crezi că Strauss ascunde ceva, probabil că nu ar fi trebuit să amân verificarea camerei fiului său.

– O s-o facem și pe asta, dar nu cred că Dickie ar fi ținut ceva de importanță majoră în propria cameră.

– Și unde crezi că ar fi păstrat lucrurile de importanță majoră?

– Poate în același loc în care Eric Treadwell își păstra carbidul tungsten.

– Chiar crezi că acest carbid este atât de important?

– E important tocmai pentru că prezența lui este inexplicabilă. Se uită la ceas, apoi o întrebă: Ți-e somn?

– Nu. Am senzația că m-a curentat cineva cu un fir electric. Dar ai putea rămâne la mine în noaptea asta.

– De ce? Am o cameră la motel.

– Și cineva a încercat să te arunce în aer. De două ori.

– În regulă. Poate că ai dreptate.

Recuperară împreună mașina lui Cole, apoi el o urmă până la locuința ei. Ea îl conduse până în camera în care avea să doarmă, asigurându-se că are tot ce-i trebuie.

Apoi se opri în ușă în timp ce el se așeză pe pat și începu să se descalțe.

Puller ridică privirea.

– Ce e? o întrebă el.

– De ce tocmai Drake? Doar pentru că acea conductă de gaz și reactorul nuclear se află în apropiere?

– Cred că pentru unii asta e singura explicație.

Lăsa și cel de-al doilea bocanc să cadă pe podea, apoi își scoase din tocul frontal de la centură pistolul M11.

– Vrei să trăiești toată viața cu o armă în mână? îl întrebă ea.

– Dar tu?

– Nu știu. În momentul de față, mi se pare o idee bună.

– Da. Sunt de aceeași părere.

– Puller, dacă vom scăpa cu viață din încercarea asta..., începu ea. Apoi continuă: Poate am putea...

El ridică ochii spre ea.

– Da. Și eu m-am gândit la asta.

CAPITOLUL 79

Era ora unu noaptea când Puller se visă din nou în Afganistan, în mijlocul unui schimb de focuri pe care-l câștiga de fiecare dată, chiar dacă nu putea să-i aducă acasă pe cei pe care-i pierduse. Des-
tul de liniștit, se dezmetici treptat din vis. Dar se trezi cu altceva.

Cu o idee.

Exista o lacună. O pistă pe care nu se gândise să o urmeze. Și în timp ce împușca de zor talibani în deșert, mintea lui se fixă treptat asupra acestei lacune. Nu avea mult timp la dispoziție. Sări din pat, se îmbracă repede, apoi părăsi casa la fel de încet precum se mișcase printre patrulele din Orientul Mijlociu. Înainte de a pleca, trecuse să o verifice pe Cole. Aceasta dormea în patul din camera ei, învelită cu un singur cearșaf din cauza căldurii înăbușitoare. Îi lăsă un bilet pe frigider, se asigură că ușa din față este bine încuiată, apoi ieși încetîșor cu mașina de pe aleea din fața casei și rulă până în capătul străzii.

Treizeci de minute mai târziu, zări clădirea sinistră de beton. Nu exista niciun sistem de securitate. Observase deja acest lucru în timpul ultimei sale vizite. Scană încă o dată zona, apoi continuă să înainteze. Descuie lacătul de la ușa principală în treizeci de secunde, apoi pătrunse în interior. Decise să nu folosească lanterna pentru început, căci memorase interiorul de la ultima sa vizită. Cincisprezece pași pe hol, ușa din stânga. Folosi o lanternă-creion pentru a lumina lacătul, în timp ce-și folosea sculele ca să-l descuie.

Douăzeci de secunde mai târziu se afla de cealaltă parte a ușii, închizând-o după el. Se uită apoi la cealaltă ușă. Încercă mânerul sferic. În mod surprinzător, ușa nu era încuiată. O deschise cu mâna

acoperită de mânășă. Un seif masiv părea să se zgâiască la el. Asta avea să fie partea cea mai grea. Seiful putea fi înșelător. Dar avea la el câteva elemente cu care îl putea învinge.

Îndreptă lanterna către fața metalică a seifului. Era veche, dar rezistentă. Introduse sculele în încuietore. Lucră cu o mână sigură timp de cinci minute, apoi se auzi un clic slab. Trase de brațul mecanismului de închidere și ușa seifului se deschise. Îi luă zece minute ca să găsească ceea ce căuta. Desfășură schițele și le puse pe birou. Îndreptă raza lanternei deasupra lor, luminându-le pagină cu pagină. Apoi fotografie fiecare pagină, împături din nou planurile, le puse în seif, închise cu putere ușa și verifică dacă este bine încuiată.

Cinci minute mai târziu, se îndepărta de clădire în Malibu-ul său. Ajunse acasă la Cole, luă cu el aparatul foto și se așeză pe patul lui, studiind fiecare cadru.

După ce termină, încercă să analizeze în mod logic situația, străduindu-se să pună lucrurile în ordine. Strauss ținuse acele schițe în seiful său. Eric Treadwell și Molly Bitner concepuseră un plan pentru a le scoate din seif și făcuseră apoi copii. Avea acum confirmarea că așa se petrecuseră lucrurile.

Avea la el fișele cu amprente digitale ale celor doi, Treadwell și Bitner. Amândoi transpiraseră probabil după micul raid în biroul lui Strauss, pentru că umezeala contribuise la imprimarea perfectă pe hârtie a amprentelor. Mai mult, era un tip de hârtie pe care amprente latente rămâneau imprimate permanent. Așa cum era de așteptat, urmele prelevate se potriveau perfect cu amprente digitale ale celor doi.

Schițele din seif erau motivul pentru care riscaseră atât de mult. Pentru acele schițe fuseseră uciși. Era singura pistă pe care nu o urmăse.

Până acum.

Mai exista însă o problemă: să-i spună sau nu lui Cole?

Răspunsul i se contură în minte mai clar și mai rapid decât se așteptase.

Se uită la ceas: era patru.

Ce ironie! Din nou trebuia să o trezească devreme.

CAPITOLUL 80

Sam Cole se întoarse pe partea cealaltă, deschise ochii și își înăbuși un strigăt.

Puller stătea pe un scaun, exact lângă pat.

– Ce naiba faci aici? îl întrebă ea, ridicându-se în capul oaselor.

– Aștept să te trezești.

– De ce nu m-ai trezit, pur și simplu?

– Dormeau atât de profund!

– Nu cred că are vreo importanță pentru tine! M-ai mai trezit și înainte dintr-un somn adânc.

– Mi-a plăcut să te privesc în timp ce dormeau.

Cole încercă să spună ceva, apoi se opri.

– Oh, zise ea în cele din urmă, vizibil tulburată.

Puller își plecă privirea.

– Deci ai decis să aștepti până aveam să mă trezesc, ca să mă sperii zdravăn, zise ea apoi.

– Nu asta a fost intenția mea, dar se vede că a funcționat.

Înainte ca ea să mai poată adăuga ceva, el îi arătă aparatul foto pe care-l avea în mână.

– Vrei să-mi faci o poză? întrebă ea derutată.

– Vreau să te uiți la câteva fotografii.

– Ce fel de fotografii?

– Rămâi aici. O să fac niște cafea și ne putem uita împreună.

După treizeci de minute și două cani de cafea, Cole se rezemă din nou pe pernă.

– În regulă. Acum, explică-mi ce înseamnă toate astea!

– Înseamnă că mai avem mult de săpat. Și suntem în criză de timp.

– Ești sigur că e ceva important?

– Pentru schițele acestea au spart seiful lui Strauss. Și cred că este totodată motivul pentru care au fost uciși cei patru Reynolds, Treadwell și Bitner. Deci, aș spune că da, e foarte important.

– Eu credeam că au fost uciși din cauza raportului cu probele de sol.

– Și eu am crezut la fel. Dar raportul nu semnala nimic alarmant. Au fost eliminați pentru că s-a aflat cumva că planurile acelea au fost sustrase din seiful lui Strauss. Și s-a descoperit, de asemenea, că Treadwell și Bitner i-au spus lui Reynolds despre afacerea asta. Și atunci au fost uciși și ceilalți, la rândul lor.

– Și ce s-a întâmplat cu raportul?

– Ți amintești bucățelele de hârtie pe care le-am găsit sub canapea, presupusa recipisă de însoțire a coletului?

– Da.

– Cred că asasinii le-au lăsat acolo. Ca să ne inducă în eroare.

– Dar de ce? De ce nu au lăsat, pur și simplu, lucrurile la voia întâmplării, ca să descoperim noi eventualele indicii?

– Pentru că atunci nu am mai fi pierdut timpul urmărind această pistă. Dar, dacă stai să te gândești puțin, a fost destul de convenabil pentru ei să lase bucățelele de hârtie verde ale avizului sub canapea, ca să le găsim noi.

– Și Larry Wellman?

– Era de serviciu când s-au întors ei acolo. Au fost nevoiți să-l elimine.

– La naiba, Puller, toate se leagă acum.

Pe fața ei se citea îngrijorarea.

– Deci l-au ucis pe Larry doar pentru a planta acele bucăți de hârtie care să ne inducă în eroare?

– Așa cred.

– Și Dickie?

– A fost depășit de situație. Nu cred că știa ceva despre crime. Iar când a aflat, a fost doar o problemă de timp. În momentul în care i-am cerut ajutorul, i-am semnat, practic, condamnarea la moarte.

Ea îl privi nedumerită.

– Când ai avut timp să te gândești la toate astea?

– Când eram pe câmpul de luptă din Afganistan.

– Adică?

– Doar în mintea mea. Creierul meu are tendința să lucreze mai repede atunci când sunt acolo, adăugă el cu voce scăzută.

– Cred că pot să înțeleg asta, zise încet Cole.

Ea se mai uită o dată la pozele din aparat.

– Deci, ce facem cu astea?

– O să le descarc în computerul meu și o să le printez. Dar ideea este că trebuie să mergem acolo.

– Să mergem acolo? Să aruncăm o privire, asta vrei să spui?

– Nu, mai mult de atât. Puller își verifică ceasul și spuse: E încă întuneric afară. Ești pregătită?

– Nu cred că mai contează dacă sunt sau nu pregătită. Nu avem timp de pierdut. Acum, ieși afară din dormitorul meu ca să mă pot schimba.

CAPITOLUL 81

Puller și Cole se apropiară de marginea pădurii, îngenuncheară și scanară rapid ceea ce se ridica în fața lor. Puller își mută rucsacul de pe umărul stâng pe cel drept și se mai uită o dată în jur.

Nu exista nicio marjă de eroare în această operațiune, așa că nu-și putea permite nicio greșală. Începea să se lumineze.

Cole îl urma îndeaproape, privind cu prudență în toate părțile. Nu se vedea nicio lumină.

Toate casele erau întunecate.

Nicio mașină nu trecea pe drum.

Păreau a fi ultimii oameni rămași pe planetă.

Puller privi în stânga și în dreapta, apoi spre obiectivul său. Îi făcu un semn din cap lui Cole și ieșiră dintre copaci.

Puller își îmbrăcase costumul de camuflaj și avea fața înnegrită. Cele două pistoale M11 erau, ca de obicei, în tocurele de la centură. Pistolul automat MP5 se rezema de pieptul său, prins în bandulieră.

Cole era îmbrăcată în pantaloni și o cămașă neagră. Fața ei, la fel ca a lui Puller, era înnegrită. Avea în mână pistolul Cobra și încă o armă de rezervă în tocul de la centură. Maioul lui Puller era ud de sudoare. Nivelul de umiditate depășise cu mult limitele suportabile. Arșița excesivă combinată cu umezeala din aer era epuizantă. Încerca să își imagineze cum trăiau oamenii în casele acelea dărăpănate, fără electricitate, sufocându-se din cauza caniculei.

Dar poate că se considerau norocoși doar fiindcă aveau un aco-periș deasupra capului.

Își îndreaptă privirea către domul din beton. Construcția se profilează mătăhăloasă pe cerul întunecat, ca o tumoare enormă în mijlocul unor organe sănătoase. Folosi un clește metalic pentru a tăia gardul de sârmă – câteva minute mai târziu, el și Cole se aflau în imediata vecinătate a clădirii.

Cole scoase câteva coli de hârtie din rucsacul pe care-l căra în spate și începură să le studieze la lumina unei lanterne-creion, pe care Puller o păstra întotdeauna într-un buzunar de la pantaloni.

– Trebuie să aflăm mărimea aproximativă a acestei clădiri, zise el, iar ea încuviință cu un semn din cap.

Cole rămase pe loc, iar el se întoarse spre vest un metru douăzeci. După o sută de pași mari, se opri. Pașii lui măsurau aproximativ un metru douăzeci lungime. Deplasarea era dificilă pe un teren plin de arbuști, dar se strădui să măsoare distanța cât mai corect. O sută douăzeci de metri. Mai mult decât lungimea unui teren de fotbal.

Măsură apoi în pași lățimea domului. După două sute de pași, se opri. Lățimea clădirii era de două sute patruzeci de metri. Aproximativ un sfert de kilometru. Calculă estimativ suprafața clădirii și se declară impresionat. Guvernul federal rareori făcea ceva la scară redusă – mai cu seamă în trecut, când avusese la dispoziție o mulțime de bani pentru astfel de proiecte.

O facilitate enormă. Suficient de mare pentru ce?

Planurile pe care le descoperise în seiful lui Strauss nu-i spuneau nimic în legătură cu asta.

Acestea conțineau un avertisment din partea guvernului federal: nicio detonație nu putea avea loc pe o rază mai mică de trei kilometri de dom.

În plus, pe schițele din seif, mai multe zone fuseseră marcate cu simbolul „pericol de moarte”. Pe document nu era trecută nicio dată și nici nu conținea note explicative. Puller și Cole scanaseră fiecare centimetru al planurilor și tot nu ajunseseră să înțeleagă ce reprezentau acestea și unde puteau fi folosite.

Erau clandestine. Top secret. Poate de aceea aleseseră orașul Drake. Iar acum se aflau lângă acel colos de beton, în mijlocul unui ținut uitat de lume.

Puller se întoarse lângă Cole.

– Cât de mare e? îl întrebă ea scurt.

– Mai mare decât pare, răspunse el în șoaptă.

Privi apoi în spate. Printre copaci se întrevedea cartierul de case dărăpănate. Stilul anilor '50. Vechi de peste jumătate de secol. Multe se petrecuseră de atunci în lume. Se întoarse spre ea și o întrebă:

– Ce ți-au mai povestit părinții tăi despre locul acesta?

– Nu foarte multe. Cu ceva vreme în urmă, exista o sirenă, dar nu a mai fost folosită. Nimeni nu a aflat vreodată ce se întâmpla aici, așa mi-a spus tata. Poliția nu era chemată niciodată în acest loc, asta știu sigur. Pe vremea aceea, era șerif predecesorul șerifului Lindemann. Am vorbit cu el despre clădirea asta după ce a ieșit la pensie. Mi-a spus că nu era jurisdicția lui.

Puller scoase din buzunar hârtia pe care o luase din sertarul biroului de la stația de pompieri. Un plan de evacuare în caz de incendiu. Pe marginea acestuia erau trecute două numere: 92 și 94.

– Ai reușit să-ți dai seama ce reprezintă numerele astea? întrebă Cole.

– Am o vagă idee.

– Și care ar fi aceea?

Dacă numerele respective ar fi semnat, într-adevăr, ceea ce credea el, cazul ar fi luat o întorsătură nespus de gravă, indicând chiar o potențială catastrofă.

– O să-ți spun când voi fi sigur de asta.

– De ce nu acum? Mi-ai mai împărtășit și înainte bănuiele tale.

– Nu erau lucruri de o asemenea importanță. Vreau doar să fiu sigur. Nu intenționez să provoc panică, mai ales dacă se va dovedi că mă înșel.

Cole își umezi buzele uscate.

– Eu sunt deja panicată, Puller. Mă refer la conducta de gaz și la reactorul nuclear. Ce poate fi mai rău de atât?

– Poate fi cu mult mai rău, te asigur.

– În regulă, ai reușit să mă panichezi peste nivelul maxim suportabil.

Puller îngenunche printre copaci fără să facă vreun zgomot, ascultând sunetele animalelor sălbatice din pădure. Se iviseră zorii. Auzi zgomotul caracteristic al unui șarpe cu clopoței. Știa că în zonă trăiau și șerpi-mocasin – mlaștinile din Florida erau pline de șerpi-mocasin de apă. În timpul ultimului stagiu de antrenament al rangerilor, rămăsese cu răni serioase din cauza mușcăturilor de șarpe. Câțiva dintre colegii săi rangeri se temeau de șerpi, dar nu le era permis să-și arate frica. Unul aproape că murise din cauza mușcăturii provocate de un șarpe coral, dar reușise în cele din urmă să scape cu viață – pentru a muri patru ani mai târziu în Afganistan, când o mină explodase sub picioarele lui.

Mușcăturile de șarpe erau periculoase, dar minele erau cu mult mai rele.

Puller ascultă câteva clipe, gândindu-se la ce ar trebui să facă.

Se hotărî repede – nu avea prea multe opțiuni. Se apropie de zidul de beton din spatele clădirii și strecură mâna printre lujerii groși și crengile plantelor agățătoare care acopereau peretele. Atinse crusta aspră a monstrului.

– Ești sigură că ai reținut bine ce ți-a spus tatăl tău? Că peretele are un metru grosime?

– Da. A asistat la construcția domului.

Într-o construcție de o asemenea mărime, probabil că intrase un ocean de ciment. Numai guvernul federal ar fi putut realiza o astfel de lucrare. Era la fel de mare precum barajul Hoover.

Și pentru ce?

– Trebuie să intrăm în clădire, zise el.

– Bine, dar cum?

Puller atinse suprafața plană a zidului. Betonul, spre deosebire de lemn, se degrada destul de repede odată cu trecerea timpului, mai ales când era vorba de astfel de structuri. Dar o grosime de un metru a peretelui permitea o marjă mare de eroare în cazul degradării materialului. Ridică ochii. Clădirea avea pe puțin zece niveluri. Câțiva copaci se înălțau ceva mai sus de vârful domului, dar nu prea mulți la număr. Ar fi putut să se cațere până în vârf pe crengile lipite de zid, dar după aceea?

Un metru grosime. Nu putea să găurească zidul. Nu avea cum să facă acest lucru fără să provoace zgomot. Ar fi avut nevoie de un ciocan pneumatic și de dinamită. Privi în jos, acolo unde betonul se unea cu pământul. Să încerce pe dedesubt?

Scoase din rucsac un hârleț cu mâner demontabil și începu să sape. După vreo jumătate de metru, hârlețul lovi ceva dur. Scoase pământul și îndreptă lanterna spre groapă.

– Pare o bucată de fier, zise Cole.

– Așa cred și eu. E ruginită, dar aproape intactă.

Puller se întreba până unde – în afara perimetrului – se întindea acea structură. Probabil câțiva metri în exterior. Oamenii care proiectau domuri gigantice nu se mai zgârceau când venea vorba de astfel de detalii.

Nu puteau intra pe dedesubt. Nu puteau intra nici pe deasupra.

Și totuși, trebuia să existe o cale de acces. Nu puteai construi o astfel de facilitate fără să asiguri o ușa de rezervă în caz de urgență, dacă ar fi fost necesar să intri în clădire în cel mai scurt timp.

Îi veni apoi o idee.

– Dă-mi planurile, zise el. Vreau să văd ceva.

Cole îi întinse hârtiile. Puller le răsfoi până când găsi ceea ce căuta. Citi câteva rânduri pe una dintre pagini. Era clar – doar că nu realizase înainte. Asta era.

Întoarse capul spre Cole.

– Avem nevoie de fratele tău!

– Randy? Ce legătură are el cu toate astea? Îl privi încruntată și adăugă: Doar nu vrei să spui că este și el implicat! Mai întâi bănuiești că sora mea a încercat să te arunce în aer, apoi...

O apucă de braț.

– Nu, nu cred că fratele tău e implicat, dar cred că ne poate ajuta. Trebuie să-l găsim urgent.

CAPITOLUL 82

Se întoarseră împreună acasă la Sam și începură căutarea. Dar să-l găsească pe Randy Cole se dovedi mai greu decât ar fi fost normal într-un oraș atât de mic.

Cole verifică în mai puțin de o oră toate posibilele locații. O sună pe sora ei, dar Jean nu avea idee unde putea fi Randy. Verificară la Refugiu, apoi cercetară zona din centrul orașului, stradă cu stradă. Nimic.

– Stai puțin, zise în cele din urmă Puller.

Urmărit de Cole, plecă în viteză spre Annie's Motel. Se îndreptă spre zona camerelor și începu să deschidă ușile, una după alta, cu piciorul. Ajunși la a cincea ușă, Cole aruncă o privire în încăperea și strigă:

– Randy!

Îl zări pe fratele ei zăcând îmbrăcat pe un pat.

Cei doi intrară repede în cameră – Puller închise ușa în urma lor, apoi aprinse lumina.

– Randy? Trezește-te!

Tânărul nu se mișcă.

Cole se apropie mai mult și se uită la el.

– E teafăr? Randy!

– E bine. Pieptul lui se mișcă regulat în sus și în jos.

Agentul privi în jur, apoi zise:

– Așteaptă o secundă.

Luă un bol de pe un birou vechi și crăpat și intră în baie. Cole auzi zgomotul apei. Puller ieși din baie cu bolul plin cu apă, apoi îl goli pe fața lui Randy.

Acesta sări ca ars, se rostogoli și căzu din pat.

– Ce dracu'! urlă Randy după ce se izbi de podea.

Puller îl apucă de tricou, îl ridică de pe podea și îl împinse din nou pe pat.

Trezindu-se brusc, bărbatul îl zări mai întâi pe Puller, apoi o văzu pe sora lui, care-l privea uimită.

– Sam? Ce naiba se petrece aici?

Puller se așează lângă el.

– Paturile sunt mai bune acum decât tufișurile, nu-i așa? zise el.

Randy îl privi nedumerit.

– De ce m-ai udat?

– Cât de beat ești?

– Nu prea tare. Nu sunt beat în momentul de față.

– Avem nevoie de tine.

– Pentru ce?

– E vorba de Buncăr, zise Puller.

Randy se frecă la ochi de câteva ori, apoi întrebă:

– Ce-i cu Buncărul?

– Tu știi cum să intri acolo, nu?

– Poftim?

Puller îl apucă de braț.

– Randy, nu avem timp deloc și nu pot irosi orele care ne-au mai rămas încercând să-ți explic. Am găsit un plan al Buncărului. Acolo scrie că nu este permisă nicio detonație la o distanță mai mică de trei kilometri de Buncăr. Singurul motiv pentru care cineva ar fi menționat acolo acest avertisment ar fi existența unui puț de mină sub această facilitate. Probabil că voiau să se asigure astfel că nimeni nu va executa detonații în apropiere. Tatăl tău era cel mai bun căutător de cărbune din partea locului. Iar tu ai lucrat cu el. Probabil că ai ajuns să cunoști acest ținut mai bine decât oricine. Deci, există sau nu un puț de mină prin care se poate ajunge în Buncăr?

Randy își frecă creștetul capului și căscă.

– Da, există. Într-o zi, când eram cu tata, am descoperit puțul. Fusese deja construit, desigur. Noi căutam atunci cu totul altceva. De fapt, erau două puțuri, nu unul singur. L-am urmat mai întâi pe

primul și l-am descoperit și pe al doilea, care se îndrepta în direcția aceea. Am mers o vreme pe acolo. Tata a bănuț, la un moment dat, că ne aflăm sub Buncăr. Și avea dreptate. Probabil că puțul acela era acolo de prin 1940 – așa credea el.

– Dar ați intrat în el? întrebă Puller.

Randy părea din nou somnoros.

– Cum? Nu, nu am intrat. Nu atunci. Cred că tata ar fi vrut să-l exploreze, pentru că era curios. El ne-a spus întotdeauna tot felul de povești despre Buncăr. Am continuat să vorbim despre posibilitatea de a explora puțul. Însă apoi a fost ucis.

Randy inspiră adânc. Nu părea să se simtă prea bine.

– Încearcă să te concentrezi, Randy, insistă Puller. Fă un efort. Este foarte important.

– După moartea tatălui meu, m-am dus din nou acolo și am mai săpat. Am găsit un puț lateral. Apoi am renunțat pentru o bună bucată de vreme. Mi-am făcut de cap. Chefuri și orgii la care mă îmbătam criță. Am început apoi să-l ameninț pe ticălosul de Roger. După aceea, acum un an și jumătate, m-am dus acolo din nou. Nu știu de ce. Poate că încercam să termin ceva ce începuse tatăl meu. Atunci am găsit o cale de acces. A fost nevoie de ceva efort pentru asta, dar în mai puțin de două luni am reușit să intru. Au pus domul deasupra construcției și exista un planșeu de beton, dar acesta crăpase în unele locuri – probabil unde se surpase pământul sau din cauza dinamitărilor zăcămintelor de cărbune care aveau loc la o distanță destul de mare.

– Deci ai reușit să intri. Și ce ai găsit acolo? întrebă Puller.

– Un loc al naibii de mare. Întunecat ca o peșteră, desigur. M-am uitat bine peste tot. Am văzut niște chestii: mese de montaj, mai multe obiecte pe pardoseală, câteva butoaie.

– Butoaie cu ce?

– Nu știu. Nu m-am apropiat atât de mult.

Cole interveni:

– Randy, te-ai băgat într-o chestie al naibii de periculoasă. Substanțele cu care umblau în locul acela puteau fi toxice. Puteau fi radioactive. Poate de aceea te-ai simțit atât de rău în ultima vreme. Durerile de cap și indispoziția.

– S-ar putea.

– Ce-ai mai văzut acolo? întrebă nerăbdător Puller.

– Nimic, am ieșit cât de repede am putut. Locul acela îmi dădea fiori.

– În regulă, acum următoarea întrebare importantă: ai spus cuiva ce ai descoperit? întrebă Puller.

– Nu. De ce aş fi spus?

– Nimănui? insistă Puller. Ești sigur?

Randy se gândi câteva clipe.

– S-ar putea să fi spus cuiva, dacă stau să mă gândesc mai bine.

– Lui Dickie Strauss?

Randy îl privi surprins.

– De unde naiba știi asta? Am jucat fotbal împreună. Ieșeam des cu el în oraș. Am făcut parte din clubul Xanadu o vreme, până când mi-am pierdut motocicletă din cauza datoriilor. Da, lui i-am spus. Și ce-i cu asta? Ce importanță are?

– Dickie e mort, Randy, îi spuse Cole. Cineva l-a ucis. Iar noi credem că asta are legătură cu Buncărul.

Randy se ridică în capul oaselor, cu o expresie îngrijorată.

– Cineva l-a omorât pe Dickie? De ce?

– Pentru că a mai spus cuiva despre Buncăr, zise Puller. Și acel cineva a intrat acolo, la fel ca tine. Iar ceea ce a fost găsit acolo reprezintă motivul pentru care au fost uciși toți acei oameni.

– Dar ce naiba este acolo? întrebă Randy.

– Asta am de gând să aflu, răspunse Puller.

– Despre ce poate fi vorba? interveni Cole. Ai vreo bănuială?

– Da, am, răspunse Puller.

– Și ce crezi că este? insistă Cole. Spune-mi!

Puller nu spuse nimic, ci doar o privi, în timp ce inima începea să-i bată mult mai tare.

CAPITOLUL 83

Chiar dacă era încă foarte devreme în Kansas, Robert Puller nu părea deloc somnoros. Mai tânărul Puller nici nu credea că fratele său dormea prea mult la USDB. Era un tip extrem de inteligent. Iar bărbații inteligenți nu dormeau prea mult nici în lumea de afară, care le solicita atât timpul, cât și capacitățile intelectuale. Puller își imagina că nu dormeau mai mult nici atunci când erau nevoiți să privească doar trei pereți de beton și o ușă de metal, care rămânea închisă douăzeci și trei de ore din cele douăzeci și patru, în fiecare zi.

– Ce mai faci, frățioare? îl întrebă Robert.

– Așa și așa.

– Echilibrul este un lucru bun în viață.

– 92 și 94. Ce înseamnă numerele astea pentru tine?

– Sunt numere pare.

– Și altceva?

– Spune-mi mai multe.

Fratele său părea de-a dreptul interesat, nu doar curios.

– Știință pură. Aria ta de experiență.

Trecură două secunde.

– 92 este numărul atomic al uraniului. 94 este numărul atomic al plutoniului.

– Așa îmi aminteam și eu.

– De ce mă întrebi?

– Așa, ipotetic.

– În regulă.

– Ce fel de uraniu și de plutoniu ți-ar trebui ca să fabrici o bombă nucleară?

– Cum?

– Răspunde la întrebare, te rog.

– În ce naiba te-ai băgat, John?

Robert nu-i spunea prea des pe nume. Pentru fratele său mai mare, Puller era ori „frățioare“, ori „Junior“, câteodată – deși, în ultima vreme, cel din urmă apelativ era evitat pentru că le amintea de tatăl lor.

– Te rog doar să-mi dai cel mai detaliat răspuns la întrebarea asta.

– Ai nevoie de multe. Pe unele le poți obține. Pe altele le poți construi. Dacă ai timp și ceva experiență în domeniu, nu e chiar atât de greu. Mai dificil de obținut ar fi combustibilul nuclear pentru fabricarea bombei. Există doar două tipuri.

– Uraniul și plutoniul.

– Exact. Și ai nevoie de uraniu înalt îmbogățit, U-235 sau HEU, ca să poți fabrica o bombă nucleară. Pentru a face asta, ai avea nevoie de o facilitate spațioasă, o căruță de bani, mulți oameni de știință și câțiva ani de zile.

– Și plutoniul?

– De ce trebuie să vorbim despre asta? Convorbirea este monitorizată.

– Nu ne ascultă nimeni acum, Bobby. Am făcut toate aranjamentele pentru ca această convorbire să fie privată.

Fratele său nu spuse nimic preț de câteva secunde.

– În acest caz, aș spune că afacerea asta în care ești implicat nu e deloc ipotetică.

– Și plutoniul?

– Îți trebuie plutoniu-239, obținut mai ales prin iradierea uraniului într-un reactor nuclear regenerativ. Ceea ce faci în realitate este separarea plutoniului-240, care se găsește din abundență în reactorul nuclear, dar care poate fi folosit ineficient ca armă nucleară.

– Dar și acesta este greu de obținut.

– Chiar imposibil de obținut pentru un om oarecare. Cine are un reactor nuclear regenerativ în curtea din spate?

– Dar ai putea face rost?

– Presupun că l-ai putea fura sau l-ai putea cumpăra de pe piața neagră.

– Dar în Statele Unite? Cum se fabrică așa ceva?

– Singura fabrică de îmbogățire prin difuzie gazoasă din Statele Unite se află în Paducah, Kentucky. Dar folosește doar la îmbogățirea uraniului pentru combustibilul reactoarelor nucleare – un proces total diferit.

– Dar ar putea fi *înnalt* îmbogățit prin acest proces? Pentru a putea fi folosit drept combustibil pentru o armă nucleară?

– La uzina din Paducah, uraniul este îmbogățit pentru a fi utilizat în reactoarele nucleare și nu drept combustibil pentru bombe.

– Dar o uzină precum cea din Paducah ar putea produce uraniu înalt îmbogățit? insistă Puller.

– Teoretic, da. Se opri, apoi continuă: Unde vrei să ajungi?

– Cât uraniu U-235 ți-ar trebui ca să fabrici o bombă?

– Depinde de tipul bombei și de metoda folosită.

– Cu aproximație, zise Puller.

– Pentru o bombă cu design simplu și putere Nagasaki, ai avea nevoie de 15 până la 50 de kilograme de HEU¹ sau de la șase până la nouă kilograme de plutoniu. Dacă programul de fabricație e suficient de sofisticat, iar designul bombei tale este perfect, ai putea obține același efect cu aproximativ nouă kilograme de HEU sau cu vreo două kilograme de plutoniu.

– Și ce-i cu Nagasaki?

– E vorba de puterea echivalentă cu peste 21 000 de tone de dinamită, plus cantitatea de precipitații radioactive. Echivalentul a 19 kilotone de TNT. Distrugere în masă, cu alte cuvinte.

– Mai mult HEU sau mai mult plutoniu?

– Rezultatele cresc exponențial. Tot secretul stă în designul bombei. Poți folosi metoda proiectilului, care nu e bună deloc, cu toate că pentru prima bombă atomică lansată deasupra Japoniei s-a folosit acest design. De fapt, e vorba de un tub lung – jumătate din

¹ Highly Enriched Uranium – uraniu înalt îmbogățit (n.tr.)

încărcătura ta nucleară se află la un capăt al tubului, comprimată de un explozibil convențional, iar cealaltă jumătate de combustibil nuclear se află la celălalt capăt. Explozibilii convenționali sunt detonați, împing combustibilul pe tub, iar acesta aprinde cealaltă jumătate de combustibil nuclear aflat în celălalt capăt. Vei avea astfel o reacție în lanț. E rudimentar, total inefficient, iar puterea explozibilului e mult limitată. Ți-ar trebui un tub de lungime infinită pentru a susține reacția de fisiune în lanț. Și poți folosi doar uraniu, nu și plutoniu, din cauza impurităților. De aceea industria preferă metoda imploziei.

Puller îl întrerupse:

– Fă-mi o scurtă descriere a acestei metode.

– Poți folosi atât uraniu, cât și plutoniu. Practic, folosești explozibili convenționali, numiți explozibili-lentilă, care comprimă miezul unei sfere în locul în care se află combustibilul nuclear până la o masă supercritică. Unda de șoc care comprimă uraniul și plutoniul trebuie să fie perfect sferică, altfel materialul din interior va putea ieși printr-o gaură, iar tu te vei alege cu un rateu. Ai nevoie, de asemenea, de un „inițiator“, de reflector-împingător și – în mod ideal – de un reflector de neutroni care să împingă neutronii înapoi în miez. Trucul este să eviți distrugerea miezului înainte de a atinge masa supercritică optimă. Cu cât fisiunea materialului va dura mai mult, cu atât se vor diviza mai mulți atomi, iar explozia va fi mai puternică. Ai putea tripla puterea explozibilului fără a folosi nici măcar un gram de combustibil în plus, dacă designul tău ar fi bun.

– De ce elemente ai avea nevoie?

– La ce te referi, mai exact?

– Spune-mi mai multe despre foița de aur și despre carbidul tungsten.

Robert rămas tăcut preț de câteva secunde, apoi spuse:

– De ce tocmai despre aceste elemente? Sunt prezente în cazul tău?

– Da.

– Iisuse!

– Spune mai repede, Bobby. Sunt în mare criză de timp.

– Foița de aur poate fi folosită ca parte a componentului inițiator. Folosești o mică sferă cu straturi de beriliu și poloniu separate

prin foiță de aur. Aceasta e plasată în centrul adânciturii și este – evident – o parte esențială a designului.

– Și carbidul tungsten?

– E de trei ori mai dur decât oțelul și are o densitate extraordinară, iar din acest motiv funcționează foarte bine ca reflector de neutroni. Asta înseamnă că neutronii sunt dirijați înapoi în miez pentru a maximiza stagiul supercritic. Vrei să spui că... Unde naiba te afli?

– În Statele Unite.

– Cum au făcut rost de combustibil?

– Ce-ar fi dacă ți-aș spune că este vorba despre o facilitate secretă a guvernului, care a funcționat în anii '60 și care a fost închisă cu mult timp în urmă? Deasupra acesteia a fost „plantat” un dom uriaș din beton, cu ziduri de un metru grosime, iar mastodontul este acolo și în ziua de astăzi! Toți muncitorii de la fabrica aceasta au fost recrutați din alte părți și locuiau într-un cartier din apropierea construcției. Muncitorilor nu le era permis să vorbească ceva cu localnicii, iar atunci când uzina s-a închis, au fost expediați de acolo. Asta nu îți spune nimic? Când făceai parte din Forțele Aeriene, ai avut deseori de-a face cu astfel de lucruri.

– Un zid de beton de un metru grosime?

– În formă de dom.

– Într-un loc izolat?

– Se află într-o zonă rurală. În localitatea aceasta trăiesc mai puțini oameni decât într-un bloc din Brooklyn. Facilitatea a avut propriul departament de pompieri, iar la stația aceea părăsită am găsit o coală de hârtie pe care erau trecute numerele 92 și 94. Și am mai aflat, de asemenea, că detonațiile pentru extragerea cărbunelui nu trebuiau să aibă loc la mai puțin de trei kilometri de dom.

– În apropiere au loc detonații? Vorbești serios?

– Da.

– E incredibil. Chiar dacă exploziile ar avea loc la distanțe de kilometri întregi, în straturile de rocă există fisuri care s-ar putea mări. Ar putea fi catastrofal.

– Ce spui de această facilitate?

– Nu știu nimic despre ea. Nici măcar nu mă născusem în 1960.

– Dar dacă ar trebui să ghicești, bazându-te pe experiența ta?
La celălalt capăt al firului se auzi un oftat prelung.

– Dacă încă aș mai purta uniforma, nu ți-aș putea spune așa ceva. Tăcu, apoi adăugă: Aș putea fi acuzat de trădare. Dar, ținând cont că deja am fost acuzat de trădare, la naiba cu asta! Făcu o pauză, apoi zise: Cu ceva vreme în urmă, am auzit diverse lucruri despre fabricile de procesare și de îmbogățire a uraniului în stadiu incipient care fuseseră construite în zonele rurale ale Americii. Asta se întâmpla după cel de-al Doilea Război Mondial, când singurul lucru care conta pentru americani era să-i bată pe cei din Uniunea Sovietică. Aceste facilități au fost construite pentru îmbogățirea uraniului și au lucrat, de asemenea, cu plutoniul folosit pentru arme nucleare. Cele mai multe fabrici de acest gen – dacă nu chiar toate – au fost închise.

– De ce?

– Tehnicile folosite erau nesigure sau costau prea mult. Era o știință cu totul nouă. Oamenii căutau soluții noi, încercau și dădeau greș. Mai mult dădeau greș.

– În regulă. Au închis-o. Și și-au luat cu ei tot ce era acolo, nu-i așa? Fratele său nu răspunse.

– Bobby? insistă agentul. Nu-i așa?

– Dacă ți-ai fi luat cu tine tot ce aveai acolo, ai mai fi construit un dom cu zidul gros de un metru ca să acoperi facilitatea?

– Cum, și nimeni nu s-a sesizat? Nimeni nu a reclamat acest lucru? Autoritățile locale? Oamenii din guvern?

– Ar trebui să te gândești la perioada aceea, John. Anii '60. Sovieticii cei mari și răi. Nu vedeai totul la știri, ca acum. Oamenii aveau încredere în guvern, chiar dacă Vietnam și Watergate erau pe cale de a schimba acest lucru. Și, din moment ce în perioada interimatului nu se întâmplase nimic, cred că autoritățile locale au presupus că totul este în regulă. Bărbatul tăcu vreo câteva secunde, apoi întrebă: Și zici că e chiar acolo, la vedere?

– Nimic nu e la vedere aici. Iar pădurea acoperă cea mai mare parte din construcție.

– Ce crezi că se petrece de fapt?

- Același lucru la care te gândești și tu, probabil.
 - Tebuie să le raportezi urgent superiorilor acest lucru.
 - Aș vrea să fac asta, doar că este o mică problemă.
 - Care?
 - Nu sunt sigur că pot avea încredere în superiorii mei.
 - Există cineva în poți avea încredere?
 - Da. Dar am nevoie de tine. Vreau să-mi mai faci o favoare.
 - Eu? Să te ajut? Sunt în închisoare, John.
 - Nu are importanță. Poți să mă ajuți și de acolo. CID mă sprijină în acest caz. Ei ne vor putea înlesni comunicarea chiar dacă ești acolo. Am mare nevoie de tine, Bobby.
- Răspunsul fratelui său veni prompt:
- Spune-mi doar de ce anume ai nevoie.

CAPITOLUL 84

Puller ajunsese cu mașina acasă la Cole și rămase în așteptare. Două ore mai târziu, primi un telefon. Abia după aceea veni telefonul pe care-l aștepta de fapt. Atunci când armata voia un anumit lucru, gradații se puteau mișca cu o viteză incredibilă. Din fericire, ministrul apărării intervenise cu toată autoritatea.

Cole stătea în fața lui, în livingul casei sale, privindu-l îngrijorată.

Puller răspunse la telefon – la celălalt capăt al firului era David Larrimore, un colonel trecut de optzeci de ani, care ieșise de mult la pensie. Acesta locuia în Sarasota, Florida. Bărbatul era ultima speranță a lui Puller, pentru că fusese inginer și supervizor pe partea de producție militară la facilitatea din Drake în anii '60. Conform arhivelor DoD, era singurul care mai rămăsese în viață dintre toți cei care lucraseră acolo.

Vocea lui Larrimore era slăbită, dar fermă; bărbatul părea a fi extrem de coerent. Puller spera ca memoria sa să fie intactă – avea nevoie de orice informație, oricât de neînsemnată.

Larrimore începu:

– Cred că nu se poate spune că ieși vreodată la pensie atunci când porți uniformă.

– Cred că nu.

– Ești rudă cu Luptătorul John, din întâmplare?

– E tatăl meu.

– Nu am avut niciodată plăcerea să-i fiu subaltern, dar știu că a făcut multe pentru țară și pentru armată, agent Puller.

– Mulțumesc. O să-i comunic.

– Am primit un telefon de la un general cu două stele. Am purtat uniformă aproape treizeci de ani și totuși telefonul lui m-a speriat de moarte. Mi-a comunicat că trebuie să-ți spun tot ce vei vrea să afli. Nu mi-a explicat de ce.

– E foarte complicat, dar avem mare nevoie de ajutorul dumneavoastră.

– Despre Drake? Asta vrei să afli?

– Tot ce-mi puteți spune.

– E o chestiune delicată, fiule, cel puțin așa a rămas în memoria mea.

– Nu vreți să-mi spuneți de ce?

Puller se uită la Cole, care îl privea cu o asemenea intensitate, încât părea pe punctul de a ceda nervos. El apăsă butonul speakerului de la telefonul său, apoi puse mobilul pe masa dintre ei.

Vocea lui Larrimore răsună în încăpere:

– Am fost trimis în Drake pentru că era ultima facilități pe care guvernul o inclusese în programul de dezvoltare a armelor nucleare. Eram inginer specializat în energie nucleară și am lucrat un timp la Los Alamos. De asemenea, am contribuit la fabricarea bombelor de la Hiroshima și Nagasaki. În 1960, deci la mulți ani după ce americanii au lansat cele două bombe atomice deasupra Japoniei, în '45, erau încă multe lucruri pe care nu le știam despre armele termonucleare. În cazul bombei atomice de la Hiroshima, s-a folosit metoda proiectilului. În comparație cu ceea ce se fabrică astăzi, aceea era o treabă de grădiniță. Puterea echivalentă maximă a bombei atomice era pe vremea aceea de numai 0,7 megatone. Sovieticii au lansat o bombă cu hidrogen în Antarctica, numită Tsar. Intensitatea exploziei a fost de 50 de megatone, cea mai mare din toate timpurile. Ai putea șterge de pe fața pământului o țară întreagă cu o astfel de bombă.

Cole se lăsă pe spătarul scaunului, apăsându-și o mână pe piept.

– Am văzut un dosar clasificat în care este scris că facilitățile a fost folosită pentru fabricarea componentelor de bombe nucleare. S-ar putea să mai fi rămas urme de radioactivitate, dar asta e.

– Nu e chiar așa. Dar nu mă surprinde că există un raport oficial în care este specificat acest lucru. Armata își acoperă de obicei

urmele. Iar în vremurile acelea, regulile jocului erau mult mai libere, zise Larrimore.

– Deci ați produs combustibil nuclear pentru focoașe, spuse Puller. Pentru a fi folosit în metoda imploziei?

– Ești cumva un „cap“ nuclear?

– Cum?

– Așa obișnuiam să le spunem specialiștilor în energie nucleară. Cap nuclear.

– Nu, dar am prieteni care sunt.

– Am lucrat cu un contractor din industria apărării. Numele lui nu ți-ar spune nimic. A trecut foarte mult timp de când a cumpărat compania, iar aceasta a fost vândută și revândută după aceea.

Puller simțea că Larrimore se îndepărtează de la subiectul lor de discuție și nu avea timp pentru astfel de amintiri.

– Ați spus că era o chestiune delicată. De ce?

– Felul în care am ocupat zona aceea și am construit acea monstruozitate fără să spunem nimănui ce era de fapt. Am angajat personal din afara zonei. Nu am încurajat niciodată legăturile personalului cu localnicii. Atunci când se duceau în orașelul de acolo, noi îi urmăream. Așa era pe atunci. Toată lumea suferea de paranoia.

– Nu cred că lucrurile s-au schimbat prea mult, comentă Puller. Acesta era singurul motiv pentru care vă simțeați stânjenit?

– Nu, am fost foarte afectat de felul în care am lăsat lucrurile acolo.

– Vă referiți la domul din beton? Cel cu ziduri de un metru grosime?

– Ce Dumnezeu spui acolo?

– Nu știți asta?

– Nu. Facilitatea trebuia să fie dezmembrată și transportată de acolo – bucată cu bucată, până la ultima moleculă. Era obligatoriu să se procedeze astfel, ținând cont de ceea ce aveam acolo.

– Totul a rămas pe loc. Cel puțin așa cred. Sub un dom uriaș din beton. Nu știu pe ce suprafață se întinde, dar este enorm.

– Ce naiba au crezut că fac?

– Cum de nu ați știut nimic despre asta? întrebă Puller.

– Mi-am făcut datoria până înainte de închiderea facilității. Apoi, am fost trimis la o altă, mult mai în sud. Eram supervisor pe

partea militară, desigur, dar băieții din sectorul privat erau cei care conduceau totul, iar generalii semnau tot ce voiau.

– Ei bine, se pare că ei voiau să acopere totul cu beton fără să dezmembreze facilitatea. De ce credeți că au ales această soluție?

Larrimore nu spuse nimic.

– Domnule Larrimore?

– Sunt aici.

– Aș vrea să-mi răspundeți.

– Agent Puller, m-am pensionat de mult timp. Am fost șocat când am primit telefonul de astăzi. Am obținut o pensie bună și mi-au mai rămas câțiva ani în care să mă prăjesc la soare aici, în Florida. Nu vreau să pierd aceste privilegii.

– Nu veți pierde nimic. Dar, dacă nu mă ajutați, o mulțime de americani și-ar putea pierde viețile.

Larrimore începu să vorbească, de această dată cu o voce mai fermă:

– Ar putea avea legătură cu motivul închiderii facilității. La asta m-am referit atunci când am spus că nu mi-a plăcut felul în care am lăsat lucrurile.

– Și care a fost motivul?

– Am dat greș.

– Cum? Procesul de difuzie nu a decurs cum trebuia?

– Noi nu făceam difuzie gazoasă.

– Credeam că despre asta era vorba. Cel puțin, așa se procedează la uzina din Paducah.

– Ai fost vreodată la uzina din Paducah, fiule?

– Nu.

– E imensă. Așa și trebuie să fie pentru difuzia gazoasă. E mult mai mare decât ceea ce am construit noi în Drake.

Puller o privi derutat pe Cole.

– Atunci, ce făceați în Drake?

– Experimentam.

– Ce anume?

– Încercam, în primul rând, să fabricăm un combustibil nuclear superior pentru focurile noastre. Obiectivul nostru, presupun, era să distrugem Uniunea Sovietică înainte să ne distrugă ea pe noi.

CAPITOLUL 85

Combustibil nuclear superior.

Puller se uită surprins spre Cole. De această dată, ea nu-i întâlnește privirea. Se uita îngândurată în podea.

Puller continuă:

– Domnule Larrimore, am găsit o coală de hârtie la o stație de pompieri de lângă facilitatea din Drake.

– Știu bine stația aceea. Am avut o serie de incidente în cazul cărora a fost necesară intervenția pompierilor.

– Pe hârtie sunt trecute două numere: 92 și 94.

– Numerele atomice ale uraniului și plutoniului.

– Exact. Dar metoda difuziei gazoase e folosită doar pentru îmbogățirea uraniului, zise Puller. Nu se poate folosi această metodă în cazul plutoniului. Acesta se obține din reactoarele de regenerare.

– Așa e. Preluăm un neutron. Izotopul P-239.

– Dar, dacă pe documentul acela sunt trecute ambele numere, asta înseamnă...

– Că foloseam atât uraniu, *cât și* plutiniu în Drake.

– De ce?

– Așa cum am mai spus, pentru că încercam să fabricăm un combustibil nuclear superior pentru bombe. Nu știam dacă avea să funcționeze sau nu. Obiectivul nostru era să folosim uraniu și plutiniu într-un nou design. Am experimentat fel de fel de combinații și de concentrații din fiecare în parte, pentru a descoperi care dintre configurații avea să producă explozia cu cea mai mare putere. În termeni profani, un soi de hibrid între metoda proiectilului și metoda imploziei, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Mi s-a spus că metoda proiectilului s-a dovedit complet ineficientă și că plutoniul nu putea fi folosit în acel design.

– Tocmai acestea erau obstacolele pe care încercam să le depășim. Ne străduiam să-i învingem pe comuniști cu propriile lor arme. Iar acele arme se numeau explozivi de mare putere.

– Parcă spuneți că ați dat greș.

– Ei bine, să zicem doar că eficiența și logica acelui design lăsau de dorit. Pe scurt, nu a funcționat. De aceea a fost închisă facilitatea.

– Dar, dacă au închis uzina, nu ar fi trebuit să plece cu tot cu materialul nuclear?

– Faptul că au acoperit-o cu beton de un metru grosime îmi spune că nu au făcut acest lucru.

– De ce ar fi lăsat în urmă ceva atât de periculos?

Trecură câteva secunde înainte ca Larrimore să răspundă.

– Nu pot să știu, pot doar să fac o presupunere.

– O accept.

– Probabil că s-au temut să nu le explodeze în față și să nu iradieze o mare parte a țării. Nu m-a surprins când ai menționat că au turnat beton deasupra uzinei. Pe atunci aveau obiceiul să acopere o mulțime de chestii, sincer să fiu. Să lase totul acolo unde era. Probabil au considerat că era o soluție mai sigură decât să încerce să transporte materialul în altă parte. Ești mult prea tânăr ca să-ți amintești așa ceva, dar pe vremea aceea au avut loc o mulțime de incidente care au speriat de moarte o țară întreagă. Un avion B-52 care transporta o bombă cu hidrogen într-una dintre aripi s-a prăbușit undeva în Kansas. Bomba nu a explodat în timpul prăbușirii, desigur, pentru că bombe atomice nu sunt detonate în acest fel. Și apoi, a mai fost cazul trenului cu plutiniu.

– Trenul cu plutiniu?

– Da. Armata voia să mute câteva rezerve de plutiniu dintr-un punct A într-un punct B. Practic, să traverseze toată țara. Trenul a trecut prin orașele cele mai importante ale țării. Nu s-a întâmplat nimic, dar reporterii au răspândit tot felul de zvonuri atât despre avion, cât și despre tren. Nu au fost vremuri bune pentru armată. Au avut loc o mulțime de audieri pe dealul Capitoliului și câțiva băieți

au rămas fără stele. Vă puteți imagina ce s-ar întâmpla în ziua de azi, când presa e la curent cu toate și se difuzează știri non-stop? Oricum, aceste incidente au rămas vii în memoria celor de atunci, mai ales în memoria gradaților din armată. Așadar, asta e presupunerea mea. Cred că au zis: „La naiba! Să lăsăm totul aici și să plecăm“.

– Iar locul în care au lăsat materialul nuclear era o zonă rurală fără prea mulți localnici.

– Nu a fost decizia mea. Dacă ar fi depins de mine, aș fi procedat cu totul altfel.

– Și credeți că a mai vizitat cineva facilitatea în acest interval de timp?

– Nu neapărat. Dacă veți vorbi despre asta în stânga și-n dreapta, cei din mass-media vor împrăștia imediat zvonul. Apoi, guvernul va avea de dat niște explicații. Poate că cei din guvern s-au temut să redeschidă mastodontul pentru că le era groază de ceea ce puteau găsi înăuntru.

– Au trecut cincizeci de ani de atunci, zise Puller. Credeți că marfa aceea, dacă se mai află încă acolo, e tot atât de periculoasă?

– Plutoniul-239 are o perioadă de înjumătățire de 24 000 de ani. Deci aș spune că nu poți fi în siguranță în locul acela.

Puller inspiră adânc și îi aruncă o privire lui Cole.

– Și ce cantitate a mai rămas înăuntru?

– Nu pot să-ți spun cu certitudine. Dar hai să o luăm altfel! Dacă ei ar fi păstrat acolo aceeași cantitate pe care o primeam de obicei, aceasta ar fi putut provoca o catastrofă de proporții. Ce le-am făcut japonezilor a fost mai nimic în comparație cu posibila deflagrație. Să-ți spun ceva: cel responsabil cu decizia de a îngropa totul acolo ar trebui să meargă la pușcărie. Dar probabil că toți cei răspunzători sunt deja morți.

– Ce noroc pe ei, comentă Puller.

Larrimore continuă:

– Și ce aveți de gând să faceți în situația asta?

– Trebuie să intrăm în facilitate. Aveți idee cum am putea face asta?

Cole îl bătu ușurel pe braț, iar el îi citi cuvintele pe buze: „Puțul de mină“.

El clătină din cap și întrebă din nou la telefon:

– Aveți vreo idee?

– E vorba de un metru de beton, fiule. Ai cumva un ciocan pneumatic?

– Va trebui să intrăm pe ascuns, fără prea mult zgomot.

Puller îl auzi pe Larrimore inspirând adânc de câteva ori. În cele din urmă, bătrânul zise:

– Crezi că este cineva care încearcă să...?

Vocea bătrânului se stinse.

– Nu ne putem permite să nu luăm în considerare această ipoteză, nu-i așa? Probabil că știți locul acela mai bine decât oricine. Orice informație ne-ați putea oferi ar fi mai mult decât ceea ce știm până acum.

– Ai putea săpa de-a lungul perimetrului?

– Este prea mult fier în fundație ca să pot face asta.

Bătrânul mai inspiră zgomotos de câteva ori. Puller se uită spre Cole, iar femeia îi întoarse privirea. În cameră nu era foarte cald, dar el zări broboane de sudoare pe fruntea ei.

Un strop de transpirație i se prelinse pe față. Ea nu făcu niciun gest ca să-și șteargă obrazul. Puller își simțea propria față asudată.

În cele din urmă, Larrimore zise:

– Canalele de ventilație.

Puller se îndreptă dintr-odată în scaun.

– În regulă.

– În interiorul facilității nu era permis să se adune praf sau alte particule și, de asemenea, în aer erau multe impurități care trebuiau evacuate. Aveam cele mai bune sisteme de ventilație și filtrare pe care le puteai găsi în vremea aceea. Existau canale de ventilație atât pe partea de est a clădirii, cât și pe cea de vest. Sistemul de filtrare era masiv. Nu era păstrat în interiorul facilității din mai multe motive. Aerul trebuia direcționat în interior, filtrat și recirculat în interiorul facilității. Nu existau ferestre, evident. Locul era complet izolat. Se putea face foarte cald înăuntru – mai ales în această perioadă a anului.

– Trebuie să știu cu exactitate unde sunt amplasate acele canale și unde era păstrat sistemul de filtrare.

– Îți pot spune cu aproximație unde se află canalele de ventilație. Au trecut mai bine de patruzeci de ani de când am lucrat acolo, fiule. Nu-mi amintesc prea bine. Dar știu cu exactitate unde era amplasat sistemul de filtrare. Și ambele canale de ventilație intrau direct în acesta. Canalele acelea sunt mari. Suficient de mari pentru ca un bărbat înalt să poată sta în picioare în interiorul lor.

– Unde se află sistemul de filtrare? întrebă nerăbdător Puller.

– Exact sub stația de pompieri.

Puller și Cole schimbă câteva priviri.

Larrimore continuă:

– Ne-am gândit că acela era cel mai potrivit loc în care să-l amplasăm. Întotdeauna există pericol de incendiu în cazul sistemelor de filtrare. Dacă ceva nu merge bine, pompierii sunt aproape și pot stinge incendiul în cel mai scurt timp. Stația de pompieri era pregătită zi și noapte pentru intervenții. Sistemul de filtrare era dotat cu alarmă, astfel încât pompierii să afle imediat în caz că apărea vreo problemă.

– Și cum pot ajunge la sistemul de filtrare de sub stația de pompieri?

– Ai fost acolo?

– Da.

– Ai văzut dulapurile acelea din lemn aliniate la perete? Vorbesc despre dulapurile de pe partea dreaptă, la nivelul principal.

– Da.

– Există un dispozitiv de acționare în spatele unui panou, în interiorul ultimului dulap din stânga. Dacă nu știi unde să cauți, dispozitivul nu se observă. În interiorul aceluși dulap ai să găsești o plăcuță de presiune – în stânga, colțul de sus. Trebuie să apeși exact în colț și panoul de care ți-am spus se va deschide ca o ușă rabatabilă. În spatele panoului vei vedea un mâner. Dacă tragi de mâner, toate dulapurile din rând se vor deplasa spre dreapta și vei vedea niște trepte care coboară. O invenție de primă clasă. Treptele acelea te vor duce la sistemul de filtrare. Iar de acolo, poți intra pe canalele de ventilație.

– Vă mulțumesc, domnule Larrimore, zise Puller.

– Agent Puller, dacă te vei duce acolo, vreau să ții cont de câteva lucruri. Trebuie să porți un costum special de protecție cu cel mai

performant filtru pe care-l găsești. Să-ți iei cu tine o lanternă mare, pentru că acolo nu este lumină. Pastilele de plutoniu și de uraniu se află în butoaie cu căptușeală de plumb închise ermetic. Butoaiele cu plutoniu sunt marcate cu roșu și au pe ele semnul cu craniul și cele două oase încrucișate. Butoaiele cu uraniu sunt albastre și au același semn cu craniul. Lucram într-un domeniu cu totul nou pe vremea aceea și foloseam propriul nostru sistem de marcare.

– Deci este vorba de *pastile*?

– Da. Termenul de „combustibil“ te duce cumva în eroare. Uraniul și plutoniul arată ca niște pastile rotunde. Ambele sunt înalt îmbogățite și au o radioactivitate mare. Plutoniul este extrem de radioactiv. Muncitorii din uzină manipulați aceste elemente folosind brațe robotice din spatele unor scuturi protectoare. Probabil că nici costumul pe care-l vei îmbrăca nu te va putea proteja complet împotriva expunerii directe la radiații. Și încă un lucru, agent Puller.

– Da?

– Îți urez noroc, fiule. Sunt al naibii de sigur că vei avea nevoie.

CAPITOLUL 86

Puller stătea în fața oglinzii crăpate din baia camerei sale de motel. Avea pe el costumul de camuflaj, iar fața lui era mânjită cu negru și verde. Cele două pistoale M11 se aflau în tocurile de la centură, gata de tragere. Pistolul-mitralieră MP5 era încărcat și fixat pe modul „burst” cu două focuri. În buzunarele pantalonilor avea patru încărcătoare de rezervă. Trebuia să se aplece puțin în față pentru a se putea vedea în oglinda argintie.

În Orientul Mijlociu era greu să faci rost de o oglindă atunci când erai pe câmpul de luptă. Puller folosea un dispozitiv improvizat, pe care-l confecționase dintr-o bucată de sticlă acoperită pe dos cu un adeziv, pentru a capta lumina și pentru a-i putea reflecta imaginea. Unii dintre oamenii săi îl considerau un ciudat, pentru că avea obiceiul să se privească în oglindă înainte de a porni la luptă. Lui Puller nu-i păsa ce credeau ei. El făcea asta dintr-un singur motiv.

Dacă era să moară, voia ca ultima sa imagine să fie cea a unui bărbat în uniformă care se ducea să lupte pentru ceva cu adevărat valoros. În Irak și în Afganistan îi fusese ușor să se motiveze. Mai ales datorită oamenilor care luptau alături de el. Lupta ca să-i țină în viață pe oamenii aceia. În plus, motivația venea din faptul că el reprezenta echipa din care făcea parte, reprezenta Armata Statelor Unite în general, având pregătire specială de ranger.

Apoi, mai era vorba de țara sa. Unui civil i s-ar fi părut poate ceva neobișnuit, ca și cum prioritățile se schimbaseră într-un fel. Dar Puller știa mai bine. Prioritățile sale coincideau cu cele ale oamenilor care purtau uniformă și erau catapultați în mod curent în calea primejdiei.

Odată ce ritualul său luă sfârșit, Puller închise lumina, încuie ușa camerei – probabil pentru ultima oară – și se îndreptă spre mașină. Verifică echipamentul și se asigură că are în mașină absolut tot ce-i era necesar – inclusiv cele câteva lucruri de care îi făcuse rost Cole.

În timp ce ieșea cu mașina din parcare motelului, își aminti dimineața în care sosise în Drake. Trecuseră de atunci doar câteva zile, dar lui i se păruseră luni. Era foarte cald în ziua aceea, așa cum era și acum. Pielea lui era fierbinte și asudată sub țesătura costumului de luptă.

Aruncă o privire spre recepția motelului și se gândi la încăperea strâmtă în care femeia aceea micuță trăise atâția ani. De la fustele cloș, părul tapat și visurile care o purtaseră dincolo de granițele orașului Drake, Virginia de Vest, până la moartea din cauza unui trup șubrezit, șaizeci de ani mai târziu. O întâlnise pe femeia aceea doar de două ori. Nici măcar nu-i știa numele de familie. Dar, dintr-un anumit motiv, nu credea că avea să o uite vreodată pe Louisa – poate pentru că nu reușise să o salveze de la moarte. Spera să aibă mai mult noroc în operațiunea de salvare a celor care mai rămăseseră în Drake.

Vorbise la telefon ore în șir cu diverși gradați cu răspundere din cadrul armatei. Ceea ce le ceruse acestora era ceva cu totul neobișnuit. Iar când le cereai celor din armată ceva neobișnuit, întâmpinai mereu rezistență. Dar Puller insistase, iar gradații se împotriviseră și mai tare.

Apoi, Puller pretinsese. Și în sprijinul cererii sale aduse argumentul perfect logic. Dacă atâția oameni nevinovați aveau să moară pentru că armata refuzase să ia măsuri, multe cariere urmau a fi rui-nate. Și nu doar a lui.

Acest lucru le atrăsese atenția celor sus-puși, iar planul lui Puller putea fi pus acum în aplicare.

Conducea fără să depășească limita de viteză, cu ochii la drum. După mai multe viraje, se opri la locul de întâlnire și așteptă ca farurile mașinii lui Cole să străpungă întunericul. Era unsprezece și douăzeci de minute și începu să se întrebe dacă nu cumva polițista se răzgândise. Apoi camioneta ei de culoare bleu apăru exact lângă mașina lui.

Ea coborî din mașină, se duse în spate și luă din remorcă un colac mare de cablu telefonic rulat pe o bobină din plastic, apoi bătu

cu palma în portbagajul mașinii lui Puller. Acesta ridică ușa portbagajului, iar Cole așeză înăuntru rola de cablu, după care se urcă în Malibu, lângă Puller.

Era îmbrăcată cu un tricou negru și o jachetă din piele, iar în picioare purta bocanci. Puller văzu pistolul Cobra în tocul ei de la centură. Privi apoi în jos și zări forma pistolului ei de rezervă în tocul de la gleznă.

– Calibrul? întrebă el.

– Treizeci și opt, țeavă scurtă. Cartușe cu vârf de argint.

Își deschise puțin jacheta, iar Puller îi zări cuțitul de vânătoare într-o teacă din piele.

– Iar acesta e pentru cazuri de urgență, îi explică ea.

El încuviință din cap.

– Pari gata de luptă, zise ea aruncându-i o privire.

– *Sunt* gata de luptă.

– Chiar crezi că vom găsi pe cineva acolo?

– Nu vreau să risc. Îmi iau toate măsurile de precauție.

– Nu-mi vine să cred că fratele meu i-a spus lui Dickie Strauss despre puțul acela de mină și că din cauza asta s-a stârnit toată tevatura.

– Tocmai de aceea trebuie să intrăm în Buncăr folosind o altă cale de acces.

– Altfel am putea nimeri într-o ambuscadă.

– Exact.

Ajunseră la locul stabilit, la vreo patru sute de metri de latura estică a Buncărului. Puller își luă rucsacul de pe umăr. Acesta era plin cu tot felul de echipamente. Își trecu peste celălalt umăr colacul de cablu, apoi scoase din rucsac o vestă antiglonț.

– Pune asta pe tine. Va trebui să strângi tare curelele ca să ți se potrivească. Chiar și așa, tot îți va fi mare, dar e mult mai bine decât să fii expusă în fața gloanțelor.

– E grea?

– Nici pe departe la fel de grea ca trupul tău, pe care va trebui să-l car după mine.

– Mulțumesc, am înțeles aluzia. Dar tu?

– Am deja pe mine echipamentul de protecție.

Puller o ajută să-și pună vesta și, după ce o verifică din toate unghiurile, făcând câteva mici ajustări, porniră prin pădure. Cole mergea în urma agentului, care pășea sigur pe el printre copacii deși, găsind poteci și urme – acestea păreau invizibile pentru Cole până când le descoperea el.

Agentă îi spuse în șoaptă:

– Deși am trăit aici o viață întreagă, m-aș rătăci în zece secunde printre copaci.

Puller ocoli zidul Buncărului, mergând spre nord până ajunseră la un capăt al facilității, apoi se îndreptă din nou spre vest. Își verifică ceasul cu leduri. Erau cu două minute înaintea programului. Uneori, pe câmpul de luptă, a fi înaintea programului putea fi la fel de rău ca atunci când erai în întârziere. Încetini puțin pasul. Când ajunseră în cele din urmă la marginea pădurii, Puller se așeză pe vine, iar Cole făcu la fel, oprindu-se în dreapta lui.

În fața lor era stația de pompieri.

Puller își îndreptă degetul arătător spre partea dreaptă a stației.

– Linia telefonică intră pe partea aceea. Am văzut un jac în biroul de la ultimul nivel.

Cole se gândi puțin, apoi spuse:

– Pasajul subteran de la stația de pompieri până la Buncăr nu era trecut în planurile acelea.

– Ai dreptate, zise el. Nu era.

– Dar de ce?

– Dintr-un motiv întemeiat. Era intrarea de rezervă, pe care voiau să o păstreze secretă. Se ridică din nou și adăugă: Ești gata? Pentru că a venit timpul să trecem la acțiune.

Cole se ridică, clătinându-se puțin pe picioare; după câteva secunde, își recăpătă echilibrul. Simțea în gât un nod mare cât un pumn. Înghiți în sec, apoi spuse:

– Să-i dăm drumul!

CAPITOLUL 87

Prima parte a misiunii decurse extraordinar de ușor. Intrară în stația de pompieri folosind o ușă din spate. Puller atacă în liniște lacătul, iar ușa din lemn se deschise în cel mai scurt timp.

– În armată te-au învățat cum să spargi încuietorile ușilor? îl întreabă Cole cu voce scăzută.

– Se numește tehnică de război urban, replică el.

Urcară scările până la cel de-al doilea nivel, convingându-se mai întâi că la primul nivel al clădirii nu exista nicio ființă vie. Puller pierdu zece minute cu instalarea cablului telefonic într-un jac montat pe perete. Scoase din rucsacul lui ceva ce semăna cu un vechi telefon prin satelit, de mărimea unei cărămizi.

– De unde ai făcut rost de așa ceva? întrebă Cole.

– De la armată. Ei nu aruncă nimic, niciodată.

Puller atașă cablul la unul dintre porturile telefonului. Apăsă un buton al aparatului și îl ridică la ureche.

– Are ton, anunță el.

– Vrei să dai un telefon la distanță? întrebă ea, reușind să schițeze un zâmbet.

– La cea mai mare distanță, replică el.

Coborâră din nou scările și ajunseră la dulapurile de care pomenise David Larrimore. Acestea erau încuiate și păreau neatinse de la închiderea stației. Puller își lăsă jos rucsacul și spuse:

– E timpul să ne îmbrăcăm pentru show.

Scoase două costume de protecție împotriva materialelor periculoase, precum și echipamentele de filtrare cu care erau dotate acestea.

– Tipul ne-a spus că plutoniul are o perioadă de înjumătățire de 24 000 de ani, zise Cole.

– Așa e.

El îi întinse costumul. Cole îl privi îndelung, apoi spuse:

– El a mai spus că aceste costume nu ne vor proteja probabil împotriva expunerii directe la radiații.

– Aceste costume sunt mult mai bune decât echipamentul folosit în anii '60. Dar poți să rămâi aici dacă vrei și îmi vei acoperi spatele. S-ar putea să fie chiar mai bine decât să vii cu mine înăuntru.

– E o tâmpenie și tu știi asta foarte bine.

Cole începu să-și îmbrace costumul de protecție. Când termină, ridică privirea spre el.

– Parcă suntem doi astronauți gata de o plimbare pe lună.

– Poate că nu ești prea departe de adevăr.

Puller deschise ultimul dulap, găsi plăcuța de presiune care acționa panoul, o apăsă, iar mica ușă mascată se deschise imediat. Căută mânerul. Deși trecuseră atâtea decenii, spera ca mecanismul să mai funcționeze.

Oftă ușurat când auzi un clinchet și simți o boare de aer în timp ce întregul rând de dulapuri se deplasă de-a lungul peretelui cu un scârțâit prelung. Mecanismul nu mai fusese acționat probabil de prin anii '60. Asta îl făcu să zâmbească. Oricine ar fi fost cel împotriva căruia luptau, era clar că nu folosisese niciodată calea aceea de acces pentru a intra în Buncăr. Ei aveau să treacă prin galeriile de ventilație. Cole lumină deschiderea cu raza lanternei sale. Văzură un rând de trepte.

– Pari dezamăgită, rosti Puller din spatele măștii sale.

Ea tresări și ridică privirea spre el.

– Sperai să nu putem intra? o întrebă el.

– Poate, recunosc eu.

– Să înfrunți teama e mai bine decât să fugi de ea, îi spuse el.

– Și dacă nu-ți poți învinge teama?

– Atunci e mai bine să fii mort, răspunse el.

Puller scoase din buzunar două perechi de ochelari pentru vedere nocturnă.

– Probabil că locul e cufundat în întuneric, așa că există o singură cale ca să putem vedea ceva. Odată ce ne vom convinge că suntem singuri acolo, o să deschidem lanternele. Îți voi arăta cum să folosești ochelarii. O să-ți ia ceva timp până te vei obișnui cu ei. Dar, dacă mi se întâmplă ceva, vei avea nevoie de ei ca să ieși de aici cât vei putea de repede.

– Dacă ți se întâmplă ceva, probabil că același lucru mi se va întâmpla și mie.

El clătină din cap.

– Nu neapărat. Trebuie să avem convingerea că măcar unul dintre noi va scăpa cu viață.

Puller îi explică principiul de funcționare al ochelarilor, apoi îi aranjă pe capul lui Cole și lăasă în jos lentilele, deasupra vizorului transparent de la costumul acesteia. Îi puse în funcțiune și ea îi explică ce anume vedea.

– În regulă, îi spuse el în cele din urmă. Ești declarată oficial purtătoare de ochelari pentru vedere nocturnă.

Puse în funcțiune și ochelarii săi, fixându-i în fața ochilor. Îi întinse apoi lui Cole rola de cablu.

– Derulează asta în timp ce mergem.

– Am luat cel mai lung cablu pe care l-am găsit. Crezi că o să ne ajungă?

– Trebuie să ne descurcăm cu echipamentul pe care-l avem la dispoziție. Dacă nu e destul de lung, vom găsi noi o soluție.

Ea încuviință din cap. Puller începu să coboare treptele, iar Cole îl urmă. Câmpul lui vizual era redus într-o anumită măsură din cauza culorii verzi ce îi dădea senzația că se află într-un acvariu cu apă tulbure. Dar anumite detalii ieșeau mult în evidență – detalii pe care nu le-ar fi putut vedea cu ochiul liber. Lui Puller îi plăceau detaliile. Acestea făceau deseori diferența dintre „a ieși” dintr-o situație și „a fi eliminat” din acea situație.

Ajunseră la ultima treaptă. Se aflau acum într-un hol lung, cu pereții din beton zugrăviți în galben. Parcurseseră jumătate din coridor când Puller zări echipamentul de filtrare. O bătu pe umăr pe Cole și-i făcu semn în față.

– Stația de filtrare.

Ea îl bătu la rândul ei pe spate, în semn că o zărise și ea. Mașinăria pe care o descoperiră era mare, elaborată și probabil că reprezenta o adevărată capodoperă a vremii. Puller observă apoi ceea ce se aștepta să găsească, chiar dacă stația de filtrare nu apărea pe planurile facilității: un ventilator imens. Diametrul acestuia avea de două ori înălțimea lui. Aceasta urma să fie partea grea. Cel puțin nu mai aveau de ce să-și facă griji că ventilatorul putea să pornească. Se furișă printre paletele acestuia, apoi o ajută și pe Cole să facă același lucru.

Întinseră cu grijă cablul telefonic, pentru a nu bloca paletele. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie în acel moment ar fi fost o secționare a cablului care să-i lase fără mijloace de comunicare. Niciun telefon mobil nu avea semnal sub un zid de beton cu grosimea de un metru.

Puller întinse cablul pe pardoseală, astfel încât să nu atingă decât baza ventilatorului, care era din metal neted, cu profil rotund.

Continuă să întindă cablul încă vreo treizeci de metri. Puller calculă în minte diverse distanțe și trase concluzia că se aflau aproape. Își aruncă rucsacul pe celălalt umăr și își scoase din tocul frontal pistolul M11. Ținea pistolul-mitralieră MP5 lipit de piept – l-ar fi putut îndrepta asupra țintei în doar o secundă. Se uită în spate și o văzu pe Cole ținând în mână pistolul ei Cobra.

Incinta facilității era suficient de mare ca să nu fie nevoie să tragă de la distanță mică, dar o armă MP5 era devastatoare în toate confruntările care nu presupuneau eliminarea de la distanță.

Dacă ar fi întâlnit un lunetist dotat cu aceiași ochelari verzi pe care-i purta și Puller, el și Cole ar fi fost probabil morți. Reușiră să treacă peste încă două bariere, iar Puller fu nevoit să distrugă una dintre ele; apoi ajunseră într-un spațiu larg – enorm după majoritatea standardelor. Incinta era cufundată într-un întuneric deplin. Fără ochelari, cu siguranță ar fi orbecăit neputincioși. Mai aveau vreo nouăzeci de metri de cablu și Puller spera să le ajungă. Făcu un pas spre dreapta și se ascunse în spatele unei bănci lungi de metal. Cole fugi în spatele lui.

Locul acela mirosea a rugină și a putregai. Buncărul de beton de deasupra nu putea proteja interiorul de umezeala de dedesubt.

Puller se uită în jur, spre pereții clădirii. Construiți din cărămidă, aceștia erau foarte înalți și nu aveau ferestre. Tavanul se afla la zece metri deasupra lor. Părea solid, cu lămpi fluorescente agățate de suporti. Deasupra acestui tavan, se mai aflau câteva niveluri adiționale. Așa arătau planurile. Probabil administrația sau alte birouri. După toate aparențele, ei se aflau în zona de lucru principală a facilității. Iar deasupra întregii clădiri fusese turnat domul din beton.

Lui Puller i se părea că se află în interiorul unei clădiri dintr-un ou.

– Trebuie să verificăm locul acesta centimetru cu centimetru, rosti el prin mască.

– Ce anume căutăm de fapt?

– Ființe vii, mai multe butoaie de 200 de litri cu căptușeală de plumb și ceva care nu ar trebui să fie aici.

– La ce te referi, mai exact? întrebă exasperată Cole.

– Orice lucru *nou*, răspunse el. Tu mergi spre stânga, iar eu spre dreapta. Ne vom întâlni în mijloc. Îi întinse polițistei un walkie-talkie și adăugă: Aici putem folosi aparatul ăsta. Semnalele prin satelit nu sunt bruiate. Dar nici nu sunt prea sigure, așa că cineva ne-ar putea asculta.

Treizeci de minute mai târziu, Puller le descoperi. Numără butoaiele. Erau doar cinci. Nu putea să-și dea seama dacă erau închise ermetic, dar spera să fie astfel. Pe măsură ce se apropia, reușea să distingă stratul de mazăgă și de rugină care acoperea suprafața metalică a butoaielor. Speră să nu fie găurite. Dacă ar fi fost găurite, probabil că ar fi fost deja mort.

Se apropie mai mult și, cu mâna acoperită de mănușă, șterse puțin mazăga de pe suprafața unui butoi. Văzu o etichetă albastră, craniul și oasele încrucișate.

Cu albastru era marcat uraniul.

Următorul butoi era identic cu primul. Încercă să le împingă pe fiecare în parte. Erau pline – sau cel puțin așa păreau. Greutatea lor

se datora în special căptușelii de plumb. Și totuși, gurile butoaielor păreau sigilate și aveau o crustă groasă în jurul capacului, ceea ce îl asigura pe Puller că nu fuseseră deschise de zeci de ani. Alte două butoaie aveau etichete roșii și avertismentul cu craniul. Pastile de plutoniu. Împinse celelalte două butoaie – și acestea erau pline. Ultimul butoi avea aceeași etichetă roșie. Plutoniu. Dar nu asta îi atrase atenția.

Butoiul nu avea capac. Se mai apropie câțiva pași. Apoi decise să riște și se apropie atât de mult, încât reuși să privească până în fundul butoiului. Căptușeală de plumb, da. Asta era bine. Nu se vedea nicio gaură provocată de vreun factor extern în stratul de plumb. Excelent, dar butoiul era gol. Plutoniu dispăruse. Era o catastrofă.

Apoi observă altceva. Pe pardoseala de beton se vedeau șase inele identice, aliniate în continuarea butoaielor. Puller știa exact ce însemna acest lucru: acolo mai fuseseră încă șase butoaie. Uraniu și/sau plutoniu. Iar acum dispăruseră.

Deschise aparatul walkie-talkie și zise:

– Am găsit marfa. Și ne-am ales cu un butoi gol. A fost plin cu plutoniu. Și mai lipsesc încă șase butoaie.

Walkie-talkie-ul pârâi de câteva ori, apoi se auzi vocea nesigură a lui Cole:

– Și eu am găsit ceva.

– Cole, ești bine?

– Eu... abia am ajuns aici. Sunt în partea de est, cam la vreo sută de metri de intrarea în incintă.

– Ce este? Ce-ai descoperit?

– Roger. L-am găsit pe Roger Trent.

CAPITOLUL 88

Se uitară îndelung la bărbatul care stătea întins cu fața în jos. Puller nu credea că Trent este mort, pentru că era legat cu mâinile la spate. Nimeni nu ar fi legat mâinile unui mort. Ca să se asigure, îngenunche lângă bărbat, își scoase mânușa și puse degetele pe gâtul acestuia, ca să-i simtă pulsul. Ridică ochii spre Cole.

– E foarte slab, dar regulat. A fost drogat.

Cole îi spuse:

– Am mai găsit și asta.

Puller se uită în direcția indicată de polițistă. Acela era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat într-un asemenea loc. Cutii cu dosare. Deschise o cutie. Era plină cu dosare și înregistrări financiare.

Puller răsfoi câteva dosare, apoi descoperi o pungă de plastic plină cu stickuri USB etichetate.

– Ce sunt astea? întrebă Cole.

– Par niște înregistrări financiare. Așa cum ți-am mai spus, sora ta mi-a mărturisit că Roger are probleme. Poate că aceste înregistrări spun o poveste pe care cineva nu vrea să o descoperim. În primul rând, Roger.

– Dar cine ar face asta?

– Am bănuielile mele.

– Cine? Vreau să spun...

Cole se opri, pentru că Puller privea fix peste umărul ei.

– Ai verificat toată partea asta a incintei? o întrebă el.

– Nu. Tocmai cercetam zona când l-am găsit pe Roger zăcând pe pardoseală. De ce?

El îndreptă arătătorul în față, spunându-i:

– Iată de ce!

Cole se întoarse și văzu ce anume îi atrăsese atenția lui Puller. În partea opusă se zărea o lumină. O licărire slabă, de culoare verde. Abia apăruse. În întunericul acela deplin, el ar fi observat-o imediat. Cole îl urmă grăbită, cu pistolul în mână. Puller se opri, la fel și femeia. Privi în direcția în care se uita el. Cutia avea un metru douăzeci lungime și cam aceeași lățime. Părea a fi construită din oțel inoxidabil. Era o piesă bine executată, cu îmbinări perfecte, care părea a fi turnată dintr-o singură bucată – o piesă de primă clasă, opera unui specialist. Puller îngenunche lângă cutie și puse mâna acoperită de mânășă pe suprafața acesteia, apoi o ridică imediat.

Ridică privirea spre Cole, spunându-i:

– E caldă.

– Ce sursă de energie are chestia asta? întrebă ea. Nu există nicio sursă electrică aici.

– Este o energie imensă în acest loc, Cole. În butoaiele acelea se află suficientă energie pentru a alimenta tot New Yorkul pentru o mie de ani, dacă ai folosi tot materialul acela radioactiv într-un reactor nuclear.

Cole rămase cu privirea la cutia metalică.

– Este... este ceea ce cred eu? E o bombă? Nu arată ca o bombă.

– Ai văzut vreodată o bombă nucleară atât de aproape?

– Am văzut cum erau transportate bombele în aripile avioanelor. Am urmărit un reportaj pe History Channel despre bombele lansate deasupra Japoniei. Nu arătau ca o cutie.

– Ei bine, aspectul exterior poate induce în eroare.

– Chestia asta s-a aprins dintr-odată? Nu am văzut lumina asta înainte.

– Nici eu, ceea ce înseamnă că tâmpenia asta tocmai s-a trezit la viață.

Cole inspiră adânc.

– Nu are niciun cronometru? Nu ticăie?

– Ai văzut prea multe filme.

Puller cercetă fiecare centimetru al cutiei, încercând să găsească o îmbinare, vreun semn care să indice un sistem de prindere,

o crăpătură în metal. Își plimbă degetele pe deasupra cutiei, încercând să simtă tot ceea ce nu putea vedea cu dispozitivul electronic.

– Deci nu are un cronometru?

Puller izbucni:

– Cole, nu știi asta, înțelegi? Nu am mai văzut în viața mea o bombă nucleară.

– Dar ești în armată.

– Nu mă ocup cu așa ceva. Marina Militară și Forțele Aeriene controlează majoritatea bombelor nucleare. Infanteria înseamnă cu totul altceva. Infanteriștii sunt doar carnea de tun care trage în inamic și în care se trage, indiferent de vreme, la fel ca acum două sute de ani. Cea mai mare armă cu care am avut de-a face a fost mitraliera de calibrul 50. Poți ucide sute de oameni cu o asemenea armă, dar bomba asta poate ucide zeci de mii de persoane, poate chiar mai mulți.

– Puller, nu e periculos dacă deschizi cutia asta? Ceea ce se află în interiorul ei nu ne poate ucide?

– S-ar putea. Dar, dacă nu o deschid, ceea ce se află în interiorul ei probabil că ne va ucide oricum. Pe noi și alte mii de oameni.

Degetele sale se opriră deasupra unui loc ieșit în relief, la 15 centimetri de muchia din dreapta a cutiei din oțel inoxidabil.

– Ai găsit ceva? Întrebă Cole cu sufletul la gură.

În loc de răspuns, el ridică telefonul enorm cu aspect ridicol și formă un număr.

– E timpul să intervină divizia grea.

– Și dacă nu poți prinde legătura?

– Atunci, suntem pierduți, înțelegi?

Ea încercă să spună ceva, dar el ridică un deget și i-o luă înainte:

– Telefonul funcționează.

Vorbi în receptor:

– Hei, Bobby! Ai puțin timp ca să-i vinzi frățiorului tău niște trucuri despre dezamorsarea unei bombe nucleare?

CAPITOLUL 89

În ultimele două ore, Rober Puller așteptase acest telefon la USDB – așa cum ordonase ministrul apărării în persoană. Cu toate că armata avea mulți specialiști în armament nuclear, John Puller repetase insistent că singurul în care avea încredere și cu care voia să colaboreze era fratele său mai mare. Faptul că bărbatul fusese condamnat pentru trădare la închisoare pe viață făcea problematic acest lucru. Dar, după ce Puller își apăraseră vehement punctul de vedere în fața unor generali de patru stele, ministrul apărării intervenise și aprobase planul său. Chiar și cei din armată fuseseră nevoiți să recunoască până la urmă că erau puțini oameni pe lume care să știe mai multe despre bombele nucleare decât Robert Puller.

Robert era atent și în același timp nerăbdător. La urma urmei, fratele lui se afla lângă o bombă nucleară. Ceva mai devreme, Puller îl pusese la curent cu tot ce aflase de la David Larrimore.

- Descrie-mi cutia, zise Robert.
- Cub cu latura de un metru douăzeci. Oțel inoxidabil. E prins de podea.
- Vorbește mai tare. Nu te aud clar.
- Îmi pare rău, vorbesc printr-o mască.
- Repetă apoi informațiile ceva mai tare.
- În regulă. E vorba de metoda imploziei, nu de cea a proiectilului.
- Înțeleg.
- Spune-mi ceva despre butoaie. Cel gol era cumva de plutoniu?
- Exact. Cel puțin așa arată marcajul.
- Tipul ăsta, Larrimore, avea idee cât plutoniu conținea fiecare butoi?

– Nu a menționat acest lucru. Nu cred că s-a gândit vreodată că aveau să lase marfa pe loc. Și îi dau dreptate în această privință.

– O să pornesc de la ideea că acest design nu e unul supersofisticat, deci vorbim de cel puțin șase kilograme sau chiar ceva mai mult.

– Butoiul acela putea conține mai mult de șase kilograme, exceptând căptușeala de plumb.

– Înțeleg, dar mărimea cutiei despre care vorbești arată clar că nu au pus acolo echivalentul de 200 de litri al unui butoi. Ar fi un exces, o catastrofă.

– Poate că sunt nebuni de legat, te-ai gândit la acest aspect?

– Poate că-i adevărat, dar pe mine mă preocupă acum doar partea științifică.

– Aș putea să-i ridic capacul sau voi exploda din cauza radiației emise de plutoniu?

– Cât de greu e capacul?

Puller încercă să tragă partea de sus a cutiei, apoi ciocăni capacul și spuse:

– Nu pare chiar atât de greu.

– Deci, probabil că nu există căptușeală de plumb sau un alt material de protecție. Plutoniul ar trebui să fie complet înconjurat de explozibili, de reflector-împingător și probabil de încă un strat sau două care te-ar putea proteja. Și știm că există în interior și carbid tungsten, reflectorul de neutroni. Chestia aia e foarte densă. Ar trebui să fii în regulă.

– Ar trebui?

– E tot ce pot să-ți spun, frățioare.

Puller inspiră adânc și îi făcu semn lui Cole să facă vreo câțiva pași în spate. Ea se conformă. Puller trase, apoi ridică capacul. Nu fu secerat de o lumină albastră orbitoare, așa cum s-ar fi așteptat.

– John?

– Sunt bine. Nu strălucesc încă. Am să iau asta drept un semn bun.

– Vezi vreun cronometru?

Puller se uită la Cole, care ridică din umeri și zâmbi în spatele măștii de protecție.

– Chiar folosesc cronometre pentru chestiile astea?

– Nu pentru un efect melodramatic, ca în filme. De fapt, au un scop foarte precis. Exploziile convenționale trebuie să aibă loc exact în secunda indicată de cronometru, altfel se va crea o gaură în unda de șoc, iar conținutul din interior va ieși pe acolo. Atunci vei avea parte de rateul despre care am mai vorbit, frățioare.

Puller se învârti de câteva ori în jurul cutiei. Ridică un mănunchi de fire și atunci îl văzu.

– În regulă. L-am găsit. De la el trebuie să fi fost lumina pe care am văzut-o mai devreme. Nenorocitul ăsta de cronometru trebuie să aibă o sursă internă de energie, pentru că aici nu este curent electric.

– Ce indică cronometrul?

– Șaizeci și două de minute, iar numărătoarea inversă continuă.

– În regulă, zise Robert. Ceva fire?

Cole ținea lanterna îndreptată spre cutie, luminând-o puternic pentru Puller. Ochelarii lui de ultimă generație îi permiteau să vadă clar chiar și în condiții de luminozitate maximă.

– Un mănunchi de fire, zise Puller. Acestea acopereau cronometrul. Să încerc să tai câteva dintre ele? Poate reușesc să opresc numărătoarea inversă.

– Nu. S-ar putea să fie niște capcane. Din douăzeci de fire, doar trei sunt importante. E un truc foarte comun în fabricarea bombelor convenționale și aceeași regulă – putem bănuî – se dovedește adevărată pentru așa-zișii specialiști în energie nucleară. Dacă vei tăia vreun fir fals, probabil că nu vei reuși decât să accelerezi cronometrul, care va ajunge imediat la zero, și atunci poți să-ți iei adio de la viață.

– În regulă, nu vom tăia niciun fir, zise Puller cu fermitate.

Era îngrozitor de cald în incintă, iar costumul său de protecție îl încingea și mai rău. Masca i se aburea mereu, iar el încerca să o șteargă cu fruntea – lucru care nu dădea rezultate prea bune, ținând cont că fruntea îi transpira cel mai tare. În cele din urmă își smulse masca de pe față, își șterse ochii cu mâinile și își puse din nou ochelarii la ochi.

– Inițiatorul trebuie să fie în centrul sferei, zise Robert. E ceea ce umple sfera cu neutroni în timpul detonației. Foița de aur care a fost descoperită la scena crimei a fost folosită probabil ca strat intermediar între beriliu și poloniu, așa cum am presupus și înainte. Plutoniul va

lua o formă sferică în jurul foiței de aur. Stratul intermediar și împingătorul se vor concentra în jurul plutoniului. Împingătorul sporește unda de șoc care lovește miezul. Iar stratul intermediar ajută la prevenirea exploziei prea rapide a miezului, pentru a mări puterea exploziei.

– În regulă, Bobby. Nu-i nevoie să-mi ții o prelegere pentru toate micile detalii.

– Cred că încerc doar să mă asigur că mai știu despre ce vorbesc, zise încet fratele său.

– Nu te mai îndoi de capacitățile tale. Tu te pricepi la lucrurile astea. Ești un geniu. Întotdeauna ai fost.

– În regulă. Să vorbim despre explozibili tip lentilă din stratul exterior. Ar trebui să vezi lentilele cu ochiul liber. Ca și cum ai urmări un meci de fotbal. Sunt încărcături explozibile cu forme atent prelucrate. Aproape ca o artă geometrică. Le vezi?

– Le văd acum.

– Câte sunt?

– Multe.

– Cum sunt aranjate?

– Aproape perfect.

– Nu vezi goluri între ele?

– Nu.

Puller îl auzi pe fratele său oftând.

– Cei care au construit-o știau foarte bine ce fac.

– Și cu ce mă încălzește pe mine acest lucru?

– Dacă reușesc să amâne destul de mult reacția în lanț, puterea bombei va crește exponențial, așa cum am discutat. Și, din descrierea ta, se pare că au folosit un design destul de sofisticat.

Puller verifică cronometrul. Ajunsesse la cincizeci și nouă de minute, douăzeci și șapte de secunde.

– Cum pot opri chestia asta, Bobby?

– John, de fapt nu o poți opri.

– Atunci, ce naiba fac aici?

Puller strigase atât de tare, încât Cole făcu un salt și aproape că scăpă lanterna din mână.

– Există o singură cale, zise Robert pe un ton calm. Trebuie să modificăm detonația. Lentilele par acum un tot unitar, dar dacă

reglăm momentul detonației, aceasta nu ar mai decurge conform planului, adică bomba ar da rateu.

– Și cum să fac asta?

– Vom schimba secvența detonației cu una improvizată de noi.

Puller ridică îngrozit privirea spre Cole.

– Deci tu îmi spui acum că pentru a învinge chestia asta ar trebui să o detonăm? Asta vrei să spui?

– În mare, da, zise Robert.

– La dracu', mormăi Puller. E singura cale?

– Dacă mai era vreuna, ți-aș fi spus.

– Dar dacă distrug, pur și simplu, cutia?

– Ai șanse mari să dai ortul popii și probabil că o ciupercă uriașă se va ridica deasupra Virginiei de Vest.

– Ar fi trebuit să las cavaleria să vină aici, să transporte chestia asta undeva departe și să o arunce în ocean.

– Nu ar fi putut face asta într-o oră și nu puteai ști ce avea să se întâmple.

– Poate că ar fi putut ajunge aici înainte ca bomba să fie armată. Ar fi oprit cronometrul sau ar fi aruncat bomba în vreo groapă adâncă.

– Din nou îți spun, nu ai de unde să știi dacă puteau face asta.

– Dacă tâmpenia asta explodează, e numai vina mea, Bobby.

– Sunt două aspecte, John. Primul: dacă va exploda, tu nu vei fi în preajmă în momentul acela. Al doilea: persoana sau persoanele care au construit bomba sunt cele răspunzătoare, nu tu. Cât timp a mai rămas?

– Mai sunt cincizeci și șapte de minute și jumătate până la Judecata de Apoi.

Puller ridică privirea spre Cole și îi făcu semn să iasă pe unde veniseră. Cole îi citi pe buze: *Du-te. Acum.*

Ea clătină din cap cu o expresie încăpățânată, în timp ce el îi făcea semn din nou spre ieșire. Când îi făcu semn a treia oară, ea îi arătă degetul mijlociu.

– John, mai ești acolo? Ce se petrece? întrebă fratele lui.

– Nimic. Doar un aspect tactic care a fost rezolvat. Acum, lămurește-mă: când spui „rateu“, la ce te referi mai exact?

– La o putere a exploziei de o jumătate de kilotonă, probabil, dar asta e doar o estimare din partea mea. Domul din beton ar trebui să suporte șocul exploziei în cea mai mare măsură.

– Jumătate de kilotonă? întrebă Puller. Asta înseamnă 500 de tone de TNT. Și tu numești asta un rateu?

– Hiroshima a fost lovită cu o putere de 13 kilotone, iar ei au folosit atunci doar 60 de kilograme de uraniu la fabricarea bombei – iar din toată masa asta, doar 600 de miligrame au participat la reacție, cam cât cântărește o monedă. Nu am idee cât plutoniu au băgat în chestia aia, dar trebuie să ne pregătim pentru cel mai rău scenariu. Probabil că este vorba de o putere mult mai mare decât în cazul bombei de la Hiroshima. Vorbim despre metoda proiectilului versus metoda imploziei, de uraniu versus plutoniu. Ca să fim siguri, să presupunem că este vorba de echivalentul a milioane de tone de TNT. O asemenea putere ar putea trimite domul din beton pe orbită și ar împrăști radiații pe deasupra a cel puțin șase state învecinate. Ai putea să-ți iei adio pe vecie de la Virginia de Vest.

Sudoarea începu să curgă șiroaie pe fața lui Puller.

– În regulă. Jumătate de kilotonă nu mai sună atât de rău acum. Deci, spune-mi cum să provoc un rateu.

– Trebuie să provocăm o detonație prematură.

– Da, am înțeles *asta*. Dar cum?

– Ai la tine obiectele de care ți-am spus?

Cu ochii la Puller, Cole începu să caute în rucsacul lui. Scoase de acolo un baton de dinamită, câteva fire, un detonator și un cronometru. Făcuse rost de toate acestea pentru el. I le întinse, în timp ce el își proptea receptorul între umăr și ureche.

– Și eu care credeam că voi folosi toate acestea ca să fac o gaură într-un perete. Dacă mi-ai fi spus înainte că aveam să le folosesc pentru a detona o bombă nucleară, probabil că acum nu mai eram aici.

– Ba da, ai fi fost, zise Robert. Te cunosc foarte bine, frățioare.

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton șagalnic, dar Puller Jr. știa că Robert nu zâmbea. Probabil că încerca să-l facă pe fratele său mai mic să-și păstreze calmul – încerca, dacă era posibil, să-l facă să nu se mai gândească la faptul că stătea pe echivalentul a milioane de tone de TNT cu amplificator de radiații.

– Unde trebuie să le montez?

– Dacă privești bomba frontal, leagă batonul de dinamită la cinci grade spre stânga.

– De ce cinci grade?

– Îmi place numărul cinci, John, întotdeauna mi-a plăcut.

Puller legă batonul de dinamită în locul indicat și îl anunță pe fratele său că reușise.

Robert continuă:

– Bine. Acum trebuie să legi cronometrul de dinamită, pentru ca aceasta să se aprindă înainte de momentul exploziei. În cazul unei arme nucleare, până și o milisecundă diferență între cele două cronometre este de ajuns. Dinamita explodează, face o gaură în lentile și provoacă o serie de explozii decalate. Detonațiile secvențiale vor distruge sfera și faza de compresie. Miezul își va face loc prin găurile create, iar stadiile critice și supercritice nu vor mai fi atinse. Fără miez, plutoniul nu mai poate fi comprimat și întreaga schemă se prăbușește.

– Iar asta e de bine? întrebă Puller.

– Lasă-mă să-ți expun trei scenarii posibile. Dacă avem noroc, am putea scăpa destul de ieftin. Asta înseamnă că ai de-a face doar cu o bombă periculoasă, fără detonație nucleară. Nu va fi decât o explozie de mică putere și vor exista câteva radiații, pe care betonul gros de un metru ar trebui să le poată reține. Asta ar fi cea mai optimistă variantă. Următorul scenariu, ale cărui consecințe ar fi de o gravitate medie, este cel cu rateul de jumătate de kilotonă. Evident, este avantajos faptul că te afli la mama naibii, acoperit de beton gros de un metru. Pagubele colaterale nu ar fi dezastruoase.

– Aici sunt mulți localnici, de fapt, îi zise Puller, în timp ce Cole îl privea insistent din spatele lanternei pe care o ținea în mână. Și duc o viață mizerabilă în momentul de față. Deci ultimul lucru de care ar avea nevoie ar fi o ciupercă radioactivă care să-i termine de tot.

– Îmi pare rău, John, nu știam.

– Nu ai de ce să te scuzi. Puller inspiră adânc, apoi întrebă: Și al treilea scenariu?

– Planul meu funcționează, dar nu atât de bine, și avem de-a face totuși cu o încărcătură nucleară.

– Iar asta ce înseamnă?

Robert rămase tăcut câteva secunde, apoi continuă:

– Nu te-am mințit niciodată, John, și nu o voi face nici acum. Asta înseamnă că o bucată imensă din locul în care te afli va fi rasă de pe fața pământului. Precum o sută de uragane care lovesc în același timp. Nu va mai rămâne nimic în picioare pe o distanță de kilometri întregi. Așa funcționează.

– În regulă. Puller se gândi o secundă, apoi spuse: Dă-mi câteva minute.

– Poftim? întrebă mirat fratele său.

– Chestia asta va exploda oricum, nu?

– Da.

– Atunci, dă-mi câteva minute.

Lăsă telefonul jos, sări în picioare și o luă la fugă. Cole alergă după el.

– Puller, ce faci?

Ajunse la butoaie, le măsură din ochi și privi în jur, căutând un loc în care să le ducă, apoi alese cea mai bună opțiune.

– Puțul de mină este în direcția aceea. Am să rostogolesc butoaiele în puț cât de repede pot. Când vor ajunge pe fundul puțului, dacă avem noroc, forța impactului va trimite conținutul acestora adânc în straturile de rocă, apoi vor rămâne îngropate aici, sub tone de beton. E singura noastră opțiune în momentul de față.

– Mai bine aici decât în aerul Virginiei de Vest, zise Cole.

Puller se încordă și răsturnă primul butoi, apoi îl rostogoli rapid în puțul de mină. Butoiul prinse viteză pe o pantă, apoi se rostogoli mai departe, dispărând în întuneric. Puller alergă înapoi la celelalte butoaie și o găsi pe Cole chinându-se să răstoarne un alt butoi, așa cum făcuse el, dar fără folos – ea nu avea destulă putere.

– Tu ține lanterna, îi spuse el. Eu sunt cu munca fizică.

Câteva minute mai târziu, toate butoaiele fuseseră rostogolite în puțul de mină. Puller și Cole alergară din nou lângă bombă, iar el puse mâna pe telefon.

– Am revenit.

– Ce naiba ai făcut? îl întrebă uimit fratele său.

– Am dus butoaiele cu încărcătură nucleară într-un loc sigur.

– Oh, înțeleg. Bine gândit. În regulă, acum ești gata?

Puller îl întreabă:

– Te simți norocos?

– Mai bine te-aș întreba eu: *tu* te simți norocos?

Puller își trecu limba peste buze și se uită la Cole. Femeia rămăsese pironită locului, ca o statuie din marmură. Puller setă cronometrul de pe batonul de dinamită la treizeci de minute. Acest interval le oferea suficient timp ca să iasă din zona de impact.

Auziră un geamăt.

– Roger își revine, zise Cole – cumnatul ei începuse într-adevăr să se miște.

Puller îi spuse repede:

– Dezleagă-l și încearcă să-i explici că trebuie să ieșim urgent de aici...

– Puller, strigă polițista. Privește!

La celălalt capăt al firului, Robert auzi strigătul femeii.

– Ce se petrece acolo? Întrebă el nerăbdător.

Puller nu răspunse. Era prea ocupat să se holbeze neputincios la cronometrul bombei: pe ecranul acestuia nu mai erau afișate patruzeci și șapte de minute și opt secunde, ci o altă cifră – cinci minute fix.

O altă capcană pe care o activaseră, probabil atunci când agentul înlăturase capacul.

Puller resetă repede detonatorul său. Avea o singură opțiune: mai puțin de cinci minute.

Puse înapoi capacul bombei și fugi împreună cu Cole spre locul unde zăcea Roger Trent. Puller folosi cuțitul său KA-BAR pentru a tăia legăturile de la mâinile bărbatului, apoi îl ridică în picioare și o luă la fugă către canalul de filtrare.

– John! se auzi în receptor strigătul lui Robert Puller.

Fratele său nu răspunse. Puller lăsase telefonul lângă bombă. Tot ce mai conta acum era să iasă cât mai repede din Buncăr. Dar, în timp ce alerga alături de Cole, susținându-l amândoi pe Trent, Puller era sigur de un singur lucru. *Suntem morți.*

CAPITOLUL 90

În timp ce alergau, auziră vocea stinsă a lui Trent.

– Ce se petrece aici? Cine sunteți?

– Taci naibii din gură și păstrează-ți suflul ca să poți alerga, Roger, strigă Cole.

Reușiră să treacă prin sistemul de filtrare mult mai repede decât o făcuseră la venire, chiar dacă îl cărau de această dată și pe Trent. Urcară rapid treptele, ieșiră pe ușa stației de pompieri și începură să alerge pe alea de beton din fața intrării. Puller și Cole nu aveau timp de pierdut, așa că nu se opriră să-și scoată costumele de protecție. Amândoi aveau părul ud și lipit de față din cauza transpirației. Acum nu mai transpirau la fel de mult, căci începuseră să se deshidrateze.

Trent respira cu dificultate, iar fața îi era roșie ca racul.

– Cred că fac un atac de cord, zise el.

– Continuă să mergi, nu te opri! strigă Puller.

Își smulse mânușa și se uită la ceas. Trecuseră aproximativ patru minute. Mai aveau mai puțin de un minut. Poate cinci sute de tone de TNT. Raza de propagare a exploziei era mult mai mare decât distanța pe care ar fi putut să o parcurgă toți trei, chiar dacă domul ar fi amortizat unda de șoc.

Nici dacă ar fi fost campioni olimpici la atletism nu ar fi reușit să parcurgă o astfel de distanță în mai puțin de un minut. Iar dacă explozia ar fi fost nucleară, în cincizeci și cinci de secunde s-ar fi transformat toți trei în vapori.

Cole îl văzu uitându-se la ceas și observă expresia de pe fața lui. Puller simți privirea femeii și ridică ochii spre ea. Privirile lor se

întâlniră într-o fracțiune de secundă și în momentul următor o rupseră din nou la fugă.

– Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine, agent Puller, spuse ea cu un zâmbet trist.

– A fost un privilegiu pentru mine, sergent Cole.

Le mai rămăseseră doar treizeci de secunde de viață. În acel răstimp, reușiră să se distanțeze de Buncăr cu încă vreo optzeci de metri. Domul era vizibil în spatele lor. Puller nu se mai uita la ceas. Continua să alerge fără să încetinească. La fel făcea și Cole. Trent – de asemenea. Aerul proaspăt îl ajutase să-și vină în fire, iar el ajunsese să realizeze că fugeau pentru viețile lor.

Puller se întrebă în gând cât de puternică avea să se dovedească unda de șoc. Erau pe cale să afle însă...

În interiorul Buncărului, batonul de dinamită se aprinse și explodează. Metoda lui Rober Puller funcționase, ce-i drept. Explozia în trepte, decalată cu doar câteva milisecunde, permisesse crearea unei fisuri în sferă, iar miezul acesteia țâșnise prin această fisură.

Explozia termonucleară fusese împiedicată. Bomba nucleară nu mai era acum decât o bombă obișnuită. Dar era o bombă extrem de puternică. Iar Districtul Drake, deși obișnuit de atâția ani cu detonațiile de la exploatarea sale miniere, nu mai fusese martorul unei asemenea deflagrații. Pământul începu să tremure sub tălpile lor, dar nu simțiră asta decât o clipă, pentru că după aceea picioarele lor pierdură contactul cu solul. O secundă mai târziu, Puller, Cole și Trent fură aruncați la șase metri în aer. Se izbiră din nou de pământ și suflul exploziei care se propagase dinspre Buncăr îi făcu să se rostogolească fiecare într-o altă direcție. Fură azvârliți la aproape treizeci de metri. Puller evită în ultimul moment impacul cu trunchiul unui pin. Din cer cădea o ploaie de pietre.

Amețit și plin de sânge, se rostogoli într-o parte. Avea încă lipită de piept arma MP5. Țeava acesteia îl izbise în față atunci când se prăbușise la pământ. Obrazul îi era zgâriat și umflat. Fiecare parte a trupului său urla de durere – nu numai din cauza suflului care-l aruncase la distanța aceea, dar și pentru că impactul cu solul avusese loc cu o asemenea viteză.

O bucată de beton aproape că-i retează capul. Se întoarce și privește spre Buncăr. Clădirea nu mai era întreagă – o parte din vârful domului pur și simplu dispăruse. Prin aer zburau bucăți de beton. Din gaura creată în vârful construcției se ridicau nori de fum. Părțile laterale ale clădirii săriseră și ele în aer. Acea fusese probabil sursa undei de șoc care-i aruncase la o asemenea distanță. Lui Puller i se părea că vede un vulcan artificial în erupție.

Nu se auzeau strigăte din cartierul alăturat, deși peste acoperișurile caselor cădea o ploaie de pietre. Cincizeci și șapte de oameni locuiau în casele acelea, care-i adăpostiseră pe vremuri pe muncitorii uzinei. Cu puțin timp înainte, în după-amiaza aceea, Cole îi trimisese pe polițiști să evacueze toți localnicii din zona Buncărului, sub pretextul încălcării proprietății. Explicația oferită fusese aceea că cetățenii corecți din ținut se săturaseră de ilegalități. Din fericire, toți oamenii aceia dormeau acum în adăposturi, departe de casele lor, distruse sub ploaia de bucăți de beton și bare de fier. În momentul acela, evacuarea părea o decizie al naibii de bună.

El nu știa dacă resturile care-i vâjâiau pe la urechi erau radioactive sau nu, dar în acel moment nu-i mai păsa. Trebuia să o găsească pe Cole.

Îl găsi mai întâi pe Roger Trent. Din păcate, Trent se izbise cu capul de un copac mult mai dur decât țeasta lui. Jumătate din cap îi lipsea. Problemele financiare ale mogulului minelor luaseră sfârșit. La fel și viața lui.

Puller se uită disperat în jur. În acel moment, în Buncăr se produsese încă o explozie și mai multe bucăți de beton țâșniră în aer. În cele din urmă, o zări pe Cole – era la vreo cincizeci de metri distanță, chinându-se să se ridice.

– Rămâi la pământ, urlă el. Vin acum.

Puller țâșni printre bucățile zburătoare de beton care-i treceau razant pe lângă urechi, la fel de letale precum gloanțele de calibrul 50. Se afla la numai cincisprezece metri de ea când se întâmplă nenorocirea. O bucată de beton de mărimea unei cărămizi o lovi în cap și femeia se prăbuși din nou.

– Nu! urlă disperat Puller.

Alergă într-un suflet până la ea, în timp ce resturile de beton, fier și alte obiecte pe care nu le putea identifica îl loveau din toate părțile. Era la fel ca în Kabul sau în Bagdad, când voia să se ascundă de moarte.

Ajunse lângă ea și căzu în genunchi. Ceafa ei era plină de sânge. Văzu bucațele de os din craniul ei. O întoarse încetișor cu fața în sus. Cole ridică ochii spre el. Nu părea să vadă nimic însă. Creierul ei nu mai funcționa. Întinse mâna spre ea, copleșit de neputință. Ochii ei nu se mai mișcau, iar privirea îi zăbovi doar o secundă asupra lui, după care păru să se tulbure. Apoi întredeschise buzele, iar el crezu că voia să-i vorbească.

Un ultim spasm, o ultimă suflare. Pupilele i se dilată.

Samantha Cole murise.

Agentul se lăsă neputincios în genunchi.

John Puller nu vărsase niciodată lacrimi pentru un camarad căzut pe câmpul de bătălie. Nici măcar o dată. Și, din păcate, avusese o mulțime de ocazii pentru a face asta.

Bărbații Puller nu plâneau. Aceasta era Regula Numărul Unu.

Și totuși, la căpătâiul lui Sam Cole, lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe față.

CAPITOLUL 91

Guvernul federal invadează districtul Drake, Virginia de Vest, cu forța unei armate nimicitoare. Și, într-un fel, asta și era în acele momente.

Federalii izolaseră întregul oraș, dar mai ales zona din jurul Buncărului. Fiecare centimetru de teren era verificat de echipele de experți, care purtau cele mai performante costume de protecție. Aerul și solul erau supuse la tot felul de teste. O mulțime de roboți intrau sau ieșeau de la locul exploziei, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. Mass-media era însă ținută la distanță de acest subiect. Guvernul devenise expert în astfel de lucruri de-a lungul anilor. Povestea oficială relatează că o combinație ciudată de gaz metan și câteva canistre vechi din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, depozitate în Buncăr, contribuiseră la acel foc de artificii neașteptat care luminase cerul Virginiei de Vest.

Nivelul de radiații din aer și din sol se dovedea a fi mult sub limitele alarmante. Nu era nevoie de o evacuare în masă. Cu ajutorul unor aparate de ultimă generație, se convinseseră că butoaiele pe care Puller le rostogolise în puțul de mină fuseseră îngropate în mod eficient sub milioane de tone de rocă. Cei din guvern nu știau încă dacă ar fi fost mai bine să le recupereze sau să le lase acolo unde erau. Decizia lui Puller îi salvase de cheltuieli uriașe pentru depozitarea acestora.

Rămășițele miezului de plutoniu și bomba fuseseră descoperite și duse în altă parte. Procesul de decontaminare începuse și avea să continue o bună bucată de vreme. Guvernul îi mințea pe față, la fiecare pas, atât pe cei din mass-media, cât și pe cetățenii de bună-credință din Drake, și făceau asta cu o siguranță calmă și cu zâmbetul pe buze.

Câțiva generali și oficialități de la Casa Albă îi ordonaseră lui John Puller să-și țină gura. El era soldat, așa că nu avea altceva de făcut decât să se supună ordinelor.

Totul s-ar putea schimba într-o bună zi, își spuse el. Doar că nu era să fie ziua aceea.

Robert Puller era singurul bărbat din istoria Statelor Unite care primise mulțumiri din partea mai-marilor țării – după ce fusese acuzat de trădare – pentru contribuția sa la evitarea unei catastrofe nucleare de asemenea proporții. Cu toate acestea, nimeni nu intervenise pentru a-i micșora sentința. Iar mulțumirile îi fuseseră transmise strict secret.

Puller nu asistase la înmormântarea lui Roger Trent. Bănuia că văduva acestuia, Jean, organizase o înmormântare fastuoasă, fără să se zgârcească la cheltuieli. Se întreba dacă cineva din Drake avea să se deranjeze pentru funeraliile lui Trent. Bărbatul nu fusese vinovat de complicitate la încercarea de a crea un holocaust nuclear, dar asta nu însemna că nu fusese un ticălos. Afacerile sale secătuiseră o regiune întreagă și nenorociseră multe vieți – iar Puller nu dădea doi bani pe ceea ce avea legătură cu Trent.

Dar se întorsese în Drake pentru o altă înmormântare.

Puller coborâse din Malibu-ul său îmbrăcat în noua unifomă a infanteriei. Făcuse o impresie extraordinară atunci când ajutase la scoaterea sicriului din mașina mortuară, pentru a fi transportat până la locul de veci. Era înmormântarea lui Sam Cole și nu ar fi lipsit pentru nimic în lume.

Toată familia Cole era acolo, inclusiv Randy, îmbrăcat într-un costum nou-nouț, pe care Jean i-l cumpărase probabil special pentru înmormântarea surorii lor. Tânărul părea mai degrabă un băiețel cu mințile rătăcite decât un bărbat îndurerat.

Jean, îmbrăcată complet în negru, era foarte elegantă. Părea devastată. Privind-o atent, Puller avu impresia că suferea mai mult din cauza pierderii surorii ei decât a soțului.

Era acum o văduvă bogată – dar nu mai avea soră.

Samantha Cole fu înmormântată în uniforma ei de patrulare – nu cea oficială, ci echipamentul pe care îl purtase în mod curent.

Fusese găsit un testament în care solicita în mod expres să fie înmormântată în acea uniformă. Nu era ceva neobișnuit, având în vedere cât de loială fusese și cât de bine își făcuse datoria față de țară. Pistolul Cobra urma să fie îngropat odată cu ea. Acest lucru era specificat, de asemenea, în testamentul ei, iar Puller se văzu nevoit să-i respecte ultima dorință, plin de admirație față de tăria ei de caracter. Cole îi lăsase fratelui ei casa în care locuise.

Ceva mai devreme, Puller trecuse pe acolo și pusese un anunț pe ușa de la intrare. Astfel, oricine ar fi încercat să fure ceva din locuința ei avea să fie urmărit de Armata Statelor Unite și avea să primească cea mai aspră pedeapsă.

Când se apropie de sicriu, Puller simți un nod în gât și o mare greutate apăsându-i pieptul. Căldura era insuportabilă, iar soarele strălucea necruțător deasupra lor. Combinația de umiditate și căldură făcea aerul irespirabil. Și, cu toate acestea, Puller nu simțea decât răceala sinistră a morții.

Atinse ușor sicriul lăcuit din lemn de mahon și murmură câteva cuvinte care i se părură complet nepotrivite. Ca un Romeo stângaci pentru Julieta lui căzută la datorie.

În cele din urmă se adună și spuse:

– Ai fost un polițist pe cinste, Cole. Locul acesta nu te-a meritat.

Se opri brusc, încercând din răspuțeri să-și stăpânească emoțiile care-l copleșiseră.

Sfârși micul său discurs rostind:

– A fost o adevărată onoare să lucrez cu tine.

În timp ce se îndrepta spre mașină, după serviciul funerar, Jean Trent se apropiu de el.

– Ce s-a întâmplat de fapt? îl întreabă ea. Nimeni nu-mi va spune niciodată adevărul.

– Chiar trebuie să știi?

Ea ripostă, iritată:

– Nu ar trebui să știu de ce au murit soțul și sora mea? Dumneata nu ai vrea să afli dacă ai fi în locul meu?

– Adevărul nu-i va aduce înapoi.

– Mulțumesc, mi-ai fost de mare ajutor, spuse ea ofensată.

– Acesta e cel mai bun sfat pe care ți-l pot da, replică Puller.
Jean tăcu, la fel și Puller.

– Nu te-am văzut la înmormântarea lui Roger, zise ea.

– Așa e. Nu am fost la înmormântare.

– Dar te-ai întors acum, la înmormântarea ei, îmbrăcat în uniformă cu galoane și cu toate medaliile în piept. De ce?

– Pentru că îi datoram asta surorii tale. E vorba de respect.

– Ai ținut la ea, nu-i așa?

Puller nu răspunse.

– Ai să-l prinzi pe cel care a ucis-o?

– Da, am să-l prind, îi promise Puller.

Jean își feri privirea și strânse din buze.

– Nu știu ce voi face în continuare.

– Ești o femeie singură și bogată. Poți face tot ce-ți trece prin minte.

– Nu sunt prea sigură cu bogăția. O mare parte din averea lui Roger s-a evaporat.

– Ai B & B-ul, iar o doamnă atât de deșteaptă ca tine sigur și-a pus ceva deoparte.

– Presupunând că este adevărat, ce-ai face în locul meu?

– Vrei să știi părerea mea?

– Sam se gândea mereu la dumneata. Și știu că ea nu se lăsa impresionată atât de ușor. Dacă ea credea că ești un bărbat pe cinste, atunci așa am să cred și eu. Aș vrea să aud sfatul dumitale.

– Poți să te muți în Italia și să deschizi un restaurant acolo. Bucură-te de anii care ți-au mai rămas.

– Adevărat? Chiar crezi că ar fi bine?

– Nu te leagă nimic de locul acesta.

– Fratele meu e aici.

– Ia-l și pe el.

– Pe Randy? În Italia?

Puller îi aruncă o privire lui Randy Cole. Acesta stătea singur pe o bancă. Părea picat din lună, de parcă nici nu înțelegea unde se află.

– S-a dus în cele din urmă la doctor, nu-i așa?

Jean încuviință.

– Are o tumoare pe creier. Chiar dacă e gravă, nu e o tumoare care i-ar putea fi fatală. Doctorii cred că o pot trata sau cel puțin îi pot încetini evoluția, dar nu știm cât timp ar mai avea de trăit.

– Atunci, cred că v-ar prinde bine la amândoi un nou început. Mult noroc.

Puller se îndepărtă, apoi o auzi strigându-l:

– Puller, dau o recepție la mine acasă. Speram să vii.

Agentul nu se opri. Nu avea timp de recepții. Avea de rezolvat un caz. Și avea de gând să-l rezolve. Pentru sufletul lui.

Dar mai ales pentru Sam Cole.

CAPITOLUL 92

Bărbatul își aprinse țigara și scutură chibritul până se stinse, apoi îl aruncă pe caldarâmul umed. Era îmbrăcat într-o jachetă bleumarin și pantaloni albi din pânză, iar pe cap avea o pălărie, bine îndesată pe frunte. Cămașa sa nu avea nicio monogramă, în schimb era pătată cu cafea, iar una dintre manșete avea o gaură mică de la scrumul de țigară.

Plouase aproape toată ziua, iar norii amenințători zăboveau încă pe cer. Aerul era umed, iar răcoarea îl făcu să tremure ușor.

Se uită mai întâi în dreapta, apoi în stânga, și traversează strada.

Barul avea o reclamă cu neon care pâlpâia anemic, răspândind o lumină slabă. Ușa barului era deteriorată, iar unicul ei ornament părea a fi un arc format din găuri de gloanțe.

Această imagine nu-l deranja deloc. Nu era prima dată când venea aici.

Își făcu loc prin mulțime, înaintând spre bar. Reuși să rostească în mod acceptabil cuvintele în limba aceea – destul cât să comande o băutură.

Unii dintre clienții barului îl cunoșteau, cel puțin după înfățișare, dacă nu și după nume. Pașaportul pe care-l purta în buzunar era fals, dar pentru a călători în țara aceea părea destul de autentic.

Nu se gândise cât timp avea să rămână acolo. Spera totuși să nu rămână prea mult.

Își luă băutura, o plăti cu câteva monede, apoi se întoarse pe scaun și aruncă o privire în mulțime. Mulți erau localnici, unii erau turiști, iar ceilalți erau veniți probabil cu afaceri. Niciodată nu privea

pe cineva în față. Și nu-i plăcea ca cineva să-i acorde atenție în mod deosebit. În noaptea aceea însă, nu exista acest pericol. Se întoarse din nou spre bar, dar ascultă atent când se deschise ușa. Întoarse capul și îi studie pe cei care intraseră. Făcu asta de două ori. Erau localnici și o turistă.

Femeia se apropie de el. Era tânără, drăguță, cu părul negru și un accent puternic. Vorbea repede. O mai văzuse acolo. Femeii îi plăcea să danseze. Nu mai dansase cu el până atunci. De obicei, alegea bărbați de vârsta ei.

Nu voia să danseze cu ea? îl întrebă.

Nu, îi răspunse el.

Putea să-i ofere în schimb o băutură?

Nu, răspunse din nou bărbatul.

Atunci, putea să-i ofere ea ceva de băut?

Se întoarse spre ea, ținând capul în jos ca să nu-l poată vedea clar.

– De ce? întrebă el.

– Pentru că mă simt singură, îi răspunse femeia.

El îi privi pe ceilalți clienți din mulțime.

– Nu văd cum ar fi posibil, spuse el. Te-am mai văzut aici. Bărbații sunt foarte prietenoși cu tine.

Ea luă o țigară dintr-un pachet și îi ceru un foc. El scoase un băț de chibrit, îl aprinse și îl apropie de capătul țigării ei. Scutură apoi bățul și o privi din nou.

Ea trase din țigară, apoi suflă fumul spre tavanul pătat, unde un ventilator cu palete din bambus mișca încet aerul plin de fum dintr-un capăt în celălalt. Era foarte cald. Bărbatul își simțea sudoarea pătându-i cămașa sub brațe.

– Nu ești de prin partea locului, zise ea în engleză.

– Știu foarte bine că nu sunt. Dar tu?

– Sunt aici încă din pântecul mamei. De ce vii aici?

– De ce merge toată lumea în anumite locuri?

– Eu nu am plecat niciodată de aici. Dar tare aș vrea să scap din locul ăsta!

– Să scap.

– Cum?

El simți dintr-odată nevoia să-i vorbească – nu înțelegea nici el prea bine de ce. Poate că se simțea singur, la fel ca ea.

– De aceea sunt aici, îi explică el. Ca să scap.

– Să scapi? De ce anume?

– De viață.

– Chiar atât de rea a fost viața ta?

– Destul de rea. Dar și bună, uneori.

– Nu are sens ce spui.

El își îndreaptă umerii, așezându-se mai bine pe scaunul de la bar.

– Ba are sens. Dacă pui totul în context.

Ea îi aruncă o privire – părea uimită.

– În context? Și care ar fi contextul?

Bărbatul își termină paharul și ridică mâna ca să comande încă unul. Primi băutura câteva secunde mai târziu și o dădu peste cap, după care se șterse la gură cu mâneca jachetei. Își șterse apoi sudoarea de pe frunte.

– Contextul e totul. E adevărat. Contextul e singurul lucru care contează.

– Vorbești ciudat, dar îmi plac.

Își trecu apoi mâna prin părul lui. Atingerea și mirosul ei îi treziră simțurile. I se părea acum că înțelege de ce venise femeia la el. Plăti pentru băutura lui, apoi pentru consumația ei.

Ea mai ținu un timp mâna pe umărul bărbatului, apoi o coborî pe spatele lui. El își ținea mâna aproape de portofel, deși era aproape sigur că nu asta căuta femeia. Sau poate, într-un fel, tot asta căuta și ea.

Bani.

Pentru serviciile ei.

Iar el avea o dorință nebună de a fi servit.

Părăsiră împreună barul, treizeci de minute mai târziu. Se întoarse cu femeia la hotelul său, aflat la numai cinci minute distanță; era cel mai bun hotel din oraș – în realitate, o dărăpănatură.

Dar nu avea de gând să rămână acolo – nu pentru multă vreme. Urcară împreună scările, îndreptându-se spre camera lui. El își scoase pălăria și haina, lăsându-le să cadă pe podea. Ea îi deschise nasturii de la cămașă și îl ajută să-și scoată pantofii. După ce îi trase și pantalonii, femeia îi spuse:

– Dă-mi numai câteva minute să mă îmbroscătez.

El puse mâna pe fundul apetisant al femeii și îl strânse. Ea îl sărută pe gât. Mâna lui se furișă sub fusta femeii și rătăci pe pielea ei netedă.

Ea îl sărută din nou și îl atinse cu vârful limbii pe obraz, apoi în ureche.

Cealaltă mână a bărbatului începu să-i caute sânii, dar femeia se strecură pe lângă el și intră în baie. Ca să se îmbroscăteze. Bărbatul se întinse pe pat cu fața în sus, în întuneric. Ventilatorul din tavan bâzâia încet deasupra lui. Îl urmări câteva clipe, numărând rotațiile paletelor, apoi închise ochii așteptând ca ușa de la baie să se deschidă din nou și să-i vadă silueta în întuneric. Poate că era goală sau poate era pe jumătate dezbrăcată. Viața lui se schimbase atât de mult într-un timp atât de scurt... Era înspăimântător, dar și palpitant în același timp.

Vocea unui bărbat răsună în încăpere:

– Salutare, Bill. A venit timpul să stăm de vorbă.

CAPITOLUL 93

Bill Strauss sări ca ars când auzi vocea bărbatului. Rămase pe pat și începu să tremure ca varga. Era o reacție imediată, viscerală, aproape paralizantă.

Silueta se apropie de el. Ușa de la baie se deschise și femeia se strecură afară, apoi ieși din cameră, având grijă să închidă ușa în urma ei.

Fusese o capcană. Iar el căzuse în ea.

În cele din urmă, silueta se materializă.

Bărbatul rămase în picioare în fața lui Strauss, privind în jos, spre el.

John Puller îi spuse:

– Ești foarte departe de Drake, Virginia de Vest, Bill.

Strauss rămase pe pat, privindu-l pe bărbatul mult mai înalt din fața lui.

Puller trase un scaun, îl întoarse invers și se așază în fața lui Strauss. Într-o mână ținea unul dintre pistoalele sale M11.

– Cum de ți-ai dat seama? Probabil pentru că am fugit din oraș, nu-i așa?

– De fapt, mi-am dat seama de asta dinainte. Nu te pricepi prea bine să minți. Te-am putut citi destul de ușor încă din noaptea în care am fost la tine acasă ca să te anunțăm că fiul tău murise. La firma Trent erai vioara a doua, dar tu voiai bucata mai mare. Tu erai creierul, iar Roger fațada. De ce să primească el partea leului? Iar tu – datorită poziției tale – erai singurul care putea să-l stoarcă de bani. Nimeni nu te-ar fi bănuț tocmai pe tine, tipul cu banii pe mână, pentru că toată lumea presupunea că, odată ce afacerea s-ar fi dus la fund, tu te-ai fi

scufundat odată cu ea. Dar nu era cazul tău, pentru că luasei și deja toți banii. Iar planurile Buncărului erau în seiful tău, Bill. Nu în seiful lui Roger. Acesta a fost argumentul decisiv. Tu știai totul despre locul acela. Și ți-ai dat seama că Treadwell și Bitner descoperiseră planurile.

Capul lui Strauss se lăsa în jos.

– Concentrează-te, Bill. Vreau să te concentrezi!

Puller îl scutură de umăr pe bărbat, iar Strauss ridică ochii spre el.

– Ți-au ucis fiul, Bill.

Strauss își puse mâinile pe coapse și încuviință din cap.

– Știi asta. Sunt conștient de asta, știi doar...

– Ce ai de gând să faci?

– Ce pot să fac?

– Fuga ta s-a sfârșit. Vei merge la închisoare pentru tot restul vieții. Dar ai putea face câteva concesii. Ai acum această ocazie. Ai putea obține o reducere a pedepsei. Tot e ceva.

– Nu, nu pot. Nu pot face asta, Puller.

Puller se aplecă în față și ridică încet pistolul M11.

Strauss zări pistolul.

– Ai de gând să mă omori? De asta ai venit aici?

– Am bătut cale lungă ca să te văd. Nu, nu am de gând să te omor. Doar dacă nu-mi vei da un motiv ca să o fac, adăugă el.

– Îmi pare rău pentru Sam.

– Nu am venit aici ca să vorbim despre Sam. Am venit să vorbim despre tine.

– Cum m-ai găsit tocmai aici?

– Nu a fost nevoie să te găsesc.

Strauss părea confuz.

– Nu înțeleg.

– Nu a fost nevoie să te găsesc pentru că nu te-am pierdut nicio clipă din ochi. Noi știam unde te afli. Permanent. De fapt, te-am urmărit până aici.

– Nu înțeleg. Cum ai...

Puller se ridică.

– L-au ucis pe Dickie, Bill. L-au împușcat direct în cap. Tu nu ai vrut niciodată să se întâmple asta, nu-i așa?

Strauss clătină din cap.

– Nu așa trebuia să se întâmple. În niciun caz.

– Glonțul i-a trecut prin craniu. Era pe motocicletă lui și, deodată, bum!

Strauss aproape că se prăbuși din pat când Puller trase un foc de armă. Glonțul perforă peretele și rămase acolo.

– L-au împușcat, continuă Puller pe un ton calm. I-au zburat creierii. Eram acolo și am văzut totul. Presiune hidrostatică exercitată asupra capului de către un glonț supersonic. Un glonț Lapua, Bill. A fost prea mult. Voiau să se asigure că va muri. Nu a avut nicio șansă. Nu ți-ai fi recunoscut băiatul, Bill. Dickie nu mai avea față.

Strauss se ridică și izbucni:

– Asta nu făcea parte din plan. Eu nu știam... Nimeni nu mi-a spus că Dickie...

Vocea lui se stinse și începu să plângă.

– Îți pare rău că a murit, presupun, zise Puller.

– Sigur că-mi pare rău. Când ați venit la locuința mea ca să mă anunțați, am fost complet năuc. Mama lui e devastată.

– Dar nu ai avut nicio problemă să o părăsești, observă acid Puller.

– Nu aveam cum să o iau cu mine. Nu aveam cum să-i explic...

Se opri din nou și își acoperi ochii cu pumnii, apoi începu să plângă în hohote.

– Deci ai ținut-o pe soția ta departe de toate astea.

– Am deschis un cont pe numele ei. Nu va avea nevoie de nimic, niciodată.

– Nu va avea nevoie decât de soțul și de fiul ei. Dar, din moment ce ai lăsat-o în urmă, nu aveai de unde să știi că nu va muri odată cu explozia bombei.

– Mi s-a spus... Ce vreau să spun e că locuința noastră era destul de departe...

Puller îl întrerupse:

– Nu te-a enervat la culme faptul că ți-au ucis fiul?

Strauss nu spuse nimic.

Puller scoase din buzunarul interior al jachetei sale o fotografie.

– Am aici fotografia de la autopsie. Nu vrei să-ți vezi fiul? Nu vrei să vezi ce i-au făcut?

Pe fața lui Strauss lacrimile curgeau șiroaie. Nu se mai deranja să le șteargă.

– Nu trebuia să se întâmple asta, murmură el.

– Ei bine, s-a întâmplat, Bill. Vrei să vezi poza? întrebă Puller pe un ton autoritar.

Ridică fotografia în fața lui Strauss. Acesta își întoarse privirea.

– Nu. Nu vreau să-l văd... așa, spuse el în șoaptă.

– Dacă cineva i-ar fi făcut asta fiului meu, aș fi vrut să mă răzbun, să-i plătesc cu aceeași monedă. Aș fi vrut dreptate.

– Eu... Nu am cum să fac asta acum.

– Sigur există o cale, zise Puller, punându-și din nou fotografia în buzunarul interior al jachetei. Concesii, Bill. Ai putea alege calea cea dreaptă. Ar trebui să faci asta pentru fiul tău.

– Nu pot. Ai văzut în ce hal e soția mea! Ei ar putea să-i facă rău...

– Se află deja în custodia poliției. Va intra în programul de protecție a martorilor. Totul e aranjat. Terminat. Tot ce ai de făcut e să vorbești.

Puller se așează din nou, punându-și pistolul în tocul de la centură.

Strauss îl întrebă:

– Dar cu mine ce se va întâmpla? Aș putea să...

Puller îl întrerupse din nou:

– Tu vei merge la închisoare, Bill. Nu putem negocia.

– Deci, chiar dacă o să vorbesc, tot voi ajunge la pușcărie? întrebă Strauss cu amărăciune.

– Vei trăi. E o alternativă bună dacă stai să te gândești că ai putea fi mort.

– Așadar, mă vei ucide? În caz că nu cooperez?

– Nu va fi nevoie.

– De ce?

– Guvernul Statelor Unite te va executa pentru trădare.

Trecură câteva secunde, în care niciunul dintre ei nu mai spuse nimic.

În cele din urmă, Puller îi zise:

– Am nevoie de un răspuns, Bill. Avionul așteaptă. Depinde doar de răspunsul tău. Avionul poate să te ducă într-un loc sau în altul.

Bill Strauss se ridică.

– Să mergem, zise el.

Puller sări în picioare și îl prinse pe bărbat de cot.

– Bună alegere.

– Pentru fiul meu.

– Desigur, zise Puller.

CAPITOLUL 94

Aleile pe care Puller prefera de obicei să alerge erau îndepărtate și pustii. Îi plăcea să alerge în locul acela, să transpire și să se gândească, iar primul lucru îl ajuta să-l facă pe cel de-al doilea. Și, desigur, nu-i plăcea să aibă pe nimeni în preajmă atunci când făcea asta.

Își puse căștile, deschise iPodul și începu să alerge. După ce parcurse opt kilometri, se îndepărtă în grabă spre mașina sa. Și atunci se opri.

Văzu șase bărbați. Unul se sprijinea de capota Malibu-ului său. Patru dintre ei asigurau paza perimetrului, iar cel de-al șaselea stătea lângă portiera din spate a mașinii. Două SUV-uri negre erau parcate în fața și în spatele vehiculului său, blocându-l.

Puller se apropie de cei șase. Își scoase din urechi căștile și ascunse iPodul în mână dreaptă.

– Hei, Joe, cum merge treaba?

Joe Mason se ridică de pe capota mașinii.

– Puller, de o bună bucată de vreme nu am mai primit nicio veste de la tine. Am crezut că ordinele mele au fost destul de clare în această privință. Tu trebuie să-mi raportezi direct mie.

– Ei bine, ordinele sunt influențate uneori de ceea ce se petrece pe teren și necesită să fie schimbate.

– Așa să fie?

– În mare măsură, da.

– Ei bine, nimeni nu mi-a spus asta. Și e bine să auzi aceste cuvinte direct de la sursă. De aceea sunt aici.

Puller se apropie de Mason. Observă că cei patru bărbați care asigurau perimetrul se apropiaseră și ei de Mason. Toți erau

înarmați – aceiași indivizi care îl încercuiseră în urmă cu ceva timp în parcare din Arlington, după întâlnirea sa cu generalul Carson.

– Deci ești aici pentru că vrei un raport complet?

– Chiar așa.

– În regulă. E destul de simplu. Sunt trei puncte importante. După ce Dickie a fost ucis, ceva nu mi se părea în regulă, așa că am făcut câteva investigații. Și iată ce am aflat. Tu și Bill Strauss vă cunoșteți de multă vreme. Ați crescut împreună în New Jersey. Am verificat. Ați fost împreună în Infanteria Marină. Strauss a încercat să mă prostească și mi-a spus că nu a fost niciodată în armată. Dar știa ce înseamnă BCD și DD. Și l-a determinat și pe fiul lui să se înroleze pentru că avea impresia că armata l-ar fi putut „vindeca” de preferințele lui sexuale. Dar nu ar fi putut face asta decât dacă ar fi fost el însuși în armată.

– În regulă. E adevărat că l-am cunoscut și am servit țara alături de el. Erau o mulțime de pușcași marini acolo.

– Nu a rămas mult în serviciu, la fel ca și fiul lui. Dickie a fost eliminat pentru DADT. Bătrânul său a fost eliminat pentru că era un hoț mărunț și traficant de droguri, iar cei de la Corpul de Marină erau sătui de el. Însă mi-a atras atenția un anumit lucru. Ai părăsit armata cam în aceeași perioadă. Spre deosebire de Strauss, în dosarul tău nu există lucruri compromițătoare – altfel nu ai fi fost acceptat de federali și, mai târziu, la DHS. Dar cred că ai ținut legătura cu Strauss în tot acest timp. Iar atunci când Dickie i-a spus bătrânului său că știe o cale de a intra în Buncăr – pentru că aflase de la Randy Cole, care îi povestise tot ce văzuse acolo –, Bill te-a sunat pe tine. Și-a închipuit că avea să iasă ceva bun din asta. „Bun” însemnând o mulțime de bani, indiferent de haosul și de suferința pe care le-ar fi putut cauza o astfel de acțiune.

– Adevărat?

– Da, Joe, e cât se poate de adevărat. Ai venit cu o cursă rapidă în Drake, ai intrat în Buncăr și ai văzut despre ce vorbea Randy Cole. Doar că, spre deosebire de el, tu ți-ai imaginat ce conțineau acele butoaie. Toată încărcătura aceea nucleară rămasă acolo. Uitată. Cât ar fi putut valora? Miliarde poate?

– De unde să știu eu?

– Iar dosarul pe care mi l-ai dat despre Buncăr era autentic. Desigur, era autentic atâta vreme cât beneficia de acoperirea armatei. Era perfect pentru tine. Ultimul lucru de care aveai nevoie era ca cineva să-și bage nasul în treburile tale. Și atunci când am început să întreb despre Buncăr, tu ai inventat o altă poveste, iar eu nu l-am mai luat în considerare ca țintă viabilă.

– Continuă.

– În al doilea rând, a trebuit să construiești bomba. Strauss l-a implicat pe Treadwell, punându-l să prelucreze câteva părți componente fără să-i spună care era destinația acestora. I-a oferit doar informațiile false pe care i le sugerasei tu. Dar Treadwell și Bitner au devenit mult prea curioși și au făcut marea greșală de a-l implica pe vecinul lor, Matt Reynolds. El lucra la DIA. Periculos de aproape de casă. Colonelel ceruse un raport de sol. Pariez că probele de sol au fost luate din zona Buncărului. Nu cred că Reynolds știa despre plutoniu, dar probabil că se temea să nu fie vorba cumva despre ceva toxic, care să ajungă pe mâna unor persoane nepotrivite. Iar dacă Reynolds ar fi început să facă cercetări mai amănunțite, planul tău s-ar fi dus de râpă. Așadar, a fost necesar ca șase oameni să moară, inclusiv doi copii. Care dintre băieții tăi a făcut-o, Joe? Puller privi în jur, apoi îndreptă arătătorul spre unul dintre bărbați: El? Făcu semn spre altul: Tâmpitul ăsta? Mă îndoiesc că te-ai deranjat personal să faci onorurile. Șeful nu-și murdărește niciodată mâinile. Tu doar ai urmărit înregistrarea video. Execuția părinților prin împușcare și a copiilor prin lovituri precise la baza cefei. Ce, nu te-a lăsat inima să-i împuști pe copii?

Mason nu spuse nimic, așa că Puller continuă:

– Apoi, băieții tăi l-au zărit pe Larry Wellman, care era de serviciu luni noaptea. Un novice. Oamenii tăi s-au apropiat de el, probabil pe când verifica împrejurimile. În spatele casei, acolo unde nimeni nu i-ar fi putut vedea. I-au arătat probabil legitimațiile. Zeii federali. Wellman a fost probabil mai mult decât fericit să-i ajute. Bietul de el nu a opus rezistență. Nu a întrebat nimic. I-a condus pe oamenii tăi în casă, iar ei l-au spânzurat de tavan ca pe o halcă de carne. Ați plantat acolo bucățile de aviz și ați plecat cu mașina lui.

– De unde era să știm de aviz?

– Nu era avizul adevărat. Ați aflat de el pentru că Wellman i-a spus lui Dickie; sau ați fi putut afla chiar de la Matt Reynolds, atunci când l-ați interogat. Avizul nu era în casă și nu l-am găsit. Ați aflat că avizul nu fusese găsit, dar ați vrut să urmărim pista aceea ca să nu ajungem nicăieri, doar ca să pierdem timpul. Deci ați ucis un om doar pentru a planta un indiciu fals la locul crimei.

– Interesant, remarcă Mason.

– Apoi, ai inventat convorbirea telefonică în dari pentru a arunca vina asupra indivizilor imaginari cu turbane. Nu ai fi atras niciodată atenția cuiva asupra orașului Drake, dar ai fost solicitat din cauza crimelor. Știai că CID urma să preia cazul. Așa că ai inventat convorbirea imediat după aceea, apoi i-ai pus pe oamenii tăi să fabrice și alte dovezi asemănătoare și m-ai indus în eroare cu conducta de gaz și reactorul nuclear, care păreau niște ținte plauzibile, dar nu erau decât piste false. Mi-ai spus că aveam la dispoziție trei zile, deși știai că bomba din Buncăr urma să fie detonată în numai două. Strauss a fost autorul amenințărilor cu moartea la adresa lui Roger Trent, pentru a lansa zvonul că urma să i se întâmple ceva. Strauss avea de gând să se folosească de acest prilej ca să scape de Trent și de înregistrările financiare care dovedeau delapidarea. Așadar, Trent și cutiile cu înregistrări financiare au fost duse în Buncăr. Nu avea să mai rămână nimic acolo în afara prafului radioactiv. Oamenii ar fi putut crede că Trent își luase tălpășița pentru a scăpa de problemele financiare cauzate de Strauss sau că fusese ucis de cei care-l amenințaseră cu moartea. Trebuie să recunosc, planul vostru a fost bine pus la punct.

– Nu am auzit nimic care să mă acuze de vreo implicare în acest caz, zise Mason.

Puller ridică și cel de-al treilea deget, apoi spuse:

– Iată de ce nu ți-am mai *raportat* nimic și am preferat în schimb să fac investigații. Tu erai singurul care știa despre Dickie Strauss. Doar ție ți-am spus că lucra cu mine. Mai mult, numai tu știai că urma să ne întâlnim în noaptea aceea la stația de pompieri. Moartea lui nu a fost spontană. Lunetistul tău era de mult acolo, pregătit și

gata de acțiune. Tu erai singurul care putea orchestra o asemenea operațiune. Nimeni altcineva.

– Nu îmi aduc aminte să-mi fi spus aceste lucruri, replică Mason. E cuvântul tău contra cuvântului meu.

– Și l-ai ucis pentru că te temei ca nu cumva Dickie să se răzgândească. El a fost în noaptea aceea la locul crimei și l-a găsit pe Larry Wellman. A văzut cadavrele familiei Reynolds. Știa că Treadwell și Bitner erau și ei morți. Era speriat; mă îndoiesc că i-ai spus ce planuri aveai în realitate, dar când oamenii au început să moară pe capete, și-a dat seama că era ceva ce-l depășea. S-ar putea să se fi gândit că singura cale prin care putea să scape din afacerea asta era să lucreze cu autoritățile. Dar tu nu puteai permite așa ceva. Așa că l-ai pus pe omul tău să-i zboare creierii.

– Așa spui tu. Dar nu ai nicio dovadă.

Puller se uită din nou în jur, la oamenii lui Mason.

– Ai reușit ce ți-ai propus, Joe. Ai aruncat în aer Buncărul. Ai făcut rost de combustibilul nuclear. Roger Trent e mort. Documentele financiare s-au prefăcut în scrum. Cum de mai ești aici? Planul tău a funcționat.

Mason nu răspunse. Neclintit, continua să-l fixeze pe Puller.

Agentul făcu un pas spre bărbat.

– Poate că „discuția“ islamiștilor nu era totuși prea departe de adevăr, chiar dacă ai inventat-o. Poate că ai fost angajat de dușmanii țării noastre pentru a detona un morman de material fisionabil în Virginia de Vest. Cred că butoaiile acelea pe care le-ai lăsat acolo erau o parte din bombă. Iar amicii cu care faci afaceri probabil că nu sunt prea fericiți acum că nu a mers totul conform planului. Deci de asta ești aici, ca să te răzbuni puțin pe mine. Și ca să-ți salvezi fundul de indivizii cu turbane. Cu cât ai fost plătit ca să-ți ataci propria țară, Joe? Dă-mi doar o cifră aproximativă.

Mason își drese glasul și zise:

– Nu ai dreptate întru totul, Puller. Sunt un patriot. Nu aș face asta țării mele. Știam de încălcătura care era acolo, recunosc. Dar nu am fost plătit ca să o fac să explodeze.

– Prostii, îl opri iritat Puller. Nu ești cu nimic mai bun decât viermii aceia care au pus la cale atentatul din 11 septembrie!

Mason izbucni:

- La naiba, nu știi ce spui, Puller!
- Atunci, explică-mi, Joe. Explică-mi și mie cum se poate transforma un fost pușcaș marin într-un trădător.

Mason începu să vorbească:

- După toți acești ani la DHS, știu destule despre bombe nucleare. Și știam cum să ajung la cei de care aveam nevoie ca să construiesc așa ceva. Odată ce ai combustibilul, restul nu mai e atât de greu. Guvernul nu ar fi admis niciodată că a lăsat de izbeliște combustibilul nuclear. Aș fi putut vinde marfa aceea fără știrea nimănui. Marea mea greșală a fost că l-am lăsat pe Strauss să-i ceară idiotului de Treadwell să construiască reflectorul și alte câteva componente, iar acest lucru s-a întors împotriva mea.

- Nimic din tot ce-ai spus nu te disculpă. Ești un trădător. Ai lăsat butoaiele cu pastile de uraniu și de plutoniu în Buncăr. Acest lucru ar fi făcut ca cinci sau șase state să devină radioactive.

- Butoaiele acelea erau goale. Nu am lăsat nimic în Buncăr. Ai dreptate. Ar fi valorat miliarde.

- Minți, zise Puller. Am văzut butoaiele! Capacele acelea nu au mai fost deschise de zeci de ani.

Mason rânji triumfător.

- Noi am secționat *fundurile* butoaielor, Puller. Apoi le-am resigilat. După ce le-am umplut cu pământ. Vezi, m-am gândit la toate. Am luat în calcul orice împrejurare neprevăzută. La fel cum am făcut și atunci când ai modificat secvențele. Eu am acționat un acceleror al cronometrului și numărătoarea inversă s-a modificat.

- Dar era o bombă nucleară. Aveai de gând să-ți iradiezi concepția, ticălosule!

- Știam foarte bine ce fac, înțelegi? ripostă Mason. Am folosit o cantitate minimă de plutoniu, doar cât să facă bum și să emită câteva radiații. Iar Drake, Virginia de Vest, e un oraș uitat de lume. Și ce dacă ar fi devenit radioactiv? Era deja mort.

- Acolo trăiesc totuși șase mii de oameni, Joe.

- Într-un an mor mai mulți oameni în accidente rutiere. O sută de mii de oameni mor anual în spitale din cauza greșelilor medicale.

În acest context, putem spune că pagubele colaterale ar fi fost al naibii de mici.

– Dar intenționei să vinzi combustibilul nuclear inamicilor noștri. Ei nu ar fi detonat bomba într-o zonă pustie, Joe. Ei ar fi aruncat în aer New Yorkul sau poate chiar Washingtonul.

– Da. Ei bine, sunt pe cale să mă mut în altă țară. M-am cam săturat de asta. Dar tu ai stricat totul. Pot să vând marfa, ce-i drept, dar va fi foarte complicat. De aceea mă aflu aici. Ca să-ți dau o lecție în schimbul serviciilor tale.

– Chiar ai atâta nevoie de bani? întrebă Puller. Ca să te vinzi teroriștilor? Ești un gunoi.

– Mi-am pus fundul în primejdie pentru țara asta mai bine de treizeci de ani. Iar următoarea rundă a tăierilor bugetare mă va lăsa fără serviciu. Nu le datorez nimic.

Puller ridică și cel de-al patrulea deget.

Mason exclamă uimit:

– Parcă ai spus că sunt doar trei puncte.

– Am mințit. L-am prins pe Bill Strauss în America de Sud. El a luat avionul înainte de explozia Buncărului, desigur. Nu avea de gând să rămână în preajmă ca să admire norul în formă de ciupercă și nici nu s-a deranjat să o ia cu el și pe soția sa îndoliată. Tipul e un adevărat învingător. Oh, am menționat cumva că v-a dat de gol, băieți?

Mason izbucni:

– Dar e imposibil. Am vorbit cu Bill...

– Da, ai vorbit cu el și ieri, și azi. Eu eram de față. Cei de la FBI au înregistrat toată convorbirea.

– E o cacealma.

– De unde crezi că aș fi știut toate detaliile pe care ți le-am spus? Sunt un investigator destul de bun, dar Strauss ne-a dat toate informațiile de care aveam nevoie. Era singura cale de a afla adevărul.

Mason îl privea de parcă nu-i venea să creadă.

Puller continuă:

– Deci stai acum pe un morman de material nuclear pe care nu vei putea niciodată să-l vinzi. Dar nu-i nicio problemă. Nu vei avea nevoie de prea mulți bani în închisoare. Iar dacă vei fi acuzat de trădare, vei primi o injecție letală. Mie îmi convin ambele variante.

Puller mai privi o dată în jur și îi văzu pe oamenii lui Mason dând semne de nervozitate maximă. Era și bine, era și rău. Bine, pentru că oamenii nervoși nu erau niciodată eficienți în luptă; rău, pentru că erau înarmați și capabili de gesturi imprevizibile.

Dar, chiar dacă erau șase contra unuia, Puller își dădu seama că bărbații se simțeau în inferioritate numerică.

Îl privi în față pe Mason și zise:

– Ești gata să te predai, Joe?

– O să-ți spun eu pentru ce sunt gata, Puller. Și o să-ți spun chiar acum.

CAPITOLUL 95

Mason întoarse capul spre cel de-al șaselea bărbat, care stătea lângă mașina lui Puller. Îi făcu semn să se apropie. Bărbatul părea trecut de cincizeci de ani și purta o pereche de pantaloni subțiri și un hanorac impermeabil, deși aerul era cald și nu se simțea nicio boare de vânt. Acesta ținea în mână dreaptă un SIG de 9 milimetri. Era cu cinci centimetri mai scund decât Puller, dar cu vreo zece kilograme mai greu decât agentul. Părea tare ca piatra, rău și gata să ucidă.

Mason spuse:

– El e Serghei, Puller. A fost în armata sovietică. E specialist în tortură, un maestru al suferinței, înțelegi? El o să te ducă într-un anumit loc, unde se va ocupa de tine. O să-ți arate câteva dintre tehnicile lui. E cel mai bun în branșa asta.

Puller îi aruncă bărbatului o privire – acesta se uita la el cu un aer de evidentă superioritate.

– Armata sovietică? Voi, băieți, nu știți să vă luptați deloc. Ați lăsat o ceată de fermieri din deșert să vă bată în Afganistan.

Expresia trufașă de pe fața lui Sergei dispăru, fiind înlocuită de una amenințătoare.

Mason interveni:

– Nu cred că a fost cea mai înțeleaptă mișcare, Puller.

– Ți-am lezat cumva orgoliul, Serghei? Ai fost cumva unul dintre băieții care nu au avut curajul să care o pușcă? Te-au ținut în ultimele rânduri ca să te ocupi de cei care nu erau în stare să lupte?

Serghei părea din ce în ce mai iritat. Era ceea ce urmărea Puller de fapt. De aceea îl tachina. Oamenii nervoși făceau greșeli. Puller se apropie cu un pas de bărbat.

– Lasă-mă să-ți fac o scurtă prezentare a situației, Puller, zise Mason. O să te ducem într-un loc în care Serghei te va face să simți ce înseamnă adevărata durere, iar eu voi privi. Apoi vom pune capăt pentru totdeauna suferințelor tale. Am încercat de două ori să te elimin cu bombele acelea, dar am dat greș de fiecare dată. Însă a treia oară – după cum se spune – va fi cu noroc.

Puller deschise larg brațele și făcu încă doi pași în față, folosindu-și mișcările pentru a le distrage atenția.

– Deci acesta este planul, zise el. Sper că nu ai pierdut prea mult timp ca să-l concepi, Joe, pentru că e jalnic, crede-mă.

– Mie mi se pare perfect. Și mai am câteva planuri, Puller. Întotdeauna am grijă să iau în calcul toate aspectele. Indiferent dacă Strauss este sau nu în puterea federalilor, eu mi-am luat tălpășița. Să nu-ți treacă prin minte să opui rezistență. Te vom împușca aici, pe loc, dacă vei încerca ceva.

Puller ridică din umeri.

– Ei bine, să terminăm odată cu asta! Mai am și alte lucruri de făcut astăzi, zise el.

Înainte ca Serghei să ridice pistolul, Puller lovi. Marginea iPodului său fusese prelucrată special pentru situații de urgență și era la fel de tăioasă precum un cuțit Ranger KA-BAR. O secundă mai târziu, beregata lui Serghei era spintecată. Rusul căzu pe spate, peste mașină, în timp ce sângele îi curgea din abundență pe piept. Puller îl apucă apoi de guler, îl răsuci și reuși să-l izbească pe Mason peste mână, iar acesta scăpă pistolul. Îl lăsă pe rus să cadă la pământ, pentru a sângera în continuare. În secunda următoare își trecu brațul pe după gâtul lui Joe Mason, pivotă ridicându-l pe bărbat în aer, apoi, cu toată puterea, îl izbi cu capul de parbrizul Malibu-ului său, care se sparse sub forța impactului.

Mason rămase inert pe capotă, cu mâinile întinse în părți. Capul lui era acum o masă de carne sângerândă. Puller nu știa dacă murise. Și nici nu-i păsa.

Se aplecă la urechea bărbatului și îi zise încet:

– Pentru sergentul Samantha Cole.

Se întoarse apoi spre oamenii lui Mason. Aceștia își țineau pistoalele îndreptate spre el, dar păreau de-a dreptul împietriți, surprinși de sălbăticia atacului său fulgerător. Dar nu aveau să rămână prea mult timp împietriți, își spuse Puller.

Douăzeci de rangeri ai armatei apărură ca din senin, îmbrăcați în costume de camuflaj. Pistoalele lor automate M5 erau îndreptate spre cei patru bărbați. Erau cinci la unu. Șansele de victorie pentru cei patru erau egale cu zero. Bărbații aruncară pistoalele imediat și se predară. În timp ce aceștia erau încătușați, Mason fu extras de pe parbriz, iar Serghei ambalat într-un sac de plastic; apoi, generalul Julie Carson se ivi dintre copaci.

Îl verifică pe Mason, apoi se apropie de Puller. Femeia îi întinse o sticlă cu apă.

– M-am gândit că ai nevoie, după ce ai asudat atât.

– După alergare, da. Și mulțumesc că mi-ai acordat acest răgaz între patru ochi cu Mason.

– Nu, eu îți mulțumesc. Mi-a făcut plăcere să privesc.

– Mason e mort?

– Nu. Are puls. Destul de slab, totuși.

– Spune-le celor de la ambulanță să nu se grăbească.

Ea zâmbi.

– Recepționat.

– Nu că aş avea nevoie de asta, dar presupun că ai înregistrat totul.

Carson îi arată un stick USB.

– Știi cât de serios supraveghează totul Armata Statelor Unite. Cu toate acestea, cred că am putea face pierdută o anumită parte din înregistrare, mai exact momentul în care i-ai eliminat pe rus și pe Mason. Vreau să spun, cine trebuie să afle?

Puller zâmbi.

– Cred că nu mă așteptam la așa ceva din partea dumitale, general Carson.

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Sunt plină de surprize, să știi. Și suntem în afara orelor de program, așa că poți să-mi spui Julie.

– În regulă, Julie.

Ea îi urmărește pe cei patru în timp ce erau escortați spre mașini.

– Cred că totul a fost pentru bani.

– Așa cred și eu. Dar încărcătura nucleară?

– Nu a fost scoasă încă pe piață, așa că o vom găsi. Asta e tot ce pot negocia indivizii ăștia pentru a scăpa de pedeapsa cu moartea.

Puller aruncă o privire către mașina sa avariată.

– Cred că nu o pot conduce în halul ăsta.

– Nu-ți face griji. O să te duc cu mașina mea.

– Mulțumesc.

– Și poate că după aceea vom ieși să bem ceva împreună.

– Poate că da.

CAPITOLUL 96

Puller stătea în fața fratelui său, la USDB.

– Ești un erou, Bobby, îi zise el. Ai salvat un oraș, poate chiar un stat întreg.

Rober Puller încerca fără succes să ascundă plăcerea pe care o simțea la auzul acelor cuvinte. Era prima dată când John Puller venea la USDB și-l vedea pe fratele lui cu o expresie de mândrie întâipărită pe față.

– Și zici că ți-au transmis mulțumiri?

Robert încuviință.

– E o premieră pentru USDB. Nu sunt sigur că știau ce altceva să facă.

– Pot să pariez.

– Îmi pare rău pentru prietena ta, Sam Cole.

– Iar mie îmi pare foarte rău că nu au considerat normal să-ți micșoreze pedeapsa.

– Chiar te așteptai să o facă? Militarii nu se răzgândesc nicio dată. Asta ar însemna să recunoască faptul că au greșit, iar militarii nu fac nici acest lucru.

Puller întinse brațul și strânse mâna fratelui său, ignorând privirea plină de reproș a gardianului de serviciu.

– Mi-ai salvat viața.

– Asta e treaba fraților mai mari.

Puller privi pe geam pe toată perioada zborului. Se întorcea acasă. Când avionul se ridică deasupra Virginiei de Vest, pilotul

începu să le vorbească pasagerilor. Îi informă unde se aflau și menționă apoi că el era din Bluefield – pe care îl declară cel mai frumos loc din țară. Puller începu să citească ziarul, fără a mai asculta vorbele bărbatului.

Își luă de la aeroport Malibu-ul, care-l aștepta gata reparat, și se îndreptă spre apartamentul său. AWOL îl întâmpină cu un miorlăit, iar el petrecu câteva minute cu motanul, acordându-i atenția cuvenită. Privi pe geamul de la bucătărie mica sa curte interioară. Asta îl duse cu gândul, dintr-un oarecare motiv, la curtea superbă din spațele casei lui Sam, cu fântâna aceea lângă care obișnuiau să stea de vorbă. Își atinse obrazul acolo unde îl sărutase ea. Se întrebă dacă nu cumva greșise atunci când refuzase invitația deloc subtilă a lui Sam în patul ei.

Dar, în cele din urmă, ajunse la concluzia că fusese o decizie potrivită pentru momentul acela – pentru amândoi. Și totuși, sperase mereu că avea să trăiască și momente mai bune în compania ei.

Dar ce șanse ar fi existat să se întâmple astfel? se întrebă el. Acest lucru ar fi fost posibil numai dacă ar fi supraviețuit amândoi. Acea bucată de beton ar fi putut să-l lovească pe el. Sau un copac. Sau o căprioară. Dar alegerea destinului fusese Cole, iar viața ei se sfârșise brusc.

Orice om ar fi putut să-i explice că nu-i venise încă vremea. Puller își spusese deseori acest lucru după ce păcălise moartea de atâtea ori pe câmpul de luptă. Alți oameni muriseră. Dar el scăpase cu viață. Nu se mulțumea însă cu această explicație. Nu și de această dată. Nu era sigur de ce se simțea diferit de această dată, însă știa – pur și simplu – că așa stăteau lucrurile.

Îl lăsa jos pe AWOL și luă legătura cu șeful său, la Quantico, pentru raport. Își înregistrase toate rapoartele și vorbise cu oamenii cu care trebuia să vorbească. I se spusese că îl aștepta o promovare, care i-ar fi permis să sară peste două poziții în ierhia militară – o oportunitate rar întâlnită.

El refuzase acest privilegiu fără să stea pe gânduri.

Superiorul său pierduse un timp prețios încercând să-l convingă.
– Alți oameni ar ucidă pentru asta.

- Atunci, promovați-i pe ei în locul meu.
- Nu te înțeleg, Puller. Chiar nu te înțeleg.
- Știi, domnule. Uneori nici eu nu mă împac cu mine însumi.

Își curățase biroul, trimisese câteva e-mailuri, se întâlnise cu câțiva superiori pe care-i pusese la curent cu mersul evenimentelor, apoi decisese să termine cu armata pentru un timp. Economisise mai multe zile de permisie. Avea de gând să și le ia. Niciun ofițer de rang superior nu i-ar fi refuzat cererea. Oamenii care contribuiseră la evitarea unui holocaust nuclear pe teritoriul patriei lor puteau face cam tot ce-și doreau.

În limite rezonabile, desigur.

Era vorba de Armata Statelor Unite, la urma urmei.

Se întoarse acasă, împachetă câteva lucruri și își luă pisica, apoi încărcă totul în Malibu și se puse în mișcare. Nu avea hartă, plan sau vreo destinație. Era doar un agent special CID plecat în permisie împreună cu micul său camarad de încredere, AWOL. Motanul călătorea pe bancheta din spate, ca o persoană importantă cu un șofer personal. Agentul era bucuros să joace rolul șoferului.

Plecară la miezul nopții, pentru că Puller prefera să hoinărească pe întuneric. Găsi un drum care mergea spre vest și porni în direcția aceea. Până la răsăritul soarelui reușise să parcurgă 500 de kilometri. Nu făcuse nicio oprire, nici măcar pentru a merge la toaletă. Atunci când opri ca să-și întindă puțin oasele, să meargă la baie, să-și alimenteze mașina și să cumpere cea mai mare cafea pe care o aveau la stația aceea de benzină, îl lăsă pe AWOL să iasă din mașină și află că se aflau pe teritoriul Virginiei de Vest. Nu în Drake, ci într-o altă zonă. Nu avea de gând să se mai întoarcă în Drake. Nu era nimic acolo pentru el, chiar dacă altădată fusese.

Nu voia să vadă din nou Buncărul – sau ceea ce mai rămăsese din el.

Nu voia să-i vadă pe cei din familia Trent ori Cole – sau ceea ce mai rămăsese din aceste două familii.

Avea să o poarte mereu pe Sam Cole în amintirile lui. Era sigur de asta. Faptul că fusese în preajma ei făcuse din el un polițist mai

bun. Și un om mai bun. Avea să-i simtă lipsa pentru tot restul vieții. Și de acest lucru era sigur.

Avea să se întoarcă la Forțele Terestre și la îndatoririle sale, pentru a-i captura pe cei care săvârșeau infracțiuni. Simțea că avea să se întoarcă mai puternic ca niciodată. Era un sentiment foarte plăcut. Și asta i se datora tot lui Sam Cole, era sigur.

Deschise portiera mașinii. AWOL sări din nou pe bancheta din spate. Puller se așează comod în scaun și porni motorul.

– Ești gata de drum, AWOL?

Motanul scoase un mieunat în semn de aprobare.

Puller băgă în marșarier și ieși din nou pe șosea, apoi demară.

Mașina rula în viteză. Drumul era drept și fără denivelări.

Și plecă mai departe. Dispăru fără urmă, de parcă nici nu ar fi trecut vreodată pe acolo.

La urma urmei, *era* adevărat.

Nu puteai ucide ceva ce nu vedeai venind spre tine.

MULȚUMIRI

Pentru Michelle – aventura continuă.

Lui Mitch Hoffman, care m-a ajutat să văd în continuare lumina.

Lui David Young, Jamie Raab, Emi Battaglia, Jenifer Romanello, Tom Maciag, Martha Otis, Chris Barba, Karen Torres, Anthony Goff, Lindsey Rose, Bob Castillo, Michele McGonigle, precum și tuturor celor de la Grand Central Publishing, care m-au susținut din toate punctele de vedere.

Lui Aaron și lui Arleen Priest, Lucy Childs Baker, Lisa Erbach Vance, Nicole James, Frances Jalet-Miller și John Richmond, pentru că au fost alături de mine pas cu pas.

Lui Maja Thomas, împărăteasa ebook-urilor.

Lui Anthony Forbes Watson, Jeremy Trevathan, Maria Rejt, Trisha Jackson, Katie James, Aimee Roche, Becky Ikin, Lee Dibble, Sophie Portas, Stuart Dwyer, Anna Bond și Michelle Kirk de la Pan Macmillan, pentru că m-au ajutat să ating cel mai mare număr de exemplare vândute în UK.

Lui Ron McLarty și Orlagh Cassidy, care au însuflețit cu vocile lor superbe personajele poveștilor mele.

Lui Steven Maat și Bruna, pentru că m-au dus în Olanda, la „spot #1“.

Lui Bob Schule, pentru ochiul său de vultur.

Lui Anshu Guleria, M.D., pentru sfaturile sale prețioase în domeniul medical.

Câștigătorilor licitației de caritate, Matthew Reynolds, Bill Strauss și Jean Trent – sper că v-au plăcut personajele voastre.

Echipei de la Fort Benning, oameni care au fost atât de generoși cu timpul și cu experiența lor: cei doi generali-maiori Bob și Patti Brown, comandant-sergent major Chris Hardy, comandant sergent-major Steven McClaflin, locotenent-colonel Selby Rollinson (în rezervă), Susan Berry, colonel Sean McCaffrey, colonel Terry McKenrick, colonel Greg Camp (în rezervă), locotenent-colonel Jay Bartholomees, locotenent-colonel Kyle Feger, locotenent-colonel Mike Junot, locotenent-colonel David Koonce, locotenent-colonel Todd Zollinger, maior Joe Ruzicka, căpitan Matthew Dusablon, maistru militar clasa 4 Larry Turso, maistru militar clasa 3 Jose Aponte, maistru militar clasa 2 Shawn Burke, agent special Joseph Leary, agent special Jason Waters, agent special Jason Huggins, sergent clasa I Steve Lynn, sergent Shawn Goodwill, Nora Bennett, Terri Panco și Courtland Pegan.

Lui Tom Colson, CID, pentru excelenta sa experiență.

Lui Bill Chadwell, pentru că m-a călăuzit prin labirintul Pentagonului.

Colonelului Marguerite Garrison (în rezervă), pentru același lucru.

Lui Michael Furey, pentru ajutorul său prețios.

Lui Christine Craig, pentru că mi-a favorizat accesul la USACIL.

Lui Bill Colwell și contraamiralului John Faigle, USCG (în rezervă), pentru că mi-a favorizat accesul în minunatul Club al Forțelor Terestre și al Marinei Militare Americane.

Generalului-maior Karl Horst, pentru o cină minunată și conversațiile încântătoare.

Lui Dave și Karen Halverson, pentru că mi-au dat voie să le folosesc numele de familie.

Lui Timothy Imholt – știi tu pentru ce.

Lui Kristen și Natasha, pentru că aș fi pierdut fără voi.

O urare specială de bun venit pentru Erin Race, care s-a alăturat echipei Columbus Rose.

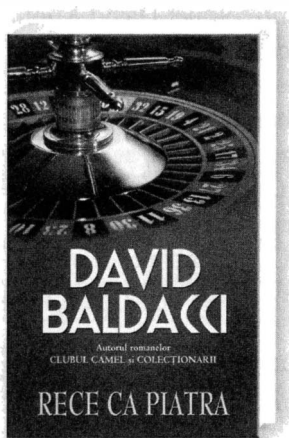
O urare specială cu ocazia pensionării pentru Lynette și Art, alături de mulțumiri călduroase pentru munca lor grozavă.

Și ultimul, dar nu cel din urmă, căruia vreau să-i mulțumesc este Roland Ottewell, pentru serviciile de editare deosebite, la fel ca întotdeauna.

De același autor
Editura RAO vă recomandă:

Rece ca piatra

DAVID BALDACCI

Oliver Stone și Clubul Camel se întorc în cea mai periculoasă aventură a lor de până acum, un război pe două fronturi. Regele cazinourilor, Jerry Bagger din *Colecționarii*, o vânează pe Annabelle Conroy, o femeie frumoasă care i-a furat milioane de dolari. Dar Stone și colegii săi, Reuben, Milton și Caleb, își unesc toate resursele pentru a o proteja pe Annabelle. Toată priceperea lor s-ar putea să nu fie însă de ajuns când un nou dușman de moarte ridică pânda de pe trecutul misterios al lui Stone. Amenințarea lui Bagger pălește în comparație cu pericolul reprezentat de noul venit, Harrrz Finn. Aparent un familist obișnuit, Finn a ucis deja doi oameni și are în vizor și alte ținte. Când Finn își îndreaptă atacul împotriva lui Stone, motivul pentru care o face va fi cu adevărat șocant și-i va determina pe cititori să-și reconsidere convingerile despre bine și rău. Pe măsură ce oamenii cad morți și instituțiile se prăbuesc, acțiunea se avântă spre un final tulburător, care-i va schimba pentru totdeauna pe supraviețuitorii acestei povești explozive.